

CARISSA BROADBENT

HİÇBİR DÜNYANIN KIZI

KAYIP KALPLERİN SAVAŞI - I

CARISSA BROADBENT

HİÇBİR DÜNYANIN KIZI

KAYIP KALPLERİN SAVAŞI - I

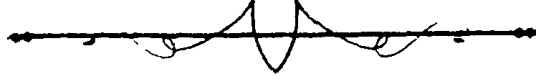
Çeviren: Uğur Mehter

Duvar Yazısı ekibime.

Bu kitap sizindir ve siz olmadan var olamazdı.

GİRİŞ

*Her şey kendilerini birden yapayalnız
bulan iki ruhla başladı.*

Durum değerlendirmesi yap. Karar ver. Harekete geç.

Genç adam, bu kelimelerin ikinci bir yürek atışı gibi bedeninde yankılanmasına izin verdi. Ayağı kanda kayarken, cesetlere takılıp tökezlerken, onun peşinden şehre geldikleri halde buradan birlikte çıkamayacağı kadın ve erkekleri içinden sayarken... Hatta ölüm olasılığı keskin bir şekilde sinsice yaklaşırken bile orada öylece ölüp gitme fikrini asla kabul etmeyecekti.

Yirmi bir yaşındaydı. Sayamayacağı kadar çok savaşa katılmıştı. Ama bu seferki? Bu bir savaş değildi. Bir katliamdı.

Durum değerlendirmesi yap. Karar ver. Harekete geç.

Sırtını evin duvarına yaslayıp köşeden daracık sokağa baktı.

Yolların iki yanı sıkışık, birbirine sokulmuş eğri büğrü küçük evlerle kaplıydı. Pencerelelerde korku içindeki yüzler görülebiliyordu. Anneler çocuklarını çelik, sihir ve ateşin birbirine karıştığı bu korkunç ve ölümcül dans manzarasından uzak tutuyordu.

Zihninin derinliklerinde bir ses kıkırdadı.

Kapa çeneni, diyerek tekrar kavgaya atıldı. Sokaklarda adeta uçarcasına koşuyor, nefesiyle fısıldadığı alevleri kendine çağırıyordu. Alevler büyük bir iştahla ellerine toplanıp kollarına sarılırken evlerle sokaklardaki yangını incecik derilerden ve kırılğan kemiklerden çekip alıyordu.

Ama alevler çok fazlaydı. Bütün dikkatini ve gücünü tüketiyorlardı. Öyle ki sırtına keskin bir acı saplandığında darbeden kaçacak zaman bulamadı. Kanın sıcaklığı tuzlu ter damlalarına karışıyor, tenine iğnelerin saplanmasına sebep oluyordu.

Devam, devam, devam.

Dişlerini sıkıp karşısındaki asi tekrar hamle yapamadan tecrübesiyle harekete geçtiğinde ceset çuval gibi yere yığıldı. Yerdeki kadına dönüp bakmadı. Kıvırcık kahverengi saçlarının yüzünü kapatması iyi bir şeydi.

İçindeki ses taze kanın kokusuyla uyanmış gibi aniden canlandı. **Öldür!** diye tıslıyor, bir kapıyı pençeleriyle tırmalarcasına düşüncelerinin üstüne çıkmaya çalışıyordu.

Hayır...

Verdiği ara fazlasıyla uzundu. Bir darbeyle yan sokaklardan birine yuvarlandığında içgüdüleri devreye girdi ve eli istemsizce hançerine uzanıp saldırganının boğazını hedef aldı. Ancak başını çevirip baktığında...

“Beni öldürmeye cesaret edemezsin,” diye mırıldandı sıcacık

tanıdık bir ses kulağına. “Bunu senin yerine yapmak için can atan yüzlerce asi var.”

O ses.

O anda genç adamın hayatında duyduğu en güzel sestti.

Rahatlayarak sessizce nefesini verirken hançerini indirdi. “Nerelerdeydin?”

Genç kadın yılmayan çelik gibi bakışlarıyla karşılık verdi. Açık mavi irisleri gözlerinin beyazına karışıyor, dikkatle bakan simsiyah gözbebeklerini daha da belirginleştiriyordu. Yanakları kan ve ise bulanmıştı, birbirine dolanan beyaz örgüleri kirlenmişti. Omzuna attığı ceket bir zamanlar maviydi; şimdiyse kırmızı lekeler mora dönüyor, yakasındaki hilal sembolüne karışyordu.

Gördüğü manzara karşısında genç adamın kalbi korkuyla doldu. “Kanın ne kadar sana ait?”

“Sendeki lekelerin *ne kadar* sana ait?” Kadın onu omzundan tuttuğu gibi döndürdü.

“O kadar kötü mü?”

“Çok kötü.”

“Harika,” diye homurdandı genç adam. Yarasının hissettiği kadar derin olmadığını umuyordu.

Genç kadın kollarını tutarak yüzüne baktı. “Kanaman var. Hissetmiyor musun?”

Artık hissetmiyorum.

Genç adam başını iki yana salladı. Bu hareket bile sanki batmak üzere olan bir gemideymiş gibi etrafındaki bütün dünyanın sarsılmasına neden oluyordu. Arkasındaki güneşin ceketini kesen bıçakla ikiye bölündüğünü hayal etti. Güneşin iki yarısı gökyüzünde...

“Hey.”

Burnunun önünde şıklayan parmakların sesiyle kendine geldi. Genç kadın öfkeli görünüyordu ama onu sadece korkusunu bastırmaya çalıştığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Çocukken ilk kez ormana gidip saatlerce dolaşarak kaybolduklarında olduğu gibi görünüyordu. Ta ki...

“*U-yan.*” Genç kadın artık onu sarsıyordu. “Benimle kal.”

Zihninin kıyılarına bir şeylerin yaklaştığını hissetti. Kadının sihri beynini gıdıklıyordu. “Yapma,” diye kükredi.

Ses çok uzaklardan iğrenç bir şeyler söyleyip kıkırdadı.

“Sadece kontrol ediyorum,” diye karşılık veren kadın kaşları çatılırken geri çekildi. “Şehrin batı ucuna gittim. Çok fazla ölü var.”

Haddinden fazla ölü var.

Genç adam kırık camlardan bakan minik yüzlerin hatırasını gözlerini kırıştırarak zihninden kovdu. “Geri çekilmen gerekiyor,” dedi. “Burada çok fazla insan var. Giderken ateşi toplayabilirim.”

“Liderleri burada. Geri çekilmek bir seçenek değil. Kaçırılmayacak bir fırsat.”

Genç adam neredeyse kahkaha atacaktı. Acı, çirkin ve neşesiz bir kahkaha... “*Fırsat mı?* Hayır, bu...”

“Savaşı burada... kendi şehirlerinden birinde başlatmayı onlar seçti,” dedi genç kadın tükürürcesine. “Kendi yataklarına pislemek istiyorlarsa, pisliklerinde uyuyabilirler.”

Bu sözler genç adamın karnına yediği bir yumruk gibiydi. Midesini genç kadının taşlaşmış kalbinin mi, yoksa kan kaybı mı bulandırdığını kestiremiyordu.

“Asi olsun olmasın, burada bir sürü insan var,” diye tersledi onu. “Bunlar *insan.*”

“Seeneklerimiz var.”

“Gördüğüm kadarıyla yok.”

“*Sen varsın,*” diye fısıldadı genç kadın. Bir eli kaskatı çenesinin üzerinde dolaşıyordu. “*Sen varsın.*”

Yüreğinin derinliklerinde bir ürperti hisseden genç adam öylece kalakalmıştı. Dudakları aralansa da içindeki tiksintisiyle ölçüşebilecek kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Sonunda sadece, “*Hayatta olmaz,*” diyebildi.

Genç kadın dudaklarını sıktı. Bu sırada adamın şakağını ovuyor, siyah saçlarını kulağının arkasına itiyordu. “Başka areميز yok,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

“Olmaz. Şehrin ortasındayız. Ayrıca...” Ayrıca ne? Bir sürü şey vardı. Kelimelere sığmayacak kadar çok şey. Dehşet buzdan kıymıklar gibi damarlarını parçalıyordu. “Üzgünüm,” dedi usulca. “Ama yıkım... ve ben...” Herhalde hayatında ilk kez Birlik’in çıkarı için hareket etmeye karşı çıkıyordu. Buna rağmen tek düşünebildiği pencerelerdeki o küçük yüzlerdi.

Genç kadın bir an için ısrar edecekmiş gibi görünse de yüz ifadesi dalgalanarak yumuşadı. Dudaklarında hüznölü bir gülümseme belirmişti. “Kanayan yüreğın bir gün seni öldürecek, biliyorsun değil mi?”

Belki, diye düşündü genç adam.

Muhtemelen, diye fısıldadı ses.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda genç kadın, “Ben senin komutanınım,” diye kestirip attı.

Genç adam doğru duyduğundan emin olamamış gibi afalladı. “Sen... ne?” Düşüncelerinin arasında dolaşan bir kahkaha kalbinin korkuyla sıkışmasına neden oluyordu.

“Targis öldü. Onun öldüğünü gördüm.” Genç kadının parlayan ıslak gözlerinde alevlerin yansımaları ışıldıyordu. Bu ancak bir duygunun işareti olabilirdi. “O öldüğü için artık komutanın benim. Sana yeteneğini sonuna kadar kullanmanı emrediyorum.”

Bu sözler genç adamı adeta paramparça etmişti, sanki biri omurgasını parçalara ayırmış gibi hissediyordu. “*Nura...*”

“Sana yapmanı emrediyorum.”

İşte o zaman, genç adam şakağındaki eli fark etti. Sımsıkı kattığı, üstüne çivi çaktığı, *sürgülediği* kapı açılmış ve genç kadın sihrini kullanarak zihnine ulaşmıştı...

“*Hayır.*” Genç adam boğulurcasına sadece tek bir kelime söyleyebildi. Söylemek istediği tüm o sözler, genç kadın zihninin derinliklerine inerken boğazında takılıp kalmıştı.

Oysa bunu asla yapmayacağına... zihnine asla dokunmayacağına yemin etmişti.

Genç adam kalan gücüyle zihin duvarlarını güçlendirmeye çalıştı ama hiçbir zaman onun kadar güçlü olamayacaktı. Genç kadının sihri düşünce ve gölgelerin dünyasında doğmuştu; kendi sihriyse çok daha ışıltılı, çok daha sezgisel güçlerin eseri idi. Özellikle o anda, sırtından kanlar boşalırken içindeki yaratık da çaresizce dışarı çıkmak için savaşıyordu.

“Dur...” Ani bir acı patlaması gözlerini kör etti. Kapının aralandığını... her şeyi paramparça ettiğini hissedebiliyordu.

Genç kadın sessizce sadece dudaklarını kıpırdatarak, “*Üzgünüm,*” dedi ama yüksek sesle söyleseydi bile genç adam onu duyamazdı.

Çok tatlı, diye fısıldadı ses. O kadar yakın ve gerçekti ki genç adamın tüyleri diken diken oluyordu. ***Hep zorluk çıkarıyorsun.***

Siktir.

Ellerini kadının kollarından aşağıya indirdi. Parmaklarını öne doğru uzatmıştı. Yumruğunu sıkıldığında çıtırtıların kakafonisi duyuldu. Eğer konuşabilseydi bunu yaptığı için onu asla... *asla* affetmeyeceğini söylerdi. Ama konuşamıyordu. Tek yapabildiği kontrolü tekrar ele geçirebilmek için benliğini zihninin duvarlarına savurmaktı.

Oysa zihni artık çok uzaktı.

Avucunu açıldığında alevler gözlerini alıyordu.

DENİZİN ÖTESİ

Küçük kız sessizliğe hayret ediyordu.

Köle tacirleri gecenin bir yarısı gelmiş, onu derin uykudayken küçük köyünden alıp götürmüştü. Tanıdığı çoğu insan gibi kâbuslarında hep bu anı görmüştü. Öyle ki, bir noktadan sonra pusudaki tehlike zihninin gerilerinde kendine yer edinmişti.

Ama gerçeğı kâbuslardan farklıydı.

Hep daha çok gürültü çıkacağını... daha çok çığlık atılacağını, daha çok bağırış olacağını, daha çok mücadele edileceğini düşünmüştü. Oysa geniş siperli şapkalarıyla gelen adamlar ve paralı askerler önce en genç ve güçlü olanlara saldırmış, sıkıntı yaratmalarına fırsat vermeden hepsini yataklarında boğmuştu. Direnmeye çalışanlar bile sessizdi, direnişleri boğuk hırıltılardan ve kör kılıçların hızla kestiğı titrek nefeslerden ibaretti.

Köyün lideri olan kızın annesi toynakların sesine ve ağlaşan kadınların seslerine uyandıkları zaman hiçbir şey söylememişti. Tek tesellisi çocuğunun omzuna sessizce koyduğı eli olmuştu.

Kapıdan çıktıklarında köye ve halkına... ya da hızlı bir katliamdan geriye kalanlara bakmış, köle tacirleriyle anlaşma yapmaya çalışmıştı.

Kız en fazla on üç yaşındaydı ama annesinin halkını kaçırmaz sonndan kurtarmaya çalıştığını biliyordu. Aynı zamanda bunun işe yaramayacağını da farkındaydı. Annesinin fısıltıdan ibaret kısa emirleri dışında kimse tek kelime etmiyordu. Sonunda küçük kız öne çıkıp tacirlerden birinin yakıcı gözlerine bakarak, “Benim için daha iyi bir bedel ödenir,” diye seslendi. Ne yaptığıının farkına vardığında, kelimeler çoktan dişlerinin arasından çıkıp gitmişti.

Köle taciri, hayal ettiği kadar korkunç değildi. Kısa boylu ve şişmandı. Uzun deri ceketı kırışmıştı, şişko omuzları gergindi. Dönüp kıza baktığında üstündeki ceket biraz daha gerildi. Küçük kız, adamın onun alışılmadık görünüşünü değerlendirdiğini biliyordu. Teni ve saçları bembeyazdı, tamamen renksizdi, diğer yandan bedeni esmer sayılabilecek lekelerle kaplıydı. Bir gözü yeşil, diğeriye beyazdı. Gümüş saçlarına simsiyah perçemler karışıyordu.

Annesi onu durdurmak istercesine yanına gelse de küçük kız dönüp o tarafa bakmadı. “Benim için daha iyi bir bedel ödenir,” dedi yeniden. Sesinin titrememesi ya da çatlamaması için bütün gücünü kullanmak zorundaydı. Dikkatini köle tacirinin sallanan sarkık gıdısına verirken adamın düşünce kırıntılarını dinlemek için zihniyle ona uzanıyordu.

Tacirin açgözlülüğü ter gibi kokuyordu. “Tam olsan belki olurdu,” diye homurdandı kısa bir duraksamanın ardından. Sonra parmaklarıyla saçlarına dokundu, çenesinden tutarak yanağını çevirip yüzünün sağ tarafını kaplayan esmer lekeyi inceledi. “Ama bu-”

“Ne?” Siyah şapkasını elinde kırıştıran diğer köle taciri alnındaki teri sildi. Bir iskelet kadar zayıftı. Küçük kız, ikisinin ne kadar komik görüldüğünü düşünmeden edemedi. Şişko ve çelimsiz. Uzunla kısa... Birer canavar gibi değil, palyaço gibiydiler.

“Şuna bak.”

“Tam değil. Gerçek bir Valtain sayılmaz. Kimine göre fahişe olamayacak kadar küçük.”

Şişko tacir omuz silkti. “Kime göre?”

Küçük kız sahip olduğu güce rağmen annesinin sakladığı duyguları nadiren hissedebilirdi ama o anda hissettiği öfkeli bir panik dalgası bir tokat gibiydi.

Yine de arkasına dönüp bakmadı.

“Beş para etmez,” dedi zayıf köle taciri. “Tam olsa belki iş görürdü.”

Kelimeler küçük kızın boğazına takılıyordu. Adamlar köyün ön tarafında erkekleri zincirleyen askerlere bakmak için dönmeye başladıklarında panikle açtığı avuçlarından bir ışık kelebeği kanat çırpıp şişko tacirin yüzüne çarptı. “Bak,” dedi adama çaresizlikle. Bir kelebek daha yarattı. Sonra bir tane daha. “Ben bir hünerciyim. Hüner gösterebilirim. Benim için iyi para alırsınız. Madenlerden çok daha iyi.”

Tacirler gökyüzüne yükselip gümüş ayın ışığında kaybolan kelebekleri seyrettikten sonra birbirlerine bakıp gözleriyle konuştular.

“Yaşını alınca güzel kız olacak,” dedi sonunda şişko adam ağır ağır. “Henüz küçük ama... daha önce pazardan ham meyve almış mıydın?”

Zayıf tacir kollarını göğsünde kavuşturup onu süzerken, küçük kız sırtında karıncalar dolaşıyormuş gibi hissediyordu.

“Yemek yapabiliyor. Temizlik de yapar. İtaatkârdır,” dedi annesi arkadan.

Aniden kendine hâkim olmak küçük kız için çok daha zorlaşmıştı.

Diğer tacir de kollarını göğsünde kavuşturduğunda küçük kızın gözleri ikisi arasında mekik dokuyordu.

“Peki,” diyen zayıf tacir şapkasını tekrar başına geçirdi. “Kızı al. En-Zaheer’deki şu züppelerden birine satarız.”

“Bekleyin!” diye hıçkırdı küçük kız. Tacir kolunu kavramıştı. “Annem de gelsin.”

Adam bu sözler cevap vermeye değmezmiş gibi dalga geçmesine kıkırdadı.

“Lütfen. Ona ihtiyacım var. Annem...”

Zayıf köle tacirinin gözleri parladığında küçük kız onun öfkesini çürük süt kokusu gibi boğazında hissedebiliyordu. Adam ağzını açtı ama konuşmasına fırsat kalmadan annesi yaklaşıp kızın omuzlarını kavrayarak, “Henüz çok küçük ve korkuyor,” dedi hemen. “Ne söylediğini bilmiyor. Onunla gidemeyeceğimi biliyorum.” Ardından ellerini omuzlarından çekmeden kızının yüzüne baktı.

Korkunç kâbus ilk kez gerçekleşirken küçük kız doğrudan annesinin gözlerine bakmaya cesaret etti. Parlak kehribar yeşili gözler, kendi renkli gözüyle tamamen aynıydı. Bu kısacık sürede ezbere bildiği keskin ve asil elmacıkkemiklerine, sakinliğiyle adeta karşısındakini delip geçen o gözlerin çevresindeki simsiyah kaşlara baktı. Onu hiç korkmuş ya da sarsılmış bir halde görmemişti. O anda bile öyle görünmüyordu.

“Hiçbirimiz gittiğin yere gelemeyiz, Tisaanah. Ama hayatta

kalmak için ihtiyaç duyduğun her şeye sahipsin. Beni dinle... ve sahip olduğun şeyi *kullan*.”

Küçük kız başını salladı. Gözleri yanıyordu.

“Asla arkana bakma. Adım atarken asla hareketlerini sorgulama, her zaman kendine *yaşamayı hak ettiğini* söyle.”

“*Sen de* yaşamayı hak ediyorsun,” diye sızlandı küçük kız. Madenler ölüm fermanı demekti. Bunu herkes bilirdi.

Annesinin yüzünde kararsızlığın hüün kırıntıları dalgalandı. “Bununla hiç ilgisi yok,” dedikten sonra kızının düşmeye hazır gözyaşlarını sildi. Bundan sonra tek yaptığı kızının alnına son bir veda öpücüğü kondurmaktı.

Kadın sırtını dikleştirip çenesini havaya dikerek tacirlere baktı, ardından gözlerini ip ve zincirlerle bağlanmış halkına çevirdi. O anda hiç olmadığı kadar asil bir kraliçe gibi görünüyor, zincirlemek üzere ellerini uzatırken bile duruşuyla nefes kesiyordu.

Şişko köle taciri küçük kızı sürüklercesine arabanın arkasına götürdüğü sırada diğeri de insanları köyden çıkarmaya girişti.

Küçük kız ıvır zıvır eşyalarla dolu kutuların ve tahıl çuvallarının arasında otururken yaslandığı tahtalar sırtına batıyordu. Çok geçmeden arkadaşları ve ailesi uzakta gümüşe batırılmış silüetlere dönüştü. Uzun sıranın en önünde dimdik sırtı ve havaya diktiği çenesiyle annesi kendini hemen belli ediyordu.

Arkada kalan köy göz alan turuncu alevlere bulanmıştı.

Küçük kız hiç bu kadar hızlı... bu kadar sessiz olacağını düşünmemişti. Bütün hayatının değişmesi ve gece karanlığında kaybolan simli kelebeklerinden biri gibi paramparça olması bir saat bile sürmemişti.

“Annen için artık gözyaşı dökmüyorsun, ha?” dedi paralı askerlerden biri. Omzunun üzerinden dalga geçercesine kıza bakıyordu. “Buz gibi.”

“Hepsi böyle,” dedi köle taciri. Sanki durumun başka açıklaması yokmuş gibi konuşmuştu. “Duygusuzlar.”

Bunu sen yaptın, diye bağırarak istiyordu küçük kız. *Onu yanımıza almayı kabul etmedin.* Bağırıp çağırmak, hıçkırmak, toz toprak içine yığılıp işe yaramaz yumruklarıyla yeri yumruklamak, kusana kadar ağlamak istiyordu.

Buna rağmen hiç kıpırdamıyordu. Sırtı dimdikti, annesinin gücünü taklit edercesine çenesini havaya dikmişti. Isırdığı dudağından sızan sıcak demir tadı diline bulaşıyor, annesinin kondurduğu öpücüğün hayaleti alnını yakıyordu.

Hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğun her şeye sahipsin, demişti annesi. Küçük kızın yanında ter içindeki geceliğinden başka hiçbir şeyi yoktu ama ihtiyacı olan tüm malzemelere sahip olduğunu biliyordu. Şehre giden uzun ve karanlık yol boyunca bunları tekrar tekrar içinden saydı. Sıra dışı görünümü, gelecekte bir gün arzulanabilecek bir şeye dönüşebilirdi. İyi bir dinleyici, hızlı bir öğrenciydi. Sihri vardı. Evet, dışarıya yansıttığı görüntü gümüş renkli kelebeklerden ve güzel illüzyonlardan ibaret olabilirdi ama en önemlisi, insanların ondan ne istediğini *hissetme* yeteneğine sahip olmasıydı.

Hepsinden daha değerli olan şey ise annesinin verdiği hediye idi. Hayatta kalmak uğruna, özür dilemeden ya da pişmanlık duymadan gereken her şeyi yapmak için izin almıştı. Ağlamak dışındaki tüm şeyleri yapacağı kesindi.

KISIM 1

KANATLAR

BÖLÜM BİR

SEKİZ YIL SONRA

1, 2, 3...

Dans ederken içimden saymayı asla bırakmazdım.

Aslında berbat bir dansçıydım. Yetenek kavramına inanmak konusunda kararsızdım ama inanıyor olsam bile en azından dans konusunda buna sahip olmadığımı kabul ederdim. Diğer yandan, yeteneğin yalnızca bir seçenek olduğunu öğrenmiştim. Takıntılı bir şekilde ezberlenmiş adımlar, kanayan ayaklar ve bitmek bilmeyen gecelerle yeteneğin eksikliği telafi edilebiliyordu.

Güç varken kimsenin yeteneğe ihtiyacı yoktu. Minyon yapım ve alçakgönüllü nahif gülümsemem sayesinde herkesten daha güçlüydüm.

...4, 5, 6...

Dön.

Ve... ateş.

Önümde oturan tüccara gülümseyip avuçlarımı açtığımda parmaklarımın arasında mavi alevler belirdi. Esmaris'in davetlilerinden hayranlık sesleri dökülüyordu. Kocaman mermer salona birkaç yüz kişi sıkışmıştı. herkes buraya sahip olduğu en güzel kıyafetleri giyerek gelmişti. Altın zincirler, uçuşan saf ipek şifonlar, beyazlar... Muhtemelen temiz tutmak için kölelerden küçük bir ordu kurabilecek paraya sahip oldukları için zengin insanlar beyaz renkli şeyler giymeyi seviyordu.

O anda beyaz kıyafetlere bürünmüş tüm davetliler, sadece bana özgü yarı şeffaf kelebeklerden oluşan bir dalgayı havalandırmamı hayranlıkla seyrediyordu. Dört düzine kadar kelebek yüksek tavana yükselip mavi dumanlar halinde etrafa dağılmıştı.

Üçü hariç.

Üç kelebek kalabalıktaki üç farklı adamın etrafında uçuştular, kaybolmadan önce kanatlarıyla onların yanaklarını gıdıkladılar.

Kelebekler yaklaşırken adamlar irkilmiş, birer hayaletten ibaret olduklarını anladıklarında ise farklı heyecan şiddetlerinde kahkahalarla gülmüşlerdi. Bu sırada da gözlerini benden hiç ayırmamışlardı. Yeteneğimi doğru kullanırsam paralarını bana doğru yağdırmak için fırsat kollayacaklarını görebiliyordum.

Önce en genç olana odaklandım. Benden en fazla birkaç yaş büyük bir tüccardı. Kendini kanıtlaması gerekiyordu. Taze paraya sahipti. Dans ederek ona doğru yaklaştım. Parmaklarım cilveyle omuzlarına değerken, zihnim bütün düşüncelerinin ve tercihlerinin tadına bakıyordu. Ne var ki, bu tüccarın benimle ilgili hiçbir tercihi yoktu. Gerçekte bütün dikkatinin, salonun تنها bir kısmında duran Esmaris'in yakışıklı fedaisi Serel'a kaydığını hissedebiliyordum.

Sorun değildi. Amacıma hizmet etmek için beni istemesi gerekmiyordu. Tam aksine, bu durum işimi kolaylaştırırdı. Serel gibi yarı çıplak bir fedai yerine benim gibi yarı çıplak bir dansçıyla ilgilenerek yiğitliğini kanıtlamaya can atacağı kesindi. Üstelik dansım bittikten sonra beni yalnız yakalayıp bir yerlerimi sıkıştırmaya çalışmayacaktı.

Arpın telleri notalarla çınliyordu ama müzik olmasa da fark etmezdi. Dansımı ezberlemiştim. Kollarımı genç tüccarın boynuna dolarken hâlâ dans ediyordum. “Burada bir şey bırakmışım,” diye mırlarken parmaklarımı çenesinin kenarından çekince elimde ışıltılı kelebeklerimden biri belirdi. “Senden hoşlanmış. Senin olmasını ister miydin?”

Genç tüccar bana bakıp gülümsedi. Kıvırcık kahverengi saçları ve beni bile kıskandıracak uzunluktaki kirpiklerin çerçevelediği kocaman kehribar rengi gözleriyle yakışıklıydı. Aslında Serel’la harika bir çift olurlardı.

“İsterdim,” derken gözlerini gözlerime dikmişti, buna rağmen keleşbeği kesinlikle istemediğini sezebiliyordum. Tek istediği, Esmaris başta olmak üzere son derece zengin ve başarılı insanlarla dolu bu salonda kendini *gösterebilmekti*.

İşıldayan keleşbeği almak istiyormuş gibi elini kaldırdı ama anında bütün kıvraklığımla uzaklaşıp ona çapkın bir şekilde sırtıttım. “Karşılığında ne vereceksin?”

Genç adamın omzunun üstünden Esmaris’i görebiliyordum. Beyazlar denizinde kıpkırmızı kıyafetiyle göz alıyor, insanlarda adeta bir şok etkisi yaratıyordu. Sonuçta kıyafet seçimiyle konumunu ya da zenginliğini kanıtlamaya ihtiyacı yoktu. Ancak kıyafetinin rengi dışında, onu kalabalıktan ayıran başka bir şey daha

vardı. Sanki bütün dünya önünde diz çökecekmiş gibi, buz kadar soğuk otoriter bir duruşa sahipti ve genellikle insanlar önünde diz çökerdi.

Konuklarından biriyle sohbet ederken sıkılmış görünüyordu. Kırışan siyah saçlarını ensesinde atkuyruğu yapmıştı, isyan eden bir tutam saç kulağının arkasına itip duruyordu. Tam o anda göz göze geldik. Bakışmamız bir saniye bile sürmedi, hemen sonrasında pervasız bakışlarını konuğuna çevirdi.

Bu iyiye işaretti. Esmaris genellikle sahiplenici biri değildi ama dikkatli olmakta fayda vardı.

“Hayranlığımı zaten kazandın,” dedi genç tüccar.

Göz devirmemek için kendimi zor tutuyordum. “Hayranlığın gerçekten değerli,” diye mırıldandım. “Ama bu da en az onun kadar değerli, öyle değil mi?” Parmağımın ucundaki kelebeğin kanatları titreşiyordu. Elim kapayıp tekrar açtığımda avucumda kendi bedenimin minyatür cam figürü duruyordu. Bir an için büyük bir gururla hayranlık hissetmekten kendimi alamadım. Bu detayı gösterime yeni eklemiştim.

Tüccarın kaşları havaya kalktı. Burun burunayken yüzündeki hayretin dalgalanmalarını hissedebiliyordum.

“Senin için.”

“İnanılmaz,” diyen genç adamın keyifli gülümsemesi gerçek bir sırtışa dönüşmüştü. Hayranlık dolu gözlerinde, sirkteki akrobatı seyreden ya da ışıltılı bir mücevher gören bir çocuğun kıvılcımları uçuşuyordu. O harika gözler yine benimle buluştuğu anda aramızda samimi bir bağ oluştuğunu hissettim.

Sonra elini cebine attı. “*Senin için,*” derken cam kelebeği alıp avucuma beş altın bıraktı.

Beş.

Altın.

Bir an için nutkum tutulurken gözlerimi kırıştıtararak avucuma bakakaldım. Aptal değildim... Parayı büyük bir gösteriyle neden avucuma bıraktığının, neden herkesin bizi seyretmesini istediğinin farkındaydım. Bu kadar *büyük* bir parayı Esmaris'e bakıp sözsüz onayını bile almadan bana vermesi cesur, hatta kaba bir hareket sayılırdı. Konukların birçoğu kölelerinin para kazanmasından hoşlanmazdı, çok daha büyük bir kısmı ise paranın başka erkeklerden gelmesi fikrinden nefret ederdi. Her halükârda, Esmaris oldukça hoşgörülüydü ama *beş altın* her açıdan saygı sınırlarını zorluyordu.

Bin iki.

Bu gece, sonraki gece ya da ardından gelecek diğer gecelerde bu sayıya ulaşacağım hiç aklıma gelmemişti. Esmaris'in davetlerinden on gümüş para kazandığımda kendimi şanslı hissederdim.

Bin iki. Bin iki.

Tüm cilveleri unutup boğulurcasına, "Teşekkürler," dedim. Ardından sıktığım yumruğumda ağırlıklarının tadını yeterince çıkardığıma ikna olduktan sonra altınları belime bağladığım minik ipek keseye attım. "Teşekkür ederim."

Genç adam, az önce bana yaptığı iyilikten habersizce gülümseyip başını salladı.

İçim heyecandan kıpır kıpırdı. Bir an için kendimi heyecana kaptırdım. Ancak sonra, arpın kükreyen sesi geri geldiğinde ezberimden şaştığımı fark ettim.

Yerimde zıplamak, kahkahalar atarak dönmek istiyordum ama sabaha kadar dansıma devam etmem gerekiyordu. Bu yüzden her şeye tekrar başladım.

1, 2, 3, 4...

Dönerek uzaklaşmadan önce parmak uçlarımı genç tüccarın yanağından hayranlık uyandıran gür kıvrık saçlarına doğru kaydardım. Gülümsüyor, gülümsüyor ve gülümsüyordum. Mermer zeminde dönerek uzaklaşırken Serel’la göz göze geldim, salonun uzak köşesinden bana doğru başını eğdi. Sessiz sorusu gözlerinden okunabiliyordu. Karşılık olarak sırtıtmakla yetindim. Belki ne demek istediğimi anlardı.

Bin iki.

Özgürlüğümün bedeli bin altındı.

BÖLÜM İKİ

“**B**in.” Serel bütün gece aklımdan çıkmayan sayıyı söyledikten sonra hayretle dolu bir ıslık çaldı. Ardından sarı saçlarını alnından geri itti. “Başardın. Nasıl başarabildin?”

“Sekiz yıl,” diye mırıldandım. Bunu daha çok kendime söylüyordum çünkü hâlâ bir yanımda buna inanamıyordu. “Sekiz yıllık çaba sayesinde.”

Ellerimi karnımda birleştirip tavana baktım. Serel’la birlikte gösterişsiz yatak odamın zeminine yayılmıştık, tükenmiş durumdaydık. Davet şafağa kadar sürmüştü ve odasına çekilip yatağına kıvrılmaya hazırlanırken onu kendi odama sürüklemiştim. Bunu *birine* söylemem gerekiyordu ve Serel güvenilebileceğim tek kişiydi.

Gözüme uyku girmeyeceğini biliyordum. O kadar heyecanlıydım ki saatler sonra bile ellerim hâlâ titriyordu. Bu akşam Esmaris'in karşısına çıkıp altını masasına yığdıktan sonra buradan çıkıp gidemeyeceğimi bilmek beni öldürüyordu. Muhtemelen baş başa bir görüşme ayarlamam birkaç gün sürecekti.

"Bana özgürlüğümü satın alabileceğimi hiç *söylememişti*," diye homurdandı Serel.

"Ben sordum."

"Elbette sormuşsundur."

"Eh... sanırım talep ettim demem daha doğru olur."

"*Elbette* talep etmişsindir."

Kıkırdadım.

Bu olduğunda, Esmaris'in beni satın almasının üzerinden neredeyse bir yıl geçmişti. Konukların ayağımın dibine birkaç gümüş para fırlattığı davetlerden birinde ilk kez dans ederken kendimi zengin hissettiğimi hatırlıyordum. O yıl boyunca elli gümüşe ulaşana kadar paramı biriktirmiştım. Elli gümüş yarım altın ediyordu. Daha çok takasla geçinen bir köy kızı için bu kadarı bile inanılmaz bir servetti. Ellinci gümüş paramı kazandığım anda Esmaris'in yanına gitmiş, hepsini avucuna bırakıp kendimi geri satın almak istediğimi ilan etmişim. "Bence gayet iyi para," derken özenle hissettiğimden daha güvenli konuşmaya çalışıyordum. Bir yılın ardından hayatta her şeyin bir gösteri olması gerektiğini artık öğrenmişim.

Şanslıydım. Başkası olsa böyle bir gösteri kırbaçlanmayla sonuçlanırdı. Bunu hatırladığımda yüzüm ekşidi çünkü o zaman ne kadar şanslı olduğumun farkında bile değildim. Esmaris benden hep içtenlikle hoşlandığı için şanslıydım. O gün, kara gözleri her

zamanki gibi sert görünse de dudaklarının kenarında seğiren gülümsemesiyle bana tepeden bakarak, “Elli gümüşten daha fazla edersin, Tisaanah,” demişti.

“O zaman yetmiş beş gümüş,” diye pazarlık yaptığımda sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

“Bin altın değerindesin,” demişti en sonunda. “Özgürlüğünün bedeli ancak bu olabilir.”

O zaman bunun nasıl bir servet olduğunu algılayamıyordum bile. Yıllar geçmesine rağmen algılamak hâlâ zordu. Şimdi bile fiziksel olarak bu kadar altına sahip olduğuma inanamıyordum.

O zaman yıllar boyunca köle ticaretini yakından izlemiştim, o yüzden bin altının değerimi çok aştığını biliyordum. Albino teni ve saf gümüş saçlarıyla gerçek bir Valtain’ın dokuz yüz altına satıldığını görmüştüm. Sihrim ya da dansımla ne kadar sıkı çalışsam çalışayım ben hâlâ bir Parçalı’ydım. Yeşil gözüm ve bütün bedenimi dolaşan altın rengi lekeler değerimi oldukça düşürüyordu ama özgürlüğümü her şeyden çok istiyordum ve Esmaris bin altın istiyorsa... Eh, bin altın kazanmak zorundaydım.

Kazanmıştım da. Bir şekilde bin altınım olmuştu.

“Yakışıklıydı,” dedi Serel dalgın bir ifadeyle. “O konuk. Dans-tan sonra onu bulup teşekkür etmeliydin,” diye ekledikten sonra sırtarak bana bakıp göz kırptı.

Alay ettim. “Hepsi gösteriydi. Aslında benimle değil, seninle ilgileniyordu.”

“Gerçekten mi?” Serel şok geçirmiş gibi olduğu yerde doğruldu. “Niye daha önce söylemedin? Hiç söylemiyorsun.”

“Bulaşmak istemezdim.”

“Hayır, isterdim!”

“Peki, kusura bakma. Kafam yerinde değildi,” diyerek masmavi yorgun gözlerine baktım. “En azından bir sonraki davete geleceğinden emin olabilirsin.”

“Muhtemelen gösteriş yaptığı için tekrar davet edilmeyecektir,” diye iç çekti. İkimizin de bildiği gerçeği yüksek sesle dile getirmemek muhtemelen en doğrusu olurdu. Zenginlerle oynamak, bizim gibiler için son derece tehlikeliydi. Bunu zamanında zor yoldan öğrenmiş, kırık bir kalp ve bacaklarıma on kırbaçla ödüllendirilmiştim. Hâlâ tenimdeki her bir kırbaç izini sayabiliyordum.

Serel zengin bir *adamlar* yakalanırsa? Cezası ölümdü. Soru bile sorulmazdı.

Uzun bir sessizlik oldu. Tam Serel’in uyuyakaldığını düşünmeye başlamıştım ki sessizce sordu. “Peki ya şimdi? Birlik mi?”

Başımı salladım. “Birlik.”

“Dürüst olmam gerekirse...” diye fısıldadı. “Bunun olacağı aklımın ucundan geçmemişti.”

Benim de, demek istiyordum ama kendimi küçümsememek kurallarımdan biriydi.

“Seninle gurur duyuyorum, Ti. Bunu hak eden biri varsa...”

“Sensin. Hepimiz hak ediyoruz.”

Hak etmek.

Hayatım boyunca sımsıkı tutunduğum halde bu kelimedenden nefret ediyordum.

“Her şey zamanla gerçekleşir,” dedi çok basit bir şeymiş gibi.

Doğrulup bacaklarımı altına alarak ona baktım. Elleri başının altındaydı. Hayat ve insanlar hakkında hep iyiyi düşünmek onun için her zaman kolay olmuştu. Başta tıpkı dansım ve bir parçam

haline gelene kadar her gün provasını yaptığım özgüvenim gibi, onun bu tavrının bir maske olduğunu düşünüyordum ancak çok geçmeden buna içtenlikle *inandığını* anlamıştım. Oysa geçmiş benimkinden daha kanlıydı.

Onu ilk gördüğümde içindeki iyiliği görmüştüm. Esmaris’le komşu şehirlerden kısa süreli bir seyahate çıkmıştık. Arabanın arkasında otururken pazar yerinde uygun adım yürüyen köleleri seyretmek korkunçtu. Havayı saran acı ve dehşet katlanılamayacak derecedeydi. Düzinelerce insanın en kötü gününe tanıklık edip, aynı zamanda kendiminkini bütün canlılığıyla tekrar yaşarken kafam ve kaslarım adeta paramparça oluyordu.

Serel o duygu karmaşasına rağmen gözümünden kaçmamıştı. Satılığa çıkarıldığım yaştan bile daha küçük olan bir kız çocuğunun yanında durmuş, onu teselli ediyordu. Köle tacirinin azarlayıp kırbaçlayacağını bildiği halde çocuğa bütün içtenliğiyle gülümsüyordu. Uzun boylu ve kaslıydı ama tek görebildiğim o sulu kocaman mavi gözlerle neredeyse çocuksu sayılabilecek kadar nazik ve zarif yüz hatlarıydı.

Esmaris onu satın almasaydı muhtemelen paralı askerlere satılacak, yıllar önce gecenin bir yarısında ailemi ve halkımı yataklarından sökercesine çıkaran erkeklerden biri olacaktı. Bunun olmasına katlanamazdım. “Şuna ne dersin?” diye fısıldamıştım Esmaris’e. “Tam aradığın gibi.”

Esmaris, genç ve yakışıklı bir erkeğe neden böylesine ilgi gösterdiğimi merak etmiş ya da kendince çıkarımlarda bulunmuş olsa bile aklından geçenleri belli etmemişti. Kısa bir süre düşündükten sonra elini havaya kaldırmıştı. Böylece, Serel onun olmuştu.

O gece sanki ricamın karşılığını vermemi bekliyormuş gibi,

uzun süre Esmaris'in yatağında zaman geçirmiştım ama buna değmişti çünkü Serel'la hemen yakın dost olmuştuk. Kölelikten önce ve sonra onun gibi bir arkadaşım olmamıştı.

Şimdi ona bakarken boğazıma bir yumru oturuyordu. Nedense duygusallaşmıştım. Bir an için paramı ona verme... özgürlüğünü onun adına satın alma fikri aklımdan geçti. Benden daha iyi biriydi. Özgürlüğü benden daha çok hak ediyordu.

“Geri döneceğim, biliyorsun,” diye mırıldandım. “Hepiniz için geri döneceğim. Bağlantılarım var. Kaynaklarım var...”

Midemi kavuran suçluluk duygusunu anlıyormuş gibi dizime birkaç kez hafifçe vurdu. “Geleceğini biliyorum.”

SEREL SONUNDA YORGUNLUĞA dayanamayıp ihtiyaç duyduğu uykuyu almak için odasına giderek beni yalnız bıraktı. Ben de tükenmişim ama dinlenmeye çalışmanın boşuna olduğunu biliyordum. Bunun yerine odamda volta atmaya başladım.

Biraz baş döndüren bir hareketti çünkü odam yatağımdan çok az daha büyük sayılırdı. Buna rağmen güzel mobilyalar ve birkaç dekor eşyasıyla hem temiz hem de bakımlıydı. Esmaris'in bazı seyahatlerinden benim için getirdiği küçük hediyeleri raflarıma dizmişim ama en değerli hazinelerim Ara'dan gelenlerdi.

Ara Adası, Gece ve Şafak birliklerinden oluşan İkiz Birlik'in yuvası olarak bilinen birkaç bin kilometre uzaktaki küçük bir yerleşkeydi.

Ara, özgürlüğümü satın aldığım anda gideceğim yerdı.

Bunu düşünmek... attığım volta... yorgunluk... ya da hepsi

birden midemin bulanmasına neden oluyordu. Yere çöküp kitap raflarımın altındaki eskimiş ahşap kutuyu çıkardım. Ara sahillerinden bir taş, üzerine dairesel çizimler yapılmış birkaç kâğıt parçası ve kitaplarım bu kutunun içerisindeydi. Sade mavi kapaklı kitabı aralarından çektim. Önünde gümüş ay ve altın güneş sembollerinden başka bir şey yoktu.

Birlik sembolleri.

Açıp sayfaları karıştırdım, içimden Ara'da konuşulan dili çalışırken hâlâ anlamaya çalıştığım kabartma yazıları ve resimleri parmak uçlarımla okşuyordum. İki sayfaya yayılan resmi görünce durdum. Gece Birliği ve Şafak Birliği kurucularının resmiydi.

Rosira ve Araich Shelaene.

Rosira'nın ay silüetinin önündeki profilini sarmalayan maviler ve morlar beyaz saçlarını çevreliyordu. Araich'in profilini alevler sarmalamıştı. Tam dikişlerin üstünde el ele tutuşuyorlardı.

Rosira, Gece Birliği'ni oluşturan albino tenli ve beyaz saçlı hünerci Valtain halkını, Araich ise Şafak Birliği'ni oluşturan ve Valtain olmayan hünerci Solarie halkını temsil ediyordu. Bir madyonun iki yüzü gibiydiler, birbiriyle çelişmeler de sihir hünerleri birbirini tamamlıyordu.

Ara'dan gelen bütün ıvır zıvır hazinemim arasında, bu kitabı bana hediye eden kişi Zeryth Aldris'ti. Kendisi Ara'da yaşayan bir gezgindi. Birliklerin kıdemli bir üyesi olarak, arada bir buraya uğradığında birkaç günlüğüne Esmaris'in konağına misafir olurdu. Onu görür görmez etkilenmişim. Daha önce benim gibi görünen biriyle hiç karşılaşmamışım, oysa benim aksime onun teni ve saçları bembeyazdı. Tam bir Valtain'di. Peşinde yolunu kaybetmiş bir köpek yavrusu gibi dolaşırdım ama bana karşı her

zaman nazikti ve sanırım meraklı tavrımı eğlenceli buluyordu. Bölük pörçük bildiği Thereni dilinde birlikler ve tarihçeleriyle ilgili anlattığı hikâyeleri saatlerce bıkmadan dinlerdim.

O günlerde Zeryth'in Esmaris ve diğer asillerle kaynaşmasını izlemiş, insanların gülümsemelerini gözlemlemiştim. Ona sadece Esmaris'e gösterdikleri korku dolu bir saygıyla bakıyorlardı. İşte o zaman bir şeyi anlamıştım. Gece Birliği'nin üyesi olduğu için Zeryth'in kaynakları vardı. Desteği vardı. Koruması vardı. Daha da önemlisi, çok fazla gücü vardı.

Ailemi kaybetme pahasına hayatta kalmak için gerçekleştirmem gereken tek hedef *bir şey* olabilmektir.

“Birlik üyesi olabilir miyim?” diye sormuştum Zeryth'e. Bu sırada ellerime ve parmaklarımın arasında kıvrılarak dolaşan kum rengi lekeler bakıyordum.

“Tabii ki,” derken on dört yaşındaki yüreğimi eriten baş döndürücü gülümsemesiyle konuşmuştu. “Parçalı olmanın önemi yok, sen hâlâ bir Valtain'sin.”

Eh, cesaret bulmam için bu kadarı bana yeterdi.

O günden sonra tek amacım bu olmuştu. Tutkuyla birlikler üzerine araştırma yapmıştım. Geceleri fısıldayarak Ara dili çalışıp o tuhaf ve sinir bozan kelimeleri öğrenmiştim. Zeryth ise yıllar içinde defalarca ziyarete gelmişti. Her seferinde birliklerden bana küçük hediyeler getiriyor, bitmek bilmeyen sorularıma katlanıyordu. Hatta Ara'ya gidebilirim, beni birliklere takdim edeceğine söz vermişti. Sözünü tutmaya hazır olduğunu umuyordum.

Bütün vücudum ürperirken sarı sayfaların üzerindeki ellerimin titrediğini gördüm.

Hayır. Gözüme uyku girmeyeceği kesindi.

Gün perdelerden içeri sızmaya başlayana kadar Zeryth'in verdiği bütün kitapları baştan sona okudum. Bildiğim bütün Ara sözlerini tekrarlardım, telaffuzunu henüz çözemediğim kelimeler üzerine çalıştım ve korkuyla belirsizliğe yer kalmayana kadar zihnimi planlarla doldurdum.

Saatler.

Bildiğim her şeyin değişmesine sadece saatler kalmıştı.

Benim için hazır olduklarını umdum.

Onlar için hazır olduğumu umuyordum.

BÖLÜM ÜÇ

O nca yıldan sonra, Esmaris'ten ölesiye korkmayı bırakacağımı düşünürdüm. Yedi yılım onunla geçmişti ve muhtemelen onun uzlaşmacı yanını herkesten daha çok görmüştüm. Yine de bazen odasına girdiğimde onun karşısında bir anlığına bile olsa donup kalırdım. Odadaki her şey karşısında saygıyla eğiliyormuş gibi görünürdü.

İşte, o anlardan birindeydim.

Çalışma odasındaki pencerenin önünde duran silüetini seyrettim. Davet gecesinde olduğu gibi yine kırmızı giyinmişti ama bu seferki ceketini koyu bordo brokardan yapılmıştı. Ellerini önünde birleştirmiş halde duruyordu, omuzları mükemmel bir şekilde geniş ve gergindi. Bu adam hayatı boyunca hiç kambur durmamıştı.

Bana dönüp bakmadı.

Endişelenecek bir şey olmadığını kendime söyleyip duruyordum. Sonuçta bu ticaretti, daha fazlası ya da daha azı değildi. Serel onun favori fedaisi olarak kapının hemen önünde duruyordu. Odaya girmeden önce göz göze geldiğimizde yüzünde beliren cesaret verici gülümsemeyi hatırlayarak kendimi rahatlatmaya çalıştım. Buna rağmen... avuçlarım ter içindeydi.

Bir şeyler söyle.

Esmaris'in bir şeyler söylemesini diliyordum.

"Bin altın," dedi sanki beni duymuş gibi. Hâlâ arkasına dönmemişti. "Büyük para."

"İlk seferinde önerdiğim elli gümüşten daha büyük," diye karşılık verdim cilveyle. Gülümsememin sesime karışmasına izin versem de bunun kaygılarıma bir faydası olmuyordu.

"Öyle." Sonunda dönüp o karanlık delici gözleriyle beni süzdü. Kırışmış, isyankâr siyah saçları bir gözünün üstüne düşmüştü. Görünümündeki tek dağınıklık bu saç tutamıydı. Onun dışında kıyafetinden özenle kısaltılmış sakalına ve bağladığı düzgün saçlarına kadar tamamen kusursuz görünüyordu. Muhtemelen altmışlı yaşların sınırındaydı ancak daha genç bir adamın duruşuna sahipti.

Aramızdaki dile getirilmeyen sözlere zihnimle uzanıp tepkisini ve düşüncelerini yokladım. Taş kadar sert, pes etmeyen ifadeyle aklından geçenleri okumak her zaman zor olmuştu. Buna rağmen arada sırada... özellikle de birlikteyken keyiflendiği anlarda bazı düşünce kırıntılarını yakalayabiliyordum.

Şimdi onlardan eser yoktu.

"Aslında bin iki altınım var," diye ekledim. "Benim için yaptıklarından dolayı kalanını da sana verebilirim." Şakayla karışık

onunla cilveleşerek minnetimi gösteriyor, gururunu okşarken benden niye hoşlandığını hatırlatıyordum.

Esmaris tepki vermedi. Nedenini öğrenmek istemediğim bir sızı yüreğime saplandı. Küçük, küçücük bir yanımla onun her şeye rağmen biraz etkilenmiş olmasını istiyordu.

“Yanında mı?” diyerek çenesiyle ayağımın dibine bıraktığım çantayı işaret etti.

Çantam şaşırtıcı derecede ağırdı. Sonuçta bin altın, yüklü miktarda metal demekti.

“Evet.”

“Göster.”

İstediklerini yapmak için çantayı masanın üstünde açmaya yeltendim ama çanta masaya değer değmez tek bir hamlede kumaşı ters çevirip bütün parayı boşalttı. Gözlerimi yumsam, altının sesini çan çınlamalarına benzetebilirdim. Birkaç tanesi yere yuvarlanmıştı.

Çınlamalar bitene kadar acı veren bir sessizlikle öylece baktık.

“Saydırmama gerek var mı?” diye sordu.

“İstersen sayabilirim. Hepsi burada.”

“Bu yüklü bir miktar. Nasıl kazandın?”

Nasıl mı kazanmıştım? Neler yapmamıştım ki? Yapmam gereken... yapabileceğim her şeyi yapmıştım. “Fırsat yakaladıkça kendimi değerli kıldım,” dedim. Sonunda bunu başarmıştım. Gurur duymadığım anlar bile buna değerdi. Dudaklarımın kenarına memnuniyet dolu bir gülümsemenin yerleşmesine engel olamıyordum.

“Peki bu...” diye tısladı. “Ne anlama geliyor?”

Gülümsemem anında kayboldu.

Kahretsin.

“Senden öğrendim,” dedim usulca, ona doğru bir adım atmıştım. “Ticaret sadece...”

“Bu parayı fahişelik yaparak kazandın.”

Tiksintisi... *öfkesi* havada öyle bir şiddetle yükselmişti ki tokat yemiş bile olabilirdim. Sözlerinin çirkinliği karşısında nutkum tutulmuştu. Kendime böyle olduğunu hiç bu şekilde itiraf etmemiştim, bu yüzden sandığımdan da ağır gelmişti. “Hayır, ben...”

Sadece bir kez.

Yaptığımdan pişmanlık duymak için hiçbir nedenim olmadığını kendime hatırlatarak zihnimdeki fısıltıları kovdum.

“*Aptal* olmadığımı ikimiz de biliyoruz. Bu kadar parayı başka türlü kazanmış olamazsın.”

“Çalıştım. Beni çalıştırmak isteyen herkes için çalıştım. Dans ettim, hüner gösterdim, yerleri fırçaladım...” Gerçek buydu. Parayı kazanmak için çalışmıştım. Yalnızca yüz altın, o tek gecede kazanılmıştı. Geri kalanı saatlere bedel çalışmalarımın karşılığıydı.

“Bakır para desen anlarım. Ama bu?” Burnundan soluduğunda yanaklarımın nokta nokta ıslandığını hissettim. “Dans ederek gümüş kazanmana sesimi çıkarmadım ancak fahişelik yaparak beni utandırmana da asla izin vermedim.”

“Bunu sana asla yapmam,” derken bu düşüncesine gücenmiş gibi davranıyordum.

“Bin altın biriktirmek on beş yılını almalıydı,” diye tersledi beni. “Hatta belki de yirmi.”

On beş yıl.

O anda bana söylediği fahiş bedeli kazanmaya hiçbir zaman

niyetli olmadığını anladım. En azından ben ya da kendisi yaşlanana kadar benden aldığı zevkten vazgeçmeyecekti.

Öfkesi kulaklarımda, kafamın içinde, derimin altında zonk-luyordu ama çok geçmeden bunların yerini kendi öfkem almaya başladı. “İstediğin parayı topladım,” dedim. “Çok istiyorsan bu parayla kendine gerçek bir Valtain satın alabilirsin. Hatta benden çok daha güzel ve yeteneklisini bulabilirsin.”

“Köleler pazarlık yapma lüksüne sahip değildir ve senin parana ihtiyacım yok,” diye hırladı Esmaris. “Kim olduğunu unuyorsun.”

Midem kasıldı.

“Sana ne kadar iyi davrandığımın farkında mısın?” Sırtını dikleştirip gözlerini kısarken ellerini arkasında bağlamıştı. İçeriye yayılan sessizlikte bir cevap bekliyordu ama birden ağzımı açma konusunda özgüvenimi kaybetmiştim.

Parana ihtiyacım yok.

Bir planım... tek bir amacım vardı. Esmaris bütün hayallerimi köklerinden koparıp atıyordu ve o anda ruhumun paramparça olduğunu hissedebiliyordum.

“Farkında mısın?”

“Evet, Esmaris.”

“Buna rağmen...” Alçalttığı sesini duyabilmek için söylediklerine odaklanmam gerekiyordu. “Buna rağmen gitmek için bütün sınırları zorladın.”

İşte o anda anladım. Esmaris’in kıvranan öfkesinin altında başka bir şey vardı. İncinmişti.

Bakışlarımız kilitlendi. Kaşlarının arasındaki çizgiye... korunaklı kırılganlığının tek belirtisine bakıyordum. Bu adam yıllar

boyunca özgürlüğümü elimden almış, bedenimde bir sürü yara izi bırakmış, beni eğip bükmüş ve dövmüştü. Ama aynı zamanda sevdiğim rengi hatırlardı, kötü bir kâbus gördüğüm gecelerde saatlerce yanımdan ayrılmazdı. Özgürlüğümü talep ettiğim gün bana bir tür gururla gülümseyerek bakmıştı.

Avuçlarımı masaya bastırıp eğildiğimde soğuk altınlar terli ellerime yapışıyordu. Yalnızca tek bir kelime söyledim. “*Lütfen.*”

Esmaris uzunca bir süre beni süzerken nefes almakta zorlanıyordum.

Lütfen, bunu benim için yap. Beni biraz olsun sevdiysen bunu yap. Lütfen.

Birden bir kapının sertçe kapandığını hissettim. Karşımdaki adamın belli belirsiz kırılmanlığı buz gibi bir sessizliğe gömülmüştü. “Ellerini masamdan çek ve diz çök.”

Parana ihtiyacım yok.

Tanrılar aşkına! Şimdi ne yapacaktım?

“Diz çök.”

Söylediğini o kadar sert bir şekilde yaptım ki cilalı ahşap döşeme dizlerimi acıttı.

Parana ihtiyacım yok.

Hayatımın amacını paramparça eden sesi kulaklarımda patladığı için başka hiçbir şey duyamıyordum. Odada yürürken, geri dönerken ya da arkamda duraksarken çizmelerinin seslerini duymadım.

Parana ihtiyacım yok.

Havayı yaran deri şaklamasını duymadım.

Ama kafamın bulanıklığına rağmen sırtımı adeta ikiye yaran acıyı *hissettiğim*de ağzımdan bir inleme fırladı.

Şak.

İki.

Şak.

Üç.

Devam ediyor, bitmek bilmiyordu.

Şak. Şak. Şak.

Beş. On. On iki. On altı.

Parana ihtiyacım yok.

Ne yapacaktım?

Ağlayamazdım, çığlık atamazdım. Isırdığım dudağım kanıyordu. Tıpkı yıllar önceki o gecede olduğu gibi. Ailemi terk etmiştim çünkü annem çok daha fazlasını yapabileceğime... daha fazlası *olabileceğime* inanmıştı.

Şak.

Yirmi.

Annem yanılmıştı çünkü Esmaris beni öldürecekti. Bunu düşünmek, zihnimdeki sisin yavaşça da olsa dağılmasını sağlıyordu.

Esmaris beni öldürecekti çünkü korkunç bir hesap hatası yapmış, bütün saflığımla onun kafa karıştıran sapkın sevgisinin kaçmama yardım edeceğini sanmıştım. Oysa sevgisi beni eziyordu çünkü o sadece sahip olur ya da yok ederdi. Birini yapamadığında diğerini yapmaktan hiçbir zaman çekinmezdi.

Serel kalın kapının ardından kırbaç seslerini duyabiliyor muydu? Bana yardım etmeye çalışır mıydı? Umarım bunu denemezdi, yoksa o da cezalandırılırdı.

Şak.

Yirmi beş.

Esmaris beni öldürecekti.

Piç herif.

İçimde bir ateş yükseldi. Esmaris'in kolunu havaya kaldırdığını duyduğum anda sırtımı kavuran acıya aldırmadan yere yuvarlanıp, "Beni öldürmek istiyorsan, gözlerime bakarak öldüreceksin," dedim tükürürcesine.

Esmaris'in kolu başının üstünde öylece kalakaldı. Kırbaç arkasından sarkıyordu. Burnu tiksintiyle kırıışmıştı. Gömleğine bulan kanım, bordo renkli brokar ceketine karışıyordu. Yüzünde bariz bir dalgalanma olurken bakışlarını yere indirdi.

"Bana bak!"

Yaptığım her şeyi, gece tükenip sönen bir mum gibi işimin bitmesi için yapmamıştım. Öldürse bile onun *kâbusu* olacaktım.

Bana bak ödle herif. Gözlerime bak, sekiz yıl önce karşılaştığın o küçük kızın gözlerine bak. Kurtardığın ama sonra mahvettiğin küçük kıza bak.

Esmaris beni görmezden gelerek sanki sesimi kısılabilecekmiş gibi tiksintiyle sırtmanın ötesine gitmiyordu.

Şak.

Yirmi altı.

Yüzümü korumak için kollarımı kaldırsam da burnumun ucunda şaklayan kırbaça rağmen gözümü kırpmadım. *"Bana. Bak."*

Her gece karanlıkta, her gözüünü kırptığında, yerime aldığı kıza her baktığında gözlerimi göreceksin...

Yirmi yedi.

Bileklerim yanıyor, gözlerim kararıyordu.

BANA BAK.

Sonra her şey durdu.

Esmaris'in çenesi bana doğru döndü. Kolu donmuştu. Karanlık

bakışları parmaklarımın arasındaki bir iple çekilmiş gibi tek hamlede bana çevrilmişti. Sanki görünmez ellerle uzanmış ve bana bakması için onu *zorlamıştım*.

İnanılmaz bir hayretle zihnini ele geçirdiğimi fark ettim. O küçük anda gözlerinde ham... fazlasıyla saf olan bir şey gördüm. Gözlerinde görebileceğim milyonlarca an... sahibim, âşığım, babam ya da üçünün çarpık karışımı olan o anı görebiliyordum.

Bir şeyler hissedebilirdim.

Bunun yerine zihni kontrolümdeyken ne kadar aciz ve kırılgan olduğunu düşünüyordum. Minik keleklerden çok daha fazlasını yapabildiğimi fark ettiğinde... bunu fark *ettiğimizde* hissettiği korkunun tadı lezizdi.

Korkusu öfkeye dönüşürken kolunu irademden kurtarıp kırba-cı havaya kaldırdı ve...

Daha ne yaptığının farkına bile varamadan aramızdaki hayali bağı tüm gücümle çektiğimde havada kulakları sağır eden bir şaklama yankılandı. Kırbaç olduğunu düşünerek gözlerimi yumdum ama hiç acı yoktu.

Sadece yüksek sesli bir gürültü...

Gözlerimi açtığımda, Esmaris sandalyeye tutunarak önümde diz çökmüştü.

Yere yığılırken altında kalmamak için kendimi doğrulmaya zorladım. Uzattığı eli neredeyse yanağımı okşayacaktı ama bunun yerine kalan tüm gücüyle gümüş saçlarımın uzun perçemlerini kavradı.

Beni kendisiyle birlikte yere çekerken uyuşmuştum, tek yapabildiğim istemsizce avucumu göğsüne bastırmaktı.

Bana bak, diyen emrim yankılandı.

İkimiz de sözlerime itaat ettik. Yüzündeki öfke solup yerini yirmi yedi kırbaçtan daha çok canımı yakan bir hüzne bıraktığında gözlerimi hiç kırpmadım, başka hiçbir yere bakmadım.

“Tisaanah...”

Serel’in hayretle iç çektiğini zar zor fark edebildim. Başımı kaldırıp baktığımda kapıda duruyordu. Eli kılıcında dehşet içinde öylece kalakalmıştı.

Muhtemelen etkileyici bir manzaraydı. Kanlar içindeydim, sırtım parçalanmıştı ve Threll’in en güçlü adamının cesedi kucağımda duruyordu.

BÖLÜM DÖRT

"*D*üşmüş Tanrılar aşkına! Sana ne yaptı?"

Serel'in elleri omzumdaydı. Onu duymuyordum. Hâlâ Esmaris'in cansız gözlerine bakıyordum. O cansız gözler beni delip geçiyor, başka dünyalara bakıyordu.

"Bana bak, Tisaanah."

Bana bak. Bana bak. Bana bak.

Nasırlı sıcacık parmaklar çenemi tuttu. Serel'in kocaman mavi gözleri, Esmaris'in tam tersiydi. Bu gözlerle karşılaştığım anda ciğerlerime çektiğim temiz havanın ruhumu sarstığını hissettim.

Aklıma gelen tek şeyi söyleyebildim. "Öldü."

Serel'in gözleri Esmaris'e kaydı. Ne olduğunu sormuyordu. Belki odanın hali... masadaki altın yığını, kanayan sırtım ve kırbaç ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Ama cesedi görünce

o kadar da fazla irkilmemişti. Bazen iyi kalpli tatlı arkadaşımın ölüme hiç yabancı olmadığını unutuyordum.

“Ayağa kalkabilecek misin?”

Başımı salladım ama kıpırdamadım. Esmaris’in sıkı yumruğu hâlâ saçlarımdaydı. Parmaklarını açarak esaretinden kurtuldum. Eli o kadar sıcaktı ki her an bileğimi kavrayabilirdi.

Onu öldürmüştüm.

Esmaris’i öldürmüştüm.

Bendim.

Dehşet dalgası ciğerlerimdeki havayı boşaltıyordu.

Serel kalkmama yardım etti. Fakat bu bile her yanımin alev almasına neden olduğu için istemsizce inledim. Akmalarına izin vermediğim yaşlar gözlerimi yakıyordu.

“Biliyorum,” diye mırıldandı arkadaşım gergin bir sesle. “Biliyorum.”

“Ben şimdi ne yapacağım?” diye fısıldadım.

Her zaman bir planım, hep bir amacım olmuştu. Hayatımın en karanlık anlarında bile seçeneklerimi içimden sıralardım. Şimdiyse düşünemiyordum. Nefes bile alamıyordum.

Asla özgür kalamayacaktım.

Esmaris ölmüştü.

Onu öldürdüğümü öğreneceklerdi.

İdam edilecektim.

Sonra...

Aniden gözlerimi Serel’a çevirdim. “Burada olmamalısın. An-larlar, hemen...”

“Şşşt,” diye fısıldadı rahatlatan sesiyle. Bakışları benden Esmaris ve kırbaça doğru kayarken dudaklarını sıkımişti.

Düşün, Tisaanah, diye kendimi zorladım. Düşün. Böyle bitmiyor. Bitemez.

Ama beynim çamur gibiydi. Esmaris'in düşerken bana attığı bakış gözümün önünden gitmiyor, ihanet suçlaması kulağımdan silinmiyordu.

O kadar dalgındım ki Serel kılıcını çekip Esmaris'in göğsüne saplayana kadar neler olduğunu fark etmedim. Kılıcın tene gömülme sesi beni gerçekliğe geri döndürmüştü. Mide bulandıran o ıslak çatırtıyı asla unutamayacağımı biliyordum.

"Serel, sen ne..."

"Yerdeki kan ona ait olabilir. Herhangi biri öldürmüş olabilir. Artık kimin öldürdüğünü bilemeyecekler." Kılıcı geri çektiğinde her yere kan sıçradı.

Öğürürken boğazıma kadar yükselen safrayı yuttum.

Serel kırbacı alıp sımsıkı sardıktan sonra sanki hiç dokunulmamış gibi dolaptaki yerine astı.

Kafamdaki taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Arkadaşımdan ne yaptığını... şu anda ne yaptığımızı kavırıyordum.

Serel'in bileğini kavrayıp tırnaklarımı tenine sapladım. "Bu çok tehlikeli. Burada olmamalısın."

"Tabii ki burada olmalıyım. Bu işi birlikte halledeceğiz." Sırtımdaki kana ve ayağımızın dibindeki cesede rağmen gülümsemesi her nasılsa içtenliğini koruyor, afallamama sebep oluyordu. Sonunda durup beni tepeden tırnağa süzdü. "Kıyafet. Başka bir şeye ihtiyacın var. Burada kalırsan odandan..."

Kendime baktığımda neredeyse çıplak olduğumu fark ettim. Parçalanmış ipek elbisem üzerimden dökülüyor, kan bacaklarımın arkasından aşağıya süzülüyordu. "Burada birkaç tane ceketim var. Dolapta duruyorlar."

Aslında içimden haykırıyordum.

Lütfen, lütfen, lütfen. Beni burada onunla yalnız bırakma.

Serel başını sallayıp dolaba giderek bedenimi saklayacak uzunlukta bir ceket seçti. Kanı gizleyecek kadar kalın ve koyu renkli olmasını umuyordum.

Esmaris ofisinde kendi kıyafetlerinin yanı sıra benimkileri de saklıyordu. Bu ilişkimizin tuhaflıklarından biriydi. Kusmamak için kendimi zor tuttum.

Serel elinde ceketle arkamda durup bir an için sessizce beni inceledi. “Yaralarını sarmam gerekecek, Tisaanah. Ceketini sonra giyersin,” derken sesi sanki özür diliyormuşçasına acı doluydu. Benden istediği şeyin ne kadar zor olduğunu bildiği anlaşıyordu.

Tanrılar aşkına.

Kollarımı germek bile ciğerlerimin boşalmasına ve gözlerimde şimşekler çakmasına neden oluyordu. Üstelik bu his sert dokulu *sargıların* tenime değmesinin yanında bir hiç sayılırdı.

Yapamam, yapamam, yapamam.

Bu kelimeler ağızımdan hayatım boyunca çıkmamıştı ama lanet olası sargılar beni mahvediyordu. “Yap şunu,” diye mırıldanırken Esmaris’in masasından destek aldım.

Kumaşı yırtarken, “Özür dilerim,” diye fısıldadı.

Sonrası sadece acıydı.

Çığlık atmamak için bütün gücümü kullanıyordum. Dizlerim boşalsa da arkadaşım gövdemi yırttığı kumaşla sararken dengemi kaybetmemek için masaya tutundum.

Ara, diye hatırlatıyordum kendime. Birlikler. Özgürlük. Bunu yapacaksın. Başka çaren yok.

İşkence öylesine şiddetliydi ki, Serel sonunda doğrulabile-

ceğimi söylediğinde ne dediğini algılamakta zorlandım. Kaskatı ceketini giydirebilmesi için kollarımı açarken olduğum yerde sendeledim. Kusmak üzereydim. Her an yere yığılabiliyordum. En azından bunlardan birinin ya da hepsinin gerçekleşmesine hazırdım.

Mucizevi bir şekilde, her ikisi de olmadı.

“Başardın,” diye fısıldadı Serel. “Başardın.”

Bunu başardıysam, her şeyi yapabilirdim.

Hâlâ bayılacak gibi hissediyor olsam da ayakta durmaya odaklandım. Gözlerim Esmaris’in masasına yığılmış altınlardaydı. “Bir kısmına ihtiyacımız olacak,” dedim boğuk sesimle.

En azından bir işe yarayacaklardı.

Serel avuçladığı altınları ipek çantama attı. Ardından yere diz çöküp Esmaris’in yakasındaki broşu çıkardı. Gümüş zambak, aynı zamanda onun mührüydü.

“Akıllıca,” dedim ıslıklı nefeslerim arasında sendelerken. Bu broş, Esmaris’in yokluğunda emri yerine geçerdi. Yoğun zamanlarda kendisini temsil etmesi için bunu kölelerine ya da hizmetkârlarına verirdi.

Serel endişeyle bana baktı. “İyi misin?”

“Evet.” Belki olumlu tavrım işe yarardı.

“Biraz dişini sık,” diyerek sırtını dikleştirdi. Ancak sonra kısa bir an için kıpırdamadan Esmaris’in cesedine bakakaldı.

“Serel...”

“Bir şey daha var.” Pis pis sırtırken burnu kırıışmıştı. Tükürüğü efendimizin... eski efendimizin buz kadar soğuk cansız yanğından süzülürken, “Artık gidebiliriz,” dedi.

Birlikte sessizce odadan çıktık.

NORMALDE SORGULAMADAN İTAAT eden insanlardan değildim ama konağın tanıdık koridorlarında yürürken Serel'in planına güvenmekten başka çarem yoktu. Zaten bu kadarı bile kalan düşünme yeteneğimi tüketiyordu.

“Normal görünüyor muyum?” diye fısıldadım. Yanımızdan geçen bir köleyi başımla selamlamıştım.

“Harikasın.”

Bacaklarımın arkasından süzülen kanı hissedebiliyordum. Acaba kanlı adım izleri bırakmam ne kadar zaman alacaktı? “Çabuk ol,” diyerek elimden geldiğince hızlandım.

Çok geçmeden beni nereye götürdüğünü anladım. Ahırlara doğru gidiyorduk. Serel'in fedai arkadaşlarından biri olan Vos girişte nöbet tutuyordu. Bizi görünce yüzünde beliren sırıtışı öğeldiğince tatlılıkla karşıladım. Vos arkadaşımızdı. Tek umudum, arkadaşlık ilişkimizin görünüşümden şüphelenmemesini sağlayacak kadar dikkatini dağıtmasıydı.

“Bugün haberler harika, Vos,” dedi Serel gururla. “Tisaanah gidiyor. Özgürlüğünü satın aldı.”

Mükemmel bir oyuncuydu. Oysa ben gülümsemem gerektiğini hatırlamak konusunda bile zorlanıyordum.

Vos'un yüzü aydınlandı. Hep böyleydi, nefes kesen heyecanıyla duyguları hemen yüzüne yansırırdı. “Sahi mi? Sonunda başardın, ha?”

Yapmacık sırıtışımla başımı salladım. “Başaracağımı söylemiştim.”

“Bunu yaptın da. Vay canına.” Vos açık bir hayretle başını iki

yana salladı. Mutluluğu karnımı bir bıçak gibi deşiyordu. Esmaris'in öldüğü... ve Serel'la benim ortadan kaybolduğumuz anlaşılınca onu da cezalandırırlar mıydı acaba?

“Bu harika bir haber,” diyerek sözlerine devam etti. “Özleneceksin.”

“Sen de,” derken samimiydim. Dünya bir an için sarsılınca, Serel sanki sevgiyle okşuyormuş gibi omzumu sıktı. O sırada bir esintiyle kıyafetim vücuduma yapışınca kanın bacaklarımdan altına kadar indiğini fark ettim. Daha fazla oyalanamazdım. “Günbatımından önce yola çıkmam gerekiyor,” dediğimde Serel yaptığım imayı anladı.

“Evet, Tisaanah artık yüzümüze bakmaz,” diyerek avucundaki gümüş zambağı Vos'a gösterdi. “Patron cılız atlardan birini vermemizi söyledi. Safkanlardan biri olmaz tabii.”

Vos mührü sadece bir bakış attı. “Tabii, elbette. Gidip seyisle konuşun,” dedikten sonra bana bakıp sırtıttı. “Tebrikler, Tisaanah. Bol şans.”

“Sana da, Vos. İyi şanslar.”

Şansa ihtiyacı olacaktı. Gitmemize izin verdiği için onun cezalandırılacağını... darağacından sarkacak olan cansız bedenini düşünmemeye çalışıyordum.

Kendine gel, diye tısladım kendime. Bunun kimseye faydası yok.

Elbette seyisi görmedik. Bunun yerine doğrudan atların tutulduğu bölmelere gittik. Midilli ve kırmalarla ilgilenen yoktu. Bu yüzden içerisi boştu. Saat, etrafta ahır çalışanlarının olmayacağı kadar geçti. Bu konuda şanslıydım, efendimi kazara öldürmek için mükemmel bir zaman seçmiştim.

Serel seçtiği bir atın üzerine eyer bağlarken duvara tutundum.

Sonunda at hazırlandığında sessizce kapıyı açtı. Elimi öne doğru uzatarak, “Sen atını hazırlayana kadar ben tutarım,” diye fısıldadım.

Serel beni iteklemeden önce bir an için duraksadı. “Gidemem, Tisaanah,” dedi sonunda. Sanki onu öğle yemeğine davet etmişim gibi konuşuyordu. Hemen sonra atla birlikte yürümeye başladı.

Donakalmıştım. “Ne?”

“Şşşt.” Omzunun üstünden baktı. “Kaybedecek zamanın yok.”

“Tabii ki geliyorsun.”

Onu bırakacak değildim. Bu bir seçenek bile değildi.

Yakalayabilmek için topallayarak arkasından koştum. Sonunda ahırın kapısında durduğunda dışarıya göz attım. Palmiyeler ve eğretili otları, batmaya başlayan güneşin rengine boyanmaya başlamıştı. Yaprakların arasında dalgalanan altın renkli otlar bir görünüp bir kayboluyordu.

Meşhur Threll ovası.

Miller boyunca otla kaplı olan arazinin ötesinde deniz vardı. Denizi aşınca Ara’ya ulaşılıyordu.

Birliklere.

Dizginleri sağlama alan arkadaşşıma dönerek, “Elbette geliyorsun,” dedim tekrar kararlılıkla.

“Herkes özgürlüğünü satın almak istediğini biliyor ama bir saat sonra talim var. Beni orada görmezlerse aramaya başlarlar. Yeterli zaman yok. Ayrıca seni buraya getirdiğim için Esmaris geçici bir süreliğine yalnız kaldı. Şimdi geri dönüp cesedi bulacağım. Bir sürü düşmanı vardı. Herhangi bir şey görmediğimi söylerim.”

“Asla işe yaramaz.”

“Birlikte kaçmamızdan çok daha iyi. Saatler içinde birileri ne-
ler olduğunu anlayacaktır. Böyle yaparsak, seni aramak akıllarına
bile gelmeyebilir. Eğer gelirse, en azından sana bir gün kazandır-
mış olurum.”

Bir gün kazandırmak... Ne pahasına?

Serel yine her zamanki gibi en zorlu koşullarda bile en iyi se-
çeneğe inanıyordu.

“Kendini feda etme fikrinden vazgeç ve lanet olası atlardan
birini al.”

“Bunun için zamanın yok.”

“Haklısın, zamanımız yok.”

“Başarmayı her şekilde hak ediyorsun. Bu şansını mahvede-
mem. Ben burada iyiyim, gerçekten.”

Hak etmek. Bu kelimedden *nefret* ediyordum.

Serel sesini yükselten insanlardan değildi. Söylediği her keli-
me soğukkanlı ve sakindi. Son söyledikleri de birer istisna olma-
mıştı. Buna rağmen, aramıza sağlam ve kararlı bir duvar ördüğü-
nü hissedebiliyordum.

“Lütfen,” diye yalvarırken eline yapıştım. Onu bırakamazdım.

Yapamam, yapamam, yapamam.

“Ata binmene yardım edeyim. Hazır mısın?”

Değildim ama o belimden nazikçe tutup beni atın üzerine yer-
leştirdi. Diğer elim buz gibiydi, bütün bedenim acıyla kavrulu-
yordu. Eyere yerleştiğimde dünya etrafımda dönmeye başladı.

Serel, “Bunu al,” diyerek kınındaki hançeri belime bağladı.
Ardından elimi sıktı. “Ovada öldüğünü öğrenirsem seni öldürü-
rüm.”

Atın üzerinden onun berrak gözlerine baktım. Akmamak için

inat eden yaşlarıyla ışıldayan gözleri her zamankinden daha büyüleyiciydi. İlk tanıştığımız günü hatırladım. Artık yanındaki küçük köle kızın nasıl hissettiğini biliyordum. O buruk ve nazik rahatlama, paha biçilmez bir hediye idi.

Söylemek istediğim, boğazıma düğümlenen o kadar çok şey vardı ki...

“Gitmen gerekiyor,” derken parmaklarıyla çenemi kavrayıp yanağıma bir öpücük kondurdu. “Ara’ya benden selam söyle.”

Yapamam.

At eşkin adımlarla harekete geçtiğinde kendimi hazır hissetmiyordum. Boğazımdaki düğüm çözüldüğünde ona sadece, “Seni seviyorum,” diyebilirdim ama sesim nal seslerinin, rüzgârın ve ciğerlerimde biriken hıçkırıkların arasında kaybolmuştu. Beni duyup duymadığını hep merak edecektim. Acaba arkadaşım... *ağabeyim* kalbimden geçeni biliyor muydu?

Yanağıma yakan öpücük, annemin yıllar önce alnıma kondurduğu öpücüğün yanına eklenmişti. Bu öpücükler, hayatındaki en önemli insanları geride bırakan birinin ikiz yarasıydı.

Eğrelti otlarının arasından çıktığımda çayır bütün sonsuzluğuyla önüme serildi. Kan kaybı yüzünden görüşüm giderek bulanıklaşıyordu. Arkama asla bakmadım. Bakamazdım. Yoksa oraya geri dönerdim. Her şeye rağmen içimdeki güçlü bir ses tırnaklarımı toprağa geçirmemi, emekleyerek arkadaşşıma geri dönmemi söylüyor, kulaklarımda çığlıklar atıyordu.

Onu bırakamazsın, geri dönmen gerek, bırakamazsın.

Ama toynak sesleri giderek hızlandı.

Buna değecekti. Değmesini sağlayacaktım. Sadece Serel’in değil, benim için kendini feda herkes için bunu *yapmam* gerekiyordu.

Gözlerimi adeta tırmalayan gözyaşlarıma hâkim olarak bir iç çektim.

İhtiyacım olan her şeye sahiptim.

Kesemde Ara'ya gitmek için rüşvet bile verebileceğim kadar çok altın vardı.

İçimde Threll'in en korkulan adamlarından birini öldürecek kadar büyük bir güç vardı.

Hayatta kalabileceğimi bana asla unutturmayacak kadar taze yirmi yedi tane yara izim vardı.

Hayatta *kalacaktım*.

Daha da önemlisi, ödemem gereken bir borcum vardı. Ağlamak dışında, borcumu ödemek için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

BÖLÜM BEŞ

***B**enim adım Tisaanah Vytezic. Threll'den geliyorum. Zeryth Aldris'in arkadaşıyım. Kendisiyle konuşmam gerekiyor.*

Dilime dolaşan Ara dili kelimelerini takıntılı bir şekilde tekrarlayıp duruyor, atımla günbatımına yetişebilmek için düzlükte çılgınlar gibi dörtlüğe ilerlerken sürekli bunları fısıldıyordum. Tabii kan kaybetmem ve Esmaris'in adamlarının her an peşime takılabileceği ihtimali de bu kadar hızlı gitmemin en önemli nedenleriydi. Bayılacak gibi olduğumda vücudumun zar zor sığıdığı küçük mağaralarda uyurken, ateşler içinde kâbuslar görürken bile tek söylediğim bunlardı.

Benim adım Tisaanah. Threll'den geliyorum. Zeryth Aldris'in arkadaşıyım.

Kelimeler ovadan, atımın tökezleyip bacağını kırdığı için acısına son vermek zorunda kaldığım ormana kadar yankılanıyordu.

O gece etini pişirip yedim, yerken de sürekli özür diledim. Ormana yürüyerek girip, her çıtırtı ya da seste bir ağacın arkasına saklandığım zaman aklımdan sürekli bu kelimeler geçiyordu. Kana mayı durdurmak için sargıları daha sıkı sarıp parmaklarımdaki kana giderek artan bir endişeyle bakarken aklımı dağıtmak için geceleri bu kelimeleri tekrarlıyordum. Aynı kelimeler sonunda... günler ya da haftalar sonunda ormandan çıkıp uçsuz bucaksız harika denizi ilk kez gördüğümde bir zafer ılıına dönüştü. Hatta manzara karşısında içimdeki her şey gibi kelimeler de bir anlığına sessizleşti.

Zeryth Aldris'in arkadaşıyım. Onunla konuşmam gerekiyor.

Rıhtımda neredeyse her denizciyle beceriksizce konuşmaya çalışıp beni Ara'ya götürebilecek birini ararken aklımın gerisinde hep bu kelimeler vardı. Farklı bir Thereni aksanıyla konuşuyorlardı. Canım o kadar sıkkın olmasa, Ara dilinde onları daha iyi anlayabileceğim düşüncesini komik bulabilirdim.

Adım Tisaanah Vytezic.

Sonunda gemilerden birinin güvertesinden, saçlarımı tarayan tuzlu rüzgâr eşliğinde Threll kıyılarının uzaklaşmasını seyrederken kelimeler bir anda şarkıya dönüşüp dilimde dans etmeye başladı.

Deniz tuttuğunda kusmalar arasında hep bu şarkıyı tekrarladım.

Rüyamda Serel'ı ve Esmaris'in can verirken beni ihanetle suçlayan gözlerini görüp ter içinde uyandığımda bu kelimelerde teselli buldum.

Giderek artan sıcaktan ter içinde kaldığımda...

Ateşli bir hastalık düşüncelerimi esir alıp beni bir deliliğın içine attığında...

Benim adım Tisaanah... sevdiğim herkesi terk ettim.

Ben bir katilim.

Ara'ya ulaşamadan öleceğim.

Ancak ölmedim.

Gemi limana demir attığında ölümün kıyısındaydım. Gemiden sürünürcesine inip biri gümüş biri altın renkli ısıltılı cam kulelere hayranlıkla baktığımı daha sonra hayal meyal hatırlayacaktım.

Muhtemelen birliklerin kapısına da sürünerek gitmişim.

Söylediklerine göre kapı açıldığı anda yere yığılmışım. Boğulurcasına hırıldayarak bölük pörçük, “Benim adım, Tisaanah,” demiştim burada konuşulan dille. “Threll’den geliyorum. Zeryth Aldris’in arkadaşıyım. Onunla konuşmam gerekiyor.”

Batan güneşin ışıklarını gümüş saçlarıyla yakalayan kadın sırtıma dokunduğunda halsizce inleyip titrediğimi hatırlıyordum.

Bundan sonrası yoktu.

BÖLÜM ALTI

Cıvıltılar.

Etrafımdaki ses, tıpkı bir müziğin yükselişi ve düşüşü gibi çınlıyordu.

Gözlerimi açtığımda ılık huzmeleri arasında gümüş renkli brokar bir desen gördüm. Desenli bir duvara baktığımı anlamak için gözlerimin ışığa birkaç saniye boyunca alışması gerekmişti.

Tanrım! Boynum fena ağrıyordu.

Neyse ki yüzüstü yatıyordum. Threll'de hiç görmediğim kadar kalın ve yumuşak, bembeyaz battaniyelere sarılmıştım. Gerçi Threll öylesine sıcaktı ki battaniyeye hiçbir zaman ihtiyaç olmazdı.

Gözlerimi kırıştırdığımda dudaklarımdan gıcırtıdan farksız bir inleme koptu.

Tam o anda etrafımdaki ses sustu. Neler olduğunu ancak görüş

alanıma basit mavi bir bluz ve yürürken dalgalanan uzun bir etek giymiş tombul bir kadının silueti girince anladım.

Boynumun kasılmasına sebep olan ağrıya aldırmadan çenemi kaldırdığımda kadın da bana bakmak için eğildi. Muhtemelen otuzlu yaşlarındaydı. Bembeyaz bir tene sahipti, gümüş saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmıştı, bukleleri yuvarlak yanaklarını çevreliyordu.

Bir Valtain.

Aynı anda, Ara Adası'nda olduğumu fark ettim.

Gece Birliği'nde.

Kadın Ara dilinde bir şeyler söyledi ancak çok hızlı konuşuyordu. Zihnim o kadar uyuşmuş durumdaydı ki çevirmeye bile çalışmadan kelimelerin uçuşup gitmesine izin verdim.

Gözleri endişeyle kırışan kadın gülümsüyordu. “Tisaanah?” dediğinde tiz sesi ısıltılıydı. Çan sesine benzemesine şaşımama-lıydım. “Adın?” Bu kadar iyi kalpli görünmese küçümseyici olarak algılanabilecek şekilde yavaş ve vurgulu konuşuyordu.

Başımı salladım. “Evet.”

Kocaman gülümserken elini göğsüne götürdü. “Willa.”

“Merhaba,” diye fısıldadım.

“Merhaba, cenım.”

Ce-nım. Ce-nım. Okuduğum bütün Ara kelimelerini gözden geçirerek beynimi didikliyordum. Yazıları okumak çok daha kolaydı.

Birden anladım. *Ce-nım. Canım.*

Bir yakınlık ifadesi.

Bunu yapabilirdim. Dudaklarımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

Belli ki bu küçük anlama işareti Willa'nın tekrar cıvılamaya başlamasına yetmişti. Cümlelerini takip etmek için kendimi zorluyordum.

"...bir süredir baygındın. Başta günde üç kez seni iyileştirmek için gelmem gerekiyordu. Yaran iltihaplanmıştı," diyerek başını iki yana salladı. "Çok kötüydü."

İl-ti-hap.

Yeni bir kelimeydi. Buna rağmen ne kastettiğini anlayabiliyordum.

Doğrulamak için kollarımı kıpırdattım. Hareketimin bir acı dalgasına neden olacağını sanmıştım ama hiçbir şey olmadı. Evet, her yerim sızlıyordu... yine de son birkaç haftadır çektiklerimle alakası yoktu.

İnanılmazdı.

"Eminim hâlâ canın yanıyor."

Başımı kaldırdığımda kaşlarının arasında bir endişe çizgisiyle beni seyrettiğini gördüm. "O kadar da kötü değil," diye karşılık verdim. "Teşekkürler."

Dişlerinin arasından onaylamayan, hüzünlü bir *cık* sesi çıkarırdı. "Zavallı şey. Sırtın çok kötü durumda."

Belli belirsiz serin bir esinti bakışlarımın sağ tarafa doğru kaymasını sağladı. Duvar yerine yerden tavana kadar uzanan cam pencereler vardı, toz mavisi kat kat perdeler yanlarında uçuşuyordu. Deniz havasının içeri süzülmesinin nedeniyse hafifçe açılmış pencerelerden biriydi.

Oda küçük ama kusursuz ve temizdi. İçeridekiler yatak, büyük bir ayna ve çift kapılı giyinme dolabından ibaretti. Oldukça sade görünseler de gümüş aksamlarıyla koyu maun ahşaptan yapılmış

pahalı eşyalardı. Aslında aksamlar tek süslemeden oluşuyordu. Bütün kol ve kulpların yerinde gümüş renkli küçük bir ay sembolü vardı.

Yeni bir esintiyle ürperince kollarımla kendimi sardım. İşte o zaman utanarak üstümün çıplak olduğunu fark ettim.

Mahcubiyetim yüzüme yansımış olmalıydı. “Dert etme,” dedi Willa. “İlk defa çıplak birini görmüyorum. Ama sana kıyafet getirdim. Sanırım *şunu* artık giymek istemezsin,” derken gözleriyle dolabın yan tarafındaki askıda duran ceketimi işaret ediyordu.

Paramparça, kirli ve *kanlı* ceketim.

Bu ceketini ancak ölümün eşiğinden dönen, korkunç şeyler görüp yaşayan, her gece gözlerini sabah tekrar açıp açamayacağını merak ederek kapatan biri giymiş olabilirdi.

Ürperdim.

Hayır, ceketini istemiyordum. Ona bir daha bakmak bile istemiyordum.

Ama ceketini görmek buraya neden geldiğimi hatırlamamı sağlamış, midemin kasılmasına ve Serel’in kim bilir ne acılar çektiğini merak etmeme sebep olmuştu. Zeryth’le konuşabilirsem belki birliğin desteğiyle arkadaşşıma yardım etmeye gidebilirdim. Böyle bir şeye göz yumacaklarına ihtimal vermiyordum, üstelik ateş güçleriyle...

“Zeryth Aldris’le konuşmam gerekiyor,” dedim dolabı açıp karıştıran Willa’ya.

Başını dolaptan çıkardığında elinde pamuklu mavi bir elbise vardı. Dudaklarını sıktı. “Ah, evet,” derken adeta kendiyle konuşuyordu. “Öyle demişlerdi, değil mi...” Elbiseyi dolabın yan tarafındaki kirli ceketimin üzerine astı. “İşte,” diyordu. “Pek şık sayılmaz ama en azından sırtını acıtmayacak kadar bol.”

Cümlelerin sadece yarısını anlayabiliyor olsam da bunu umursamayacak kadar sabırsızdım. “Acaba Zeryth...”

“Evet, evet. Giyindiğin sırada, ben de seninle konuşmak isteyen birini getireyim.” Kapıya doğru yürürken etekleri ayaklarının üzerinde dalgalanıyordu.

Kısa ve tombul olduğu halde sahip olduğu zarif yürüyüşü hafif bir kıskançlıkla izliyordum. Dans etme yeteneğimi sonu gelmeyen denemeler ve pes etmeyen irademle edinmiştim, oysa onun her hareketi doğaldı. Eli kapı koluna gittiğinde, “Willa,” diyerek seslendim. Dönüp bana baktı. “Teşekkür ederim.”

Sıcacık küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Önemli değil, canım. Eminim yakında yine görüşeceğiz.” Sonra süzülürcesine dışarıya çıkıp beni yıllardır hayalini kurduğum Gece Birliği’nin kulesinde yalnız bıraktı.

Hâlâ nasıl olduğundan emin değildim ama bunu başarmıştım.

YATAKTAN ÇIKIP ODANIN içerisinde gezindim, uçuşan hafif perdelerin arasından dışarıya göz attım. Aşağıya bakarken yer ayaklarımın altından çekiliyormuş gibi hissediyordum. İstemsizce nefesimi tuttum. Yerden yaklaşık onlarca metre yukarıdaydım, bu başımı döndürüyordu. Gökyüzüyle aramda sadece bir cam vardı.

Pencerem, Ara Adası’nın meşhur kayalıklarına ve onların hemen ötesinde dalgalanan denize bakıyordu. Başımı hafifçe eğip yanağımı cama yasladığımda Şafak Kulesi’ni... Şafak Birliği’nin merkezini görebiliyordum. İki kule birbirinin tıpatıp aynısıydı,

sadece yan taraftakinin süslemeleri gümüş yerine altın rengiyle parlıyordu. Zaten başka türlü olması beklenemezdi.

En fazla birkaç kilometre ötedeki kayalıklarda saray yükseliyordu. Kuleler kadar yüksek değildi ama bütün yamaca yayılmıştı. Denizin boyadığı fırtına bulutlarının altında her köşesi altın renginde parlıyor, kuleleri adeta gökyüzüne saplanıyordu.

Boğazıma bir yumru oturdu.

Kitaplarımdaki çizimler ve Zeryth'in anlattıkları, gördüklerim karşısında yetersiz kalıyordu.

Arkama dönüp dolaba giderek Willa'nın bıraktığı elbiseyi aldım. Tıpkı odadaki perdeler gibi toz mavisi pamuklu kumaştan yapılmış, üç katlı bol elbisenin kolları dirsekten bileğe doğru dalgalanarak genişliyordu.

Burnumu kırıştırdım. Ara kadınları böyle mi giyiniyordu? Belleri yokmuş gibi mi davranmayı *tercih* ediyorlardı, yoksa...?

Eh, buraya güzel olmak için gelmemiştim.

Elbiseyi alıp döndüğümde boy aynasında kendimi gördüm, neredeyse askıyı elimden düşürüyordum.

Tanrılar aşkına! Bu *ben* miydim?

Saçlarım yağlı perçemler halinde karmakarışık omuzlarıma dökülüyordu, yanaklarım çökmüştü, kaburga kemiklerim sayılıyordu. Göğsümle karnımın arasında iki tane pembe yara izi vardı. Bileklerimde de benzer izler görülebiliyordu. Kollarımı havaya kaldırdığımda kendimi korumaya çalışırken kırbacın bıraktığı çizgileri görebiliyordum ama arkamı döndüğümde *sırtım*...

Sırtım derin ve vahşi kesiklerle kaplıydı. Bazıları hâlâ kanıyordu, bazıları kabuk bağlamıştı ve bazıları da korkunç bir yamayı andırırcasına dikilmişti. O kadar fazla acı çekmem şaşırtıcı

olmamalıydı. Sırtımda neredeyse sağlam deri kalmamıştı. Sihirle iyileştirmiş olmaları fark etmezdi, bu yaraları hayatımın sonuna kadar taşıyacaktım.

Şak!

Yirmi yedi.

Esmaris'in cansız yüzü gözümün önüne geldi. İlk kez bundan suçluluk duymadım. Aksine *seviniyordum*. Öldüğüne ve onu öldüren kişi olduğuma *seviniyordum*.

En azından bir an için sevinmişim.

Sonra yüzündeki ihanet suçlamasını çağrıştıran hüznü hatırladım, suçluluk duygusu kıyıya vuran dalgalar gibi üstüme çullanıyordu.

Ürpererek aynaya sırtımı döndüm ve şekilsiz elbiseyi giydim. Bileğimde başka bir sızı hissedip bakışlarımı oraya çevirdiğimde kaşlarım çatıldı.

Tuhaftı. Bileğimde kana bulanmış bir sargı vardı. Diğer yaralarımдан daha yeni olduğu kesindi. Küçük ve düzgündü. Sanki özellikle yapılmıştı. Peki ya...

Arkamdaki kapının açıldığını duyunca düşüncelerim dağıldı.

Kapıda başka bir Valtain kadını duruyordu. Willa'dan biraz daha genç, zayıf ve uzun boyluydu. Teninin ve saçlarının renginde kaybolan bembeyaz kıyafetiyle renksiz bir hayaletten farksızdı. Dar bir pantolon giymiş, kaskatı ceketini boynuna kadar iliklemişti. Ceketin eteği neredeyse yerleri süpürerek kadının incecik bedenini takip ediyordu.

Elbiseme bakarken bütün Ara kadınlarının böyle giyinmediğini düşünerek rahatladım.

"Uyandığına sevindim," diyen kadın kapıyı arkasından kapattı.

Bu sırada sırtındaki koyu gri ay sembolünü gördüm. “Hepimiz senin için endişeleniyorduk.”

“Çok daha iyiyim.”

“Güzel, güzel.” Odaya girip ellerini birleştirmeden önce omzundaki saçları arkaya savurdu. Saçları sayısız minik örgülerle beline doğru dökülüyordu. Buz kadar delici gözleriyle beni süzdü.

Tanrılar aşkına, bembeyaz gözleri insanı afallatıyordu. İçimi okuduğunu düşünmeden edemesem de gözlerimi ondan kaçırmadım. “Zeryth Aldris’le...” *Konuşma* kelimesini hatırlamaya çalıştım. “Zeryth Aldris’le konuşmam gerekiyor.”

“Hangi konuda olduğunu sorabilir miyim?”

Tereddüt ettim. “Onu buraya getirebilerseniz ikinize de söyleyim.”

Sanki eğlenceli bir şey duymuş gibi dudağının kenarında bir gülümseme oynadı. Bunu neden eğlenceli bulduğunu kestiremiyordum. Kadının düşüncelerinden, duygularından, hatta puslu aurasından tek bir ipucu bile *hissedemiyordum*. Stratejimi gözden geçirmeme yardım etmesi için zihnine uzansam da sadece bir boşlukla karşılaştım. Boş bir duvardan ibaretti.

“Zeryth şu an burada değil,” dedi kadın. “Aslında Threll’de. Yolda birbirinizi görmeden karşılaşmış olabilirsiniz.”

Threll mi? Birden ağzım kurudu. Acaba her gelişinde olduğu gibi Esmaris’in konağına uğramış mıydı?

“Geçen hafta kendisinden bir mektup aldım,” diyen kadın, elini kaldırdığında parmaklarının arasında aniden bir parça parşömen belirdi. Ardından kâğıdın üstündekileri okumaya başladı. “*Planlandığı gibi Esmaris Mikov’un evine uğradım ama ne yazık ki öldüğünü öğrendim. Ben gelmeden haftalar önce öldürülmüş.*

Şehirdeki kargaşadan bahsetmeme bile gerek yok.” Bana bakıp kaşlarını kaldırdı. “Threll diline çevirmeme gerek var mı?”

Çevirmek... Sanki Threll dilini biliyor ancak konuşmamayı tercih ediyormuş gibiydi. Bu tür güç oyunlarını hemen tanırdım. Üstelik *kargaşa* kelimesini duyduğumda dudaklarımın kül rengine dönmesine yetecek kadar iyi tanırdım. Bu kelimeyi biliyordum. Zeryth’in bana verdiği, savaş ve vahşeti anlatan kitaplarda okumuştum.

“Anlıyorum.”

“Esmaris Mikov öldükten sonra sırtı kırbaç yaralarıyla dolu bir Threll kızının kapımızda yere yığılmasının biraz şüphe uyardığını da anlıyorsundur?”

“Özgürlüğümü satın alarak oradan ayrıldım,” diyerek karşı çıktım. “Bu benim hakkımdı.”

Kısmen de olsa doğruyu söylüyordum.

“Onu öldürüp öldürmemen beni ilgilendirmez. Sırtının halini gördüm. Öldürdüysen bile seni suçlamam fakat...” Elinden düşürdüğü mektup tembel duman sarmallarıyla ortadan kaybolduğunda kollarını göğsünde kavuşturdu. Tuhaf bir şekilde bana eski efendimi hatırlatıyordu. Aynı buyurganlık, aynı tavizsiz hareketler... “Birlikler siyaset konusunda tarafsızdır. Threll sakinleri suçlu olarak aranan bir kadına kucak açtığımızı öğrenirse bağlanımız mahvolabilir. Daha da kötüsü, bir savaş başlayabilir.”

Ta-raf-sız. Ku-cak.

Anlamları hâlâ bulanık olsa da kelimeleri aklıma yazdım.

“Seni Threll’e geri göndermemiz gerekiyor,” diye devam etti yavaşça. Bocaladığımı fark etmiş gibiydi.

İki yanımda yumruklarımı sıktım.

Onca acıya katlanarak buraya kadar adeta *sürünmüştüm* ve şimdi beni göndereceklerini mi söylüyordu? Threll’de yaşadıklarımı gördüğü halde beni *oraya* göndermek mi istiyordu?

Hayır. Böyle bir şey olmayacaktı.

“Ben Threll’den değilim,” dedim. Valtain cevap vermek üzere ağzını açtı ama ona izin vermeden devam ettim. “Threll’den değilim. Nyzerene’denim. Kabilem ben çok küçükken Threll lordları tarafından yok edildi. İnsanlar ya öldürüldü ya da köle yapıldı. Sekiz yıl önce beni de yakaladılar. Ailemi öldürüp beni aldılar. Dövüldüm. Kırbaçlandım. Tecavüze uğradım. Çok daha kötülerini yaşadım. Buraya gelmek için mücadele ederken neredeyse *ölecektim*.”

Bu ana hazırlıklıydım. Hayatımdaki küçücük korkunç kelimelere sıkışan tüm o dehşet verici şeylerin Ara dilindeki karşılığını özellikle öğrenmiştim çünkü bir gün buna ihtiyacım olacağını biliyordum.

Avuçlarımı açtığımda gümüş kelebekler tavana yükseldi. “Beni geri gönderirseniz, ölüm fermanımı imzalamış olursunuz,” dedim. “Zeryth, bir Parçalı olmama rağmen birliklere katılabileceğimi söylemişti.” Cama dönüştürdüğüm kelebekler mermer zemine düşüp parçalandı.

Kadın cam kırıklarına bakarken duygusuzca, “Hoş,” demekle yetindi.

“Buraya bu yüzden geldim. Halkımın bana ihtiyacı var. Onlara yardım edebilmek için de birliklere ihtiyacım var.”

Bakışlarımız buluştuğunda kadının yüz ifadesi dalgalandı. “Son mektubumda Zeryth’e senden bahsettim,” dedikten sonra avucunda beliren mektubu sesli bir şekilde okumaya başladı. “*Parçalı*

kızla defalarca bir araya geldim. Son derece zeki, azimli bir kız. Eğitimsiz ve tecrübesiz olabilir ama becerikli olduğu su götürmez. Bu yeteneğin boşa harcanması yazık olur.” Bakışlarını bana doğru çevirdi. “Zeryth’in kapımızda adını sayıklayarak bayılan genç hanımları övmeye meraklı biri olmadığından emin olabilirsiniz.”

Göğsüme sıcacık bir tatmin duygusu yayıldı. Denizi aşmak için Zeryth’in yardımına ihtiyacım olmayabilirdi ama burada on-suz hiçbir şey yapamazdım. Sessizce ona içimden teşekkür ederken, “Her şeyimi vermeye hazırım,” dedim. “Ben görülebilecek en iyi hünerciyim.” Parmaklarımı açıp fısıldadığımda cam kırıkları yerden havalanıp avucuma kondu. Yumruğumu kapatıp tekrar açtığımda cam buzlu bir küreye dönüşmüştü.

Ay.

Konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez kadının yüzünde gerçek bir ifade belirdi. Dudakları sanki keyiflenmiş gibi yukarıya kıvrılmıştı. “Bu, Parçalı birinden duyulabilecek çok büyük laflar ama düşüncene saygı duyabilirim.” Sonra odanın kapısını açtı. “Benimle gel. Bu arada, sana kendimi tanıtmadım. Adım Nura.”

NURA HIZLI YÜRÜYORDU, belli ki ona yetişip yetişmemem pek umurunda değildi. Buna rağmen adımlarına uymaya çalıştım. Sırtıma saplanan keskin sızılara rağmen tekrar hareket etmek güzeldi. Willa’nın ne yaptığını bilmiyordum ama gerçekten işe yaramıştı.

“Zeryth haklı. Parçalı bir Valtain’in Gece Birliği’ne katılmasında bir engel yok. Alışılmış bir durum değil ancak...” Nura omuz silkip tembelce avuçlarını havaya kaldırdı. “Bir itirazım yok.”

Bu gerçekten oluyordu.

Koridorlarda kayarcasına ilerlerken yüksek tavanlara, bembeyaz yer döşemelerine, devasa pencerelerden içeri süzülen günbatımının gümüş süsleri belirginleştirmesine bakıyordum. Yanımızdan geçen birkaç Valtain bana ilgiyle bakıyordu. Onlara gözlerimi kocaman açarak karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Çoğunun ceketinde bir tür ay sembolü vardı ama hiçbirisi Nura'nın sırtındaki kadar büyük değildi ve kimse onun gibi baştan ayağa beyaz giyinmemişti. Kıdemli biri olabilir miydi?

“Ancak bir sorunumuz var,” dedi Nura. Keskin bir dönüş yaparak zemine oyulmuş, gümüş renkli narin bir kapıyı çevreleyen gök mavisi bir çemberin yanına gelmiştik. Alanın tam ortasında durduğunda eliyle bana işaret verdi. Yanına ilerlediğimde ellerini korkuluğun üstüne yerleştirdi ve platform sarsıldı.

Ayağımın altındaki yer alçalmaya başlayınca belli belirsiz nefesimi tuttum. Kenardan atlayarak uzaklaşmamak için kendimi zor tutuyordum. Nura bana eğleniyormuş gibi bir bakış attı. “Sihrimizi çeşitli şekillerde kullanırız. Merdivenleri tırmanmanın ne kadar uzun süreceğini düşünsene.”

Bunu o yapmıştı, öyle mi? Bizi altımızdaki zeminle birlikte aşağıya indiriyordu!

İnerken gördüğüm katlar hareketliydi.

“Ancak senin bir sorunun var,” dedi yine Nura. “Çıraklık eğitimi altı ay önce başladı. Valtain'den çok Solarie var. Seni eğitecek biri olduğunu sanmıyorum.”

Çı-rak-lık.

Kelimeyi anlamamıştım ama son cümlesi oldukça *açıktı*.

“Eğitime ihtiyacım yok,” dedim.

Komik bir şey söylemişim gibi kıkırdadı. “Tabii ki var. Valtain ya da Solarie olması fark etmez, bütün hünerciler birliklere katılmak için çıraklık eğitimini tamamlamak zorunda. Bunun istisnası yok.”

“Çıra...?”

“Çıraklık. Genç hünerciler, altı yıl boyunca bir öğretmenden eğitim alır.”

Altı yıl mı?

“Bu kadar zamanım yok,” diye cevap verdim. “Threll halkının yardımımı bekleyecek altı yılı yok.”

Nura düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak bana baktı. Düşüncelerini okuyabilmek için yanıp tutuşuyordum. “Bizden tam olarak nasıl bir yardım istiyorsun?”

“Benimle birlikte küçük bir hünerci grubunu Threll’e gönderin,” dedikten sonra duraksadım. Bunu defalarca düşünmüştüm. “Esmaris Mikov’un şehrine gitmek üzere yirmi adam ve birlik koruması verin...” Çaresizce pazarlık kelimesinin Ara dilindeki karşılığını beynimde bulmaya çalıştım. “...ve oradaki kölelerin özgürlüğü için tartışın. Özgürlükleri için anlaşma yapmak üzere bana para ya da güç verin. İşler yolunda giderse, Threll’de ilerleyebiliriz. Fakat şimdilik, sizden sadece yirmi adam istiyorum.”

Platform en alt katta durmuştu ama ikimiz de konuşmuyorduk. Sessizlik işkence gibiydi.

“Hırslısın,” dedi sonunda. “Bunun gerçekçi bir plan olduğundan emin değilim ancak eğitimini kısmen de olsa tamamladıktan sonra ne yapabileceğimize bakarız. Elimden başka bir şey gelmez,” derken platformdan inip koridorda yürümeye başladı. Ardından elini sallayıp, “Benimle gel,” diye ekledi.

KULENİN ZEMİN KATI, yukarıdaki dolambaçlı koridorlara kıyasla çok daha ferahtı. Işık o kadar parlaktı ki gözlerimi kısmam gerekiyordu. Lobi, çok önemli bir işleri varmış gibi koştururan insanlarla kıpır kıpırdı. Aralarında beyaz saçları ve albino tenleriyle Valtainler vardı. Solarieler ise diğer insanlardan sadece kıyafetlerindeki Şafak Birliği'nin güneş sembolüyle ayrılıyordu.

Mekânın diğer ucuna kayan gözlerim aniden duraksadı. En uçtaki duvarı süsleyen resim fazlasıyla tanıdık, aynı zamanda bildiğim halinden çok farklıydı. Araich ile Rosira Shelaene'nin devasa tablosu, yıpranmış kitabımdaki çizimle aynı görünüyordu. İkisi el eleydi ve birini güneş, diğerini ay çevreliyordu. Ancak tam ortada... ellerinin birleştiği yerdeki bina değişmiş, süslemeler Rosira'nın gümüşünden Araich'in altına dönüşmüştü. Gece ve Şafak Kuleleri aynı zemin katı paylaşıyor, burada kendi bölümlerine ayrılıyorlardı.

Nura yanıma gelene kadar olduğum yerde kalakaldığımı fark etmemiştim. "Kuruluş hikâyemizi biliyor musun?" diye sordu.

"Evet, çok iyi biliyorum."

Tablodaki yüzleri inceledim. Başını hafifçe öne eğen Araich'in gözleri doğrudan resme bakan kişiyi izlerken, Rosira'nın bakışları büyük cam pencerelerden denize doğru çevrilmişti. Tıpkı benim burayı hayal ettiğim gibi, acaba o da benim dünyamı mı hayal ediyordu? Eğer öyleyse, orayı hiç görememiş olmalıydı. Beş asır önce dünyada sihir yoktu. Yeniden oluşum o kadar kaotik ve öngörülmezdi ki, dünyadaki her şey yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Hikâyelerde anlatılanlara göre, Rosira ve Araich ruhlarının

bir parçasını ayırıp daha kalıcı bir şey için sihre dönüştürmüşlerdi. Sonrasında da tehlikeli güç ve muazzam olasılıkların yeni dünyasında dengenin deniz feneri haline gelen birlikleri kurmuşlardı.

Bedenime yayılan ani duygu dalgasıyla yutkundum.

En azından benim için hep bir deniz feneri... davetkâr bir vaat olmuşlardı.

Öylesine büyülenmişim ki Nura'nın yeniden yürümeye başladığını çok geç fark ettim. "Gel," diyerek elini salladı.

Peşinden girdiğim oda lobiden daha küçüktü, içerisi kâğıdın rahatlatıcı kokusunun her yeri sardığı çalışma masaları ve kitaplıklarla doluydu. Willa köşedeki masalardan birinde oturuyordu. Diğer tarafta ise bir kadın ve adam kâğıtları karıştırıyordu. Solarie'nin altın güneş sembolü giysilerinin yaka kısmında bulunuyordu.

"Gayet güzel yürüyorsun!" diyen Willa'nın sırtıtışına karşılık vermeden edemedim.

"Willa, Tisaanah'ya bir öğretmen bulmamız lazım." Nura ağzını açtığı anda Willa hemen dudaklarını sımsıkı kapatıp bütün dikkatini ona vermişti. Evet, Nura burada önemli biri olmalıydı. Muhtemelen birliklerin lideri olan başkomutan değildi ama kıdemli biri olduğu kesindi.

Willa masasındaki birkaç kâğıdı karıştırırken kaşlarını çattı. "Eşleştirmelerin üzerinden aylar geçtiği için ne yazık ki çırak alabilecek kimse yok..." dedikten sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Kaç yaşındasın, canım?"

"Yirmi bir."

"*Yirmi bir mi?*" Willa kaşlarını kaldırıp gözlerini yanımdaki kadına çevirdi. "Eğitimlerini *tamamladıklarında* çırakların olacağı yaştan üç yıl daha büyük..."

“Yaşın önemi yok. Birliklere katılmak istiyorsa, kısmen de olsa eğitim almalı. Yasalar bu konuda oldukça açık.” Nura kollarını göğsünde kavuşturup işaretparmağıyla sabırsızca koluna vurmaya başladı. “Geleneklerin dışına çıkmamız gerektiğinin farkındayım.”

Willa’nın alnında kırışıklar belirdi. Ardından ciltli bir parşömen çıkarıp sayfalarını karıştırdı.

“Maxantarius Farlione’nin bugünlerde nerede olduğuna bir bak,” dedi Nura.

Willa’nın sayfaları karıştıran eli dondu. “*Cidden mi?*”

“Geleneklerin dışına çıkmamız gerektiğini söylemiştim.”

“Ama onun doğru eğitmen olduğundan...”

“Lütfen bak.”

Kısa bir sessizlik olduğunda, Willa sanki buna cevap verecekmiş gibi görünüyordu. Yine de sayfaları karıştırıp bulduğu küçük bir kâğıt parçasını uzattı.

Nura kâğıda bakarken, “Teşekkürler,” dedi. “Sence iyileşmek için Tisaanah’nın ne kadar zamana ihtiyacı var?”

İyileşmek mi? Daha fazla iyileşmeye ihtiyacım yoktu. Özellikle de *altı yıl* boyunca beni eğitim almaya zorlayamayacaklarını çok iyi biliyordum. Yani kaybedecek zamanım yoktu. Ölümün pençesinde binlerce kilometre sürünmeyi başardıysam, şu Maxa-her-kimse denen adamın eziyetine de kolaylıkla katlanırdım. “Hemen başlamak istiyorum,” dedim.

Willa afallamış görünüyordu. “Tisaanah, canım... henüz...”

“Buraya gelmek için sekiz yıl bekledim. Yaralarım iyileşti. Hemen başlamak istiyorum.”

“Ama...”

“Sabırsızlığını mazur görmeliyiz,” diyen Nura’nın dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti belirmişti. “İşini bir an önce halletmekten hoşlanıyor. Buna ancak saygı duyulur.”

Kadının beyaza çalan gözlerindeki eğlenceli kıvılcımları saygı olarak yorumlamak saçma olurdu ama hiç önemi yoktu. Bana saygıyı hak etme fırsatı verilmişti ve ihtiyaç duyduğum tek şey buydu.

“Gidelim o zaman,” dedi Nura. Willa’nın verdiği kâğıda baktıktan sonra arkasını çevirip masadan bir kalem aldı. “Koluma tutun.”

O bir çember çizerken kolunu tuttum. Çemberin ortasına çizgiler ve şekiller eklediğinde...

Birden kendimi kör eden öğle güneşinin altında buldum. Gözlerimi kırptırıyordum. Artık Gece Kulesi’nde değildik.

“Nura,” dedi gergin bir erkek sesi. “Tam olarak ne istiyorsun?”

BÖLÜM YEDİ

Zemin sarsılıp tekrar sabitlenirken ayakta kalmakta zorlandım. Nura'nın kolunu hâlâ utanç verici bir şekilde sımsıkı tuttuğumu fark etmem çok uzun sürmüştü.

“Tisaanah, Maxantarius’la tanış.”

Bakışlarımı parlak güneşten uzaklaştırıp gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakındım. Hayatımda gördüğüm en büyük bahçelerden birindeydik. Her santimi çiçekler ve yeşilliklerle kaplanmış alan her yöne uzayıp gidiyordu. Tam ortasında küçük bir taş kulübe vardı.

Beyaz yaban güllerinin yanına çökmüş olan adam, bizi karşılamak için doğruldu. Keskin yüz hatlarını darmadağınık siyah saçları gölgeliyordu.

Siyah saçlar.

Valtain değildi.

Bir hata olmalıydı. Artık Willa'nın alnında beliren endişeli çizgilerin sebebini anlıyordum.

“Maxantarius mu? Gerçekten mi?” Adam alayla dudak bükererek gözlerini devirdi. Ardından kollarını göğsünde kavuşturdu, bahçeyle uğraşırken giyilmeyecek türden mor ipek ceketini güneşin altında dalgalanıyordu. Buz mavisinin en parlak tonundaki gözlerini üzerime dikmişti. İnsanla başka bir yaratık olmanın sınırlarında dolaşan sert bakışları sinir bozucuydu. “Süsenlerimin üzerinde gecelikleriyle tepinen tuhaf kızları buraya neden getirdiğini sorabilir miyim?”

Başımı eğip kendime baktım. Üzerimdeki şekilsiz pamuklu şey yüzünden utanmamayı başarabilirdim. Hemen sonra gözlerim ayaklarıma doğru kaydılar. Topuklarımin altında ezilmiş küçük mavi çiçekler vardı.

Açık olmak gerekirse, bu bahçede *bir şeylerin üzerine basmak* imkânsızdı.

Nura buz gibi bir sesle cevap verdi. “Zorunlu toplantılarda bile kulelere uğramadın.”

Maxantarius uzun parmaklarından birini havaya kaldırdı. “Bir... bu seni hiç ilgilendirmez, değil mi?” Yanına ikinci bir parmak eklendi. “İki, bildiğin üzere emekli oldum.”

“Hâlâ birlik üyesisin.”

Adam sert bir hareketle kolunu sıyırp sağ bileğinin içini incelemiş gibi yaptığında altın renginde küçük bir dövme gözümüne çarptı. Bir güneş dövmesiydi. “Bundan ne zamandır kurtulmayı istiyordum,” dedi.

Nura tepki vermedi, yalnızca gözlerinin etrafındaki kaslar ha-

fifçe gerilmişti. Çaresizce bir işaret... anlayabileceğim Ara kelimelerinden daha fazlasını yakalamaya çalışmasaydım bu küçük hareketi göremeyebilirdim.

Kadın sonunda başıyla beni işaret etti. “Bu Tisaanah. Çırağın olacak.”

Başımı selam vermek için eğerken cephanemdeki en sevimli ve ışıltılı gülümsememi kuşandım.

Maxantarius’un gözleri ikimiz arasında mekik dokuyordu. Siyah kaşları hafifçe kalkmıştı, söylenebilecek keskin kelimeler havada asılı duruyordu. Ama o sadece kahkaha atmakla yetindi. “Komik.”

“Altı ay önce çırak almamıştın. İşte, sana bir tane getirdim.”

“Emekliyim, anlaşmamız bu şekildeydi. Ayrıca...” Adam eliyle beni işaret eder gibi oldu, ardından omuz silkti. “Yani... gerçekten mi? Bu konuda söz *hakkam* yok mu? Üstelik nereden başlayacağım ki?”

Son sorusunda inanılmaz bir tiksintiyle bana bakmıştı, dişlerini sıkmaktan kendimi alamıyordum.

“Neden karşı çıkıyorsun?” diye çıkıştı Nura.

“*Neden* mi karşı çıkıyorum? Bana *geçkin* sayılabilecek Parçalı bir *Valtain* getirip buna karşı çıkma *nedenimin* ne olduğunu mu soruyorsun?”

Geç-kin.

Kelimenin ne anlama geldiğini bilmesem de bir hakaret olduğundan emindim. En içten sevimliliğimle sırtımı dikleştirdim. “Senden eğitim almaktan onur duyarım... şey...” Ona tam olarak nasıl hitap etmem gerektiğini bile bilmiyordum, ismini telaffuz etmeye çalışmak konusunda tereddüt ediyordum. Bu yüzden söz-

lerimi garip bir şekilde kısa kesip, konuşmak için Nura'ya doğru dönmeden önce ona yavru köpek bakışları atmakla yetindim. “Ama belki bir Valtain bulursan daha iyi olur?”

Maxantarius ezberlenmiş sevimliliğimden hiç hoşlanmamış gibi bir kaşını havaya kaldırdı. “Üstelik bir *yabancı*. Threll'den mi?”

“Gece Birliği'nde çırak alabilecek kimse yok,” diye tersledi Nura. “Tisaanah'nın tek seçeneği sensin.”

Tanrılar aşkına... Bu gerçekten harikaydı, söylediği şey doğru olsa bile.

Bakışlarım bir an için Maxantarius'la buluştuğunda aynı şeyi düşündüğümüzden emindim.

Adam küçümseyici bir şekilde burnundan soludu. “Son seçenek olmayı çok sevsem de bu çok saçma. Ayrıca, sen kaç yaşındasın?” Cevap vermemi beklemeden başını iki yana sallayarak yanımdaki kadına baktı. “Önemli değil. Sorum bir cevap gerektirmiyor. İkimiz de bunu biliyoruz. Muhtemelen o da biliyor. Birliklerle iş yapma konusundaki düşüncemi zaten biliyorsun.”

Onları izlerken bakışmalarındaki gergin çatışmayı görebiliyordum. Bunun dışında, havada bu konuşmadan çok daha derinlere giden başka bir gerginliğin tadını neredeyse alabiliyordum.

Bir geçmişi paylaşıyorlardı.

Belki düşmanlardı. Ya da...

Gözlerini hiç kırpmadan sürdürdükleri, aşinalık ve pişmanlıkla ağırlaşmış bakışmayı seyrettim.

Ya da...

... eski sevgililerdi.

Bu teoriyi bir kenara yazdım. İnsanlar arasındaki bu tür ilişkilerin zamanı gelince bir şekilde işe yaradığını biliyordum.

Buradaki bütün ayrıntılar çıkarılsa bile, bir şeyden kesinlikle emindim. Gergin havanın içerisinde benden daha fazlası vardı.

“Sekiz yıl oldu, Max,” diye çıkıştı Nura. “Artık hayatınla ilgili bir şeyler yapmanın zamanı geldi.”

“Bu konudaki endişelerin beni çok duygulandırıyor ama cevabımı verdim.”

“Hoşuna gitsin ya da gitmesin, sen birliğin bir üyesisin. Bir cevap vermeni beklemiyordum.”

“Elbette. Kurallara hep sımsıkı tutunuyorsun.”

Bir sessizlik çöktü. Etrafa ateş saçmanın sınırındaki düşmanca gözlerle birbirlerine bakıyorlardı. Ağaçların arasında uçuşan kuşların sesleri birden kulakları sağır edecek kadar yükseldi.

Sonunda, “Yapmıyorum,” dedi Maxantarius. “Eminim, hadimi bildirmek için fırsat *kolluyordun* ama *onu* buna zorlaman yanlış.”

“Bunu... Sana söylemiştim.” Nura sırtını dikleştirip burnundan bir nefes verdi. Ardından bana doğru döndü. “Çocukluk yapıyor. Sana çok iyi bir öğretmen olacak.”

“Olmayacağım,” diye tersledi adam. “Zavallı kıza yalan söyleme.”

Maxantarius’un inatçı bakışlarını, Nura’nın sıkığı çenesini ve buz gibi gözlerini izledim. İnat ettikleri şey konusunda taviz vermiyorlardı. Nasıl bir şeyin içine düştüğümü kestiremiyordum ama başka bir eğitmen bulmayı önersem bile, Nura’nın pes etmeyeceğinden adım gibi emindim. Bu kadar tartıştıktan sonra asla pes etmezdi.

Bunu yapabilirdim. Bir şeyler yapmak istediklerinin farkında olmayan inatçı erkeklere o şeyi yaptırmakta ustaydım. Sanki ma-

cundan yapılmış gibi sayısız Threll lordunu parmağımın ucunda oynatmıştım. Bu inatçı Solarie'nin onlardan ne farkı vardı ki? Üstelik *aslında* eğitime ihtiyacım yoktu. Bilmem gereken her şeyi kendim öğrenebilirdim. Tek yapmam gereken, birlik formalitelerini yerine getirip kendimi mümkün olduğunca istedikleri şekilde yetiştirmekti. Bunun sonrasında, Threll'e geri dönmeme yardım etmeleri için onları ikna edecektim.

Tek umudum Serel'in başına...

Bu düşünceyi tamamlamaya cesaret edemedim.

"Yola gelecektir," dedi Nura usulca. Güllerini incelemek üzere yere eğilen adama bakıyordu.

"Onu burada bırakmaya cesaret edemezsin," dedi Maxantarius. Bu tarafa bakmadan konuşmuştu.

Nura'nın gitmesini *diliyordum*. Tartışarak geçirdiği her saniye işimi daha da çok zorlaştıracaktı.

"Bir şeyler yapma zamanı, Max. Emeklilik için fazlasıyla gençsin." Sözlerinin derinliklerinde belli belirsiz bir sıcaklık vardı. Maxantarius ona bakma ihtiyacı duymuştu, buna rağmen burun kemerinin hemen üstünde beliren kırıksıklık gözden kaçabilecek kadar küçüktü.

Ah, *kesinlikle* eski sevgililerdi. Bu konuda hiç şüphem kalmamıştı.

Nura, "İyi şanslar," dedi bana doğru dönerek. "Eminim yakında yine görüşeceğiz."

Durdurmama... ciğerlerimi yakan düzinelerce soruyu sorma fırsat kalmadan elindeki kâğıt parçasına iki tane çizik attı ve bir anda ortadan kayboldu.

Beni bırakıp gitmişti.

“*Kahretsin*, bunu yapmamasını söylemiştim,” diye kükredi Maxantarius.

Bahçedeki dalları hışırdatan bir rüzgâr çiçeklerin taçyapraklarını kelebek kanatları gibi titretirken saçma elbisemi sırtıma yapıştırdı. Bedenime yayılan keskin acıyla yaralarımı hatırladım. Willa’nın verdiği ağır kesicilerin etkisi geçmeye başlamıştı. Neyse ki, acı düşüncelerimi keskinleştirmeme yarıyordu.

Beni görmezden gelen Maxantarius’u izledim. Uysallık muhtemelen en iyi seçenek değildi. Böyle bir yaklaşımın ikimize herhangi bir fayda sağlamayacağı gibi, ilerleme kaydetmemize de yardım etmeyeceği açıktı. Normalde daha cilveli bir yaklaşım sergilerdim ama bu da riskli görünüyordu. Şimdiye kadar sergilediğim sevimli görünme çabalarına sadece burun kıvrıp geçmişti.

Belki “hevesli öğrenci” yaklaşımı bir potansiyele sahip olabilirdi.

Sadece nasıl ilerlemem gerektiğini kestirmem gerekiyordu.

Sırtını izlerken aramızdaki mesafeyi aşıp zihnine uzanarak duygularına, düşüncelerine, tercihlerine dair küçücük bir ipucu almaya...

Aniden enseme korkunç bir ağır saplandı. Sanki parmaklarımı kapıya sıkıştırmıştım.

Maxantarius hışımla arkasına dönüp ateş saçan gözlerini üstüme dikti. “*Sakın*,” diye tıslıyordu. “Sakın bunu bir daha yapma. *Asla*.”

Çenem kasılmıştı. Utancımı yutmaya çalıştım.

Nura bariz bir şekilde zihninde bir kalkan oluşturmuştu, dolayısıyla düşüncelerine ulaşamamıştım. Bir Valtain olarak muhtemelen böyle konularda ustalaşmıştı. Ancak bir Solarie’nin de

aynı şeyi yapabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Artık bu dünyada yaşarken benzer koruma kalkanlarının gerekli olduğunu anlayabiliyordum...

“Özür dilerim...” diye söze başladım. “Ben sadece...”

Maxantarius bana bakmadan ayağa kalktı. “Lanet olası Valtainler,” diye söyleniyordu. “Sinsi piçler.” Uzun adımlarla küçük taş kulübenin kapısına yöneldi. Onu takip etmeye yeltendiğimde kapıda durup öfkeyle arkasına dönerek kaşlarının altından ters ters baktı. “Bu saçmalığın bir parçası olmayacağım.”

Bir cevap vermeme fırsat vermeden kapıyı öyle sert çarptı ki ahşabın burun kemiğime çarptığını hissettim.

ÜRPERDİM.

Sırtım sızlıyordu.

Maxantarius yüzüme çarptığı kapıyı bir daha açmamıştı. Bir süre seçeneklerimi değerlendirerek bahçede volta attım. Bulduğum yerden baktığımda çok fazla seçeneğim yoktu.

En başta, her geçen saniye giderek artan öfkemi yatıştırmakta zorlanıyordum. Buraya gelmek için ovalarla okyanusu aşmış, avlanmış, takas etmiş, saklanmış, *ölümün* eşiğinden dönmüş... ve öldürmüştüm. Suçluluk duygusu kalbimi bir yumruk gibi sıkma-ya devam ediyordu.

Bütün bunları beni eğitmeyi reddeden bir *öğretmenin* kapıyı yüzüme çarpması için mi yaşamıştım?

Tanrılar aşkına! Bir *Valtain* bile değildi. Solarie hünercileri hakkında pek bilgim yoktu ama teoride onların da Valtain hü-

nercileriyle benzer şeyler yapabildiklerini bilmekle birlikte, sihir hünerlerinin benimkinden çok daha farklı olduğunu biliyordum.

Ancak...

Öfkemi ciğerlerime hapsedip nefesimi serbest bırakırken bir karar verdim.

Eğer beni bu duruma düşmeye zorlayacaklarsa, hiç sorun değildi. Elimden geleni ardıma koymayacaktım.

Maxantarius'un ne beklediğinden emin değildim ama yine de oradan ayrılmadım. Tam aksine kapının önüne bağdaş kurup bekledim. Eninde sonunda bahçeye çıkacaktı. Bunu yaptığında orada olacaktım. Hem... gidebileceğim başka hiçbir yer yoktu.

Dakikalar geçti. Otuz, kırk, elli dakika. Sonra saatler...

Çiçek yapraklarının batan güneşin altında giderek daha parlak hale gelmesini, günbatımının sıcaklığını yansıtmalarını, sonra alacakaranlıkta kıvrılıp kendi içlerine kapanmalarını izledim.

Soğuktu. Threll soğuk olmazdı, o yüzden aşına olmadığım üşüme hissi hiç hoşuma gitmiyordu.

Çiçeklerin taçyaprakları, tıpkı uykuya hazırlanan hayvanlar gibi kendi içine kapanmıştı. Acaba Maxantarius soğuktan korunmaları için bir tür sihir mi yapmıştı?

Dişlerim takırdıyordu.

Sonunda kapı açılınca aniden oturduğum yerde döndüm. Sırtım çılgınlık atıyordu.

Maxantarius girişte duruyordu. "Donuyorsun," dedi duygusuzca.

"Evet." İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

"Bir yere gitmeyi planlıyor musun?"

“Gidecek hiçbir yerim yok,” derken fazlasıyla acınası görünmeye çalışıyordum.

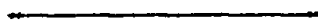
Bir iç çekti. “Elbette, yıllardır yaşadığımız en soğuk bahar gecesinde seni buraya bırakması gerekiyordu,” diye homurdandıktan sonra geriye doğru birkaç adım atıp temkinli gözlerle beni süzdü. “İçeri girebilirsin ama yalnızca dışarıda donmanı istemediğim için ahlak anlayışına teslim oluyorum.”

Asıl önemli olan kısmı hariç ne demek istediğini bilmiyordum. Ayağa kalkıp sırtımı dikleştirdiğimde yüzümü ekşitmemek için kendimi zor tuttum ve bunun yerine ona en sevimli halimin minnettar bir gülümsemesiyle karşılık verdim. “Teşekkürler, *Maks-an-ta-ri-yus*.”

Heceleri ardı ardına takılmadan söyleyebildiğim için kendimle gurur duyuyordum.

Kapıyı benim için açık tutarken gözlerini devirdi. “Max denen yeterli. Yoksa sen saçma ismimi söylemeye çalışırken hayatlarımız geçip gidecek.”

Tanrılara şükrediyordum.

BU KADAR KÜÇÜK BİR YERİN böylesine *sıkışık* olabileceği asla aklıma gelmezdi. İçeri adım attığım anda durdum. Ağzımı kapalı tutmak için büyük çaba sarf ediyordum. Gözlerim nereye bakacağını şaşırılmış gibiydi.

Max’ın evi küçüktü ama bütün duvarlarda... her bir duvarda ıvır zıvırların, aletlerin, resimlerin, bibloların ve kıpırdanan küçük tuhaf metal şeylerin dizildiği raflar vardı. Bir raf şekil, büyüklük,

renk ve türlerine göre şarap şişelerine ayrılmış gibi görünüyordu. Yere dört farklı halı serilmişti. Birbirlerinin üzerine öylece atılmışlardı, her biri değişik renk ve dokuydu. Şöminede oynayan turuncu ışık küçük metal sarkaçlardan ve tuhaf bir şekilde kendi etrafında dönen aletlerden yansıyor. Ateşe yakın olan kısma birbirleriyle uyumsuz bir kanepeyle iki koltuk yerleştirilmişti. Beş farklı sandalyesiyle yemek masası odanın tam ortasındaydı. Köşedeki küçük mutfakı görebiliyordum. Dar bir koridorda birkaç kapalı kapı sıralanıyordu.

“Bunların hepsi faydalı ve önemli şeyler,” dedi Max. Gözlerimin kocaman açıldığını görünce savunmaya geçer gibi konuşmuştu.

Başımı onaylarcasına salladım.

Elbette öyledir.

Ev, Esmaris’in devasa olduğu halde sade dekore edilmiş konanının tam tersi olsa da en azından temizdi. Tıklım tıklım ama temiz.

“Aç mısın?” diyen Max mutfaka gitti.

Midem cevap verircesine guruldadı. “Evet.”

Geri gelerek elindeki çorba kâsesiyle bir fincan çayı masaya bırakıp oturmamı işaret etti. Oturduğumda o da karşımdaki sandalyeye yerleşti, sonra neredeyse bitmiş bir şişeden neredeyse boşalmış kadehini doldurarak arkasına yaslandı.

Kokladım. Max’in verdiği çorba o güne kadar yediğim her şeyden farklıydı. Okyanusun hâlâ tam olarak alışamadığım kokusuyla harmanlanmış bir çorbaydı. İğrenç olsaydı bile yalayıp yutacak kadar açtım ama *acı* olmasına rağmen lezzetliydi.

Açlıktan neredeyse ona teşekkür etmeyi unutacaktım. “Teşekkürler.”

Max öne eğilip çenesini ellerine yaslamıştı, sessizce beni izliyordu. Ben de çorbayı kaşıklarken arada temkinli gözlerle ona bakmayı ihmal etmiyordum.

Beklediğimden genç biriydi. Yaşından büyük görünmesine sebep olan keskin yüz hatları ve delici bakışlarına rağmen en fazla otuzuna yaklaşmış olabilirdi. Çıkık elmacıkkemikleri oynayan şömine ateşinde belirginleşiyordu. Düz burnu biraz basıktı. Pervasız göz kapaklarının altındaki bulut mavisi çekik gözleri rahatlığını vurguluyordu. Hatta yakından bakarken gözleri daha da tuhaftı. Threll'de tanıdığım katarakt hastası yaşlı adamı hatırlatıyordu ama onun irislerindeki mavi renk çarpıcıydı. Buna rağmen, Max'in görme sorunu olmadığından emindim. Fazlasıyla keskin bakışlara sahipti.

"Peki," dedi sonunda. "Nereden gelmiştin?"

"Threll."

"Kaç yaşındasın?"

"İki on..." Hata yaptığımı biraz geç fark etsem de hemen düzelttim. "Yirmi bir."

"Yirmi bir," diye tekrarlayarak fısıldadı. Saçma bir şey söylemişim gibi başını iki yana sallıyordu. "Çıraklık eğitimi on sekiz yaşta biter. Garipliğin farkında mısınız?"

Anlamadığımı görmesini istemiyordum ama belli etmiş olmalıydım ki sözlerini açıkladı. "Garip. Alışılmadık."

"Yeterince."

"Açıkçası, *bunların hepsi* çok garip."

"Nura yaşım geçtiği halde eğitim almadan birliğe katılamayacağımı söyledi." Bundan rahatsız olduğumu saklamaya çalışmıyordum.

Max'in dudaklarında bir sırıtış kıpırdandı. "Bürokratik saçmalıklarla canını sıkacak kadar akli başında olmana sevindim."

"Buraya geri gönderilmek için gelmedim."

"Ara dilinde *buraya* mı? Yoksa evim anlamında *buraya* mı?"

"İkisi de."

Komik bir espri yapmışım gibi kıkırdayarak kadehini başına dikip tekrar içki doldurdu. Ardından şişeyi havaya kaldırarak, "Kusura bakma, kabalık ediyorum," dedi. "İster miydin?"

"Hayır, teşekkürler," derken gözüm duvardaki raflara dizilmiş boş şişelere kaydı.

Bu detayları bir kenara yazıyordum.

Fakat ne istediğini... kendimi nasıl değerli kılacağımı anlayacaksam bu adamla ilgili daha çok bilgiye ihtiyacım vardı. Kaşığımı bırakıp çayımından bir yudum aldım. Baharatlı çay genzimi yakıyordu. "Nura'yla nereden tanışıyorsunuz?" diye sordum dikkatli bir umursamazlıkla. "Arkadaşın mı?"

Burnundan küçümseyici bir nefes verdi. "Kendisi birliklerin ikinci en rütbeli üyesi. Onu herkes tanır."

Ah, sözlerindeki iğnelemeyi duyabiliyordum. Masumca gülümsedim. "Bence onu daha yakından tanıyorsun."

Max, "Bilmen gerekiyorsa, omuz omuza savaştık," derken sırtını dikleştirip gözlerini kıstı. "Ama *evime* çöp gibi atılan ve gitmeyi reddeden biri için fazlasıyla cesursun."

"Gitmem mümkün değil. Ne savaşı?" Ara'nın yakın tarihi hakkında çok az şey biliyordum.

Max sorumu duymazdan geldi. "*Gidebilirsin. İstedğin her şeyi yapabilirsin.*"

Duraksadım. Bir anda farkına varmıştım. Hayatımda ilk kez, bu ifade gerçekten *doğruydu*.

Diğer yandan bu doğruluk gözümün önüne gelenlerle boğuluyordu. Esmaris'in ölüme direnen yüzü. Serel'in vedalaşan gözleri. Yanağıma kondurduğu öpücüğün geçmek bilmeyen yanma hissi... Midem suçluluk duygusuyla kasıldı.

Hayır. Özgür değildim. Gerçek anlamda özgür değildim. Henüz değildim.

"Birliğe katılmam gerekiyor," dedim. "Nura bunun için burada olmam gerektiğini söyledi. Yani hayır, gidemem."

"İki sebep yüzünden bu kötü bir plan," derken bir parmağını kaldırdı. "Birincisi... birliğe katılmamalıyım. Katılmamanı dilerdim." Diğer parmağını havaya kaldırdı. "İkincisi... seni eğitmeyeceğim. Alınma, bu sadece bir prensip meselesi."

Masanın altında tırnaklarım avucuma gömülüyordu. "Sana her şekilde yardımcı olabilirim. Temizlik yaparım, yemek pişiririm..."

Max kaşlarını çatarken boğuk bir kahkaha attı. "Yardıma ihtiyacım olduğunu mu söylüyorsun?"

Sıkışık odaya bakıp üstelememeye karar verdim. "Yapabileceğim *bir şeyler*..."

"Kendi evimde sorun istemem," dedi Max. Sonra ayağa kalkıp gerindi ve boş kâseyle fincanı önümden aldı. "Bu gece kalabilirsin. *Sadece* bu gece. Yarın seninle ne yapacağımıza karar veririz."

Ben de masadan kalktım. Yorgunluk göz kapaklarıma, kemiklerime, kaslarıma hükmediyordu. Willa'nın tedavisi bir mucizeydi ama aynı zamanda söylediklerinde haklıydı. Henüz tam olarak iyileşmemiştim. "Banyo?" diye sorduğumda Max, mutfağın köşesinden elini sallayarak koridoru işaret etti.

Evde banyo olması biraz olsun rahatlatıcıydı. Ara'da gündelik hayatın nasıl olduğunu bilmiyordum ve seyahat sırasında bana bir ömür boyu yetecek kadar utanç verici, iğrenç şey yaşamıştım.

Yüzüme su çarptıktan sonra aynada kendime baktım. Sıra dışı bir aynaydı. Eskiydi, altın çerçevesi küçük yaratıklardan oluşuyordu. Böcekler, yusufçuklar, kertenkeleler, yılanlar... Pislik içindeki yüzüm bu detayların tam ortasına denk geliyordu. Hâlâ çözmekle uğraştığım keçeleşmiş saçıma dokunduğum anda tek hissedebildiğim Esmaris'in beni yerde sürüklemesiydi.

Hatırasıyla aniden midem bulandı. Koridora doğru başımı uzattım. Max oturma odasında ayaklarını yere sürüyerek geziniyordu.

“Şey... acaba...” Yorgun beynimde doğru kelimeyi aradım. “Yani... şey sesleri çıkarıyor...” İki parmağımı açıp kapatırken *kıt kıt* sesleri çıkardım. “Hani böyle yapan şey?”

Max kafası karışmış gibi boş gözlerle baktı. “Ha?”

“*Kıt kıt* sesleri çıkarıyor,” diye tekrarladım sinirle, parmaklarımı açıp kapatıyordum.

Bana delirmişim gibi bakmaya devam ediyordu.

Threll dilindeki karşılığı kulaklarımda çığlıklar atıyordu ama Ara dilindeki kelime dilimin ucuna gelmek bilmiyordu.

“*Ah.*” Max anlamış gibi parmaklarını açıp kapattı, ardından bir çekmecedan altın bir makas çıkardı. “Makas.”

Bir daha utanç verici durumlara düşmemek için bu kelimeyi hatırlasam iyi olurdu. Makası alıp aynanın karşısına geçtim ve gözümü bile kırpmadan çenemle omzum arasında kalan saçları kesiverdim. Sonuçta bu kadar süre uzun olarak kullanmamın sebebi eski efendimin bu şekilde sevmesiydi. Artık bir önemi yoktu. Saçlarımı keserek, efendimin son dokunuşundan tamamen kurtulmuş olacaktım. Bana son dokunduğu yeri kesip atacaktım.

Dudaklarımın kenarında tatmin olmuş bir sırıtış belirdi. O sı-

rada kapı pervazına yaslanan Max'in bakışlarını üzerimde hissettim. "Biraz daha uzun bırakmış olmayı dileyeceksin."

Aldırmadan bir tutam daha kestim. Bir erkeğin fikrine aldırma özgürlüğü hoşuma gitmişti.

Başımı iki yana sallayıp kısalttığım saçlarımın omuzlarımın üzerinde savrulmasını seyrederken başımın hafiflediğini hissediyordum. "Böyle iyi," diyerek makası geri verdim.

Omuz silkti. "Saçlarını yüzünden çekip dururken cehennem azabı çekeceksin. Uzun iyidir, kısa iyidir. İkisinin arasındaki bu saç başını belaya sokar." Makası cebine attıktan sonra çenesiyle lavaboyu işaret etti. "Ama etrafı temizlediğin sürece benim için sorun değil."

İstedikini yaptım. Bu dünyada şömineye attığım kara-gümüş tutamların küle dönmesini izlemek kadar güzel hiçbir şey yoktu.

BÖLÜM SEKİZ

Gözlerimi açtığımda parlak öğlen güneşi perdelerin arasından içeriye hücum ediyordu. Yine cıvıltılı bir sese uyanmıştım. Bu sefer Willa'nın sesini hemen tanıdım.

Yataktan hızla çıkarak şekilsiz elbiseyi üstüme geçirdim. Hâlâ rahat değildi. Başka kıyafetim olmadığı için çıplak uyumak zorunda kalmıştım. İkisinin tuhaf bir havayla konuştuğu oturma odasına koştuğumda Willa'nın sesinde gergin bir tını vardı.

“...nasıldır bilirsin. Tairn işgali ve Vernaya'nın düşmanlığı yüzünden ortam gergin. Umarım tırmanan gerginlik savaşa yol açmaz... Ah!” Kadın birden sustuğunda iki çift göz bana döndü. “Tisaanah, güneydın.”

“Tünaydın desen daha doğru olur,” dedi Max.

“Nasıl hissediyorsun? Ah, saçların...” Devamını getiremedi.

Acaba suskunluğunun nedeni saçlarımın güzel olması mıydı, yoksa kötü mü görünüyordu?

“Günaydın,” dedim. “Çok daha iyiyim, teşekkürler.”

“Dün gece gelmeyi planlıyordum ama olan bitenler...” Nefesini serbest bıraktığında küçük dolgun dudakları incecik bir çizgiye dönüştü.

Bir sorun vardı.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Çok mükemmel kraliçemiz Sesri’nin paranoyası, dün gece bir sürü cana mal olmuş,” dedi Max.

“Paranoya?” Willa’nın kaşları çatıldı. “Zor zamanlar geçiriyoruz, Max. Buna paranoya deyip geçiştiremeyiz. Kraliçemiz bu şartlar altında elinden gelenin en iyisini yapıyor.”

Pa-ra-no-ya.

O ana kadar Ara kraliçesinin adını bile bilmiyordum. Kitaplarımdaki yakın tarih son yirmi yıldan öncesine dayanıyordu. Yine de yanlarına yürürken Willa’nın söylediği bir kelimeyi anlamıştım.

Savaş.

Bu bütün planlarımı altüst edebilirdi.

Ya da... hedefime daha hızlı ulaşmamı sağlayabilirdi.

Düşüncesi bile midemi bulandırırken bu ihtimali düşündüğüm için kendimden nefret ettim. Threll lordları, Nyzerene’i işgal ettiğinde henüz çok küçüktüm ama şehrimizdeki yangın kokusunu ve annemle kaçarken geçirdiğimiz gecelerin soğuşunu hâlâ hayal meyal hatırlayabiliyordum. Savaş vatanımı yok etmişti. Halkım çil yavrusu gibi ovalara kaçışmıştı. Ben de bir köle olarak satılmıştım.

Ama savaşın sunduğu fırsatı görmezden gelmek gibi bir seçeneğim yoktu.

Ben başka bir şey soramadan Willa sevimsiz düşüncelerden kurtulmak istercesine başını iki yana sallayıp konuşmaya devam etti. “Her neyse. Buraya gelmemin *nedeni* bu değil. Sana kıyafet getirmek istedim. Bir de aniden ayrıldığın için yaralarına bakmayı düşünüyorum. Doğrusunu istersen, seni öylece alıp götüreceği hiç aklıma gelmemişti. Normalde... işler böyle yürümez.”

“Bu konuda endişelenme,” diyerek araya girdi Max. “Zaten burada kalmayacak. Aslında bu onu kulelere geri götürmen için mükemmel bir fırsat.”

Ah. Bu adamın neden bir pislik gibi davrandığını anlayamıyordum.

Willa parmaklarıyla oynuyordu. Max’ten *çekindiğini* fark ettim.

İlginç.

Max kadına hâlâ duygusuzca bakıyordu. “Ciddiyim, Willa.”

“Şey... bir sorun var...”

“Şu anda konuşulması gereken tek sorun, Nura’yı *reddetmiş* olmam.” Max sinirle ellerini havaya kaldırdı. “Neden kimse *bu* sorunu konuşmuyor?”

“Kimden eğitim alacağım umurumda değil,” dedim. Bu konuşma sinirlerimi bozmaya başlamıştı. “Herkesten eğitim alabilirim. Tek istediğim birliğe katılmak.”

“Gördün mü? Bunu herkes yapabilir.”

Willa sinirle tırnak etine saldırdı. “Çıraklık eğitimi altı ay önce başladı, Max. Olanlar yüzünden başka kimse...”

“Bu *kesinlikle* doğru değil.”

Willa yalan söylemekle suçlandığı için afalladı. “Hayır, *doğru*. Bunu kontrol ettim.”

Kahretsin.

Max'in tek seçeneğim *olmadığı* umudum da böylece uçup gidiyordu.

“Sen yapmazsan kimse yapamaz,” diyerek sözlerine devam etti. “En azından bu dönemin çıraklarının ustalık alacağı zamana, beş ay sonraki...”

“O zaman beş ay bekleyebilir.”

İnatla başımı iki yana salladım. “Beş ay *bekleyemem*.”

“Sakinleşmeniz gerekiyor,” dedi Willa. Sızlanan çocukları yatıştırmaya çalışıyormuş gibi konuşuyordu. “Buraya gelmeden önce bu konuyu Nura’yla konuştum. Olağanüstü durumundan dolayı ilk sınavlarına erken katılmana izin vereceğiz, Tisaanah. Diğer çıraklar beş ay sonra değerlendirmeye girecek. Onlarla birlikte sınava girersin, sonra hızlıca senin için bir plan yaparız.”

Eğer bu iyi haberse, hiç de öyle hissettirmiyordu. Başımı sallarken çenemi sıkığımı ya da tırnaklarımı avuçlarıma batırdığımı onlara göstermemeye çalışıyordum. Beş ay sonra Serel kim bilir nerelerde olurdu... *Peki ya, arkadaşlarım?* Üstelik bu sadece *başlangıçtı*...

Sakinleş, dedim kendime. Onlara kanıtlayacaksın. Bir yolunu bulacaksın. Hep bulursun.

“Ne olursa olsun, onu ben eğitmeyeceğim.”

Tanrılar aşkına!

Bu adamı omuzlarından tutup *sarsmak* istiyordum.

Willa yalvarırcasına ekledi. “Beş ay sonra, neler yapabileceğimize bakarız.”

“Nura’ya yapmayacağımı söyledim.”

“Eh, sen de biliyorsun ki, Maxantarius...” Willa parmaklarıyla

oynamaya devam ediyordu. Söylemek üzere olduğu şeye cesaret edemiyormuş gibi tereddütlüydü. “Hâlâ birliğe borçlusun. Görevini yerine getirmediğinde verilecek cezayı biliyorsun. Özellikle de...”

Max avucunu havaya kaldırdı. Öfkesi, yüzündeki çizgileri derinleştiriyordu. “Anladım. Başka seçeneğim olmadığını söylüyorsun.”

“Hepimizin sorumlulukları var,” dedi Willa özür dilercesine.

Max sinirle nefesini verdi, ardından tuhaf gözlerini bana çevirdi. “*Sende* sıra dışı bir inat gördüler, değil mi?”

Bütün tatlılığımla gülümsedim. “*Kusursuz* bir çirak olacağım.”

Max kollarını göğsünde kavuşturup tek kelime etmeden dışarı çıktığında Willa’yla göz göze geldik. Çantasını açtığım sırada, “Teşekkür ederim,” dedim. Hemen ardından şekilsiz elbiseyi üstümden çıkardım. “Bu şeyden kurtulduğuma seviniyorum.”

En azından bu iyi bir haberdi.

WILLA BİRAZ DAHA YANIMDA KALIP getirdiği kıyafetleri yerleştirmeme yardım etti. Tabii *yerleştirme* işlemi kıyafetleri koyabileceğim temiz bir yüzey bulmaktan ibaretti. Ama zaten bu pek umurumda değildi. Üzerimdeki korkunç elbiseden kurtulduğum için seviniyordum. Hemen kıyafetlerin arasından dar bir pantolon ve bedenimi saran bir bluz aldım. İkisi de uçuk mavi tonlarındaydı. Sade olsalar da o korkunç şifondan çok daha iyiydiler.

Willa gitmeden önce yaralarımın göz attı. İyileşme hızımdan memnun olmuş gibi görünüyordu. Yüzüstü yatmamı sağlayıp ellerini çıplak sırtımda dolaştırırken bir şeyler mırıldanıyordu. Yaptığı her neyse sırtımın kaşınmasına neden olmuştu ama açık yaralara dokunduğunda bile hiç acı hissetmiyordum.

“Bütün Valtain hünercileri bunu yapabiliyor mu?” diye sordum.

“Sadece bazılarımız,” dedi neşeyle. “Herkesin yeteneği farklıdır ama benimkinin işe yaradığı kesin.”

Ayrılırken bileğimi tutup daha önce fark ettiğim minik yara izini inceledi. “Üzgünüm, canım. Bu biraz acıyacak,” dedikten sonra küçük bir bıçakla birkaç damla kan sızacak kadar yarayı açtı. O kanımı cam şişeye doldururken yüzümü ekşittim. Elimi geri çekmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Bu ne?” diye sordum.

“Testler için,” dedi önemsiz bir şeymiş gibi. Sonra bileğimi tekrar sardı. “İşte oldu! Ayrıca...”

Max evden çıktığından beri etrafta görünmemişti. Willa ayrılmadan önce beklenmedik bir şekilde beni kendine çekip sarıldı. Saçlarıma doğru, “Endişelenme,” diye fısıldıyordu. “Her şey yoluna girer.”

“Biliyorum,” dedim çünkü başka bir olasılığı düşünmek bile istemiyordum.

Sonunda gittiğinde istenmediğim açıkça belirtilen bir evin içerisinde yalnız başıma kaldım. Ama istenmemekten daha beter şeyler vardı. En azından şimdi bir amacım... bir planım... bir de en azından beni dışarıya atamayacak bir öğretmenim vardı.

Max’i bahçede, çalılıklardaki ölü tomurcukları budarken buldum. Yaklaştığımı duymasına rağmen dönüp bana bakmamıştı. Aklından geçen şeyleri bilseydim her şey çok daha kolay olurdu. Yine de etrafını bir bulut gibi saran öfkeyi hissetmek için sihre ihtiyacım yoktu.

“Birlikten niye nefret ediyorsun?” diye sordum.

“Çünkü ilkel, kontrolcü ve güce olan iştahı asla tükenmiyor.”
Bana bakmıyordu.

Çıt.

Bir tomurcuk toprağa düştü.

“Sadece sınav için ne bilmem gerektiğini söylemen yeterli.
Hepsi bu kadar.”

Çıt.

Max güldü. Başını iki yana sallarken, “Hepsi *bu*,” diye tekrarlıyordu.

“Lütfen,” dedim en küçük, en tatlı sesimle. “Yardıma ihtiyacım var.” Erkekler bu minicik, çaresiz sesi severdi. Son sekiz yılda bunu kullanmakta ustalaşmıştım.

Max’in gözleri bir anlığına bana kaydı. Buz kadar soğuk olan gözleri, performansından etkilenmediğini açıkça belli ediyordu.

“Birlikten kurtulmak için bir sürü şey yaşadım. Dönüp özgürlüğümü teslim etmeye hiç niyetim yok. Ilyzath’a atılmayı ise gerçekten hiç istemiyorum. Bu yüzden seni kovmayacağım ama sakın yanlış anlama... kimsenin hayatını da kolaylaştırmayacağım.”

“Ilyzath?”

“Bir... hapisane. Ancak konumuz bu değil.”

Çıt.

Yerdeki solup kararmış tomurcukları avucunda beliren ateşle küle dönüştürürken bana bakmıyordu.

Hapisane sözcüğünün Threll karşılığını bulmam birkaç saniyemi aldı. Sonunda anlamını kavradığımda, *benim* yüzümden hapse atılacak kadar ne yapmış olabileceğini merak etmekten kendimi alamadım.

“Ne istiyorsan yap,” diye ekledi. “Beni ilgilendirmiyor.”

Doğrulup kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Tamam.”
“Anlaştığımıza sevindim.” Hâlâ bana bakmıyordu.
Ona zaten ihtiyacım yoktu.
Beş ayım vardı. Bu süre bana her halükârda yeterdi.

BÖLÜM DOKUZ

Max'ın kitap raflarını yağmalamaya başladım. Tomarları yere yayıyor, anlamakta zorlandığım kelimelerle boğuşuyordum. Burada bulacağım bir şey bana yardım edebilir, en azından birlikleri nasıl etkileyebileceğime dair yol gösterebilirdi ama okumak bir balçığın içerisinde yürümeye çalışmaktan farksızdı. Ara kelimeleri gözümün önünde birbirine geçen harflerle adeta bulanıyordu. Kitapların arasına sıkıştırılmış ve üzerlerine Nura'nın çizdiklerine benzer çemberler karalanmış parşömen parçaları da buluyordum, buna rağmen ne işe yaradıklarını kestiremiyordum. Kitapların da bir faydası olduğu söylenemezdi.

Max bu süre boyunca sadece beni seyretmekle yetiniyor, bir şeylere dokunmamam konusunda uyarmak ya da bir şeyleri yanlış yere koyduğumda temizlemem için müdahale etmek dışında

beni görmezden geliyordu (bu evde “temizleme” eyleminin son derece göreceli bir kavram olduğunu anlamıştım). Sonunda yanımdan ayrılarak mutfığa gitti. Çok geçmeden evi doldurmaya başlayan kokular midemin guruldamasına sebep oldu. Elinde iki tabakla birlikte geri geldiğinde oturmam için işaret etti.

Sandalyeye oturduğum anda ne yediğime bakmadan hepsini yutmaya başladım. İşte bu kadar çok acıkmıştım.

Max odanın ortasındaki kitap yığınınına baktı. “Bir işe yaradı mı? Okuması kolay değildir.”

Tabağımdaki pirinçle oynarken *hiçbir* işe yaramadığını söylemek üzereydim ki kapı bir anda sonuna kadar açıldı.

Karşımızda dimdik duran uzun boylu bir adam vardı. Ellerini üzerine oturan bronz renkli ceketin ceplerine sokmuştu. Muhtemelen Max’le aynı yaşıydı. Esmer tenliydi, siyah saçlarını kısa kesmişti ve sakın gözleri yavaşça ikimiz arasında gidip geliyordu.

Max omzunun üstünden ona baktı. “Kapıyı çalmayı öğrenmelisin. Bir gün görmek istemeyeceğin bir şeyle karşılaşacaksın.”

Adam belli belirsiz kaşlarını kaldırdı. “Şu anda görmek istemeyeceğim bir şeyle mi karşı karşıyayım?”

“Ne yazık ki, öyle skandal bir durum yok.”

Adam Max’e soran gözlerle baktı, ardından bir adımda yanımıza gelip masanın üzerinden elini uzattı. “Sammerin. Kimle tanışma şerefine sahip oluyorum?” Sesi alçak, pürüzsüz ve gür olmasına rağmen aynı zamanda davetkâr ve nazikti.

Elini sıkmam gerektiğini fark etmem biraz zaman aldı. Threll’de tokalaşmazdık. “Tisaanah.”

“Bu benim çırağım,” dedi Max. Konuşurken yemeye devam ediyordu. “En azından öyle olduğunu söylüyorlar.”

Sammerin doğrularak kaşlarını oynattı. “O senin çırağın, öyle mi?” Bu küçücük sorudaki her hecede başka bir ima vardı.

“O senin çırağın, öyle mi?” Tercümesi: *O bir Valtain ve fazlasıyla Parçalı.*

“O senin çırağın, öyle mi?” Tercümesi: Yaşlı geçmiş.

“O senin *çırağın*, öyle mi?” Tercümesi: *Sana zorla çırak mı verdiler?*

Dilin bu kadar fazla katmana sahip olması tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Üstelik Threll’de olduğu gibi bu dildeki nüansları da ayırt edebiliyordum.

Max bir iç çekti. “Evet, öyle görünüyor.”

Sammerin afallamış olmalıydı ki düşünceli bir şekilde alnını kırıştırdı. Ardından bana dönüp gülümsedi. “Tanıştığımıza sevindim, Tisaanah. Sevimsiz bir eğitime kaldığın için üzgünüm.”

Ondan hoşlanmıştım.

Max sırtını dikleştirip onun arkasından kapıya baktı. “Sana ne demiştim? Evime çırak giremez!”

“Daha şimdi bu kızın çırağın olduğunu söyledin,” dedi çekingen ve peltek bir ses. Başımı uzatıp baktığımda adamın arkasında duran on iki yaşlarındaki tombul oğlanı gördüm. Kıvırcık sarı saçları keçeleşmişti.

“Bu kız gitmiyor, o yüzden buraya sıkışıp kaldık. Ama senin yaptığın gibi eşyalarımı kırarsa, ona da buraya girmeyi yasaklarım.”

“Dürbün için üzgünüm. Ben...”

Sammerin oğlana tepeden baktı. “Neden dışarıda dersini çalışmıyorsun? Birazdan yanına gelirim.”

“Ama...”

“Moth.” Sammerin’in sesindeki sabır öylesine bezgindi ki neredeyse hışırdıyordu.

Çocuk iç çekerek, “Peki,” dedikten sonra bahçeye geriledi.

Sammerin kapıyı arkasından kapatıp sandalyelerden birine yorgun bir nefes vererek çöktü. “Bu çocuk var ya? Nasıl olduğuna inanamazsınız.”

Bu konuda biraz bilgi sahibi olmuştum.

“Şahsen bu konuda bilgi sahibiyim,” dedi Max.

Sammerin, “Beş buçuk yıl kaldı,” derken şarap şişesine baktı. Max’in doldurup masanın üzerinden kaydıracağı kadehi eline aldıktan sonra sırtını dikleştirip sinirini unutmak istiyormuş gibi bana döndü. “Eee, Tisaanah. Biraz kendini anlatsana.” O kadar usulca konuşuyordu ki söylediklerini duyabilmek için eğilmek zorunda kaldım. Acaba bunu özellikle mi yapıyordu?

“Nura’nın onu buraya *bırakmasının* üzerinden sadece bir gün geçti,” diye homurdandı Max.

“Sana sormadım,” diyen Sammerin ona kınayan bir bakış fırlattıktan sonra bekleyen gözlerini nazikçe bana çevirdi.

Evet, ondan kesinlikle hoşlanmıştım. “Birliklere katılmak için çıraklık eğitimi almam gerekiyor. Max bunu yapabilecek tek kişiymiş. Bu yüzden buradayım,” dedim.

“Hmm.” Adamın yüzünde adını koymama fırsat kalmadan görünüp kaybolan bir dalgalanma oldu. “O zaman Ara’dan değilsin?”

Ah, aksanımı fark etmemiş gibi yapıyordu. Çok tatlı bir hareketi. “Threll’den geldim.”

“Uzun bir yolculuk olmuş.”

Başımı salladım.

Sammerin'in parmakları çenesinde, düşünceli bir şekilde kısa sakalını sıvazlıyordu. "Demek sadece birlikler için geldin?"

Tekrar başımı salladım. "Birlikleri bana Zeryth adında bir Valtain anlatmış, beni onlarla tanıştıracacağını söylemişti ama..."

Sammerin ve Max'in bakışları bir an için buluştu. Ardından Max sırtını dikleştirdi, sözlerim bir anda dikkatini çekmişti. "Zeryth Aldris mi?"

"Evet." İçimdeki merak tıpkı onlarınki gibi yükselmişti. Gözlerim onların üstünde gezinirken, "Tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Zeryth'in Threll'de ne işi vardı?" diye sordu Max.

"Şey... birlik işleri olduğunu söylüyordu," derken pervasız görünmeye çalışıyordum. "Neden?"

Sessizlik gerektiğinden birkaç saniye uzun sürdü. Sonunda, "Sadece merak ettik," dedi Sammerin.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Uzun hikâye. Biz..."

"Sammerin, sözünü kesmek istemem ama..." Max kalkıp pencereden dışarı baktı. "Çırağın güllerimi ateşe verdi."

Sammerin ayağa fırlarken anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu ama sesinin şiddetine bakarak küfrettiğini söyleyebilirdim. "Bu çocuk... Nasıl olduğuna inanamazsınız."

Bu konuda biraz bilgi sahibi oldum, diye geçirdim içimden.

"Beş yıl, dört ay, yirmi altı gün." Sammerin kapıda durdu. Sesindeki bal tınısı muhtemelen daha çok çekici genç kadınlar içindi. "Seninle tanışmak güzeldi, Tisaanah," dedi.

"Seninle de," diyerek ezberlediğim göz alıcı gülümsememle karşılık verdim.

Acaba ikinci çırağı kabul eder miydi? Çok daha mantıklı birine benziyordu.

“Peki ya, ben?” dedi Max. “Beni görmek de *güzel* miydi, Sammerin?”

Sammerin yapmacık bir tavırla elini kalbine götürdü. “Her zaman, Max.” Ardından dışarı çıkıp kapıyı ardından çarptı. Sesini hâlâ duyabiliyorduk. “Moth! Dşmşler adına! Sen ne *yapıyorsun?*”

“Ben sadece...”

“Etrafa öylece kıvılcımlar saçarak dolaşamazsın...” Ses birden kesildi. Nura’nın beni buraya getirdiği gibi bir anda kaybolmuş olabilirler miydi?

Max’le bir an için bakışarak sessizce oturduk.

“ırağın o *ocuk* olabilir,” dedim sonunda.

Dudaklarında bir gülümseme oynadı ama belli ki gülümsemek için kendiyle savaşıyordu. “Doğru,” diye cevap verdi.

Sonra aynı anda gülmeye başladık.

BÖLÜM ON

İki hafta akıp geçti. Max hâlâ beni eğitmeyi reddediyordu. Çok sinir bozucuydu çünkü ondan başka hiçbir şey istemiyordum. Tek ihtiyacım, birliklerin sınavlarında karşılaşacağım şeyleri bana söylemesiydi. Bu testler, Nura ve birliklere aralarına katılmaya layık olduğumu kanıtlamak için tek şansımdı... Ayrıca onları planıma ancak bu şekilde ikna edebilirdim.

Bunu yapabilmek için sadece sınavları geçmekle kalmamalı, bir *fark* yaratmalıydım.

Max'in kitaplar konusundaki tahminleri doğru çıkmış gibi görünüyordu. Hiçbir işe yaramıyorlardı. Dil anlayamayacağım kadar eskiydi ve bilgilendirici olmaktan daha çok felsefi içeriklere sahipti.

Bu yüzden elimden geleni yapmaya karar vermiştim. Bedeni-

mi fiziksel olarak güçlendirmek için her gün şafakla birlikte bacaklarımın beni taşıdığı yere kadar koştum, ciğerlerimi sonuna kadar zorladım. Çok *güçsüzdüm*. Eskiden cilveli gülümsememi bozmadan bütün gece boyunca dans edebiliyordum, şimdiyse bedenim sınırlarımın azıcık zorlanmasıyla tükeniveriyordu.

Nefes nefese geri döndüğüm zamanlarda, Max çoğunlukla elinde kitabıyla sandalyesine yayılmış ya da bahçede yere çökmüş halde beni izliyor, “Zorlanmış görünüyorsun,” diyordu. Nefes almaya ve saçma tokalar takmaya çalışırken ateş saçan gözlerle ona baktım. Özellikle saçımın uzunluğu konusunda haklı çıkması çok sinir bozucuydu.

“Ne bilmem gerektiğini öğrensem çok daha kolay olurdu,” diye tersledim onu iki nefes arasında.

“Etrafta dönerek koşmak muhtemelen birlik sınavlarına hazırlanmana yardımcı olmuyor.”

Bildiğim bütün sihir kırıntıları üzerine çalışıyordum. Gözbağı, ellerimin etrafındaki havayı bükme, topraktan su damlaları çekme... Hatta Max'in çalışma masasında bulduklarımı taklit ederek yerde çemberler çizmeyi bile denedim. Ne işe yaradıklarını bilmiyordum, muhtemelen pek bir işe yaramıyordu ama sonuçta ben zaten hiçbir şey elde edemiyordum.

Bir keresinde, on beşinci çemberimi tekrarlarlarken Max arkamda durup omzumun üzerinden bakarak, “Hmm,” demekle yetinmişti. Sonra çenesini havaya dikip uzaklaşmıştı.

O küçük ses, onu parçalamak istememe neden oluyordu.

En azından hiçbir şey yapmamaya yemin etmiş gibi görünen Max'in aksine *bir şeyler* yapmaya çalışıyordum. Çok soğuk bir günde dışarı çıkıp titreyerek gökyüzüne bakarken, “Hiç benlik

değil,” demişti. Ardından tekrar eve girmişti; son derece dar kapsamlı bir çevreyi, hava sıcaklığını, eylemi ve etkileşimi “tam onluk” bulduğunu öğrenmiştim.

Keşke Sammerin geri gelseydi. Belki ondan daha fazla yardım alabilirdim.

Oysa haftalar geçiyordu ve Max’le genellikle birbirimizi görmezden geliyorduk. Gündüzleri beni azimli ve özgüvenli görmesini sağlıyordum ama geceleri, saçmalık derecesinde sıkışık odada küçücük yatağıma kıvrıldığımda uyku benimle alay ediyordu. Gözlerimi ne zaman yumsam Esmaris’in beni ihanetle suçlayan gözlerini görüyor, Zeryth’in mektubunu okuyan Nura’nın sesini duyuyordum.

Hep aynı rüyayı görüyordum.

Berbat bir açıdan komik sayılırdı. Esmaris beni dövdüğünde intikamımı almaya yemin etmiş, gözlerini her yumduğunda beni görmesi için lanetler okumuştum. Şimdiyse her gölgede onu görüyordum. *Kim olduğunu unutuyorsun*, demişti tükürürcesine. Eh, artık hiç unutmuyordum. Bunu ne zaman düşünsem, geride bıraktığım ve sonsuza kadar taşıyacağım şeyleri bana hatırlatmaya devam ediyordu.

Günler geçip gitti.

Ancak sonra, Willa yaralarımın bakmak için geri geldi. Hızla iyileştiğimi söylerken her zamanki gibi sıcakkanlı ve neşeliydi. Bir süreliğine böylesine keyifli biriyle birlikte olmak gerçekten hoştu.

Buna rağmen sormaktan kendimi alıkoyamadım. “Zeryth’den yeni mektup var mı? Threll hakkında bir şeyler?”

Sessizliği kalbimin buz tutmasına neden oluyordu.

“Şey... işler biraz...” Bunu söylerken sesi zayıflamıştı, kelimelerdeki vurgusu düzdü. “İşler biraz karışıkmiş.”

Parmaklarım çarşafıma gömüldü. “Nasıl bir karışıklık?”

“Sanırım lord öldükten sonra bazı zorluklar çıkmış...” derken öksürdü. Kelimeleri ağzından söküp almak istiyordum. “Ama sonuçta bir şeyler değişiyor. Bu dönem geçince ortalık yatışacaktır.”

Ağzımı açmaya cesaret edemiyordum.

Tek düşünebildiğim, Serel’in tatlı sözleri ve Esmaris’in göğsüne sapladığı kılıcın sesiydi. İnsan vücudunun ne kadar yumuşak ve savunmasız olduğunu hatırlatan çatırtı, çıkan o ses... Threll’in en güçlü adamı ya da nazıkçe gülümseyen iyi kalpli bir köle olmasının hiçbir önemi yoktu. İnsan bedeni kırılıyordu.

BÖLÜM ON BİR

O gece üzerine çember sembollerinin çizildiği bütün kâğıt parçalarını toplayıp dışarıda yere dizdim ve baktım. Her biri farklıydı, ortalarından geçen işaretlerin şekilleri ve yönleri farklıydı.

Hâlâ ne olduklarını ya da ne işe yaradıklarını çözememiştim. Sadece Nura'nın bunlardan birini kullanarak bizi buraya getirdiğini ve nasıl yapılacağını bilmediğim, önemli *bir şeyin* katıksız örneği olduklarını biliyordum.

O yüzden nedense... belki de tutunmak için sağlam bir amaca ihtiyaç duyduğumdan bütün enerjimi bunları anlamaya odakladım. Hepsini teker teker kopyalayıp aynı çizgileri taklit ettim. Bazı durumlarda kâğıt parçalarını üst üste koyup çizgisi çizgisine taklit ettim.

Saatler geçti. Güneş batınca fenerleri yaktım. İçeri girmeye-

cektim çünkü Max'i, pis pis sırttığı anlardan birinde tokatlamak-
tan korkuyordum.

Sembolleri sürekli tekrarladım. Dansımı da saatlerce çalışmış,
hareketlerim kollarıma ve bacaklarıma işleyene kadar kendimi
zorlamıştım. Bu aptal sembollerle de aynı şeyi yapacaktım.

Yapmak zorundaydım.

Arkamda kapının açıldığını duyduğumda saatin ne kadar geç
olduğundan emin değildim. Artık her yanıma kâğıtlarla doluydu,
hepsini kâğıttan bir kale gibi etrafıma yığmıştım.

“Beni ilgilendirmez ama bütün geceyi dışarıda geçirmeyi mi
planlıyorsun?” diye sordu Max.

Dönmedim. Yeni bir çember çizerken elimi titretmeyecektim.
Sakindim. Sistemliydim. Her sembolü aynı tür mürekkeple yap-
maya çalışıyordum. “Zorunda kalırsam girerim.”

“Yaptığın işe sadece bakarken bile yoruluyorum.”

Buna verecek cevabım yoktu. Öfkem derimin altında fokurda-
maya başlamıştı.

“Onların ne olduğunu biliyor musun ki?”

Parmaklarım o kadar kasılmıştı ki elimdeki kalem neredeyse
ikiye bölünüyordu. “Hayır. Sanırım sen de bunu söylemeyecek-
sin.” Kelimeler ağzımdan alçak bir hırıltı şeklinde çıkıyordu.

“Birlikler muhtemelen sana bunları sormayacak.”

Kendime engel olamadan ayağa fırlayıp bir hışımla ona doğru
döndüm. Kalemî hâlâ sımsıkı tutuyordum. “*Biliyorum. Benim...
bunu yapmam...*”

Ara kelimeleri bulamayınca öfkem yüzeye fırladı. Kapının ke-
narına yaslanan Max'e ateş püsküren gözlerle bakarken bağırıp
çağırarak istiyordum.

Önemli işleri olan insanların yoluna taş koymak dışında hiçbir şey yapmamana kim sebep oldu? Neden hayatını birliğe duyduğun hınca bağladın? Beni de kendinle birlikte aşağı çekmek zorunda mısın?

Bunun yerine ağzımdan çıkan Ara kelimeleri farklı bir şey söylüyordu. “Başka neyden bu kadar nefret ediyorsun?”

“Ne?”

Anlaşılabilir olsa da kafasının karışması beni daha fazla *delirtti*. Kalemi sertçe yere fırlatıp her bir Ara kelimesinin yerine bulması için yavaşça konuştum. “Birliklerden *niye* bu kadar *nefret* ediyorsun? *Niye* bu kadar *benden* nefret ediyorsun? Senin *sorunun* ne?”

“Senden nefret etmiyorum,” derken verdiği cevap beni daha çok *öfkelen*diriyordu.

“Bu doğru değil!” diye başımı iki yana salladım. “Bu *doğru değil*. Benden nefret etmen umurumda değil... Buradan nefret edebilirsin,” diyerek kalbime dokundum. Söylemek istediğimi anlatmanın başka yolunu düşünemiyordum. “Ya da buradan,” derken parmağımı şakağıma dayadım. “Ama benden *yaptığım* bir şey yüzünden nefret ediyorsun. Neden? Sana ne yaptım?”

“Sorun sen değilsin,” derken yüz ifadesi yumuşamıştı ama artık iyilik kırıntıları görmeye çalışmanın çok ötesine geçmiştim.

“Tabii ki *sorun* benim! Bu hayat benim, senin değil.” Gözlerimi kırıştırdığımda tek görebildiğim Esmaris’in cesedi, Serel’in yüzü, özgürlüğümü kazanmak için dans ettiğim bütün erkeklerin teni ve elleriydi. “Threll’de bir köleydim. Biliyor muydun?”

Cevap vermedi. Sadece bana bakıyordu, alnındaki çizgiler *derinleş*mişti.

“Biliyor muydun?”

“Hayır,” dedi sessizce.

“Buraya gelmek için bir sürü şey yaptım. Buraya gelmek için öldürdüm. Arkadaşım...” Serel’in benim için yaptıklarını ve bana verdiklerini tarif edecek kelimeleri bulamıyordum. “Hayatımdaki en önemli insanları arkamda bıraktım. Bana *ihtiyaçları* var. Onları bırakamam. Yardım edebilmek için bunu yapmam gerekiyor.” Elimle çizim kâğıtlarını gösterdim. “Birlikler olmadan hiçbir şeyim yok. Gücüm yok. *Buna ihtiyacım var. Onların buna ihtiyacı var.*”

Fahişeliği, katilliği, hainliği ve daha birçok korkunç şeyi, hayalim gerçekleşebilecekken görmezden gelinip bir kenara atılmak için yapmamıştım.

Max’in ağzı bir çizgi halindeydi. Aklından geçeni okuyamıyordum, zaten bunu yapmaya çalışmamıştım da. Ne düşündüğünü artık umursamıyordum. O anda *hiçbirinin* ne düşündüğü umurumda değildi. Hayatım boyunca beni hikâyelerin bir parçası olarak kullanan bütün o insanlar, benim *hayatlarının* bir parçası olduğumu varsaymıştı. Tıpkı Esmaris gibi. Baştan çıkardığım bütün lordlar gibi. Tıpkı Max’in sinirini bozmak için beni kullanan Nura gibi. Şimdi Max de beni zavallı bir kinin temsilcisi olarak görüyor, beni bir *insan* olarak görmüyordu.

“Bu sadece *seninle* ilgili değil,” diye devam ettim tükürürcesine. “O yüzden şu *aptal* sınavı *anlat.*”

Bir sessizlik çöktü.

Öfkem dalgaya vurduktan sonra geri çekilen bir dalga gibi sönmeye yüz tutmuştu. Bu kısacık geri çekilme anında kontrolü kaybettiğim için kendime küfrettim. Bu şekilde ham ve fevri yanımı göstererek onunla kurabileceğim bir ilişki fırsatını mahvetmiş olabilir miydim?

Öylece durmuş bana bakıyordu. “Bir köleydin,” diye tekrarladı. Duraksadım. Hâlâ öfkemden geri kalanları solurken yüzündeki ifade karşısında alınmıştım. “Evet,” dedim sonunda.

“Planın birliklere katılarak, Threll’deki diğer kölelere yardım edebilmek için onların gücünü kullanmak.”

“Evet.”

Parmaklarını ceplerine geçirdiğinde bir iç çekiş sayılamayacak kadar uzun ve yavaş bir nefes verdi. Taviz vermeyen sert yüz ifadesi biraz olsun değişmişti. “Bu işe yaramaz.”

“İşe yaramasını sağlarım.”

“İşler öyle yürümüyor. O kadar basit değil.”

“Umurumda değil.”

“İşini kolaylaştırmayacaklar.”

Alay edercesine güldüm. Bunu zaten anlamıştım. “Biliyorum.”

“Birlikler...” Susup başını iki yana salladı. “Onlar *iyi* değil. Belki bir zamanlar harika işler yaptılar ama artık son derece kusurlu insanların kullandığı ve yönettiği bir araçtan ibaretler.” Işıltılı gözleri geçmişte kaybolmuş gibi uzaklara dalmıştı.

İtiraz etmek istesem de söyleyiş şeklinden haklı olduğunu kestirebiliyordum. Belki birlikler, bir zamanlar olduğu gibi bir yardım kuruluşu olmayabilirdi. Ama yine de onlara *ihtiyacım* vardı. Hem bir şekilde belki onların da bana ihtiyacı olabilirdi. Belki bana değer vermelerini sağlayacak biri olabilirdim. “Belki yine harika işler yapabilirler,” dedim.

Max dişlerinin arasından acı bir kahkaha attı. “Olabilir,” derken ikna olmuş gibi görünmüyordu.

“Başka şansım yok.”

Max ayaklarına ve ceplerindeki ellerine bakarken aramızda

uzunca bir sessizlik oldu. Başını tekrar kaldırdığında gözlerindeki kararlılık cam kırıkları gibiydi, kırılan olduğu kadar şiddetliydi de. “Bunu gerçekten yapacak mısın? Birlikleri degecek bir şeyler yapmaya zorlayacak mısın?”

“Evet,” dedim tereddüt etmeden.

“Sana neden inandığımı bilmiyorum.”

Yüzündeki o kırılan umutta, gözden kaçabilecek kadar belli belirsiz yutkunmasında bana gerçekten inandığını görebiliyordum.

“Eh,” diyerek başını iki yana salladıktan sonra kâğıt yığınlarına döndü. “Bunlar *stratagram*. Daha karmaşık büyülerde sihri yönetmek için kullanılır. Bir tür direktif niteliğindedir.”

Ayağımın ucunda esintiyle hışırdayan kâğıtlara baktım. “Bunları sadece bir kez görmüştüm. Bir Valtain kölesinde. Benim gibi değildi, tam bir Valtain kadınıydı. Kolunda bunlardan biri vardı.” Bileğimi uzatıp kadının albino tenindeki dövmeleeri gördüğüm yeri gösterdim. Onunla konuşmaya çalışmış, benim gibi biriyle karşılaştığım için heyecanlanmışım ama kadın boş gözlerle bana bakmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Max’in burun kemerinde bir kas seğırdi. “Eğer kadın bir köleyse muhtemelen gücünü sakatlamak, sihrini boşa çıkarmak için yapılmıştır. Bir ineğin başını kuyruğuna bağladığını düşün. Ama bir araç olarak daha çok Solarieler tarafından kullanılırlar çünkü sihrimiz sizinkilerle kıyaslandığında daha haricidir.” Tekrar göz göze geldiğimizde dudaklarının kenarı kendine güvenen bir sırıtişla kıvrılmıştı. Az önceki kırılanlığı uçup gitmiş gibiydi. “Ama bunlar son derece ileri düzey. Buradan başlayamayız.”

Buradan başlayamayız.

Kalbim şiddetle attı. Heyecanla başımı sallıyordum. Bir müt-

tefık... *herhangi* bir müttefik bulduğuma o kadar çok şükrediyordum ki planlarımı değiştirdiği bile umurumda değildi.

“İçeri gelip biraz dinlen. Tabii bahçemi kirletmeyi bitirdiy-sen,” dedikten sonra kapıyı benim için açtı. “Yarın uzun bir gün olacak.”

Kapıya geldiğimde girmeden önce dönüp sessizce ona baktım. Gölgeler sert yüz hatlarını gizliyor olsa da gözleri alacakaranlığı delip geçerek, benzer bir kararlılık ve temkinli bir merakla beni izliyordu. Neredeyse burun burunaydık, nadir bulunan korunaklı bir içtenlikle birbirimize bakıyorduk.

Teşekkür etme isteğim dilimin ucundaydı ama buz kadar soğuk olan yanım küçümsercesine kulağıma tıslıyordu.

Zaten görevi olan şeyi yaptığı için ona teşekkür etme.

“*Sana neden inandığımı bilmiyorum,*” demişti Max. Oysa ben biliyordum. Bana inanmıştı çünkü... imkânsız gibi görünse de daha iyi bir şeyin var olduğu ihtimaline inanmak *istiyordu*.

Bu hissettiğim şey neydi?

Yanıp kavrulan ıssız çölde kilometrelerce yürüdükten sonra yüreğime su gibi akan *bir şey*...

“Teşekkürler,” deyip içeri girdim.

BÖLÜM ON İKİ

“**B**u kadar mı? Hepsi bu mu?”

Max esintiyle dalgalanan uzun çimlerin üzerine bağdaş kurmuştu, gümüş kelebeklerimi gökyüzüne bırakmamı seyrediyordu.

“Ne *bu kadar* mı?” diye tersledim.

“Yani... bu mu?”

Tepkisi karşısında alınmamak imkânsızdı. “Sadece bunlar değil,” dedim kelebekleri işaret ederek. “Bir de ateşle...”

“Aslında kıvılcımlar demek istiyorsun. Bunların hepsi sadece... gösteriş.”

“Düşünceleri de okuyabiliyorum,” diye üsteledim.

“Doğru. O yeteneğini göstermene gerek yok. Bizzat tanık oldum,” derken kalemimi dişlerine sıkıştırıp yanında getirdiği kâğıtlara baktı. “Peki bunu yaptığında... tam olarak ne yapıyorsun?”

“Ne *yaptığımı* mı soruyorsun?”

“Konusuyor musun, yoksa sadece dinliyor musun?”

Boş gözlerle yüzüne baktığımda başını kâğıtlardan kaldırdı.

“Yani... insanların düşüncelerini okumaya ne kadar yakınsın? Kelimeler mi, sadece hisler mi? Ne kadarını kontrol edebiliyorsun?”

“Kontrol mü?” Nefesimi tuttum. Valtainler bunu *yapabiliyor* muydu?

Max tatsız bir şekilde güldü. “Çırak, Ara’ya gerçekten yabancısın, değil mi? Burada çok dikkatli olman gerekiyor.”

Başımı iki yana sallayıp aklımdaki soruyu sonraya sakladım. “Hissettiklerini duyuyorum,” dedim. “Kelimeler değil, sadece...” Bu dilde nasıl açıklayacağıma karar veremeyince elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. “Buradaki büyük şeyler.”

Max mükemmel bir şekilde anlamış gibi başını salladı.

Yere yığılırken zihni benimkinin altında boğulurcasına kıvranan Esmaris’in yüzündeki ifade gözümün önüne geldi ama hiçbir şey söylemedim.

“Peki, güzel.” Max yerdeki kâğıtlara baktı. Önceki gece uyumadığından oldukça emindim. Yatmaya gittiğimde masada deli gibi bir şeyler karalıyordu. Hatta iyi geceler dilerken bile başını kaldırıp bakma zahmetine girmemişti. Sabah uyandığımda bıraktığım yerdeydi, sadece etrafındaki kâğıt yığını daha da artmıştı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Buna rağmen iyi sabahlar dilerken oldukça canlıydı. Uyandığım anda beni dışarı çıkmam için yönlendirmişti.

Elbette bunun için şikâyet edemezdim. Aslında, haftalardır böylesine hevesli hissetmemiştim.

“Kimse bana öğretmedi. Öğrenmem gerekeni öğrendim. Şey için...” Kelimeyi bulamayınca tekrar denedim. “Dans için.”

“Dans?”

“Evet.” Kelime aklıma gelince parmağımı şıklattım. “*Gösteri.* Threll’de.”

Max’in yüzündeki dalgalanmayı anlamam biraz zaman aldı. Sanki iyimserliği adını koyamadığım bir şekilde gölgelenmişti. “Anlıyorum,” dedi. “Kendi kendine öğrenmiş olman mantıklı.” Sonra homurdanarak ayağa kalktı.

Ben de aynısını yaptım çünkü bana tepeden bakması fikrinden hoşlanmıyordum.

“Her şekilde,” diye devam etti. “Birlikler için kontrol önemlidir. Zaten en başta ne yaptıklarını bilmeyen hünercilerin yanlışlıkla bir yıkıma yol açmayacaklarından emin olmak için kuruldular. Bu konuda kötü bir şey söyleyemem, görevlerini çok iyi yerine getirdiler. Hünercilerin yıkıma neden olmasının nedeni genellikle bunu isteyerek yapmalarıdır. Tabii, Moth ve güllerimin başına gelenler farklı.” Dönüp bana bakmadan önce bir an için kızgın gözlerle siyah çiçeklere baktı.

“Sanırım böyle küçük numaralardan hoşlanıyorsun, o yüzden bununla başlayalım. Üstelik potansiyelin de var. Yaptığın şey... o kelebekleri cama dönüştürmen mesela? Bir Valtain için oldukça etkileyici. Genelde bu tür fiziksel şeyler yapmakta zorlanırlar.”

Kendimden memnun görünmüş olmalıydım ki bir parmağını havaya kaldırdı. “Sakın kendini önemseme. Hâlâ oldukça kötü bir durumdasın.” Minik ve uzun, kat kat taçyapraklara sahip sarı renkli bir çiçek kopardı. “Bununla başlayalım. Bu çiçeğin aynısını yapmanı istiyorum.”

Kolay.

Gülümsemeye başladım ama yine parmağını havaya kaldırdı.

“Sakin, o kendini beğenmiş gülümsemeyi yüzünden sil. Senden bu çiçeğin benzediğini *düşündüğün* şeyi yapmanı beklemiyorum. Bunun *aynısını* istiyorum. En küçük detayına kadar.”

Gözlerim elinde tuttuğu küçük sarı çiçeğe kaydı. Kat kat taç-yaprakları vardı, buna rağmen yapabileceğimden emindim. Ama diğer yandan, bu kendi hünerlerimden daha mı etkileyiciydi? İnsanlar gösteriden hoşlanırdı. Gözlerinin *kamaştırılması* hoşlarına giderdi. Benim de yükselebilmek için birliklerin gözünü kamaştırmam gerekiyordu.

“Sınavlarda gözlerine girmeme bu gerçekten yardım edecek mi?” diye sordum kuşkuyla.

“Seni kandırdığımı falan mı ima ediyorsun?”

Yüzümdeki ifade muhtemelen kelimelerin hiçbirini bilmediğimi ortaya koyuyordu.

Max dişlerinin arasından bir nefes aldı. “Beni dinle... Birçok insan Parçalı Valtainlerin daha az yetenekli olduğuna inanır çünkü sihir gücünün saçlar ve tenlerle aktarıldığını düşünürler, yani bu mantıkla senin gibi biri...”

Benim gibi biri doğuştan güçsüz olmalıydı. Başımı sallayıp elime ve güneş yanığı lekeli iki parmağıma baktım. Bu altın yamalar bir köleyken değerimi düşürmüştü, şimdi de bir Valtain olarak sahip olduğum değeri düşürüyordu.

“Bu kanıtlanmış değil. Demek istediğim, tam Valtainler başta olmak üzere birçok insan başarısız olmanı bekleyecek. Bir şey yapamayacağını kanıtlamak için bir neden bulmaya çalışacaklardır. Ay desenli cübbeleriyle ayaklarını yerden kesmen için gereken her şeyi yapacağız. Ama bunu yaptığında, teknik açıdan *mükemmel* olman gerekiyor.”

Her şeyi yapacağız. Artık biz olmuştuk.

Kabul etmeliydim ki, bu şaşırtıcı olsa da keyifli bir sürprizdi. Beni kovmaktan başarıma odaklanma aşamasına hızlı bir geçiş yapmıştı.

“Mükemmel olacağım,” dedim.

“Öyle olsan iyi olur. Yapabileceğim bir sürü başka şey var, bu yüzden zamanımı boşa harcama.” Çiçeği bana uzattı. “Unutma. Bu çiçeğin *aynısını* istiyorum.”

KÜÇÜK GÖRÜNEN GÖREVİM düşündüğümünden zorlu çıkmıştı.

İlk çiçeğim kolayca şeffaf gümüşe dönüşerek ellerimin arasında asılı kalmıştı ama Max ona sadece bir bakış atıp başını iki yana salladı.

“Ne demiştim? Bu *aynı* çiçek değil. Sadece *bir* çiçek. Daha da kötüsü, çiçeğin benzediğini *düşündüğün* şey. Hiçbir gerçek yanı yok.”

Doğru söylediğini anlamam için çiçeğe tekrar bakmam yeterliydi. Yarattığım şey fazla kusursuzdu. Birbirinin aynısı damla şeklindeki taçyapraklarıyla uzaktan bakıldığında gerçekmiş gibi görünüyordu ama yakından bakınca sahte olduğu hemen anlaşılıyordu.

Başımı sallayıp çiçeği toza dönüştürerek tekrar denedim.

Sonra tekrar denedim.

Tekrar.

Tekrar.

Çok büyük. Çok küçük. Fazla mükemmel. Fazla simetrik.

“Taçyapraklarını birbirinden kopyalıyorsun,” diye belirtti Max.

“Biliyorum,” diye söylendim. Böyle yapmak istemiyordum ama yapmamak çok zordu. Beynim şişmiş gibi hissediyordum, bütün o detaylar için fazlasıyla hantallaşmıştı. Başım *zonkluyordu*. Yine de asla şikâyet ya da itiraz etmedim.

Saatler geçti. Hünerim gittikçe yavaşlıyor, titreşiyor, duman gibi havada salınıyordu. Çok geçmeden gözlerimizi kısarak göz kamaştıran günbatımına bakmaya başlamıştık.

“Bugünlük yeter,” dedi Max ayağa kalkarak. “Deneyimli hünerciler bile bunu yaparken zorlanır. Bu gece öğrenmen gerekmiyor.”

Cevap verirken şeffaf çiçeğimden gözümü ayırmadım. “Hayır.”
“Ne?”

“Hayır. Durmayacağız.”

Şaşkınlıkla bana bakarken attığı adım havada asılı kalmıştı.

“Vereceğin cevaptan genel olarak hoşlanmayacağım ama cevabım her şekilde aynı.”

Geri dönüp yerine oturdu. Bir kaşını kuşkulu bir şekilde meydan okurcasına havaya kaldırmıştı. “Eğer sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim,” dedi.

Ah, tabii ki yapabilirdim.

Böylece devam ettik... Ardı ardına çiçekler yaratıyordum, o da bana nerede yanlış yaptığımı söylüyordu. Bir noktadan sonra o daha ağzını açmadan neyin eksik olduğunu anlar olmuştum. Hatta artık konuşmasına fırsat bırakmadan çiçeği bozuyordum. Güneşin bütün huzmeleri ufukta kaybolmuş, bizi karanlıkta bırakmıştı. Max avucunda yarattığı ateşi yere bıraktı. Alev topu tekinsiz bir şekilde havada öylece asılı duruyordu.

“Bunu ben de yapabilirim miyim?” diye sordum. Gözümü beş trilyonuncu çiçeğimden ayırmamıştım.

“Bilmem. Yapabilir misin?”

Gözüm ateş topuna kaydı. Ateş, sanki anlayamadığım bir dilde konuşuyormuşum gibi benim için hep yapması zor bir şey olmuştu. “*Aslında kıvılcım,*” demişti Max. Bu konuda haklıydı.

Yine de hiç zor bir şey değilmiş gibi, “Yapabileceğimden eminim,” dedim.

Max kıkırdadı.

Çiçekler gece karanlığında ardı ardına buharlaşırken Max’in tepkileri ağırlaşıyor, heyecanı yavaşça sönüyordu. Sonunda ayağa kalkıp gerindi. “Pekâlâ, ben pes ediyorum. Uyku vakti.” Sanki cümleyi tamamlamaya bile gücü kalmamış gibi konuşuyordu.

“Sen git. Ben kalacağım.”

Bir an için şaşkınlıkla duraksadı. “Emin misin?”

“Evet.”

“Başını duvara vurup durmak muhtemelen daha çok zorlanmana neden olacak.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Anlamı, bunu yaparken kendini öldürme. Ama sanırım, bu beni ilgilendirmez.” Gözümü yarattığım taçyapraktan ayırmazken kapının açıldığını duydum. “İyi şanslar.”

Dudaklarımda acı bir gülümseme oynadı. “Şansa ihtiyacım olmasın diye bunu yapıyorum.”

“Bu cevabın büyüleyici mi, yoksa ürkütücü mü olduğuna karar veremiyorum.”

Kapıyı kapattığında beni sessizlikte tek başıma bıraktı. Artık işime odaklanmaktan başka bir şey yapmıyordum.

Yeteneğimin gölgesine geçip daha güçlü bir başarı inşa etmek için savaşabileceğim bir amacımın olması rahatlatıcıydı. Başı

sürekli duvara vurma kavramının belli bir meditasyon kısmı da vardı. Sihrim parmaklarımın arasında çatırdarken *kabuğumun* da kırıldığını hissedebiliyordum. Sonuçta, bu mücadelede sadece birimiz hayata kalacaktı. Bense pes etmeye hiç niyetli değildim.

Zamanla bütün taçyapraklarını teker teker yaratmaya, birinden diğerine geçerken yaprakları teker teker aklımda tutabilmeye başladım. Sonrasında kendimi biraz daha zorladım. Tekil taçyapraklarını aklımda tutarken çiçeği tamamen cama dönüştürmeyi denedim.

Gece böcekleri ve hayvanları susmuştu. Gökyüzü mora boyanmıştı. Artık görüşüm bulanıklaşıyordu, başım ağırlaşmıştı. Gözlerimin arkası, kulaklarım ve şakaklarım zonkluyordu.

Tisaanah.

En başta, Esmaris'in suçlayan ve yalvaran sesini duyduğumu düşündüm.

“Tisaanah.”

Bulanıklık dağılırken eski efendimin yüzü ve ihaneti yüzeye çıktı.

Gözlerimi açtığımda gökyüzü parlaktı. Ağaç dallarını ve yeşil yaprakları göz ucuyla görebiliyordum. Ayrıca tepemde şaşkınlıkla çatılan kaşların altında parlak mavi gözler vardı.

Uyuyakalmıştım.

“Başını duvara vurup durmanın bir işe yaramayacağını söylemiştim,” dedi Max.

Başım gerçekten de bir *şeylere* çarpmışım gibi ağrıyor, renkler ritmik zonklamalar eşliğinde parlayıp soluyordu. Elimi yana uzatıp topraktan sert bir cisim aldım.

“Yaramamış mı?” diye gülümserken avucumu açarak cam çi-

çeği ona gösterdim. Bütün taçyaprakları kusursuz bir şekilde kusurluydu. Çiçeğin bir kopyasını yapmıştım.

Max ieği alıp parmaklarının arasında çevirdi, yüzündeki sessiz şaşkınlığı seyretmek hayatımda yaşadığım en tatlı şeydi.

“Güzel,” dedi sonunda. Kelimenin sonunda sanki buna ne anlam vereceğinden emin olamıyormuş gibi bir soru vurgusu vardı.

Zonklayan başımı çimlere bırakarak çiçeklerin sırtışımı saklamasına izin verdim.

Tanrılar aşkına! Beklentileri aşmanın ne kadar harika hissettirdiğini unutmuştum.

BÖLÜM ON ÜÇ

Balık boğazımı yakıyordu.

Hayatım boyunca evim diyebileceğim bir yer olmamıştı, bu yüzden muhtemelen bütün saflığımla evimi özleyeceğim hiç aklıma gelmemişti. Anlaşılan, bu konuda yanılmıştım. Yetişkinlik hayatımda evim olarak bildiğim Mikov Konağı dahil olmak üzere, Threll’de özlediğim birçok şey vardı. Özlediklerimin başında yerken canımı yakmayan yemekler vardı. Ara halkı belli ki *tat* ve *acıyı* birbirine karıştırıyordu. En azından Max’in bu konuda bir kafa karışıklığı yaşadığı kesindi.

Ben yemeğimi yerken o da cam çiçeği elinde çeviriyordu. Söyleyecek tek bir kötü sözü olmaması benim için büyük zevkti. “Şimdi bunu saatler boyunca uğraşmadan, saniyeler içinde yapmayı öğrenmen gerekiyor,” dedi sonunda.

“Öğreneceğim,” diye karşılık verdim. Oysa düşüncesi bile başımı döndürmeye yetiyordu. “Yemekten sonra devam ederiz.” Mideme ağrılar girmesine rağmen bunu pervasız bir tavırla söylemişim. Sanki sırtımdaki iltihaplı yaralarla o iğrenç tekneye geri dönmüşüm gibi, zemin ayaklarımın altında sallanıyordu.

Max benimle dalga geçti. “Alakasız yok. En azından birkaç saat dinlenmen gerekiyor.”

“Ben iyiyim,” dedim. Bu doğru değildi ama dinlenmeye zamanım yoktu. Öylece yatıp düşünmekten başka bir şey yapmama fikri, kendimi tüketme pahasına çalışma ihtimalinden çok daha korkutucuydu.

Max yalanımı yakalamış gibi gözlerini kıstı. “Kendini çok zorluyorsun. Hüner çok enerji gerektirir ve sen son yirmi saattir durmadan çalışıyorsun.”

“İşe yaradı.”

“Bu seferlik işe yaraymış olabilir. Her zaman bu kadar şanslı olmayacaksın.” Sandalyesinde kıpırdanırken sanki devam edecekmiş gibi ağzını açtı ama bir şey demesine fırsat kalmadan kapı ardına kadar açıldı ve Sammerin girişte belirdi.

“Kapıyı her seferinde çaldığın için teşekkürler, çok nazıksın,” diyen Max omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Ancak Sammerin pis pis sırtıp belli belirsiz omuz silmek dışında bir karşılık vermiyordu. “Çırak diye yanında gezdirdiğin yıkım topu da yanında mı? Çünkü eğer buradaysa, eve girmesi yasak. Bahçeye de giremez. Hiçbir şeye dokunmadan bir yerlerde oturup bekleyebilir.”

“Moth annesini ziyarete gitti,” dedi Sammerin. Max’in yanındaki sandalyeye oturmuştu. “Yücelere şükürler olsun.”

“Böylece sen de biricik özgürlüğünü bizimle paylaşmaya mı karar verdin? Ne tatlı.”

“Sınırlı özgürlük. Yakında bir müşterim var.” Sammerin’in gözleri bir an için benim üstümde duraksadı. Acaba *biz* vurgusunu o da fark etmiş miydi? “Nasılsın, Tisaanah? Sanki biraz...”

“Ben iyiyim,” diye cevap verdim. Max ise aynı anda atılıp, “Bütün gece bunun için uğraştı,” diyerek cam çiçeğimi arkadaşına verdi.

Sammerin çiçeği düşünceli bir şekilde inceledikten sonra gözlerini tekrar bana çevirdi. “İyi iş çıkarmışsın.”

“Teşekkürler,” dediğim anda Max yeniden araya girdi. “Şimdilik idare eder.”

“Hmm.” Sammerin’in gözleri aramızda mekik dokuyordu. Normalde çekingen biri değildim ama inceleyen bakışları karşısında büzüşmemek için kendimle savaş veriyordum.

“Müşteri mi?” diye sordum.

“Sammerin bir şifacıdır,” dedi Max. Açıkçası sürekli başkalarının yerine cevap vermesinin bana özel bir hareket olmadığını anlamak rahatlatıcıydı.

“Willa gibi mi?”

“Tam sayılmaz,” dedi Sammerin. “Sonuç aynı ama işlem farklı.”

“Valtain içsel, Solarie dışsaldır,” diye açıkladı Max. Sanki bu kadarı her şeyi açıklıyormuş gibi konuşmuştu. Ama içimden tekrarladığım kelimeler dilime dolanıyordu.

İç-sel. Dış-sal.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum sonunda. Aksanım birden dilimde şişmeye başlarken her bir kelimenin tadından nefret ediyordum.

“Valtainler...” Max birkaç saniye düşündü, bu sırada ağzındaki yemeği çiğnemeye devam ediyordu. “Willa seni iyileştirirken

bir anlamda bedenle konuşur, içeriden yaşam gücünü besleyerek büyümeni ve iyileşmeni sağlar.” Çatalını Sammerin’e doğru çevirdi. “Sammerin ise çok küçük aşamalarla eti fiziksel olarak hareket ettirip birleştirir ve birbirine kaynamasını sağlar. Sonuç aynıdır ama yaklaşım birbirinden çok farklıdır. Sammerin’in tarzı daha fazla acı verir.”

“Ama kırık kemikler gibi ciddi yaralanmalarda çok daha iyidir,” diye ekledi Sammerin. Belli belirsiz bir savunmacı tavırla konuşmuştu. “Ayrıca hızlıdır.”

“Berbat durumlarda ikisini birden kullanmak en iyisidir,” dedi Max.

Bunun deneyimleyerek öğrenip öğrenmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. “Anlıyorum,” demekle yetindim. En azından kısmen anlıyordum. Ara’da kaldığım sürede farklılıkları daha net göreceğimden emindim. Bir keresinde bir Solarie’yle tanışmıştım. Esmaris’in davetlerinden birine katılan kuzgun saçlı güzel kadın bir lordun eşiydi ama bir asil olarak bana karşı alışık olmadığım derecede nazik davranmıştı. Minik ışıklarıyla dansımı zenginleştirmiş, sanki benimle birlikte hareket ediyormuş gibi altın heykelleri dalgalandırmıştı. O zaman sihrî benden farklı kullandığını anlasam da aradaki farklılığı tam olarak kavrayamamıştım.

“Her neyse. Bu küçük dersten sonra...” Max ayağa kalkıp ellerini yıkamak için koridora çıkınca Sammerin’le baş başa kaldık. Sessizlik rahatsız ediciydi. Boğazımı kavuran balığın son lokmasını ağzıma atıp çiğnemeye başladım.

Konuşmak için ilk adımı atan kişi o oldu. “Gördüğüm kadarıyla son ziyaretimden bu yana tavrı değişmiş.”

“Başka şansı yok çünkü başka hiçbir eğitmen müsait değil.” Sanki Max’in fikrini bu yüzden değiştirmediğini bilmiyormuşuz gibi konuşmuştum.

“Max’e bir şey yaptırmak için çok büyük çaba harcamak gerekir,” dedi sakalını sıvazlayarak. “Ama karar verdiğinde o işi *yapar*. Örneğin...”

Gözleriyle pencereyi işaret ettiğinde evin her tarafını saran bahçeden bahsettiğini anlayarak, “Tek başına mı yaptı?” diye sordum.

“Her bir çiçeği kendisi ekti. Buna takıntılı olmuş gibiydi. Ama bir işi yaptığında en iyi şekilde olmasını sağlar.”

“İyi bir öğretmen olabilir,” dedikten sonra duraksadım. Ardından yalnızca pislik olsun diye devam ettim. “Belki.”

Başını iki yana sallarken gözlerinin kenarları meraklı bir gülümsemeye kırışıyordu. “Öyle bir olasılık yok. Max, Ara’da bulabileceğin en iyi öğretmen *olacak*,” dedikten sonra arkasına yaslandı. Başını düşünceli bir şekilde havaya diktikten sonra ekledi. “Bu ilginç olacak.”

“MAX! EVİNDE HARİKA bir kadının kaldığını biliyor muydun?”

Gözlerimi açtığımda kıvrıcık ve gür altın rengi saçlarla karşılaştım. Biri parmaklarıyla alnıma düşen bir tutam saçı yüzümden çekiyordu.

Çılgılık atarak yataktan fırladım. Çok güzel genç bir kadın yatağımın kenarına tünemişti. Altın rengi vahşi kıvrıcık saçları ışıldayan yüzünü çevreliyor, çekincesiz bir hayranlıkla bana gülümsüyordu.

Yüce tanrılar aşkına! Rüya mı görüyordum?

Önünde yattığım pencereden görünen gökyüzü uçuk bir mora boyanmıştı. Sökmeye yakın şafağın ışığı odayı bir rüyaya dönüştürüyordu. Gece erkenden sürünerek yatağa girmiş, ölümden bir adım geride kalan derin bir uykuya dalmıştım. Bu yüzden tuhaf bir rüya görmem şaşırtıcı olmazdı.

“Merhaba,” dedi kadın. Yanağını okşuyor, parmak uçlarını güneş yanığı lekemin etrafında dolaştırıyordu.

Dilimin ucuna gelen Threll selamı *merhaba* kelimesine dola-
nıyordu ama o kadar şaşkındım ki ikisini de dile getiremiyordum.

“Hiçliğin ortasında yaşarken kapımı kilitlemem gerekeceği hiç aklıma gelmemişti. Bu evi nasıl bu kadar herkese açık hale getirdim?” dedi Max. Koridorda ilerlerken uykunun boğuklaştırdığı sesiyle konuşuyordu. “Tam aksine, kimsenin gelmemesi için elimden gelen her şeyi yapmıştım.”

Girişte belirdiğinde hemen gözlerimi kaçırdım. Kapı pervazına yaslanıp saçlarını geriye doğru taramıştı. Kırışık keten pantolonu belinden düşmek üzereydi, üstü çıplak olduğu için o esnerken karnındaki ve göğsündeki biçimli kasların gerildiğini görebiliyordum. Tek hobisi içmek ve büyük bir hevesle hiçbir şey yapmamak olan bir adamdan daha... *farklı* görünüyordu. Bunu fark ettiğim anda, hiçbir şey anlamamış gibi davranmaya karar verdim.

“Max.” Kadın hayretle nefesini tutarak kapıya gitti ve ellerini onun saçlarından geçirdi. Sade beyaz elbisesinin eteği bileklerinde uçuşuyordu, üstelik ayakları çıplaktı. “*Harika* görünüyorsun.”

Sevgilisi miydi acaba? Nedensizce bu seçenek pek mantıklı gelmiyordu.

“Teşekkürler, Miraselle,” Max’in sesi oldukça düzdü. Yüzünü

buruştururken kadının elini geriye itti. “Ne zamandır ortalıkta görünmemiştin.”

Miraselle onu duymamış gibi bir çocuğun hayretiyle ellerini cırparak tekrar bana baktı. “şuna bak. Çok *tatlı* değil mi? şu gözlerle bir bak! Tıpkı yaprakların arasından sızan güneş gibi! Gözlerinin farklı renkte olduğunu fark etmiş miydin?”

Max’le göz göze geldik. Dizlerimi göğsüme doğru çektim, onun bu kadar telaşsız olması karşısında endişelenmem gerekip gerekmediğinden pek emin değildim.

Max, “Aslında fark ettim,” derken iç çekip gözlerini ovuşturdu. “Nerelerdeydin?”

“Sahilden başkente kadar seyahat ettim.”

“İyi bir fikir olmadığını söylemiştim.”

Miraselle kollarını iki yana açtı. “Rüzgâr beni *alıp* götürdü, Max!”

Ağzından çıkan her hayret dolu buğulu kelime bir şarkının notaları gibiydi. Bir parça... abartılıydı. Onu seyrettikçe bakışlarındaki tuhaflığı daha çok fark ediyordum. Sanki gözleri beni, Max’i ve zarif bakışlarının değdiği her şeyi delip geçiyordu.

Max bir iç çektikten sonra elini nazikçe kadının omzuna yerleştirip onu kapıya yönlendirdi. “Henüz şafak doğmamış. Gidelim.”

Koridorda yürüdükleri sırada yatağımdan çıkıp peşlerine takıldım. Odamda kalamayacak kadar merak etmiştim. Oturma odasında ön kapı açılmıştı. Miraselle bahçeye bakıyordu. “Ah, çiçekleri nasıl da özlemişim.”

“Özlersin tabii,” dedi Max. “Başkentte gördüğün o gösterişli teraslardan çok daha güzeller.”

Kadının yüzüne tatlı bir gülümseme yayıldı. “Seni özledim, Max. Çok *hoşsun*. Bu kadar *hoş* biri olman hep hoşuma gitmiştir.”

Bu kadar şaşkın olmasam sözlerine kahkahalarla gülebilirdim.

“Teşekkürler, Miraselle,” dedi Max. Bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Kadın aniden bana döndü. “Sen... sen de çok *tatlısın*, Tisaa-nah. Gerçek bir *güzelliksin*.”

“Teşekkürler,” diye karşılık verdim çünkü başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Bir anda ona daha önce adımı söylemediğimi fark ettim.

“Başını belaya sokma,” dedi Max ama kadın çoktan çiçeklerin büyüüne kapılmış gibi süzülerek kapıdan uzaklaşmaya başlamıştı. Max sonunda kapıyı kapatıp bıkkınlıkla tekrar iç çekti. “Yüceler aşkına! Böyle mi uyanacaktım?”

“Şey... onun nesi var?”

“Bir şeyi olduğunu da nereden çıkardın?”

Bana aptal muamelesi yapma konusundaki cesaretini sessiz bakışlarımla cezalandırdım.

“Zararsızdır,” diye açıkladı Max. “Öylece dolaşır. Biraz tuhaftır ama sanırım buna şaşımamak gerekiyor. Her zaman bir insan değildi.”

İnsan değil miydi?

“Neydi?” diye sordum büyülenmiş gibi.

“Sinekkuşu.” Boş bakışlarla gözlerimi kırıştırdığımı görünce şömine rafındaki altın biblolardan birini alıp bana attı. “Bunun gibi.”

Avucumdaki kuş biblosunun sivri kanatlarıyla uzun gagasına baktım. Bunlar Threll’de de vardı ama elbette o dildeki karşılığı farklıydı. Burnumu kırıstırarak, “*Si-nek-ku-şu*,” diye tekrarladım. İçten içe onun benimle dalga geçtiğini hissediyordum.

“Evet,” dedi abartılı bir pervasızlıkla. “İnsan olmak istiyordu, o yüzden ben de onu insan yaptım.”

“*Yaptım mı?*”

“Evet.”

“Bunu yapabiliyorsun...”

“Evet.”

Gözlerimi elimdeki biblodan ona doğru çevirdim. Kendiyle fazlasıyla gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. “Yalan söylüyorsun,” dedim. “Dalga geçiyorsun.”

“Ben mi? Asla. Komik olmakla uzaktan yakından alakam yok,” dedikten sonra esnedi. “Her neyse. Onu daha sık göreceğinden eminim. Çiçekleri sever. Sanırım bu da pek şaşırtıcı değil.”

İçimdeki ses benimle dalga geçtiğinden neredeyse emindi. En azından biraz abartıyor olabilirdi.

“Saat henüz çok erken, ben bunun için yaşamıyorum,” derken ayaklarını sürüyerek tekrar odasına yöneldi. “Umarım evime başkaları hücum etmeden birkaç saat daha uyuyabilirim. Anlaşılan bu sıralar davetsiz misafirler gündemde.”

Oturma odasında birkaç saniye daha kaldım. Elimde kuş biblosuyla orada dururken Miraselle’in yüz hatlarındaki belirsizliği düşünüyordum. Sonra gözüm koridorda yürüyen Max’in çıplak sırtına kayd. Uzun, vahşi bir yara izi sağ omzundan başlayıp sol kalçasının üzerinden pantolonunun beline doğru iniyordu.

Bu ilginçti. Gerçekten ilginçti.

BÖLÜM ON DÖRT

Sammerin bir konuda haklıydı. Max bir şeyi yaptığında *en iyi şekilde* olmasını sağlıyordu.

Azimle giriştiğimiz eğitim ancak vahşet olarak tanımlanabilirdi ve her saniyesinden çılgınlar gibi zevk alıyordum. Amacıma giden yolda bitmek bilmez enerjim tükendiğinde bambaşka bir mutluluk yaşadığımı öğrenmiştim. Max'in de beni eğitmekten keyif aldığını biliyordum. Elbette bunu belli etmiyordu... en azından benim kadar açık değildi ama kölelik hayatım bana çatlakların arasındakileri görebilmeyi öğretmişti. Max'in çatlakları çok azdı, neredeyse belli belirsizlerdi. Buna rağmen aralarından sızan enerji beni beslemeye yetiyordu.

Her sabah çalışmak için şafakta kalkıyorduk. Max itirazlarıma rağmen zaten bildiğim her şeyi tekrar öğrenmem konusunda ısı-

rarcıydı. “O piçlerin eline koz veremezsin,” diyordu sürekli. “Bu yüzden temel bilgin kusursuz olmalı.”

Başta kuşkuluydum ancak çok geçmeden sinirlerim bozulmasına rağmen onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ömrüm boyunca kendi kendimi eğitirken, var olduğunu bilmediğim köşeleri dönmeyi öğrenmiştim.

O yüzden kısa zamanda sayısız çiçek yaratıyordum. Günün sonunda başım zonkluyor, parmaklarım titriyordu. Ve Max’ten bölük pörçük övgü sözleri alıyordum.

Ancak eğitimime yaklaşımında benimle aynı heyecanı taşımasından büyük zevk alsam da ortaklığımız henüz mükemmel olmaktan çok uzaktı. Dersler dışında pek konuşmuyorduk çünkü çoğunlukla dersten başka bir şey istemiyor, onu sürekli bunun için zorluyordum. Bir saat daha, bir saat daha, bir saat daha... Bir ders daha. Bir çiçek daha...

Bazen isteğime boyun eğiyordu. Diğer günlerde ise gözlerini deviriyor, benimle dalga geçiyor, kendine bir bardak şarap doldurup odasına gidiyordu. Hiç önemi yoktu, ben yine de orada kalıp gözlerim kapanana kadar kendi başıma çalışmaya devam ediyordum.

Gözlerim sonunda kapanmaya başladığında, her gece aynı sahneler gözümün önünde belirliyordu. Esmaris’in yüzü. Serel’in gözleri. Kırbacın şaklaması. Parmaklarıma bulaşan kan... Her seferinde nasıl oluyorsa o kanın bana ait olmadığını biliyordum.

Mümkün olduğunca uyumamaya çalışıyor, kendime uykunun zaman kaybı olduğunu söylüyordum. Beni dinlenmediğim için azarlamasına rağmen Max’in de pek uyumadığını biliyordum. Sıklıkla gecenin bir yarısı yatağıma girerken kapısının altından

sızan yumuşak ışığı görüyordum. Çok geç saatlerde bahçede solan tomurcukları budayan gölgesini gördüğüm zamanlar oluyordu.

Muhtemelen o da beni görüyordu ancak yanıma hiç gelmiyordu, bu rahatlatıcıydı. Henüz görmesine hazır olmadığım şeyler vardı. Benimle aynı şekilde, tuhaflıklarımı öğrenmeye hiç meraklı değildi.

O haftalar boyunca sadece bir kez benimle ilgilendi. Zorlu bir geceydi, beynimi ele geçiren kâbuslar o kadar canlıydı ki adeta damarlarımı yakıyordu. Ders çalışacak gücüm yoktu. Bu yüzden sessizce bahçeye kaçıp kalp atışlarımı yavaşlatmak umuduyla evin etrafında geniş turlar atıyordum. Sonunda çektiğim ıstırapla dizlerimin üzerine çökmüştüm. Ağlamak üzereydim.

Ne olduğunu unutuyorsun.

Bu kelimeler tekrar tekrar kulaklarımda yankılanıyordu. Tek istediğim bir saniyeliğine bile olsa susmalarıydı. Islak toprakta dizlerimin üzerinde başımı eğerek otururken aradan saatler geçiyordu. Ancak sonra başımı kaldırdığımda perdenin arasından beni seyreden bir çift mavi gözle karşılaştım.

Yanaklarım yanıyordu. Utanmıştım. Kendimi kalkmaya zorlayıp üstümü başımı silkeledim, ardından içeri girdim ve sonunda... sonunda tatlı uyku kitaplara karşı gelene dek çalışmaya devam ettim.

“BUGÜN FARKLI BİR ŞEY DENEYELİM.” Max pencereden dışarıyı seyrederken çayından bir yudum aldı.

Dün geceki halimin utancıyla ona bakmaya cesaret etmem

birkaç saniyemi almıştı ama baktığımda her zamanki halime bürünmeyi ihmal etmedim. Çatalım havada asılı kalmıştı. “Farklı?” diye tekrarlardım.

“Şehirde işlerim var. Oraya hiç gitmedin, değil mi?”

“Şehir?”

“Başkent.”

Sırtı hâlâ bana dönük olduğu halde başımı iki yana sallayarak, “Hayır,” dedim. Gece Kulesi’nde kaldığım sırada şehri uzaktan görmüştüm ama bu sayılmazdı. Hakkında okuduğum şeylere göre, son derece görkemli ve canlı bir şehirdi. İçimden bir ses... Eh, neredeyse çığlıklar atan ses, şehrin hayal ettiğim gibi olup olmadığını öğrenmek için can atıyordu.

Ama...

“Bugünün eğitimini ne zaman yapacağız?”

Sonunda Max döndü. Çayından bir yudum daha alırken bana uzun uzun bakınca gözlerimi kaçırmadım. “Bence yeterince eğitim aldın,” dedi sonunda.

Farkındalık ensemi ısıırıyordu. “Sadece beş ayım kaldı,” dedim. “Zamanı boşa harcayamam.”

Bıkkın bir iç çekişle burun kemerini sıvazladı. “Peki. Sabah birkaç saatliğine şehre gideriz. Sonra öğleden sonra eğitime devam ederiz. Bu zorlu üretkenlik standartlarına uyar mı?”

Duraksadım.

Bir sabah... sadece bir sabah için yaklaşan sınavlardan başka bir şey düşünebilecektim. Şehri... yalnızca bir şehri değil; Ara’nın ancak hayallerimde görebileceğim başkentine gidecektim.

Birkaç saat sorun olmaz. Bu seferlik.

Dudaklarımın kenarları istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.
“Bence uygundur.”

Max gönülsüzce sırtıp çay fincanını kaldırdı. “Threll prenesimiz böyle buyurdu.”

BÖLÜM ON BEŞ

Max kahvaltıdan sonra beni dışarıya çıkardı.

O küçük bir parşömen parçasının katlarını açarken koluna yapışarak, “*Stratagram* mı?” diye sordum.

“Evet. Yoksa bütün günümüz yollarda geçer.”

“Bunu ne zaman öğreneceğim?”

Bir kaşını kaldırdı. “Gerçekten sabit fikirli olduğumu düşünmeye başlıyorum.”

“Sabit fikirli değilim,” diye karşılık verdim. Hakaret ettiğini anladığımı belli edecek bir tonda konuşmuştum.

“Belli.”

Çemberi çizerken ellerini seyrettim. Önce bir çizgi, sonra bir başkası...

Kalbim göğsümde kıpır kıpırdı, parmaklarım istemsizce kasıl-

mıştı. Farkında olmadan dudaklarımdan kelimeler fırlarken, “İyi bir şey mi?” diye mırıldanmıştım.

“Ah, hayır. Bu korkunç bir şey,” diye yanıtladı Max. “Bayılacaksn.” *Stratagram*’ın son çizgisini çektiğinde dünya aniden paramparça oldu. Bu sefer her anının farkındaydım ama kendimizi şehirde bulduğumuzda elim hâlâ onun kolundaydı. Yer yükselip vücuduma çarpıyormuş gibi hissederken sendeleyerek omzuna yaslandım. Birkaç korkunç saniye boyunca bütün duyularım grinin farklı tonlarındaydı. Sonra yavaş yavaş geri döndüler. İlk dönen etrafımdaki sesler oldu.

Max’in pis pis güldüğünü duyunca hemen kolunu bıraktım.

“İyi misin?” diye sordu.

“Evet,” diye tersledim. Gereğinden hızlı cevap vermiştim.

Parke taşıyla döşenmiş kalabalık bir meydanın köşesindeydik. Dar sokaklarda sıralanan binalar adeta bir mozaik gibi birbirine geçmişti. En küçükleri bile üstündeki süslemelerle görkemli görünüyordu. Aslan heykelleri kapı pervazlarının üzerinden etrafa bakıyor, pencereleri zarif sarmaşık desenleri çevreliyordu. İnsanlar... *her yerdeydiler*. Eski püskü iş kıyafetlerinden uçuşan şifon elbiselere kadar birbirinden farklı kıyafetlere bürünmüşlerdi. Her renkten, her yaştan insan vardı. Meydan o kadar kalabalıktı ki yürürken insanların omuzları birbirine değiyordu. Bu durumdan rahatsız olan varsa bile dışarıya belli etmiyordu.

Gözlerimi her şeye tepeden bakan saraya çevirdim. Durduğum yerden birer bıçak gibi görünen kuleler çarpıcıydı. Sahil göğündeki hafif sisi adeta yarıyorlardı. Onların ötesinde İkiz Kuleler, altın ve gümüşten sonsuz sütunlar misali bulutların arasında kayboluyordu.

Dudaklarım aralandı ama bir an için yeni öğrendiğim dili tamamen unutmuştum. Görkem karşısındaki hayretimle, bu *fazlalık* karşısında göğsümde her geçen an kendini biraz daha belli eden panik arasında tüm kelimelerim kaybolmuştu. Hayatımda hiç böyle bir kalabalığa karışmamıştım. Hiçbir zaman.

“Biliyorum,” diye homurdandı Max. Belli ki yüzümden düşüncelerimi okumuştı. “Bu yüzden buraya gelmiyorum. Çok kalabalık ve birkaç yüz bin kişinin yaşadığı şehirde konuşmak istemediğin biriyle karşılaşman an meselesi.”

Gözleri kalabalıkta bir yerlere takılınca tanıdık bir yüz görüp görmediğini merak ettim. Muhtemelen konuşmak istemediği *bir sürü* insan vardı.

“Buralar bana göre değil, hadi gidelim. Yüceler aşkına, meydanın bu kadar kötü olduğunu unutmuşum.”

Kalabalıkta yürümeye başladı. İnsan denizinde ilerlerken nazikçe koluna girdim. Tamamen işlevsel bir amaç yüzünden yapılmış bir hareketti ama yüzündeki afallamış ifade o kadar *mükemmeldi* ki tepkisini görmek için ona biraz daha sokuldum. Boş bakışlarına eşlik eden aksilikleri ve kendini beğenmiş tavırları dışında ilk defa böyle bir ifade takındığını görüyordum.

“Ne?” diye gülümsedim. “Kaybolursam beni bir daha asla bulamazsın.”

Ne yazık ki şaşkınlığı geldiği hızla kayboldu. Ardından gözlerini kısıp, “Bazen gereksiz yere şairane oluyorsun.” diye karşılık verdi.

“Hiçbir şey gereksiz yere değildir,” dedim soğukkanlılıkla.

Bu doğru değildi ama Max’in gerçeği bilmesine gerek yoktu.

Meydanın kenarındaki sokaklardan birine girdiğimizde kala-

balık biraz olsun azaldı. Sokak o kadar dardı ki, iki yanımızda yükselen binaların gölgesinde neredeyse karanlığa gömülmüştük. Yürürken binalar değişiyor, daha virane ve eğik bir hal alıyordu. Gördüğümüz insanlar da değişmişti. Şık kıyafetli kişiler her adımda azalıyor, onların yerini şövalelerin üstüne eğilen salaş kıyafetli adamlar ya da saksılardaki çiçekleriyle ilgilenen rengârenk giyinmiş kadınlar alıyordu. Yanından geçtiğimiz adamın zümrüt yeşili cübbesi neredeyse yerleri süpürüyordu, omzuna da aynı yeşil renkte bir papağan -*bir papağan!*- tünemişti.

Aniden Max'e doğru döndüğümde kocaman gülümsüyordum. "Gördün..."

"Bugün şehirde göreceğin tek garip şey o kuş değil," diye cevap verdi. Gözlerinin kenarında sanki eğleniyormuş gibi belli belirsiz çizgiler oluşmuştu.

Kolunu çektiğinde ellerim boşluğa düştü. Ona tutunmayı bir an içerisinde ne kadar özlediğimi fark edince afalladım.

"İşte." Max küçük bir dükkânın vitrinine yönelmişti. İlk bakışta dükkân kapalı görünüyordu. Geniş camları tozlu perdeler kaplıyordu, yukarıdaki tabela boştu. Yine de hiç duraksamadan kapıyı açıp içeriye girmem için bekledi.

Çizmelerimin topukları loş ahşap yer döşemesinde tok sesler çıkarıyor, yüksek tavandaki kirişlerden yankılanıyordu. Kocaman kirli pencerelerden sızan ışığın yakaladığı tozlar adeta bir sis etkisi yaratıyordu. Mekân büyük ve neredeyse boştu. En başta burada kimsenin yaşamadığını düşündüm. Ancak bütün boşluk ve soğukluk hislerinin yerini alan bir sıcaklığın yayıldığı köşeye gözüm kaydıığında durum değişti. Renkli yamalarıyla oldukça gösterişli olan kanepeler ve koltuklar dağınık bir şekilde yerleştirilmişti. Ara-

larındaki ahşaptan yapılma uzun ve kirli masanın üstü ışıldayan metal parçalarla doluydu. Geri kalanlar ise çeşitli tuvaler ve heykellerdi. Yüzler, eller, bomboş bakan gözler...

Bütün bunların arasında iki kişi dikkat çekiyordu. Birincisi boya lekeli beyaz gömleği ve üzerine bol gelen sade pantolonuyla hantal bir kadındı. İçeri girdiğimizde dönüp bize bakmış, gözleri önce beni süzmüştü. Bakışlarıyla bana nereye gitmem gerektiğini söylüyormuş gibiydi, bunun iyi bir yer olmadığından emindim.

Max öne çıktığında kadının yüzü aydınlandı. “Max! Ben de nerelerde olduğunu merak ediyordum. Hatta senin için sakladığım şeyleri satmayı bile aklımdan geçirdim.”

“Eğlenceli olanları mı, yoksa işe yarar şeyleri mi?”

Oturma alanına yaklaştığımızda gözlerimi etrafımızdaki heykellerden almakta zorlanıyordum. Grotesk tarzda yapılmış, oldukça güzel parçalardı. Bir tanesi görünmez bir yere uzanmaya çalışan eğri büğrü ellerden ibaretti. Daha az rahatsız edici görünenler ise Max’in rafında gördüğüm bibloları hatırlatıyordu.

Kadın sırtıırken kestane rengi uzun saçlarını sırtına attı. Yataktan henüz çıkmış gibi tembel görünüyordu, buna rağmen göz alıcı olduğu inkâr edilemezdi. Geleneksel bir güzellikten bahsetmek doğru olmazdı ama uzun ve keskin yüz hatları en az heykelleri kadar çarpıcıydı. Beyaz toza bulanmış parmağıyla saçını kulağının arkasına doğru iterken, “İkisi de,” diyordu. Ardından bakışlarını bana çevirdi. “Bu da meşhur çırağın Tisaanah olmalı.”

Böyle anılmaktan hoşlanıp hoşlanmadığıma karar veremiyordum.

Max kaşlarını havaya kaldırmakla yetinince, “Sammerin söyledi,” diye açıkladı kadın.

Max, “Dedikoducu herif,” diye söylendi. Hemen sonra, “Tisanaah, bu hanımefendinin ismi Via,” diyerek bizi tanıştırdı.

Aklım hâlâ karışık olsa da kadını selamladım. Gözüm yanında duran, eline ve yüzüne beyaz tozun bulaşmasına sebep olmuş mermer parçasındaydı. Mermerin alt kısmı kusursuz bir kareydi ama üst tarafı çenesini havaya dikmiş bir kadının başı olarak oyulmuştu. “Siz mi yaptınız?” diye sordum.

“Evet ama bazen yaptıklarımı sahiplenme konusunda kararsız kalıyorum,” derken çıkardığı işe bakıp burnunu kırıştırdı. “Bundan hiç emin değilim.”

“Sıradan,” dedi kanepelerden birinin üzerinde uzanan adam. Bacaklarını aşağı sarkıtıp ayağa kalktı ve kadının yanına gelerek elini onun omzuna yerleştirdi. Yakışıklı olmak için büyük çaba harcamış olmasına rağmen çekiciliğini dışarıya göstermemek için daha da fazla çaba harcıyormuş gibi görünüyordu. Her iki konuda da iyiydi ama Esmaris’in konağında geçirdiğim sekiz yıl bu tür şeyleri fark etme konusunda uzmanlaşmamı sağlamıştı.

“Daha iyisini yapabilirsin,” diye devam etti. “Çok daha... saf bir şeyler mesela. Ruhu olan şeyler.”

Via yoruma açık bir nida eşliğinde elini adama doğru salladı. “Bu da Philip.”

Philip beni tamamen görmezden gelip otuz iki dişini göstererek yanımdaki adama gülümsedi.

“*Her neyse.*” Via omzundaki elden kurtulup uzun adımlarla yürümeye başladı. Takip etmemiz için işaret ediyordu. “Atölyeme gelin.”

Atölyesinde değil miydik yani?

Karanlıkta ilerleyerek sade bir kapının bulunduğu loş bir köşeye geldik.

Kadın kapıyı açarken, “Berbat biri,” diye mırıldanıyordu Max.

“Ah, Max.” Via muzip bir gülümsemeyle alacakaranlıktan al-
tın renkli bir ışığın aydınlığına girdi. “Bir sincabı yüzme yetene-
ğiyle yargılayabilir misin?”

“Bu metaforun nereye vardığını öğrenmem gerekmiyor.”

“Demek istediğim... sohbet konusunda iyi değildir ama ağaç-
lara tırmanma konusunda ustadır.”

Max homurdandı.

Kadının ne demeye çalıştığını anlamak için bu dili çok iyi bil-
mem gerekmiyordu. Kıkırdadım ama uzun sürmedi çünkü kapı-
dan girdiğim anda olduğum yerde kalakaldım.

Burası az önce girdiğimiz tozlu odanın tam tersiydi. Çok dü-
zenli bir şekilde döşenmişti. Tam ortada duran iki tane pürüzsüz
ve temiz masa vardı, üzerlerine özenle düzenlenmiş raflar yerleş-
tirilmişti. Duvarlara silahlar asılmıştı. Kılıçlar, bıçaklar, mızrak-
lar, palalar ve hançerler... Diğer silahları hayatım boyunca hiç
görmemiştim. Ateşin ışığında gümüş, altın ve çelik renklerinde
ışıldayan bu silahların ölümcül güzellikte oldukları kesindi.

Via kapıyı kapatıp köşedeki bir dolabı karıştırmaya başladı.
Bense duvarları geziyor, silahları inceliyordum. Bazıları tuhaf bir
şekilde eksik görünüyordu. Ortası boş olan bir kılıcın önünde dur-
dum. Metalin üstüne zarif sarmal desenler işlenmişti.

Desenler süs müydü? Ya da... belki bir tür işlevleri vardı.

“Neden böyle?” diye sordum duvardaki ortası boş kılıçlardan
birini işaret ederek.

Via kılıçları kadar keskin bir gülümsemeyle baktı. “Hünerciler
eğlensin diye.”

Yani... ortadaki boşluk sihir için miydi? Bunu ilginç buldu-
ğum için iyice sokulup gözlerimi kısarak desenleri inceledim.

“Hoşuna gitti mi?”

“Çok güzel.” Gerçek düşüncemi söylüyordum. “Ama güzellik yeterli değil. Güzel olmanın yanı sıra...”

Kelimeyi bulamayınca Max yardımına koştu. “İşlevsel olmalı.”

“Evet,” dedim. “Güzel ve işlevsel.”

Via alçak sesle berrak bir kahkaha attı. “Bütün işlerimin işlevsel olduğuna inanabilirsin.”

Tekrar dönüp o tarafa baktım. Max masalardan birine eğilmiş, ahşabın üzerindeki yarım kalmış silahı kaldırıyordu. “İş mi alıyorsun?” diye sorarken sesinde kınama vardı.

Via kucağı şişelerle dolu olduğu için dirseğini kullanarak dolabın kapısını kapattı. “Buraya gelip hayatımla ilgili her şeyi eleştirmenden büyük zevk alıyorum. Bırak onu, henüz bitirmedim.”

Max söylediğini yaptı ama kırıştırdığı burnunda bir tiksinti belirtisiyle silaha bakmaya devam ediyordu. “Ordu mu istedi?”

“Benim de para kazanmam gerekiyor.”

Gözüm köşede yığılı ahşap kasalara takıldı. Bir tanesinin aralık duran kapağından çeliğin ısıltıları görülebiliyordu. Eğer içleri doluyorsa her bir kasada muhtemelen yüze yakın silah vardı.

Max bakışlarımı takip etti. “İşler iyi mi bari?”

“Bu yalnızca beni ilgilendirir,” diye cevap verdi Via. Ardından masadaki küçük cam şişeleri gösterdi. “Bunları istiyor musun, istemiyor musun?”

Max’ın yanına gittim. Küçük şişelerin hepsi siyah bir sıvıyla doluydu. Ancak yine de tuhaf bir şekilde rengârenktiler. Işığın oyunları ile maviye, mora ve turuncuya dönüşüyorlardı.

Max bir an için şişelere baktı, sonra aralarından üç şişe seçti. Biri öylesine siyahtı ki etraftaki tüm ışığı emiyordu. İkincisi pembe

renkte kıvılcımlar saçıyordu. Sonuncusuysa sanki ateşe tutulmuş gibi turuncu renkte yansıyordu.

“Seç bir tane,” dedi bana dönerek.

“Bunlar ne?”

“Bilmezsen daha eğlenceli olur.”

“Senin için mi, benim için mi?”

Via güldü. “Zekice sorulmuş bir soru.”

Sırıtırken Max’in gözleri parlıyordu. “Hangisini seçeceğine bağlı.”

Masaya baktığımda gözüm parlak kırmızı renkte kıvılcımlar saçan koyu bordo şişede duraksadı. Bana Esmaris’in koyu kırmızı ceketine sıçrayan kanı hatırlatıyor, görüntüsü bile tenimi öfkenin fısıltılarıyla karıncalandırıyordu.

Ama öfke iyiydi. Öfke, suçluluk duygusundan daha iyiydi. Öfke buraya neden geldiğimi hatırlatıyordu.

“Bu,” diyerek şişeyi ona uzattım.

Max bir an için havaya kaldırıp baktı. Kaşları çatılmıştı ama cebine atarken hiçbir yorum yapmadan Via’ya dönerek, “Hepsi bu kadar,” dedi.

Kadın diğer şişeleri toplayıp tekrar dolaba yerleştirdi. Ardından bize ön kapıya kadar eşlik etti. Max ayrılmadan önce avucuna bir avuç dolusu para bıraktı.

Via, “Çok verdin,” dedi ama hepsini çoktan cebine atmıştı.

“Daha az sipariş al.”

“Ancak zenginlerde olabilecek bir idealizme sahipsin,” diyen kadın göz kırptı. Sonra bakışları bana doğru çevrildi. “Tanıştığımıza çok sevindim, Tisaanah. Eminim yollarımız yine kesişecek.” Sözlerinin ardından tozlu gölgelere gerileyip kayboldu.

Max'le geldiğimiz sokakta yürümeye başladık. Yeşil ceket ve papağanlı adamın yanından geçerken kendimi tutamadım. Durup etrafında döndüm. Gözlüklerinin ardından sakince bana baktığını fark edince en tatlı gülümsememle, “Sormazsam olmazdı,” dedim. “Ceketi papağanla aynı renk olsun diye mi aldınız, yoksa tam tersi mi?”

Adam son derece önemli bir soru sormuşum gibi başını ciddiyetle salladı. Eğilip cevabı kulağıma fısıldarken sesi kasvetli kişiliğini ortaya koyuyordu.

Adımlarımı hızlandırıp Max'e yetiştiğimde gülümsemem yanaklarımı süslüyordu. Hem aydınlanmış hem de tatmin olmuşum.

“Ne dedi?” diye sordu Max.

Parmağımı dudaklarıma bastırdım. “Cevabı sadece ben biliyorum.”

MAX'İN REHBERLİK ETTİĞİ geniş ve renkli sokaklardan yürüyerek ana caddeye ulaştık. Artık saraya çok yakındık. Binaların arasından girişteki altın merdivenleri görebiliyordum. Meyve, takı ve gösterişli mücevherlerle dolu tezgâhlar pazar yerindeki kaldırımlara dizilmişti. Burası ilk gördüğüm meydan kadar kalabalık değildi ama buna rağmen hâlâ etrafımdaki insan sayısına alışmaya çalışıyordum.

“Bir şey mi arıyorsun?” diye sordum. Max tezgâhlardan birinde durmuş, çok eski görünen bir kitabı inceliyordu.

“Özel bir şey aramıyorum,” dedi.

Mücevherli bir hançerin üzerinde parmağımı gezdirdim. Gü-

zeldi... ama bir oyuncak olduğu belli oluyordu. Via'nın dükkânında gördüğümüz zarif silahlarla uzaktan yakından ilgisi yoktu.

“Şişeler,” derken başımla ceplerini işaret ettim. “Onlar da silah mı?”

“Sayılmaz.”

“Via o kadar silahı savaş için mi hazırlıyor?”

“Bunu burada konuşmayalım.” Max'in gözleri sokağın iki yanında dolaştı, rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

Ama cevap vermeme fırsat kalmadan borazan sesleri kalabalığın gürültüsünü bastırdı. Kalabalık sokaktaki neredeyse herkes anında susup ürkütücü bir uyumla başını sesin geldiği tarafa çevirmişti.

“Kahretsin,” diye tısladı Max.

Saraya çıkan altın merdivenleri görmek için başımı çevirdiğimde basamakları inen bir grup insan olduğunu fark ettim. Meraklanmıştım. İstemsizce onlara doğru yürümeye başladım.

Ara politikalarıyla ilgili hiçbir şey bilmiyordum ve bunu bir şekilde çözmem gerekiyordu. Sarayda olan şey her neyse, oldukça önemli görünüyordu.

“Tisaanah...”

Gözlerimi merdivenlerden ayırmadan öndeki grubun arasından kendime yol açarken Max'in sesini duymuyordum. Merdivenlerden ilk inenleri görebiliyordum. Sekiz kişiydiler, hepsi simsiyah giyinmişti. Dar pantolonlar, uzun ceketler, başlarını örten kapüşonlar... Bu simsiyah görüntü, üniformalarının altın düğmeleri, bellerindeki kalın kemerler ve göze çarpan uzun sivri mızraklarıyla bölünüyordu. Üstelik grubun hepsi kadınlardan oluşuyordu.

“Yüceler aşkına, Tisaanah.” Max kalabalığı geçerek yanıma

geldiğinde irkildim. “‘*Kaybolursam beni bir daha bulamazsın,*’ diyordun?”

Tüm odağım karşımdaki sahnede olduğu için şanslıydı çünkü aksanımı taklit etmişti. “Eh, buldun işte,” dedim başımdan savarcasına.

“Neredeyse bulamıyordum. Burası resmen bir felaket. Hadi gidelim.”

Kapüşonlu başlardan biri aniden bana döndü. Attığı keskin adımlarla tıpkı bir ceylan gibi yürüyordu. Yüzünü gördüğümde nefesimi tuttum. En başta kapüşondan yüzlerini seçememiştim ama şimdi...

“Gözleri yok,” diye nefesimi verdim.

Gözlerinin yerinde pembe renkli düzgün yara izleri vardı.

Yine de *doğrudan* bize bakıyorlardı...

“O şeyleri görmüştük...” *Mızrak* kelimesinin karşılığını unuttum. “Şu sivri şeyler. Via’nın atölyesinde bunları gördük. O mu yapmış?” Dönüp baktığımda Max’in çok solgun görüldüğünü fark ederek dondum. “Sen iyi misin?”

“Evet. Ama hadi...”

Kalabalıkta mırıltılar yükselirken insanların heyecan ve korkularını iliklerimde hissedebiliyordum. Etrafımdaki duygu selinin bir an için beni boğacağını düşündüm. Kendime hâkim olmak için savaşıarak tören alayını dikkatle inceleyebilmek adına elimden geleni yaptım.

Merdivenlerden kırmızı ve pembe renklere bürünmüş biri iniyordu. Güneş rengi uzun saçlar, basamaklarda ardından dalgalanarak inen pespembe bir etek... Gördüğüm şeye inanamıyordum, öylece kalakalmıştım ama neye baktığım konusunda hiç kuşum

yoktu. Gür saçların tepesindeki zarif taç bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

“*Kraliçe?*” diyebildim nefes nefese.

“Evet.”

“O daha *çocuk*.”

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Max.

Kraliçe Sesri on üç yaşından daha büyük olamazdı. Dolgun yanakları hareketsizdi, kocaman gözlerini asla kırpmıyordu. Bu haliyle porselen bebeklerden farksızdı. Minicik bedeni kat kat şifon ve tüllerden oluşan elbisesinin içinde adeta kaybolmuştu. Yanında sade ama son derece şık görünen beyaz takım elbiseli bir Valtain vardı. Adam bir an için durup omzuna düşen gümüş saçlarını arkaya atarak ruhsuz bir ifadeyle kalabalığa baktı.

Kapüşonlu askerler yolu açınca iyi giyimli iriyarı bir adam basamaklarda zor kullanılarak dizlerinin üzerine çöktürüldü.

Max, “*Kahretsin*,” diye mırıldandı usulca. “Artık bunu da mı gösteriye dönüştürüyor?”

Kalabalığın gerginliği elle tutulur hale gelmişti. Korkunç bir an için duyguların yoğunluğuyla kim olduğumu unuttum. Neredeyse iki büklüm olacaktım... ancak sonra başımı bir duvara çarpmışım gibi hissettirecek kadar hızlı bir şekilde yukarıya kaldırdım.

Odaklan, Tisaanah. Odaklan.

Kraliçe ağzını açtığında kalabalık üzerlerine bir örtü atılmış gibi anında sessizleşti. “Lord Savoi, halkın önünde ifade vereceksin. İhanet ettiklerinin gözlerinin içine bakarak masum olduğun konusunda ısrar etmeye devam edecek misin?”

“İhanet niyetim hiç olmadı, kraliçem,” dedi adam. Cümlesinin

sonundaki tereddütlü dalgalanma, hissettiği korkunun tek belirtisiydi. Ama korkusunun tadını alabiliyor, kendi tenimde hissedebiliyor, bu duyguyu kalabalığın gerginliğiyle birleştirebiliyordum.

Kraliçe yanında duran Valtain'e bakınca adam belli belirsiz başını iki yana salladı.

"Yalan söylüyorsun," dedi kraliçe tutsağa. "Yalana devam ediyorsun."

"Yalan söylemiyorum, kraliçem. Sözlerimde hiçbir yalan yok."

Öleceğim, öleceğim, öleceğim, öleceğim.

Parmaklarım şakaklarıma giderken tıslarcasına nefesimi dışarı verdim.

"İyi misin?" Max'in kulağımı yakan nefesi beni kendime getirdi. Ayakta kalabilmek için ona yaslanıyor olmama rağmen başımı iki yana salladım.

"*Yalan,*" dedi kraliçe tükürürcesine. "Hepimize yalan söylüyorsun. Senin sahip olduğuna benzer hain emeller, babam dahil birçok insanın ölümüne neden oldu. Eminim herkes bunu hatırlıyordur." Eliyle kalabalığı gösterdi, insanların gözleri önüne gelen kan ve çelik anılarıyla hissetmeye başladıkları paniğin demir tadını alabiliyordum.

Gözü olmayan kapüşonlu askerler yeniden bize doğru döndü.

Max diğer eliyle omzumu sıkıyordu. "Buradan gidelim."

Bir asker eğilip kraliçenin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Başımı salladım. Max'le birlikte arkamıza dönerek kalabalıkta kendimize yol açmaya çalışıyorduk ki...

Kraliçenin sesi etrafta cınladı. "Maxantarius Farlione."

Max olduğu yerde donakaldı. "*Kahretsin.*"

BÖLÜM ON ALTI

Gözlerim hemen Max'e kaydı. Kraliçe neden...?

“Öne çık, Maxantarius.”

Max nefesinin altından bir sürü küfür mırıldandı. Sonra omzumu bırakıp arkasını döndü ve kalabalığı yararak ilerledi. Kalbim korkuyla çarparken onu izledim, içimdeki karanlık tehlike duygusundan kurtulamıyordum.

Max'in basamaklara yaklaşmasını izlerken Nura'nın ellerini arkada bağlamış halde merdivenin yanında durduğunu gördüm. Yanındaki birlik üyelerinin her biri üstlerinde Gece ya da Şafak sembolü taşıyordu.

Yüzünde belli belirsiz bir şaşkınlık kırıntısı fark etmiştim.

Kraliçe, Max'e gülümsüyordu. “Seni hatırlıyorum. Seni çok iyi hatırladığımı biliyorsun.”

Tanrılar aşkına... o sadece bir *çocuktu*.

Max karşılık vermedi. Ellerini arkasında bağladığı için sırtı ve omuzları gerilmişti.

“Bunun kim olduğunu biliyor musun, Lord Savoi?” diye sordu kraliçe.

“Ben... bilmiyorum, kraliçem,” diyen adam omzunun üzerinden baktı. “Farlione ismi tanıdık geliyor ama...”

“Maxantarius Farlione, Büyük Ryvenai Savaşı’nı bitiren kişidir. Özellikle de Sarlazai şehrindeki zaferimiz onun başarısıdır.”

Kimse konuşmadı ancak havadaki duygusal tepki öylesine yoğundu ki bir an için nefes almayı unuttum. Sanki felç eden bir hayranlıkla midemi yakıcı bir *mide bulantısı* arasında kalakalmıştım. Olduğum yerde dik durabilmek için kasıldım.

Max’in omuzlarının sarsıldığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Kraliçe bir süre onu hayranlıkla süzdü. Onun yaşındayken ayna karşısında defalarca provasını yaptığım sevimli gülümsemeyi oldukça iyi biliyordum ama çok geçmeden yüzü ekşidi. “Savaş bittikten sonra onurlandırılmak üzere saraya davet edildiğin halde gelmedin.”

“O zaman henüz altı yaşındaydınız, kraliçem. Uyku vaktinizin geldiğini düşünmüştüm.”

Meydandaki herkes nefesini tuttu. Ben de onlardan biriydim.

Aptal. Aptal. Threll’de böyle bir saygısızlık kişinin hayatına bedeldi.

Kraliçenin dudaklarının kıyısındaki gülümsemenin kırıntıları da kayboldu.

“Kraliçemizle konuşurken saygılı olacaksın,” diye çemkirdi gözsüz askerlerden biri. Parmakları mızrağını iyice kavramıştı.

Serel'in eski efendimin göğsüne saplanan kılıcının çıkardığı sesi hâlâ hatırlıyordum. O mızrak Max'e saplandığında çıkacak o ıslak çatırtıyı hayal ettiğimde kanım dondu.

Çaresizce onu omzundan tutarak kalabalığın içine çekmek istiyordum.

Max omzunun üzerinden profilini kısmen de olsa görebileceğim şekilde başını hafifçe çevirdi. Ardından surat asan kraliçeye bakarak, "Sadece bir açıklama yaptım," diye karşılık verdi.

Kraliçe bakışlarını çatık kaşlarla Max'i izleyen Valtain'e doğru çevirdi.

"Aklından bile geçirme, Tare," diye tısladı Max. Ama adamın alnındaki kırışıklar derinleşince Max'in parmakları da şakaklarının etrafında kıvrıldı.

Tare başını salladığında kraliçe bariz bir şekilde nefesini serbest bırakarak, "Babam için yaptığın fedakârlıklar sayesinde affedildin," dedi titrek bir sesle. Ardından basamaklarda dizlerinin üstünde durmaya devam eden Lord Savoi'ya doğru döndü. "Böylesi bir fedakârlığın gözlerinin içine bakarak yalan söylemek ister miydin, Lord Savoi? Eminim Farlione ailesinin kaderini duymuşsundur. Max ülkemiz için yaptıklarından sonra bütün yakınlarını senin gibi hainler yüzünden kaybetti. Tıpkı benim de kaybettiğim gibi."

Kelimeleri anlamam biraz zaman alsa da bunu başardığım anda yüreğim sıkıştı.

Lord Savoi yalvarırcasına, "Yalan söylemedim," diyordu Max'e doğru bakarak.

Kraliçe Sesri, taş gibi bir yüz ifadesiyle başını iki yana sallayan Valtain'e döndü. Zarif eli yumruğa dönüşmüştü. "Yalan söy-

lüyorsun. *Neden?* Yalanlar her şeyimi aldıktan sonra bunu neden yapıyorsun? Yüzbaşı Farlione gibi kahramanlardan...”

“Öncelikle, artık yüzbaşı değilim,” diyen Max öfkeyle kraliçenin sözünü kesti. “Artık orduda değilim. İkincisi...”

Kraliçenin yüzü buz tuttu. “Bir daha asla...”

“*İkincisi, kraliçem,*” diye devam etti Max tükürürcesine. “Ailemin başına gelenler politik bir olay değil, bir trajediydi. Üstelik onlar... hatta babanız *bunun için* can vermedi. Bu sirki haklı çıkarmak için onun ölümünü kullandığınızı görse sizin adınıza çok utanırdı.”

Kısacık bir an için, Max’in öldürüleceğinden emindim.

Ancak Nura durduğu yerden kayarcasına ayrılıp Max’in önünde dizlerinin üstüne çöktü. “Lütfen onu bağışlayın, kraliçem. Hâlâ süren savaşta gördükleri ve kaybettikleri yüzünden artık eskisi gibi düşünemiyor, ne söylediğini bilmiyor.”

Bu *açıklama* karşısında Max’in yüz ifadesinin neye dönüştüğünü ancak hayal edebilirdim. “Ben ne dediğimi çok iyi biliyorum,” diye hırladı.

Nura ona aldırmadan kraliçeye bakarak, “Deliler hep buna inanır,” dedi.

“Ne dediğimi *çok iyi* biliyorum ve gerekirse bunun bedelini öderim.”

Bu sözlerdeki cüreti duymak için kimsenin yeteneklerime ihtiyacı yoktu.

Nura ona gerçekten *delirdiğini* düşünüyormuş gibi bakıyordu. Aslında, ben de biraz şüphelenmeye başlamıştım.

Kapüşonlu askerlerin zarif bedenleri saldırmaya hazırlanan kediler gibi küçüldü.

Kraliçe dudaklarını sıkıyordu. Bir taş bebekten farksız gözleri parlarken iki yanında sıkıldığı yumrukları titriyordu. Valtain ilk kez yerinden kıpırdayarak ona doğru ilerledi ve elini omzuna koydu. Sanki sessizce kızın bu haline bir son vermek istiyordu.

Ama kraliçe sadece Max'e bakıyordu. "Benimle böyle konuşamazsın. Ben kraliçeyim. Babam, ölümünün intikamını aldığım için benimle gurur duyardı."

"Babanız..."

"Yeter! *Seni...*"

Valtain'ın kızın omzunda duran eli giderek geriliyordu. Eğilip kraliçenin kulağına bir şey fısıldadıktan sonra geri çekildi. Kraliçe Sesri, yüzünde içsel bir savaşı yansıtan ifadeyle bakıyor, göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. "Babamın hayatını kurtardığını biliyorum," dedi sonunda. "Yani onun anısına, *bu sefer* sana merhamet göstereceğim."

Nefesimi serbest bırakırken neredeyse boğuluyordum.

Ama kraliçenin işi henüz bitmemişti. Dudaklarında öfkeli bir sırıtışla yana doğru döndü. "Ama *sen*," derken dizlerinin üzerinde duran Lord Savoi'yu işaret ediyordu. "*Yalancısın. Bir hainsin. Ayrıca ben, babamın yaptığı hataları tekrarlamayacağım.*"

"Yalvarırım, kraliçem..." Lord Savoi yere kapandı. Bütün vücudu sarsılıyordu. Ona bakarken damarlarımda bana ait olmayan bir dehşet dolaşıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu.

"Yalan söylediğini biliyorum. Kurduğun planları biliyorum."

"Ben hiç..."

"*Biliyorum!*" Kraliçenin yanaklarından süzülen yaşlar ışıpta parlıyordu. "Genç olabilirim ama saf değilim. Zayıf hiç değilim."

"Lütfen..." Max bir elini uzatıp öne doğru bir adım attı.

Ancak tam o sırada, sanki zaman hızlanmış gibi ani bir hareketle... kapüşonlu askerlerden ikisi mızraklarını yere çöken adamın sırtına sapladı.

Sarayın altın merdivenleri kana bulanıp basamaklardan şuruba benzer bir şelale akmaya başladığında tüm dünya sessizleşmişti. Kan, Max'in ayaklarının dibinde toplanıyordu.

Askerlerden biri mızrağını adamın hâlâ can çekişen bedeninden çıkarmak için çizmesini sırtına gömdü, ardından bir tekmeyle cesedi merdivenlerden aşağı yuvarladı.

“Herkes ders olsun,” dedi kraliçe ama insanların onu duyduğundan şüpheliydim. Askerleri ve yanındaki Valtain'le birlikte kocaman eteğini basamaklarda sürükleyerek merdivenleri tırmanmaya başladığında kimse tek bir ses dahi çıkarmıyordu.

Saray kapılarından girdikleri anda kanın ortasında kıpırdamadan duran Max'in yanına koştum. Kendi çizmelerim de kana batmış gibiydi. Sıcağı hissedebiliyordum. Tıpkı Esmaris'in kanı gibi. Tıpkı benim kanım gibi.

Konuşmama fırsat kalmadan, Nura bir hışımla arkasına dönüp renksiz gözleriyle ateş püskürtürcesine baktı. “Rezil bir şekilde ölmek istiyorsan git ve diğer zavallılar gibi kendini as,” dedi tükürürcesine. “Bir daha seni kurtarmak için kendimi bu duruma düşürmeyeceğim.”

Dilimin ucuna kadar gelen iğneli savunmanın hızına ben bile şaşırdım. Yine de ona ihtiyacım olduğunu kendime hatırlatarak çenemi kapalı tuttum.

Max neredeyse tepkisizdi. “Haklısın, Nura,” dedi duygusuzca. “Bu kadar fedakâr olmak senin için zor olmalı.” Sonra elini cebine atıp çıkardığı bir parşömen parçasını yavaşça açtı.

Birkaç adım ilerideki Lord Savoi'un cansız gözleri sağ omzumun üzerinden dağılan kalabalığa bakıyordu. "Max..." Ne söyleyeceğimi kestiremiyordum. Bir sürü sorum vardı ama bunları sormanın düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Zihnimi diğerlerinin yarattığı düşünce sisinden ayırmaya çalışırken bütün enerjimi tüketmiştim.

Max bakışlarını bana doğru çevirdi. Kaşlarının arasındaki endişe çizgilerini gördüğümde içim burkuldu. "Gidelim," dedikten sonra kâğıda iki sert çizgi çekti ve etrafımızdaki dünya kaybolmaya başladı. Koluna sımsıkı yapıştığım da bedeninin titrediğini hissedebiliyordum.

Belki de titreyen yalnızca bendim.

Kulübeye geri döndüğümüzde bahçedeki zarif ve melodik sessizlik neredeyse ürkütücüydü. Max eve yürüdüğümüz sırada hiçbir şey söylemedi. Dünya hâlâ etrafımda dönüyordu. Sanırım o da bunun farkındaydı çünkü kolunu çekmeye çalışmadı.

İyi olup olmadığını sormak istiyordum ama aptalca bir soruydu çünkü öyle olmadığı açıktı. Ben de iyi olduğumdan pek emin değildim. Bunun yerine, "Haklıydın," dedim.

Yorgun mavi gözlerini bana çevirdi. "Ne?"

"Papağanlı adam. O kadar da garip değildi."

Max neşesiz, neredeyse öfkeli sayılabilecek bir kahkaha attı. Sonrasında neredeyse hiç konuşmadık.

KANLI ÇİZMELERİMİ ÇIKARIP o akşam defalarca banyo yaptım ama ölümün kokusundan başka bir şey alamıyor, altın basamaklara yapışan cansız yüzden başka bir şey göremiyordum. Ses tam da hayal ettiğim gibi çıkmıştı. Et ve kemiğin çatırtısı.

Diğer yandan, demek Max'in savaştaki rolü tahmin ettiğimden de büyüktü.

Ve ailesi...

Ailesi...

Artık inzivaya çekilmesini, kinayelerini ve aksiliğini daha iyi anlıyordum. Şartlar ne olursa olsun, böyle bir trajedinin kolayca insanın bir parçası haline gelebileceğini biliyordum. Kendi trajedim benliğimin bir parçası haline gelmişti ve yoluma devam etmek için bu anıyı körükleyip duruyordum. Oysa bu ateş beni canlı canlı yutabilirdi.

Yataktan çıkıp odamda volta attım, zarif çiçek tarhlarına düşen ay ışığını seyretmek için pencereden dışarıya baktım. Ellerime bakarken parmak uçlarımdan o soğuk mavi ışığın yayılmasını dilediğimde daha isteğimi düşünmeden bir kelebek ortaya çıktı. Güzeldi ama fazlasıyla hassas, fazlasıyla kırılgandı.

Sarlazai şehrinde olanlar beni bir ikilemde bırakmıştı. Hayatımda hiç böylesine güçlü bir tiksinti... böylesine büyük bir *nefret* hissetmemiştim. Evet, Max her ne yaptıysa savaşı zafere ulaştırmıştı ancak bunun bedeli çok ağır olmuştu.

İyi de zaten savaşın doğası bu değil miydi? Threll Savaşları'nın en kötüsünü hayal meyal hatırlıyordum fakat Nyzerene Zafferleri'nin bile ardında birçok ağıt bıraktığını biliyordum. Nyzerene senatosu düşmeden önceki en canlı hatıram, anne ve babamın yatak odasına gizlice baktığım andı. Annem, bir teyzemin ya da kim olduğunu artık hatırlamadığım bir tanıdığımızın kollarında ağlıyordu. Kimin öldüğünü bile hatırlamıyordum, buna rağmen kafamın ne kadar çok karıştığı hâlâ aklımdaydı. O gün kutlamalarla geçmişti. Aylardır yemediğimiz kadar çok yemiştik. Strate-

gasi balkona çıkarak cephelerden birinde Threll ordularına karşı elde ettikleri ezici zaferi anlatmış, onurumuzu ve umutlarımızı övmüş, barışla zaferin yakın olduğunu ilan etmişti. O zamanlar beş yaşındaydım. Beni tek heyecanlandıran şey, süt içmek ve gerçek şekerle pişirilmiş çörekler yemektir. Annemin sessizliğini ya da zoraki gülümsemelerini fark etmemiştim. O gece onu ağlarken görünce sebebini anlayamamıştım.

Strategisi kazandığımızı söylemişti. Mutlu olmamız gerekmez miydi?

O zaman gerçeği bilemeyecek kadar küçüktüm. O zafer başkasının yenilgisi anlamına geliyordu ve bazen bu bizim de yenilgimizdi. Kazanmak, kurban vermek demektir. Bazen kurban etmek istemediğimiz sevdiklerimiz bu uğurda can veriyordu. Savaşta hep birileri bedel ödüyordu.

Kraliçeyi düşündüm. Via'nın dükkânındaki yığınla silahı. Kalabalığın heyecanlı bekleyişini...

Ara'da bir savaş çıksa ben ne yapardım? Kendimi sağlama almaktan başka çarem var mıydı? Böylece, uzun zamandır acı çeken halkıma yardım edemez hale gelir miydim? Benim için her şeyini feda eden halkıma?

Kelebeğim ateşe tutulmuş gibi küle döndü.

Böyle bir seçim yapmak zorunda kalmamayı umdum çünkü neyi seçeceğimi biliyordum ve bu yüzden kendimden nefret ediyordum.

Yeniden yatağa girip tavanı seyrettim. Uyku gelmek bilmiyordu, buna rağmen gözlerimi yumdum. Karanlıkta sarayın merdivenlerini, kraliçeyi, Max'in sırtını görüyordum. Ağlayan annemin hayal meyal hatırası oradaydı. Basamaklardan şelale gibi akan kanlar...

BÖLÜM ON YEDİ

Ertesi sabah olduğunda, Max'in gözlerinin altındaki gölgeler tıpkı benim gibi hiç uyumadığını gösteriyordu. Kasıtlı sessizliğinden, önceki gün olanlar hakkında konuşmayı hiç istemediğini anlayabiliyordum.

Oysa bir sürü sorum vardı. Savaş, ailesi, kraliçenin babası... Ama öğrenmek istediğimi doğrudan sormanın en iyi yol olmadığını anlayacak kadar insanları incelemiş, kendimi törpülemiştim. Bu yüzden dile getirmediği ricasına uyarak sessizce oturup güneş ufukta yükselirken boş gözlerle pencereden dışarıyı seyrettim. Zor bir şey değildi. Üstümden bir düzine at geçmiş gibi hissediyordum.

Kahvaltıyı yarılamıştık ki ön kapı aniden ardına kadar savrulurak açıldı ve sıkıntılı görünen Sammerin girişte belirdi. "Dün çok heyecanlı bir gün geçirdiğini duydum," dedi sakince. Selam bile vermemişti.

Max bir şeyler homurdandı.

“Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın.”

“Kesinlikle. Çok şanslıyım.”

Sammerin ona buz gibi bir bakış fırlattı. Konuşmadan anlaşılabilecek kadar birbirini tanıyan arkadaşların atacağı türden bir bakıştı. Max omuz silkince konuşmaya devam etti. “O bir çocuk. Kendine hâkim olmalıydın.”

Gözümün önüne merdivenlerden akan kan gelince ağzımda ekşi bir tat hissettim. “Çocuk mu?” derken sesim yorgunluktan çatlıyordu. Baş ağrım boğazıma kadar inmişti. “O çocuk bir adamı *öldürdü*.”

“Ölen ilk kişi değildi,” diye tersledi Max. “Birinin ona bir şey söylemesi gerekiyordu.”

“Çok asilsin.” Sammerin’in nefesini sessizce serbest bırakması sadece belli belirsiz düşen omuzlarından anlaşılabilirdi. “Tare kraliçeye başka bir şey gösterseydi, o merdivenlerde tek melenen şey senin cesedin olurdu.”

Max acı bir kahkaha attı. “Doğru söyledin. Yıllar önce Tare’ın bunca hayatı elinde tutabileceği aklına gelir miydi? *Tare’ın*?” Başını iki yana salladı. “Yüceler aşkına. Yaşamak için harika zamanlar.”

“Kraliçenin yanındaki Valtain mi?” diye sordum. Max önceki gün ona adıyla hitap etmişti. “Onu tanıyor musun?”

“Birliklerdeki ilişkiler ensesttir,” diye yanıtladı. “Herkes birbirini tanır çünkü herkes birbirini düzer. Hatta bazen aynı anda birbirlerini düzerler.”

“En-sest?”

“Yani...” Max kaşlarını çattıktan sonra başını iki yana salladı. “Unut gitsin.”

Sammerin bir iç çekti. “Sadece dikkatli ol, Max. Bir dahaki sefer bu kadar şanslı olmazsın.”

Max'in yüz ifadesi belli belirsiz yumuşadı. "Biliyorum," dedikten sonra ayağa kalkıp bana baktı. "Hazır mısın?"

Zihnindeki sisi dağıtmaya çalışırken gözlerimi kırptırdım.

"Ölü gibi görünüyorsun ama sırf bu yüzden eğitimden kaytaramayacağını biliyorsun, değil mi?"

Max'in sıkıntılı hali yüzünden günü kendi başıma çalışarak geçireceğimi düşünmüştüm. Bu keyifli bir sürprizdi. "Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim," dedim.

Gözlerinin kenarlarında pis bir sırtış belirdi. "Bak bunu duymak hoşuma gitti," dedikten sonra Sammerin'e döndü. "İzninle, Sammerin. Çalışmamız gerekiyor. Ayrıca eminim, biz konuşurken çırağın muhtemelen bir şeyleri mahvediyordur."

"Muhtemelen," diye mırıldandı Sammerin. Neyle karşılaşacağını hayal ediyormuş gibi uzaklara dalmıştı.

Zavallı Moth. Benim arkamdan da böyle konuşmadıklarını umuyordum.

Sammerin kapıya doğru döndü, ardından bir anlığına durup Max'e baktı. "Şehirde ne yapıyordun ki?"

"Via'dan bir şeyler almaya gittim."

"Sonrasında da orada durmaya devam mı ettin? Bazıları bunun hiç senlik bir hareket olmadığını söyleyebilir, Max."

Max omuz silkti. "Bunun bedelini ödedim. Dersimi aldım."

"Hmm." Sammerin son kez anlaşılmaz bir sessizliğe sahip gözleriyle bize bakıp kapıdan çıktı.

"*BU BERBAT*," diyen Max, yüzündeki tiksintiyi göstermek istemiyormuş gibi kolunu alına doğru kaldırdı.

Haksız değildi.

Anlaşılan yaz mevsimi aniden gelmişti. Sıcağa alıştım ama Ara'nın sıcağı çok başkaydı. Havadaki nemle tenimdeki ter damlalarını birbirinden ayırt etmekte zorlanıyordum.

Boynumu uzatarak yüksek sayılabilecek bir kayalığın tepesinde durmuş, yüzündeki teri silerek aşağıya bakan Max'i izledim. Çıplak ayak parmaklarımı sular yalıyordu.

Kulübeden çıktığımız anda nemli sıcağın duvarıyla karşılaşmıştık. Max hiç vakit kaybetmeden, "Bu havalar *hiç* bana göre değil," demiş, ardından bir süre düşünüp beni normalde dolaştığımız yerin ilerisindeki ağaçların arasından ormanın derinliklerine götürmüştü. Ormanın ortasındaki durgun görünen harika gölün kenarında mola verdiğimizde bütün vücudumdan ter akıyordu ve her yerimi böcekler yemişti.

Max tek eliyle ter içinde kalan gömleğini başının üzerinden çıkardı. Sırtını esnetirken etraftaki yaprakların arasından sızan ışık huzmeleri omuzlarındaki kaslarda oynaşıyordu. Kırıştırdığı gömleği ayağıyla kenara ittiğinde zarif ışık huzmeleri sırtındaki korkunç yara izleriyle paramparça oldu.

Farkında olmadan vücuduna bakakalmıştım. Kraliçenin sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

Maxantarius Farlione, Büyük Ryvenai Savaşı'nı bitiren kişidir.

Gördüğüm vücut, bir savaşı bitirebilecek kadar güçlüydü. Kalabalığı kutuplaştıran o yoğun tepki savaşta yaptıklarından kaynaklanıyordu. Hayret ve tiksinti, yıldırım çarpmış gibi hissetme sebep oluyordu.

Tanrılar aşkına... aklımda bir sürü soru vardı.

Max bir an için aşağıya baktıktan sonra kayalığın üzerinden

zarif bir şekilde atladı. Çok geçmeden suyun üzerine çıktığında yüzüne düşen ıslak saçlar yüzünden başını iki yana salladı. “Böyle çok daha iyi. Sıra sende.”

Gözlerim kayalıktan suya kayarken midem tekinsiz bir fısıltıyla kasıldı. Ardından onun kayalığa çıktığı yere tırmanıp gömleğimle pantolonumu çıkardım. Atletim ve uzun içliğimle kalmıştım. Esmaris’in hizmetinde çalışırken bundan daha fazlasını giymezdim ama o günlerde bile bu şekilde çıplak olduğumu düşünürdüm. Şimdiyse tam olarak *utandığım* söylenemezdi, yine de Max’in bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Ama kayalığın kenarına gelip aşağıya bakarken bütün dikkatim ayaklarımdaydı.

Saniyeler geçti.

“Korkuyor musun?” diye sordu sonunda Max.

“Hayır,” diye yalan söyledim. Kayalık on adım yüksekliğindeydi. Çok yüksek sayılmazdı. Sonra tereddütle, “Threll’de... çok fazla su yok,” diye ekledim.

“Yüzmeyi bilmiyor musun?”

Sonunda ona bakmaya cesaret edebildiğimde, yüzündeki sırtışı bastırmaya çalıştığını gördüm. “Boğulmana izin vermem. Tabii bunun için önce suya atlamam gerekiyor.”

“Tabii ki atlayacağım,” dedim aksini yapmam çok saçma olurmuş gibi. Zaten kullandığı ses tonu yüzünden bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum...

Gözlerimi sımsıkı yumdum. Bir saniye sonra düşüyor, düşüyor ve düşüyordum. Sonunda suyun yüzeyine çarptım.

Bu sefer de batmaya başlamıştım. Soğuk karanlık her yerimi sarıyordu. Korkum çırpınan kollarımda, savrulan bacaklarımdaydı.

Boğulmama izin vermeyeceğini söylemiştin, pis herif! diye çığlık atmak istiyordum ama elbette buradayken konuşamazdım, nefes alamazdım, göremezdim...

O sırada altımda, sanki su beni yukarı kaldırıyormuş gibi bir güç hissettim. Sonunda yüzeye çıktığımda öksürüyordum. Ellerim içgüdüsel olarak su üstünde kalmamı sağlayacak Max'e ya da etraftaki herhangi bir şeye uzanıyordu.

“Panikleme, Tisaanah. Hissedebileceğin kadar hareket etme.”

Hissetmek?

Sonra fark ettim. Zaten suda süzülüyordum. Su aşağıdan bana destek oluyordu. Akıntı bacaklarımı okşarken ayak parmaklarımı kıvrıldı. Ardından bir sinirle Max'e baktım. “Bunu sen mi yapıyorsun?”

“Hayır.” Mutlu bir ifadeyle suda dururken omuzlarının etrafında minik dalgalar oluşuyordu. “Sen yapıyorsun.”

Ben mi?

Sanki altımdaki güç işareti almış gibi akıntı aniden kesilince tekrar suya gömüldüm. Max bu sefer beni yakalayarak ayaklarımı yere basarken rahatlayabileceğim kıyıya doğru çekti. Suyun üstüne çıktığımda yine bir öksürük kriziyle baş başa kalmış durumdaydım.

Bu hoş değildi. Hem de hiç hoş değildi.

“İyi misin?” Max sanki suda süzülüp gitmemden korkuyormuş gibi kolumu bırakmıyordu. Onaylarcasına başımı salladığımda, “Alışacaksın,” dedi. “En azından dibe batmayacağından eminim.”

Elimi suda kaydırırken nabız gibi atan yüzeyin altından lekeli tenimi seyrediyordum. Suyun benimle birlikte hareket etmesini

istediğimde parmaklarımın etrafında minik daireler oluştu, dudaklarımın kenarında tatmin dolu bir gülümseme belirmişti. Daha önce gösterilerim için suyla numaralar yapmıştım ama hiçbirine buna benzemiyordu.

“Kendinden pek memnun görünüyorsun,” diyen Max, elini sallayarak beni yanına çağırdı. “Yine kontrolsüz davranıyorsun. Çok sevdiğin kelebeklerinden yap da o küçük sırtıtışı hak edip etmediğini anlayalım.”

İsteddiğini yaptım. İlk kelebekler ağır ve baştan savmaydı ama çok geçmeden kontrolümü sağladığım için daha zarif olmaya başladılar.

“Daha iyi,” dedi Max. “Başka bir dil konuşmak gibi. Aksanı öğrendiğinde daha kolaylaşır. Ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordum.”

“Bunu sen de yapabiliyor musun?”

“Suyun dilinden pek anlamıyorum. Genel kural olarak su ve hava Valtain mntıkasına aittir. Solarieler ise daha çok ateş ve toprak gibi fiziksel elementlerle uyumludur.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Gerçekten mi? Suyla *hiçbir şey* yapamıyor musun?” Sesime kasten biraz küçümseme katmıştım. Eğitim sırasında onun sihrine hiç tanık olmamıştım ve önceki günden sonra merakım iyice artmıştı.

“Ufak tefek şeyler,” dedikten sonra amacımı anlamış gibi bana baktı. Gözleri her zamanki kuşkucu bakışlarıyla birlikte kısılmış, dudakları bir kenara toplanmıştı.

“Mesela?”

Meydan okuyuşumu kabullenme konusunda bir karar vermeye çalışıyormuş gibi duraksadı. Temkinli gözlerinde kıvılcımlar

çakmaya başladığını görünce kararını verdiğini anladım. Sığ kıyıya yaklaştığında su artık belindeydi. Ellerini dümdüz yüzeyin üstünde açtı. Başta hiçbir şey olmadı. Ardından etrafındaki su kaynıyormuş gibi giderek fokurdamaya başladı.

Daha doğrusu...

Gözümün önüne gelen çocukça anı oldukça inatçıydı. Elimde olmadan burnumu sıkarak, “Max!” dedim dehşetle. “Threll’de bunu herkesin önünde yapmak *büyük kabalıktır.*”

Bir an için kafası karışmış gibi baktı. Bahsettiğim şeyi anladığında dudakları incecik bir çizgi haline dönüştü. “Tisaanah... Yüceler aşkına! Yoksa *gaz çıkarma* esprisi mi yaptın?”

Burnumu sıkarken sırtıyordum.

Serel’la bu ergence espriler konusunda ustalaşmıştık. O ana kadar, bu şakaları ne kadar özlediğimin farkında değildim. Bece-riksizce bile olsa şakalaşmayı özlemiştim.

Max’in dudakları seğiriyordu. Önce sola, sonra sağa kıpırdanan dudaklarında sonunda dizginleyemediği bir kahkaha patladı. İğneleyici kıkırdamaları ve alaycı sırtışları dışında onu hiç böyle gülerken görmemiştim.

Kabul etmeliydim ki, bu gülüşe alışabilirdim.

“Affedersin,” dedim yapmacık bir tavırla. “Kendimi tutamadım.”

Kahkahaları yavaşça sönerken başını iki yana salladı. “Yaptığın espri mi, yoksa esprinin beş yaşındaki çocuklara yaraşır olması mı? Beni hangisinin daha çok etkilediğini kestiremiyorum. Her neyse, gülüp eğlendikten sonra odaklanmama izin verir misin?” Kıkırtıları kesildikten sonra kaşlarının arasında odaklanma çizgileri belirdi. Ardından su daha çılgın bir şekilde fokurdamaya başladı.

Aniden suyun yüzeyinden çıkan bir duvar bir an için gözlerimi kararttı. Sis dağılırken neye baktığımı anlamam için biraz zaman geçmesi gerekmişti. Max su taneciklerinden devasa bir yılan oluşturmuştu. Yılan yükseldi, yükseldi ve yükseldi. Hayalet gibi yüzüne büyülenmiş gibi bakarken neredeyse boynum kırılacaktı.

Ardından bir anda üstüme atılıp sıcacık ıslak gövdesiyle etrafımdan dolaşarak gökyüzüne fırladı. Bulutlarla buluşmak üzereydi ki havada dağılıp yüzlerce minik kelebeğe dönüştü. Bunu izlerken gülümsememe engel olamadım. Muhtemelen kilometrelerce uzaktan görülebilmisti.

Bakışlarımı tekrar Max'e çevirdim. Teni terden parlıyordu. Başını suya daldırıp saçlarını geri attı.

"Hepsi bu mu?" dedim etkilenmemiş gibi. "Fazlasıyla... gösterişli." Oysa etkilenmiştim.

"Bugün, öğrendiğin bütün kelimeleri bana geri satmaya karar verdin anlaşılan." Bunu saklamaya çalışsa da halinden memnun görünüyordu. "Sana durmanı söylediğimi hatırlamıyorum."

Işıltılı kanatları incelikle tasarlanmış bir kelebek yaratmayı başarinca kendi kendime gülümsedim.

"Güzel," dedi Max. Onaylarcasına başını salladıktan sonra sesi biraz ciddileşti. "Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?"

Önceki gün olanları en azından birkaç dakikalığına unutmayı başarmıştım. Düşüncesi bile yanaklarımın yanmasına neden oluyordu. "Evet."

"Senin için zor bir gündü."

Bu bir soru değildi. Ve... elbette olamazdı. Duygularla mücadele ettiğim açıkça belli oluyordu. Boğuluyordum. "Dün çok fazla şey hissettim," dedim usulca. "Kalabalık düşüncesi. Lord.

Kraliçe. Çok fazla şey.” Bu küçücük kırılmalı itirafı bile dilime yapışuyordu.

Ama Max’in yüz ifadesi yumuşamıştı. Sesi şaşırtıcı derecede nazikti. “Kalabalıkta zorlanır mısın?”

Serel’ı ilk gördüğüm günü hatırladım. Çukurdaki kölelerin duygularıyla boğuluyordum, işkence gibiydi. Tam bir işkenceydi. “Bazen,” diye karşılık verdim.

“Valtainlerin ortak sorunudur,” dedi Max. “Seni buraya getirmemin başka bir nedeni daha var. Başta sana bu konuda nasıl yardım edebileceğimden emin değildim. Sonuçta bana fazlasıyla yabancı bir durum.” Suyun üstünde dolaşan parmakları minik dalgalar yaratuyordu. “Ama bir Valtain olarak insanların etraflarına yaydıkları düşüncelere hassassın. Bütün o... düşünce dalgalarına.”

Gölün yüzeyindeki ellerini seyrederken bir şeyin farkına vardım. “Su gibi.”

“Doğru.” Belli belirsiz gülümsedi. “Her Valtain düşüncelerin doğasını ve derecesini farklı şekillerde hissedip farklı şekillerde yorumlar. Bunun farkında olduğundan eminim ama onları nasıl hissettiğinizi biliriz.”

“Duygularla,” dedim.

“Valtainlerin zihinsel yetenekleri doğrultusunda dalgalar genellikle hafif olur. Ayrıca, sadece birkaç tane olduğunda endişelenecek hiçbir şey yoktur.” Örnek vermek için parmak uçlarını suya daldırıp yüzeyde yumuşak dalgalar yarattı. “Ama büyük bir karmaşayla karşılaştığında...”

Ellerimi kaldırıp sertçe suya indirdiğimde sular ikimize de sıçradı.

Yüzünü ekşitti. “Aynen.” Birbirine geçen yüzlerce küçük dalgayı işaret ediyordu.

Evet, tıpkı suda olduğu gibi karmaşa durumunda bütün duygu dalgalarının birbiriyle çarpışması gerçekten *fazla* geliyordu. Neredeyse bunun aynısı sayılırdı. Bir saniye önce berrak ve pürüzsüz olan su dalgaları bir anda karmaşık bir hareket yumağına dönüşüyormuş gibiydi.

“Ara’da düşünceleri olabildiğince engellemeyi öğrenmek yaygın ve gereklidir,” dedi Max. “Etrafta bir sürü Valtain var ve hünerci olsun ya da olmasın, hiç kimse birilerinin zihinlerini yoklamasını istemez. Bunu hep bir duvar örmek... ya da metaforlarla devam edeceksek bir baraj inşa etmek gibi düşünmüşümdür.”

Gölün diğer ucundaki eskilikten ufalanmış taş bariyeri işaret etti. Belki de burası bir zamanlar bir barajdı ama belli ki artık kullanılmıyordu.

Max’in zihnine bir göz atmayı denediğim günü hatırladım. Her neyle karşılık verdiyse, işe yaramıştı.

“Ama...” diye devam etti. “Muhtemelen senin daha... karmaşık bir yöneme ihtiyacın var. Gelen sinyalleri bir süzgeçten geçirmen gerekiyor.”

Bu sefer aklıma eski bir anı geldi. Annemle birlikte çamurlu bir derenin kenarında duruyorduk. Susuzluk boğazımı tırmalıyordu. Annemin elinde incecik bir kumaş vardı, suyu bezin içinden geçirdiğimizde berraklaşmıştı. “Süzme bezi gibi,” diye mırıldandım.

Max belli belirsiz gülümsedi. “Süzme bezi gibi.”

Gözlerimi yumup düşüncelerimle dünya arasında bariyer oluşturacak bir sınır hayal ettim. Max’in, kuşların ve balıkların

varlığı bir anda uzak bir yankıya dönüştü. Kafamın içi çok daha sessizdi. Hayali süzme bezini hafifçe kaldırdığımda o minik farkındalıkların tekrar canlandığını hissettim. Sonra bariyeri tekrar yerine koydum.

Dudaklarımı zorlayan gülümsemeyi hissedebiliyordum.

“Çoğu şeyde olduğu gibi, bunun üzerinde ustalaşmak biraz zaman alır,” dedi Max. “Hem muhtemelen etrafındaki duygu ve düşünceleri bir dereceye kadar almaya devam edeceksin.”

“Güzel,” derken samimiydim. Zor olsa bile kendimi tamamen kapatmak istemezdim. Yıllar önce pazar yerindeki o kölelerin yaydığı duyguların ezici ağırlığı hâlâ canımı yaksa da o acılar artık bir parçam olmuştu. Onlardan kurtulmak istemezdim.

Önceki gün hissettiğim korku, öfke ve kızgınlık...

Gözüm Max’in omzunun üstünden karşıdaki küçük şelaleye kaydı. Taşların üzerinden süzülen sular bir anda bütün canlılığıyla saray merdivenlerindeki kanı hatırlattığında aniden nefes almakta zorlandım.

Max de solan yüz ifadesiyle dikkat kesildiğim yere baktı. Aynı şeyi düşündüğümüzden emindim.

“Öğrenmem gereken çok şey var,” dedim usulca.

Gözlerimin içine bakarken yüzünde bir teslimiyet ifadesi vardı. İç çekerek, “Sanırım öyle,” diye cevap verdi.

BÖLÜM ON SEKİZ

“**B**ana savaşı anlatmaya ne dersin?” dedim. Max’in nereden başlayacağını kestiremediği açıktı.

Çenesiyle ellerimi işaret etti. “Sen kelebek yapmaya devam edersen anlatırım.”

İstedikini yaptım. O da anlatmaya başladı.

“Ara’nın kuzeyinde bir bölge var. Ryvenai mıntıkası denen dağlık bir bölge. Geleneksel olarak, asırlar önce bile Ara’nın geri kalan kısmıyla gergin bir ilişki içindeydi. Hep ayrılıkçı politikalar yürüttüler. Ara tarihinde en az beş kez bağımsızlık için savaştılar. Ama sekiz yıl önceki savaş en kötüsüydü çünkü sihrin yükselişi ve birliklerin kuruluşundan bu yana yapılan ilk büyük savaştı.”

“Neden en kötüsüydü?”

“Çünkü Ryvenai nüfusunun çok büyük kısmı Solarie halkından

oluşuyor. Aslında insanlar bütün Solarie halkının Ryvenai olduğunu düşünür. Oysa kan bağları asırlar öncesinde kaldı.”

“Seninki de öyle mi?”

Sıkıntılı bir şekilde kıkırdadı. “Saçmalık derecesinde uzun isimlerden birine mahkûm olacak kadar.”

“Yani onlar için...”

“Benim savaşım Ryvenai için değil, onlara *karşıydı*. Bu yüzden beni sevdikleri pek söylenemez.”

Konuştukça bir çalgının teli gibi geriliyordu. Bu konuların derinliklerine dalmanın onu zorladığını görebiliyordum. “Neden?” diye sordum.

“On iki yaşından beri ordudaydım. Seçim hakkım yoktu. Ayrıca, elde ettiklerimi öylesine bir kenara atmazdım.”

On iki mi?

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdığımda devam etti. “O zaman asker değildim. Geleneksel acemilik yerine ordu tarafından eğitildim. Dürüst olmam gerekirse... orayı seviyordum. Ama barış zamanında her şey çok daha farklıydı.” Etrafindaki suyun yüzeyinden belli belirsiz buharlar çıkmaya başlamıştı. “Her neyse,” diyerek ofladı. “Konu ben değilim.”

“Değil misin?” diye üsteledim.

“Değilim.” Bana baktı. “Kelebeklere devam lütfen.”

İsteğine uydu ama aklım başka yerlerdeydi. “Sammerin de orduda mıydı?”

“Evet.”

“Şifacı olarak?”

Duraksadı. “Hayır.”

“Öyleyse...?”

“Et ve kemikte usta birini kullanmanın daha faydalı yollar var.”

Tam olarak ne kastettiğini anlamıyordum ama sesindeki karanlık bana Sammerin’in insanı sessizce delen bakışlarını hatırlatmıştı. Oysa onun gibi biri böyle bir ses tonuyla hiç anılmazmış gibi geliyordu.

Max, gözünün önüne gelen manzaraları kovmak istiyormuş gibi başını iki yana salladı. “Her neyse, hepsi çok kötüydü. Hünerci orduları her türden korkunç sihirle saldırıya geçiyor, ateş hattında kalan kimseye aldırmiyordu. Daha önce böyle bir yıkım görülmemişti, haliyle kimse ne yapacağını bilmiyordu.”

Esmaris’e yaptığım şeyi düşündüm. Deneyimsiz Parçalı kız olarak ona dokunmam bile gerekmemişti. Eğitimli hünercilerin neler yapabildiğini ancak hayal edebilirdim. Sayıca çok oldukları zaman...

Max boğazını temizledi. “Kelebekler lütfen.” Bir anlığına bile olsa konuyu değiştirmiş olmaktan memnun görünüyordu.

Durgun sudaki yansımama bakarken yeni bir kelebek yaptım. “Ne kadar sürdü?”

“İki yıl,” diye yanıtladı tıslarcasına. “Çok daha uzun savaşlar yaşanmıştı ama hiçbirinde o kadar kan dökülmedi.”

“Ve kraliçe...”

“O zaman henüz küçük bir çocuktuk. Savaş sona yaklaşıyordu. En azından biz öyle düşünüyorduk. Sonra kral, en iyi arkadaşı tarafından öldürüldü. Anlaşılan...” Sesi kupkuruydu. “Kraliçenin gözleri önünde olmuş.”

Kızın paranoyak olması şaşırtıcı değildi.

“Yine de kazandınız?”

“Sonunda ta kazandı, evet.” Vurgusu bariz ve kararlıydı. Kendisi değil, ta kazanmıştı.

Kelimeler yine kulaklarımda çınladı. *Savaş bu adam sayesinde bitti. Sarlazai Zaferi onun eseridir.*

“Sarlazai yüzünden mi?” diye fısıldadım.

Max belli belirsiz irkildi. Gözlerinin etrafındaki ve çenesindeki kaslar gerilmeseydi bunu fark etmeyebilirdim. “Evet,” demekle yetindi.

Artık kralı olmayan bir ülkeye zafer getirecek kadar güçlü bir zafer... ya da yıkım gerçekten inanılmaz bir şey olmalıydı.

Max daha fazlası için stelememden korkuyormuş gibi bana baktı. Dilimin ucundaki soru yüzünden korkmakta haklıydı. Ama... her nedense duraksadım. elik gibi ifadesinin altındaki kırılğan bir şey, stelememem için adeta yalvarıyordu. Bu gizli kırılğanlığı görüyor, iliklerimde hissedebiliyordum.

Bu yüzden stelemeyerek konuyu şimdilik bir kenara kaldırdım. Bunun yerine, “şimdi sokaklarda insanları öldürüyor,” dedim.

“ocukluğu sırasında ülkeyi yöneten danışmanlardan kontrolü almasının üzerinden henüz bir yıl bile geçmedi. Bir tirana dönüşmesi yalnızca birkaç hafta sürdü.”

Küçümsercesine konuşuyordu. Kelimeyi bilmediğim halde ne kastettiğini anlayabiliyordum çünkü basamaklardan onun ayaklarına doğru akan kanı hatırlıyordum. Yine de aklıma yatmayan bir şey vardı. “Ne istiyor?” diye sordum.

Max yine küçümsercesine burnundan soludu. “Ne önemi var? Güç. İntikam. Kim bilir?”

Başımı iki yana salladım. Esmaris’in konağında oynadığım

rolde ustalaşmıştım. Bunun nedeni en güzel kız ya da en yetenekli dansçı olmam değildi. Asıl neden, her gördüğüm adamın *ne istediğini* merak etmemdi. “Her zaman daha karmaşık ve daha basittir,” dedim. “Her zaman.”

Bedenimi sunduğum adamlar tam olarak cinsellik istemiyordu. Asıl hedefleri güçlü hissetmekti. Özellikle de Esmaris’ten daha güçlü hissetmek isterlerdi. Bunu anladığım anda hepsi parmaklarımın ucundaki hamurlara dönüşürdü.

Ah, hayır. Bunu yapamam, Esmaris çok sinirlenir, buna asla izin vermez.

Bu şekilde ücretim yükseldikçe yükselirdi.

“Sokakta insanları katlettiği sürece ne istediği umurumda değil. Çocuk olması bile umurumda değil. Çocuk olması, sokaklarda kanlar içinde yatan insanları daha az ölü kılmıyor.”

Merdiven basamaklarındaki adama baktığımda havayı adeta kırbaçlayan korkuyu hatırlıyordum. “Dün o adama bakarken büyük bir *korku* hissettim,” dedim. “Korkunun ondan yayıldığını düşünüyordum. Belki kısmen öyleydi. Ama...” Babasının ölümüne tanık olan küçük kızı düşündüm. Babası muhtemelen amca dediği biri tarafından öldürülmüştü. “Belki kraliçe daha çok korkuyordu.”

Max bir an için duraksadı. “İnsanlar korkudan her şeyi yapabilir. Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Korkunun neler yaptırabildiğini çok iyi biliyorum.” Artık kelebeklerime değil, gözlerimin içine bakıyordu.

Gözlerimi kaçırmadım. “Ailen...”

“...savaş kurbanıydı.”

Bunu istesem bile üsteleyemeyeceğim bir kararlılıkla söy-

lemişti. Sırlarını bir süre daha benden saklamasına izin verdim. Böyle anıların boğaza oturan bir yumru gibi olduğunu biliyordum.

“Hepimizin hüznünlü hikâyeleri var,” diye mırıldandığımda başını sallamakla yetindi.

Ardından gelen sessizlik öylesine ağırdı ki boğulduğumu hissediyordum. Ben kelebekler yapmaya devam ederken geçirdiğimiz sessiz dakikalar uzadıkça uzuyordu.

Bir süre sonra ürperince gergin sessizliği kırmak için bahane bulduğuma sevinip, “Üşüdüm,” diyerek kıyıya yöneldim. Tenimdeki ıslaklığı buharlaştıran sıcak hava içimi ısıtıyordu.

Dönüp suda duran Max’i görene kadar başka bir şey düşünmedim. Bana nefesi kesilmiş gibi bakıyor, delici gözleri göğsüme oklar saplıyordu. Bakışları karşısında adeta felç olmuşum.

Ne oldu? diye sormak istiyordum ama bakışlarındaki güç, dudaklarındaki soruyu öldürüyordu.

“Umarım sana bunu yapan acılar içinde ölmüştür,” dedi sonunda. Ağzından çıkan kelimeler buhar gibi tıslıyordu. “Umarım sonuza kadar acı çekeceği, cehennem diye bir yer gerçekten vardır.”

Yanaklarım yanmaya başlamıştı. En azından birkaç saatliğine unuttuğum yara izlerini hatırlamıştım.

Ben de aynısını diliyor muydum? Bundan her zaman emin değildim. *Seni öldürecek*ti, diyordu içimdeki ses fısıldayarak. Ama eski efendimi ne zaman düşünsem, beni döverken gözlerinde beliren vahşi öfkeden çok, bedenindeki canın solup gidişini hatırlıyordum.

“Hepimizin hüznünlü hikâyeleri var,” derken boğazım yanmadığı için memnundum, ceketimi alıp omuzlarıma geçirdim.

O GECE ŞÖMİNENİN ÖNÜNDE bağdaş kurarak derslerde aldığım notları gözden geçirdim. Max koltuklardan birine yayılmıştı, burnuna yerleştirdiği okuma gözlüğüyle bir kitap okuyordu.

Tuhaf bir şekilde huzurlu bir andı. En azından zihnimin içinde huzurluydum. Normalde beynim bir döngü halinde sürekli Threll'i, Serel'ı ve ailemi düşünmeme neden olurdu. Hepsi hâlâ aklımdaydı ama ateşin çıtırtılarında ya da Max'in parmaklarıyla bir ateş yakarken kendi kendine homurdandığı anlarda -*Tipik Ara işte, gündüz fırın, akşam buzul-* kıkırdamalarımâ hâkim olamadığımda bunları kısmen unutuyordum.

Başımı defterlerimden kaldırıp titreşen ateşin yüzünde belirginleştirdiği düşünce çizgilerine baktım. "Max."

İstifini bozmadan sadece gözleri kaydırdı. "Hmm?"

"Ne isterdin? Yani bu hayattan."

Kısacık bir duraksamanın ardından mırıldandı. "Çoğunlukla tek istediğim şey rahat bırakılmak."

Bunu söyleyeceğini elbette tahmin etmiştim.

Sonra buraya neden geldiğimi öğrenmesinin ardından beni eğitmeye karar verişini düşündüm. Zeryth Aldris'in Threll'de ne yaptığını sorarken ya da Via'yı silah anlaşmaları hakkında konuşmaya zorlarken sesinde tuhaf bir ısrar vardı. Hemen sonra kraliçenin karşısına geçip söylediklerini, mızraklar adamın sırtına saplanmadan önce öne doğru atılışını hatırladım.

Usulca sözlerine karşılık verdim. "Bence öyle değil."

Bir kaşını kaldırıp okuma gözlüğünün üstünden bana baktı. "Sence öyle değil mi?"

"Bence bundan çok daha iyi birisin."

Sessizce kıkırdaması için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. Ardından gözlerini kitabına indirip sayfayı çevirerek, “Eh, teşekkürler,” dedi. “Çoğu insan hakkımda böyle düşünmüyor.”

Sonra yine huzurlu sessizliğimize gömüldük.

BÖLÜM ON DOKUZ

Gecenin sonuna kadar gerçekmiş gibi hissettiğim o rüyalar-
dan birini gördüm. Ter içinde nefes nefese uyandığımda, Esmar-
ris'in pis sırtışı ve Serel'in gözleri şafak öncesi karanlıkta gözle-
rimin önünden gitmiyordu.

Örtüleri üstümden atıp koridorda paytak adımlarla ilerledim.
Kendimi dışarı attığımda güneş ufukta belirene kadar sihir çalış-
tım. Uyku zaman kaybıydı.

SABAH OLDUĞUNDA, “Zeryth’e bir mektup yazmak istiyoro-
rum,” dedim Max’e. “Nasıl gönderebilirim?”

Cevap vermeden önce fincanını dikkatle masaya bıraktı. “Zer-
yth Aldris’ten bahsediyorsun sanırım.”

“Evet. Kendisi Threll’de.”

“Doğru. Bu ilginç bilgiyi hatırlıyorum.” Gözlerini belli belirsiz kıstı. “Eh, yerini tam olarak biliyorsan *stratagram* kullanarak göndermeye çalışabilirsin. Ya da bir şahin kullanıp ovalarda bayılmadan önce onu bulmasını umabilirsin.”

Özetle mektubu göndermek için birliklerden birine ihtiyacım olduğunu söylüyordu çünkü Zeryth’in Threll’in neresinde olduğuna dair bilgiye sahip olan sadece onlardı.

“Neden mektup yazman gerekiyor?” derken çayını abartılı bir özenle karıştırdı.

“Threll’deki...” Artık efendim ve evim olmadıkları için, Esmaris ve konağından nasıl bahsedebileceğimi kestiremiyordum. “Arkadaşlarımı merak ediyorum.”

“Willa’ya sor. Belki o sana yardım edebilir.” Faydalı cevabına rağmen ses tonunda yadsınamayacak bir itiraz vardı. “Zeryth’le tam olarak nasıl tanıştın?”

“Genelde...” Duraksadım ama başka ne diyeceğimi bilmiyordum. “Seyahat ederken efendimin evinde kalırdı. O zaman arkadaş olduk.”

“Efendin,” diye tekrarladı Max. “Yara izlerinin sorumlusu o mu?”

“Bir önemi var mı?”

“Bence var, evet.”

Yine duraksadım. Kimi koruduğumu... yapan kişiyi doğru bildiğini söylemenin neden canımı yaktığını kestiremiyordum. “Evet, o yaptı,” diye cevap verdim, masadaki lekeyle oynarken incecik bir çizgiye dönüşen dudaklarına bakıyordum. “Zeryth’den

hoşlanmıyorsun,” dedim. Bu bir soru değildi. Max muhtemelen tanıdığım insanlar arasında en kurnaz olanıydı.

“Hiç anlaşılamadık. Ayrıca...” Bir an tereddüt etti. “Seni kölelikten kurtarma şansına sahip olmasına rağmen, bunu yapmamış.”

“Bu elinde değildi. Threll’de tanıştığı bütün köleleri kurtaramazdı.” Önemsizmiş gibi konuşuyordum ama gerçekte Zeryth’in ilk iki ziyaretinde ayrılırken hep beni de yanında götürceğini hayal etmiştim. Özgürlüğümü kazanmanın benden başka hiç kimsenin sorumluluğu olmadığına karar vermem yıllarımı almıştı. Bunun için Zeryth’i suçlayamazdım çünkü bana bir şeyler öğretmek ve sorularımı yanıtlamak için benimle oldukça fazla zaman geçirmişti. Kalbimdeki yangını başlatmak bile kendi başına bir özgürlüktü. En azından kendimi böyle kandırıyordum.

Max başını iki yana salladı. “Ben buna öylesine arkadaşlık demem.”

“Senin arkadaşın bile yok,” diye takılmaya çalıştım.

Ama o kararlı bir şekilde ciddiyetle cevap verdi. “Hak ettiğimden çok daha mükemmel bir arkadaşım var. Eğer Sammerin o konumda olsaydı, orada kalmasına asla izin vermezdim.”

Sözleri kaburgalarımın arasına saplanıyor, midemin kasılmasına neden oluyordu. O anda aklım Zeryth’den çok uzaklardaydı. Hayır, artık Serel’ı ve annemi düşünüyordum. Terk ettiğim herkesin bende bıraktığı izler yanaklarımda, alnımda alevden izler bırakarak yanıyordu. “O kadar kolay değil,” dedim hemen gerektiğinden hızlı ve yüksek bir şekilde.

Cevabımdaki telaş muhtemelen ona artık bambaşka bir şeyden bahsetmeye başladığımızı söylüyordu çünkü yüzünde endişe çizgileri belirmişti.

Neyse ki tam o sırada kapı yumruklandı. Max ayağa kalkma-

dan önce bir an tereddüt ettikten sonra mırıldandı. “Kimsenin umurunda olmadığı halde bu gürültünün sebebi nedir, hiç bilmiyorum.” Kapıyı ardına kadar açtığında Nura’yla burun buruna geldi. “Seni görmek ne güzel,” derken dişlerini göstererek gülümsüyordu.

BÖLÜM YİRMİ

Hemen ardından, “Ne istiyorsun?” diye tersledi kadını.

Nura’nın gülümsemesi buz gibiydi. “İçeri girebilir miyim?”

“Hayır dersem sırtını dönüp gidecek misin? Son zamanlarda burası epey kalabalık.”

“Evet, muhtemelen dönüp gitmem.”

“Öyleyse, bana nutuk çekmeye ant içtin?”

Kadın sessiz bir kahkaha attı. “Kendini bu kadar önemseme, Max. Buraya seni görmeye gelmedim.”

Şaşkınlığımı göstermemeye çalıştım. Bana doğru dönmüşlerdi. Nura’nın dudaklarında nasıl yorumlayacağımı kestiremediğim bir sırıtış vardı.

Max’in sert gözlerindeki kıvılcımlar gergin olduğunu gösteriyordu. “Sebebi ne?” diye çıkıştı.

“İçeri girmeme izin verirsen öğrenirsin.”

Max kısa bir kararsızlığın ardından kenara çekildiğinde, Nura uzun adımlarla masaya gelip yanımdaki masaya oturdu. Onu her gördüğümde üzerinde olan üniformaya benzer farklı bir kıyafet giymişti. Uzun beyaz ceketinin düğmeleri yakasına kadar kapalıydı, ay sembolleri iki yakasını ve sırtını süslüyordu. Bir kez daha kararlı ve zarif hareketlerine hayranlık duymaktan kendimi alamadım. Bütün kasları nefis bir uyumla çalışıyormuş gibiydi. Yüzündeki en ufak ifadeler bile hayranlık uyandırıcıydı. Oturduğunda beyaz örgüleri bir omzundan aşağıya dökülüyordu. Pencereden sızan ışık bir an için yüzünü yumuşatmıştı. Ardından yine çelikten bir kadına dönüştü.

“Eğitimin iyi gidiyor mu?”

“Çok iyi,” dedim. Ne olursa olsun böyle diyecektim ama cevap verirken Max’e göz atmaktan kendimi alamamıştım. Yalan söylemek zorunda kalmadığıma seviniyordum.

“Güzel, birlikler yardımını rica ediyor. Bu yüzden geldim.”

Kalbim vahşi bir umutla hareketlenirken bile şaşırdığımı belli etmemek için gözlerimi kırıştırdım. Bu iyi haber olmalıydı... öyle değil mi? “Ne için?”

“Lord Savoi’un Tairn’deki oğlu, ailesi yönetimden alındığı halde koltuğunu bırakmayı reddediyor. Önemli bir konu değil ama şehre bir ordu halinde yürüyerek onu saklandığı yerde korutacak insanlara ihtiyacımız var. Senin de katılmanı isterim. Kan dökülmeyecek. Sadece korkmasını istiyoruz.”

“Orduda bunu yapacak yeterince insan yok mu?” diye araya girdi Max. “Son seçeneğiniz Parçalı bir kız mı oldu?”

“Parçalı bir kız ve eğer işbirliğini kabul ederse kolay sinirlenen, ünlü sayılabilecek bir Solarie.” Ağzından *işbirliği* kelimesi

öylesine kuru bir şekilde çıkmıştı ki harfler çatırdayıp yere saçılmış gibi hissediyordum. “Ama kendini fazla önemsiyorsun,” diye devam etti. “Ordu, Vernaya’da olduğu için bölgedeki insanlara mektuplar gönderiyoruz.”

“Daha savaş başlamadı bile... Ordu şimdiden yetersiz mi kalıyor?” diyerek laf çarptı Max. “Ayrıca birliklerin siyasi tarafsızlığına ne oldu? Yoksa artık ortalığı siz karıştırdığınız için bundan vazgeçme kararı mı aldınız?”

Max’in nutkunu dinlemeyi bırakmıştım. Nura’yı seyrederken bir taraftan da düşünüyordum. Sunulan fırsatı bir kenara atmayacaktım. Bunu göze alamazdım. Ama hiçbir şeyi bedelsiz yapmazdım. “Giderim,” dedim.

Max aniden sessizleşti.

“Bu fırsatı kaçırmayacağından emindim,” dedi Nura. Kararımdan memnun olmuş gibi görünüyordu.

“Giderim,” diye tekrarladım. “*Ancak Zeryth Aldris’in, Ara’ya dönerken bir arkadaşımı da yanında getirmesini istiyorum.*” Elli zavallı gümüş karşılığında Esmaris’ten özgürlüğünü talep eden o küçük kız gibi hissetmeme rağmen hiç takılmadan, özgüvenle konuşuyordum. Şehirdeki varlığımın onlara hiçbir şey katmayacağından emindim fakat bir şansım varsa karşılıksız hiçbir şey yapmayacaktım. Üstelik daha bir sürü şeye ihtiyacım vardı.

Max’e bakmamaya dikkat ediyor olsam da bakışlarının alnımı yaktığını hissedebiliyordum.

Nura’nın buz gibi gözlerinde ise eğleniyormuş gibi belli belirsiz kıvılcımlar çıkıyordu. “Birlik üyeleri, lüks şartlar öne sürmeden emirleri takip etmek zorundadır,” dedi.

“Her şeyden önce, bu pek doğru sayılmaz,” diyerek Max’i işaret ettim. “İkincisi... henüz birlik üyesi olmadığımı açıkça belirttin.”

Nura'nın gözleri sessiz kahkahasını ele veriyordu. "Ah, Max. Senden çok fazla şey öğrenmiş, ha?" Tekrar bana döndü. "Bu odadaki herkes, senin bize daha çok muhtaç olduğunu biliyor. Yine de eğer doğru anladıysam, çok önemli bir göreve çıkan en önemli üyemizden senin için böyle bir zahmete girmesini istiyorsun, öyle mi?"

"Yardı mı mı istiyorsun, ben de senden aynı şeyi istiyorum," diyerek öne eğildim. Max'in sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. *Onu asla orada bırakmazdım.* Eh, ben de bırakmazdım. Asla. "*Kendim için bir şey istemiyorum. Sadece hak yerini bulmalı. Binlerce insanın yardım dileğini geri çevirdiğini kendin söyledin. Bense sadece bir kişi için ricada bulunuyorum. Çok mu şey istiyorum? Yoksa birlikler söyledikleri kadar güçlü değil mi?*"

Evin içine bir sessizlik çöktü. Nura'nın kızgın olmasını bekliyordum ama hiç öyleymiş görünmüyordu. Tam aksine, kaşlarının arasındaki hafif çizgiyle bana bakarken dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümsemenin izi vardı. "Peki," dedi. "İsmi söyle. Belki Zeryth bu konuda bir şeyler yapabilir."

Kalbim kıpır kıpırdı.

"Karşılığında..." diye devam etti. "Yarın, Tairn kapısında olduğunu görmek istiyorum. Anlaştık mı?"

Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

Max şüpheli bir suskunlukla öylece duruyordu. Onu hiç bu kadar sessiz görmemiştim.

Nura, "Arkadaşın sana sahip olduğu için şanslıymış," derken kollarını göğsünde kavuşturdu. Düşünceli bir şekilde başını eğmişti. "Yine de dikkatli ol, Tisaanah. Bir şeyi çok fazla isteyen insanları parmağında oynatan kişi çok olur."

Yeni bir şey duymuşçasına başımı ciddiyetle salladım, hafife alınmaktan mutluydum. Fakat aslında, söylediği şeyi benden daha iyi bilen biri olamazdı. Sadece şu anda seçme şansım yoktu.

GÖZLERİMİ KISARAK kulübeye bakarken güneşin sıcaklığı ensemi kavuruyordu. Miraselle hemen yanımdaydı, okşadığı şakayıklarla tatlı tatlı konuşuyordu. Max'in bahçesinde dolaşırken nerelere gittiğine dair en ufak fikrim yoktu ama dışarıda ne zaman yalnız kalsam çabucak yanıma geliyordu. Sorun değildi. Tuhaf olsa da ondan hoşlanıyordum. Beni rahatsız etmiyordu ve berbat aksanımın farkında olmadığı için kendimi kötü hissetmeme neden olmuyordu. Diğer yandan, Ara diline dair bilgisi benden bile daha azdı.

Yaptığımız anlaşmadan sonra, Nura alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Max'e dönüp yalnız konuşmak istediğini söylemişti. Bu dışarı çıkmam için bir işaretti, ben de biraz çalışmak üzere bahçeye çıkmıştım.

Dakikalar geçip giderken sürekli kulübeye bakışlar fırlatıyordum. Merakım içimi kemiriyordu.

Biraz zaman geçtikten sonra dışarıya çıktılar. Nura'nın gözden kaybolmadan önce uzaktan el sallamasına bozulmamaya karar verdim. Max bana doğru gelirken bundan çok daha bozulmuş görünüyordu.

Miraselle ayağa sıçradı. "Günaydın, Max! Şahane bir gün değil mi?"

"Sen. Ne. Yaptığını. Sanıyorsun?" Çenesini sıkıyordu. Bana aramızda sadece birkaç santim kalacak kadar yaklaştığında ağzından çıkan kelimeler sıkıldığı dişlerinin arasında adeta cızırdıyordu.

“Ne mi yaptığımı sanıyorum?” Neredeyse söylediği şeye gülecektim. “Başka ne yapabilirdim ki?”

“Bu işler böyle yürümez. Bu anlaşmadan bir şey kazandığını mı düşünüyorsun?”

“Hayır,” diye cevap verdim. “Pek sayılmaz. Ama bunu denemek zorundaydım.”

Miraselle yanımda duruyordu. Güzel yüzü endişeyle gölgelemişti. Bu kadının hiçbir mahremiyet duygusu yoktu. “Max, neden bu kadar üzgünsün?”

Max bedenini nazikçe uzağa itip, “Miraselle...” diye tersledi onu. Ardından kendini dizginleyerek bir nefes verdi. “Üç adım lütfen. Senden tek istediğim bu. Bana üç adımdan daha fazla yaklaşma.”

Miraselle bir, iki, üç adım geriledi.

“Peki ne yapmam gerekiyormuş?” diye sordum.

“Teklifi reddedecektin. Bence bunu kabul etmemeliydin.”

“Yapamazdım.”

“Birliklerle anlaşma yapılmaz. *Asla*. Hem anlaşmayı kanla yapsaydın bile, Nura’nın sözünde durmasını sağlayacak hiçbir neden yok. Sana söz vermiş olmasının bir anlamı yok. *Deneyecekmiş*.” Küçümsercesine kahkaha attı. “Hadi oradan.”

Sessizce ona baktım. Bu tavrının sinirlerimi bozmadığını söylemek yalan olurdu, bana söylediği şeyler arasında yeni öğrendiğim hiçbir bilgi yoktu. Anlaşmada bir kesinlik olmadığını biliyordum. Nura’nın söz vermekten kaçındığını da fark etmiştim. Üstelik kendim... daha doğrusu en yakın arkadaşım için küçücük bir umuttan fazlasını satın almadığımı biliyordum. Ama en azından bu bir fırsat sayılırdı. Sahip olduğum tek seçenek buydu.

“Arkadaşımdın bir şansa ihtiyacı var,” dedim. “Başka çarem yoktu. Ayrıca, Nura teklifimi kabul etmese bile istediğini yapardım.”

Max’ın bakışlarını okumakta zorlanıyordum. “Yapmamalısın.”

“Onları etkilemem gerekiyor. Bunu sen de biliyorsun.” Miraselle’in parmaklarını saçlarımda hissedince olduğum yerde sıçradım. Eline vurmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Miraselle...” Max de onu tokatlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi konuşuyordu. “Bize biraz izin ver.”

Miraselle bir an için kırılmış gibi ona baktı, ardından gül fi-danlarının yolunu tuttu.

“Kan anlaşması ne?” diye sordum o gittikten sonra.

“Sihirle mühürlenmiş bir anlaşma. Böylece iki taraf da sözünü tutmak zorunda kalıyor.”

“Tutamadıklarında ne oluyor?”

“Tutuyorlar.”

“Ama ya...”

“Tisaanah, konumuz bu değil. Onlara güvenemezsin. Seni kullanacaklar.”

Ben de onları kullanıyordum. Ayrıca dünyanın en güçlü hü-nercilerine sahip birliklerin ne işine yarayabilirdim ki? “Ne için kullanacaklar?”

“Henüz bilmiyorum.” Max çattığı kaşlarının gölgesinde tuhaf bir şekilde parlayan gözleriyle bana bakıyordu. Dudakları düşünceli bir şekilde kıvrılmıştı, omuzları gergindi. Endişesinin bütün ağırlığıyla mideme çöktüğünü hissedebiliyordum.

“Bunu yapabilirim,” dedim usulca.

“Ben de bundan korkuyorum.” Nefesini serbest bırakırken bu-

run delikleri kocaman açıldı. “Kendimi bir daha asla savaş meydanında bulmamayı umuyordum.”

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. “Gelmek zorunda olduğunu mu söyledi?”

Max sinirle kıkırdadı. “Nura mı? Kolaysa bunu bir denesin. Ama sen gidiyorsan, ben de seninle birlikte geliyorum.”

“Sen...”

“Seni oraya yalnız göndermeyeceğim, Tisaanah.”

Amacımın ve bu uğurda feda etmeyi seçtiğim her şeyin artık yalnızca bana ait olmadığını anlamak beni öylesine eziyordu ki yeni sorumluluğumun altında aniden dengemi yitirdiğimi hissedebiliyordum. Bir anlığına, Max’e ağzım açık kalmış bir şekilde sessizce bakakaldım. Nutkum tutulmuştu.

Tairn’de yürümek konusunda biraz gergindim. Oysa şimdi istemedenden de olsa Max’i kaçıdığı her şeyin ortasına attığımı fark ederken yüreğime bıçaklar saplanıyordu. “Benimle gelmek zorunda değilsin.”

“Saçmalama. Ben Zeryth Aldris’in boktan arkadaşlık okulundan mezun olmadım.”

“Max...”

“Konu kapanmıştır.”

Beni hâlâ düşünceli gözlerle süzüyordu. Ona sessizce bakarken iki şeyin farkına vardım.

Öncelikle, onu benimle gelmekten vazgeçirmem mümkün olmayacaktı.

İkincisi çok daha ağırdı. İlişkimizin doğasında bir değişiklik olmuştu ve ben bunu şu ana kadar asla fark edememiştim. Ama

bütün içtenliğimle, bu kırılgan dostluğa değerli bir şeyler kattığımı kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum. Bu narin hediye yumruğumun içine alıp göğsüme bastırarak, “Teşekkür ederim,” dedim.

Max başını sallamakla yetindi. Dalgın bakışlarından çoktan savaş meydanına gitmiş olduğunu anlayabiliyordum.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Köprünün kenarından aşağıya bakan Max, her an çamurlu suya yuvarlanacakmış gibi metal korkuluğa sımsıkı yapışmıştı. Parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti, soluk teni onu ele veriyordu. Acaba ben de duygularımı böyle açık ediyor muydum? Yankıları bile yüzeye çıkamasın diye korkularımı en derinlere gömmeye çalışmıştım ama bütün hücrelerim adeta çığlık atıyordu.

Boynumdan süzülen terler sırtıma ve göğüslerimin arasına akıyordu. Bunun için bataklık sıcaklığına hiç uygun olmayan Gece Birliği ceketinin kaskatı kumaşını suçlamak, endişeli olduğumu kabul etmekten kolaydı.

Gözlerimi rengârenk giysilerin içerisinde sıraya girmiş olan omuzlara çevirdim. Pek çoğu giyen kişinin Kralliyet Ordusu üyesi olduğunu belirten altın rengi üniformalarla kaplıydı, bu askerler

hünerciler arasından seçilmiyordu. Ayrıca sırtlarında ay sembolleri taşıyan birkaç mavi sıra da yürüdüğümüz alayın içerisindeydi. Sonrasında bronz güneş sembolü yeşil kıyafetliler geliyordu...

Omzumun üstünden geriye baktığımda birkaç kafanın bizi görmek için hafifçe uzandığını görebiliyordum. Hiç şüphesiz Max'i görmeye çalışıyorlardı. Anlaşılan herkes buraya gelmesine şaşırmişti.

Doğan güneşin gölgesinde kalan karanlık ve sessiz olan şehir bize tepeden bakıyordu. Üç nehrin birleştiği kayalık bir tepeye inşa edilmişti. Bunun sonucunda da zorlu bir şehir olarak nam salmıştı. Şehre giren üç köprü, tek bir gümüş kuleden ibaret olan Savoi Konağı'na ve şehrin merkez binasının etrafına inşa edilmiş daire şeklindeki yapılara açılıyordu.

Gözlerimi kısarak yukarı baktım. Buraya muhtemelen babasının kanı hâlâ çizmelerimi süsleyen Pathyr Savoi'u saklandığı yerden çıkarmak için gelmiştik.

Sammerin yanımdaydı. Gözlerini baktığım yere doğru çevirmişti. Anlaşılan ona da yürüyüşe katılması rica edilmiş ya da emredilmişti. Sonuçta eski bir birlik ve ordu üyesiydi ama benim aksime katılımı için şahsen ziyaret edilmemişti. Buna hâlâ şaşıırıyordum.

Ayağına bir parşömen parçası bağlanmış başka bir güvercinin duvarın üzerinden uçuşunu seyrettik.

"On beş oldu," dedi Sammerin.

On beş güvercin, on beş mektup demektir. On beşinci pazarlık girişimi... Saatlerdir buradaydık. Max neredeyse başından beri korkuluğa yaslanmış halde suları izliyordu. İyi olup olmadığını sormamıştım. Duygularını saklamakta berbattı ve iyi olmadığı

gayet açıktı. Bu yüzden aşağıdaki bataklıktan farksız olan gölden yaptığım küçük kelebeği yukarı çekerek önümüzde uçururken, “Nasıl bir yanlış?” diye sordum.

Bana bakmadı bile. “Ne?”

“Nesi yanlış?” Yavaşça dönüp kelebeğime baktığında, “Eee?” diye üsteledim.

“Çok ağır,” diye homurdandı sonunda. Her hecesinde sesi biraz daha berraklaşıyordu. “Üstelik çok hantal hareket ettiriyorsun. Adeta bir...”

Bir gürültü koptuğunda ikimiz de dönüp sesin kaynağına baktık, kelebeğim pis kokulu sulara gömülmüştü.

Siyahlara bürünmüş silüetler mızraklarını kapıların altına vururken herkes gerileyen Nura’ya dikkat kesilmişti. Ahşap kalasları tırmanan turuncu renkli bir ışıltı, minicik çatlaklara sızıyor, kapıları parçalıyordu.

Sırtını dikleştiren Max, Sammerin’e bakıp hep yaptığı gibi gözleriyle konuştu. Sanki beti benzi daha fazla atmıştı.

Kalp atışlarım hızlanmıştı ama gerginliğimi boğup boğazımdan aşağıya ittim. “Şu gözsüz askerler... hünerci mi?” diye sordum, kafamı dağıtmaya çalışıyordum.

“Syrizenler mi? Evet. Solarielerin bir türü.” Max’in sesi dalgındı. “Dün gece gösterdiğim her şeyi hatırlıyor musun?” diye sordu usulca.

Başımı salladım. Gece geç saatte sihir çalışmak için beni bahçeye çıkarmış, elindeki iki hançerden birini bana vererek, “Aptalca bir şey yapmayı kabul edeceksen, kendini korumayı öğrenmen gerekiyor,” demişti. Gecenin büyük kısmını çeşitli savunma hamlelerini çalışarak geçirmiştik. Çoğu hamle, sıkıntılı durumlarda sihrim işe yaramazsa hayatta kalmamı sağlayacak nitelikteydi.

Şimdi şehir kapıları paramparça olurken, öğrendiklerime başvurmak zorunda kalmamak için dualar ediyordum. Ancak diğer yandan, beynim hamleleri çoktan tekrar etmeye başlamıştı. Her ihtimale karşı önlem alıyordum.

“Sanırım bütün bunlar onu korkudan sindirmeyi başaramadı,” diye söylendi Max.

Sammerin sessizce başını iki yana salladı.

Serel’ı düşünürken gözlerimi yumup nerede olduğumu kendime hatırlattım.

Ardından yürümeye başladık.

Köprünün buz gibi metali, ayaklarımın altında kaygan parke taşlarına dönüşmüştü. Yüzümü tokatlayan güneş, kalabalık ve dolambaçlı sokaklardaki yüksek evlerin ıslak gölgesine yenik düşmüştü.

Omzumun üstünden geriye baktım ancak çok geçmeden askerler köprüyü görmemi engelledi. Zihnimin derinliklerinde bu adaya hapsedüğümüzü düşünmeden edemiyordum.

Max sanki aynı şeyi düşünüyormuş gibi omzuma çarptı. Burunda gerginliğini yansıtan ter damlaları vardı. Bir an sonra temkinli sesiyle, “Tetikte ol,” diye fısıldadı.

Tairn sokakları öylesine dar ve dolambaçlıydı ki binaların köşeleri oluşan gölgelerle kararmıştı. Max ve Sammerin’le birlikte omuz omuza yürüyordum. Ön gruptaki Nura ve Syrizenlerin hemen arkasındaydık ama buna rağmen şehir bizi eziyormuş gibi hissediyordum.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi her adımda biraz daha yoğunlaşan sisin içine giriyorduk, adeta hava yerine sıvı soluyorduk. Önümüzdekiler artık birer siluetten ibaretti. Biraz ileride, Nura suda

yüzüyormuş gibi bataklık sisini kollarıyla dağıtmaya çalışıyordu ama sis her adımda biraz daha yoğunlaşıyordu.

Tüylerim diken diken olurken midem bulanmaya başladı.

Bir terslik vardı.

“Bir terslik var,” diye mırıldandı Max.

Şehirde tek bir ses bile yoktu. Dükkân tezgâhları çoğunlukla boştu. Bazılarında çürümüş yemiş ve portakallar vardı, etraflarında sinekler uçuşuyordu. Sis görmeyi zorlaştırdığı karanlık vitrinlere bakarken kaşlarım çatıldı.

Sessizlik kulaklarımdan beynime sızıyordu. Bu büyüklükteki bir şehir için hiç doğal olmayan bir sessizlikti. Tehlikeli bir sessizlik.

Max’e doğru eğildim. “Boş pencerelere bak.”

“Farkındayım.”

“Hiçbir şey duymuyorum,” diyerek parmağımı şakağıma bastırıp başımı iki yana salladım. “Hiçbir şey.” Ardından gözlerimi tepedeki kuleye çevirdim. Gümüş kule, sislerin içine gömülen güneşe saplanırcasına yükseliyordu.

Tam o anda, zihnimin içerisinde sözsüz bir hareketlilik ve demirden yapılmış gibi hissettiren bir *korku* patlaması oldu.

Nura bir anda durup yaptığım şeyi fark etmiş gibi bana döndü.

“Hepsi *orada*,” diye söze başlamıştım ki...

Hiçbir şeyin olmadığı yerde aniden *bir şey* belirdi. Sis dalgaları hareketlendi, değişirken aynı anda seyrelip yoğunlaşıyordu. Bir şekil oluşturuyordu.

Onları görebiliyor, hissedebiliyordum... Dalgalanan sislerin arasından insanlar her yanımızı sarmıştı.

Nura uyarırcasına bağırıp ellerini kaldırdığında silüetler etra-

fını... *etrafımızı* sarıp karanlık bir kalkan oluşturdu. Gördüğüm son şey Syrizen mızraklarının alev gibi turuncu bir ışıkla yanması, insanların havaya uçuş bir anda gözden kaybolmasıydı.

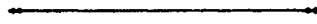
Kulakları sağır eden bir patlama oldu. Mavi kıvılcımlar Nura'nın yarattığı gölge örtüsüne ulaşamıyordu. Ayaklarımın altındaki parke taşlarının sarsıldığını hissettim. Duman ciğerlerimi yakıyordu. Karanlıkta deli gibi bir şeyler görmeye çalışıyordum ama simsiyah boşluktan başka bir şey yoktu.

Tam o anda, yüreğimin derinliklerinde yanımızdaki birinin kılıcını kaldırıp Max'e savurduğunu hissettim...

Bir an bile düşünmedim, omuzlarından tutarak bedenini yana iterken önüne geçip göremediğim varlığa yapıştım, bütün gücümle ona saldırdım. Ellerimi yaran keskin acı yüzüme doğru yayıldı...

Sonra birinin beni geriye çektiğini fark ettim. Yer sarsılırken başımın arkasına sertçe vuruldu.

Sonra karanlık hiçliğe dönüştü.

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA ilk gördüğüm şey kan oldu. Yerdeki ıslak tahta parçalarının ve taşların arasından kanlar süzölüyordu. Gözlerime damlayan kan görüşümü kısıtlıyor, yere yapışan yalaklarıma bulaşıyordu.

Parmaklarım yumuşak bir şeye değdiğinde neredeyse ayağa fırlayacaktım. Kendime çektiğimde bunun kana bulanmış paramparça bir oyuncak köpek olduğunu fark ettim. Elim kandan sırlıklam olmuştu.

"Aptalcaydı," diye mırıldandı Max. Halsizdi, neredeyse titriyordu. "Bunu bir daha sakın yapma. Kendim halledebilirdim."

Olduğum yerde doğrulmaya çalıştım. Yere bastırduğım avuçlarım acıyla çığlık atıyor, dünya etrafımda durmaksızın dönüyordu. Buna rağmen kendimi zorlayarak dengemi bulmaya çalıştım, Max de omuzlarımdan tutarak doğrulmama yardım ediyordu. Başımı kaldırdığımda bariz bir korkuyla bana baktığını gördüm, eğer kusmamak için kendimi tutmakla bu kadar meşgul olmasaydım gördüğüm şey karşısında donup kalabilirdim.

Nura'nın gölge örtüsü tamamen kaybolmuştu. Acımasız güneş, kırık kalaslar ve parçalanmış taşların üzerinde altın renkli korkunç lekeler oluşturuyordu. Sanırım birinin evindeydim. En azından burası eskiden bir ev olmalıydı. Bina tamamen enkaza dönmüş, geriye zavallı ailenin kanlı kumlara saçılmış zavallı eşyalarından birkaç parça dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Max ve Sammerin hemen karşımda yere çökmüştü. Sammerin parmaklarındaki mavi tozu ovuşturarak temizlerken kaşlarını çatarak, "Yıldırım Tozu," dedi.

Başımı çevirdiğimde çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Devasa bir kirişin altından iki el uzanıyordu. Cesetten geriye nelerin kaldığını hayal bile edemiyordum. Tamamen molozun altındaydı, kırık kolların altından kan boşalıyordu.

Max bir şey söyledi ama onu duymuyordum. Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. "İyi misin, Tisaanah?"

Doğru cevap olduğundan emin olmadığım halde başımı iki yana salladım. Avuçlarım öylesine derin yarılmıştı ki kemiklerimin beyazını görebiliyordum.

Sammerin hiçbir şey söylemeden ellerimi tuttu. Derim yanmaya başladığında çığlık atmamak için dilimi ısırđım.

"Kendi şehrini mi patlattı?" Max yere eğilmiş halde mavi toza bakıyordu. "Yüceler adına! Delilik bu!"

“Belki işi Sesri’ye bırakmaktansa böylesinin daha iyi olacağını düşündü,” dedi Sammerin.

Avuçlarım sanki yüzlerce minik örümcek yaralarımı örüyormuş gibi gıdıklanırken canım inanılmaz bir şekilde yanıyordu. Üstelik manzara... mide bulandırıcıydı. Ancak Sammerin sonunda ellerimi bıraktığında az önceki yaralardan tek bir iz bile kalmamıştı.

Ayağa kalkarken benim de kalkmama yardım etti. Etrafımızdaki enkaz gölgeli bir barınak oluşturacak kadar sağlamdı ama her an yıkılabirmiş gibi görünüyordu. Dışarıdaki o bulanık sis geri dönmüştü, siluetlerin durumunu görmek mümkün değildi. Çarpışan kılıçları, bağırışları, inlemeleri ve yardım çığlıkları duyabiliyordum. Buna rağmen olması gerekenden daha sessizdi. Tıpkı köle tacirlerinin köyüme geldikleri gece gibi...

Bütün şehri havaya uçurun.

Demek şehir bu yüzden boştu. Asıl amacın ne olabileceğini bir türlü hayal edemiyordum. Böylesi bir yıkımla halkına nasıl iyi bir gelecek sunabilirdi ki?

Enkazdaki delikten dışarıya göz attım. Hayalet gibi şekiller etrafta belirliyor, sisin içerisinde kayboluyor, sessiz ve ölümcül hamleleriyle askerlerimiz saldırıya uğruyordu.

Midem bulandı. Göz göze geldiğimizde, Max’in de aynı durumda olduğunu hissettim. “Valtainler,” diye fısıldadı. “Muhtemelen sayıları fazla. Bu kadar çok askeri yönetebilecek kadar sibirde ustalaşmış olmalılar.”

“Herkes o kulede,” dedim parmağımla işaret ederek. “Bir an önce...”

Bir çatırtı cümlemi yarıda kesti. Genç bir askerle çarpışan siluet sislerin içinden fırlayıp sığındığımız viraneye çarpınca Max

beni tutup hemen geriye doğru çekti. Tairn askeri yerde can çekişirken nefeslerimizi tuttuk.

Hemen sonra, Nura gölgelerin arasından ortaya çıktı. Bir yanağı tamamen kanla kaplıydı. “Hayattasınız,” dedi nefes nefese. “Güzel. O piçin bu... bu...” Titrek nefesini sertçe serbest bırakıp başını iki yana salladı. “Konağın kapılarına gidin. Hain, işbirlikçileriyle birlikte içeride saklanıyor. Binayı yerle bir ettiğimizde patlayıcılarla oynamanın ne olduğunu anlayacaklar.”

Kalbim tekledi. Yanlış duymuş olmayı diliyordum. “Yapamazsın,” dedim aniden. “Bütün şehir...”

“Bu benim değil, Syrizenlerin emri. Zaten oyalanacak zamanımız yok.”

“Nura, düşünecek zaman olmasa bile...”

Kadın, Max’in başladığı cümleyi kesip attı. “Fikirlerin için zamanım yok. Ya içeri girip o sıçanları dağıtacağız ya da Syrizen o lanet olası kuleyi devirecek.” Örgülerinden kaçmayı başaran gümüş saç telleri beyaz gözlerinde kıvılcımların yansımalarına neden oluyordu. Buz kadar soğuk olan yüzünde belli belirsiz bir dalgalanma oldu. “Söylemeye çalıştım... Binalardan kaç tane cesedi sürükleyerek çıkardığımızı bilmiyorsunuz.” Yutkundu. “Kapılara gidin. Bu bir emirdir.”

Sonra arkasını dönüp gitti. Beyaz saçları, teni ve kıyafeti tıpkı lanet olası düşman askerleri gibi sise karıştı. Nereye gittiğinin farkında bile değildim. Bütün dikkatim, beynimin içinde bir nabız gibi atan kalp atışlarındaydı. O kulede binlerce insan yan yana bunların sona ermesini bekliyordu.

Parçalanmış oyuncak köpeğe baktığımda, hissettiğim dehşet damarlarımda çok daha keskin ve güçlü bir şeye dönüştü. Bakış-

larımı Max'e çevirdim. Gözlerinde benimkinden farksız bir kararlılık vardı.

“İlk biz harekete geçerse...” diye söze başladım çaresizce ama sert bir baş hareketiyle karşılık verdi.

“Syrizenlerin tek derdi hedefe ulaşmaktır. Eğer buna kesin olarak karar verdilerse, elimizden gelen tek şey bu olur. Ayrıca...” Nefesini tıslarcasına serbest bıraktı. “Sanırım daha güzel bir ölüm diye bir şey yok.”

Dönüp baktığımız Sammerin'in gözlerinde sessiz bir boyun eğiş vardı. “Orduya yeminli olduğumu hepimiz biliyoruz,” dedikten sonra duvardaki deliğe yöneldi. “Gideceksek şimdi harekete geçmemiz gerekiyor. Hazır mısınız?”

“Evet,” diye yalan söyledim özgüvenle.

Max'in cevabı benimki kadar ikna edici değildi. “Olabildiğin-ce hazırım.”

Sonrasında düşünmeye ya da tereddüde zaman bırakmadan...

Sis, kan ve ter içinde kuleye giden yolda ilerlemeye başladık. Max'in ellerindeki alevler bileklerine dolanıyor, sisi kıpkırmızı bir ışıkla aydınlatıyor, üzerimize atılmadan sadece saniyeler öncesinde korkunç silüetleri görmemizi sağlıyordu.

Gölgelerden bazılarına deli gibi yapışıyor, aramızdaki görünmez bağı sımsıkı çekiyor, sonunda oldukları yere yığılmalarına neden oluyordum. Hemen hemen yarısı yakalayamadığım için kaçıyordu. Diğerleri sendeleyince Max'in ateşi askerlerin kıyafetlerine ya da saçlarına isabet ediyor, kırılğan bedenleriyle oldukları yere yığılıyorlardı. Ama alevlerini asla öldürmek için kullanmıyordu. İnsanlar yere yığıldığında hemen alevlerini geri çekiyordu, sonrasında yolumuza devam ediyorduk.

Göz ucuyla parlak altın rengi kıvılcımlar gördüm. Bunlar sayesinde havaya sıçrayan, takla atan, alanın ortasında aniden gözden kaybolup sanki uçuyorlarmış gibi gökyüzünde tekrar ortaya çıkan Syrizenleri fark etmemi sağladı.

“Önüne bak,” diye homurdandı Max. Sisli silüetlerden biri hemen yanımdan bir alev topuyla geri uçuyordu. “Hançerlerini hazırla, Tisaanah.”

Nefes nefese olmasam kahkaha atabilirdim. Böyle bir savaşta minik hançerlerim gözüme saçma geliyordu. İllüzyon, duman ve alevler arasında bu küçük çelik parçaları ne işe yarardı ki?

Yine de savaşarak yolumuza devam ettik. Max alevlere bürünmüştü, Sammerin tıpkı benim gibi hançerlerini etrafa savuruyordu. Daha önce birlikte savaştıklarını açıkça söylememiş olsalar da artık hiç kuşku kalmamıştı. Birbirlerine bakmadan yaptıkları sessiz hamleler uyum içindeydi. Sürekli birbirlerinin nabzını ölçüyormuş gibi hareket ediyorlardı. Onlara engel olmasam burada neler yapabileceklerini hayal dahi edemiyordum.

Cesetlerin ve çarpışmaların arasından, sadece gerektiğinde müdahale ederek *uçarcasına* ilerledik. Nura’nın sözleri hâlâ kulaklarımdaydı. Geçen her saniyeyle Syrizenlerin hızlı hareketlerini takip ediyordum. Her kalp atışında beni kendine çeken insanları duyabiliyordum.

Kulenin sağlam pirinç kapılarına vardığımızda sisten o kadar çok asker üstümüze geliyordu ki birkaç adımda bir onlarla savaşmamız gerekiyordu. Askerlerimiz çok geride kalmıştı. Max’le Sammerin’in zarif sayılabilecek hareketleri daha çaresiz ve yıkıcı bir hal alırken ilerlemeye devam ettik.

Max beni kenara ittiğinde yalpaladım, yanağım sıcak bir şeyle ıslandı. Gökyüzünde kılıcını bana doğrultmuş silüeti görmekte

çok geç kalmıştım. Ben henüz tepki veremedim Max bütün alevlerini yukarı püskürttü.

Yere düşen ceset umurumda değildi.

Max omzunu tutarken, “Ben iyiyim,” diye hırıldadı. Parmaklarının arasından kan sızıyordu, gözlerini bana saldıran askerin cansız bedenine dikmişti.

Elbette iyi değildi ama Sammerin’in onu tedavi edebilmesi için yeterli zaman yoktu. Etrafımız sarıldığı için sırtımız artık metal kapılara dayanmış durumdaydı, zihnim de tıpkı görüşüm gibi iyice bulanıklaşmıştı. Sürekli göremediğimiz insanların ateş ışığında parlayan yüzlerinin şekilleri gözlerimin önüne geliyordu.

Aklımı toparlamak için kirpiklerimi kırıştıtırıp gözlerimi sımsıkı yumdum...

İşte o anda her şeyi gördüm. Karanlıkta ışıklar parlıyordu. Sanki her askerin, her hayatın, her zihnin içine bakıyordum. Görünmez askerler önümdeydi. Arkamdaki kulede insanlar birbirine sarılmıştı.

Syrizenler. Herkes.

O kadar canlıydı ki tekrar gözlerimi telaşla açıp normal duyularıma kavuşurken nefes almakta zorlanıyordum. Hiç düşünmeden kollarımı öne uzattığımda görünmez bir güç kollarımdan fırlayıp askerleri geri püskürttü. Bu sayede çok değerli birkaç saniye kazanmıştık.

“Güzel.” Max’in sesi çatlak bir hırıltıdan ibaretti. Sağ kolu kana bulanmıştı. Diğer kolunu ise hâlâ alevler sarıyor, omzunun üstünden kapıya bakarken etrafımızda bir duvar oluşturunuyordu.

Ne düşündüğünü biliyordum. Kapıdan fiziksel güçle geçemeyecektik. Arkasındaki belli belirsiz sihrin nabzını hissedebiliyordum. Kapıyı tutan sadece demir değildi.

Yer bir gürültüyle sarsıldı. Syrizenler kulenin dibinde toplanmaya başlamıştı, binayı yıkmaya hazırlanıyorlardı.

Olamaz, diye düşündüm. Hayır, hayır, hayır.

Yüzümü ekşitip gözlerimi sımsıkı yumduğumda dünya bir kez daha karanlıkta adeta bir harita gibi parladı. Bütün o canlar bize fazlasıyla yakın ama bir o kadar uzaktı.

Çok yakın, fazlasıyla yakın...

Birden aklıma bir şey gelince hemen Max'e döndüm. "Bakmadan ateş gönderebilir misin?" diye sorarken karmaşada olabildiğince ona sesimi duyurmaya çalışıyordum.

Bana delirmişim gibi baktı. "Çok tehlikeli. Körlemesine yapamam."

"Ben görebiliyorum," diyerek parmağımı şakağıma dayadım. Bakakaldığında görünce hemen ekledim. "*Görebiliyorum*. Buraya girmeme izin ver," dedikten sonra parmağımı alına götürdüm. "Nereye gideceğini söyleyebilirim. Hepsini dışarı çıkarabiliriz."

Max'in yüzü taşlaşmıştı. "*Olmaz*. Kesinlikle olmaz."

O anda yer bir kez daha şiddetle sarsıldı. Bu sefer kemik çatırtısını andıran bir ses bu gürültüye eşlik ediyordu.

Zaman daralıyordu.

"Başka bir planımız yok," diye üsteledim çaresizce.

Gerçek bütün keskinliğiyle suratına çarpmış gibi yüzünü ekşitti. Buna rağmen başını iki yana sallamaya devam ediyordu. "Yapamam," dedi usulca. "Yapamam."

Ama sesinde gizlenen çatışmayı duyabiliyor, yüz hatlarındaki gerginliği görebiliyordum. Düşünmeden kanlı elini tuttum. Çekmeye çalıştığı parmaklarına aldırıyordum. Korkusu o kadar yoğundu ki teni bu hisle titreşiyordu. "Güven bana," diye mırıl-

dandım. Bir yakarış, bir rica, bir emir... hangisi olduğundan emin değildim. Belki bunların hepsiydi.

Max de hangisi olduğunu kestiremiyormuş gibi bakıyordu. Suratını asarken olduğun yerde duraksadı. Diğer elinden hâlâ ateş püskürtüyordu. Gözleri savaş alanına, ardından bana ve en sonunda da binanın girişindeki Syrizenlere kaydı. Sonra tekrar bana baktı. O daha ağzını açmadan, neye karar verdiğini biliyordum.

“Sammerin...” dedi.

Adam başını salladı. Nasılsa hâlâ sakın görünüyordu. “Ben onları oyalarım,” dedikten sonra hançerlerini kınlarına takıp ellerini kaldırdı.

Sonrası dehşet vericiydi.

Etrafımızda yığılı cesetler kıpırdamaya başlamıştı. Canlı değillerdi ama kollarını ve bacaklarını tuhaf açılarla çekiştiriyor, insanın tüylerini diken diken eden korkunç hareketlerle başlarını sallıyor, kuleye çıkan köprüde birbirlerine adeta pençeleriyle saldırıyorlardı. Sonunda seğiren bir duvar gibi önümüzde durdular.

“Sammerin’in et ve kemikteki ustalığını kullanmanın daha faydalı yolları var,” demişti Max.

Tanrılar aşkına... haklıydı.

Max, “Tisaanah,” diye söylendi dikkatimi ona vermem için. Ardından avuçlarını açtı. Ellerin arasında uzayıp genişleyen ateş sarmalı önce bir topa, sonra bir kuleye, ardından çok daha büyük ve organik bir şeye dönüştü. Tıpkı göldeki gibi sisten yapılmış bir yilandı ama bu seferki alevden yaratılmıştı.

Yaratık etrafımızı sararken benim adeta yanıyordu. Şekil durmaksızın büyümeye devam ediyordu. Artık boyumuzu aştığında alevler sisi kırmızıya boyamaya başlamıştı, sisteki siluetler kanda

yüzüyormuş gibi görünüyordu. Sammerin'in ördüğü ceset duvarı artık kıpkırmızı gölge kuklalara dönüşmüştü.

“Nereye gitmem gerektiğini söyle,” dedi Max. Bütün gücünü yılanı kontrol etmeye vermiş gibi kolları titriyordu. “Kapıyı senin için açtım. Sakın içeri bir göz atmaya çalışma.”

Zihninden bahsediyordu. Gerçekle yakından uzaktan alakası olmasa da buna hiç niyetim yokmuş gibi başımı salladım. Sonra gözlerimi sımsıkı yumarak kalkanımı indirmek için kendime izin verdim.

Dünya canların ve alevlerin haritası gibi parlıyordu. Karanlıkta yılanın mavi gözleri belirdi. O gözlerin içine süzüldüğümde Max'in varlığı her yanıma sardı. Artık zihninde, benim için açtığı yerdeydim.

Hiçbir şey göremiyorum, diyordu içinden. *Çok dikkatli ol. İkimiz için... hatta içerideki herkes için dikkatli olmalısın.*

Bastırdığı dehşet sinir uçlarıma çarpıyordu. Zayıf da olsa onu rahatlatmak için bir his yarattım.

Kulenin alt katında toplanan insanlar, toprağın altında devasa bir kütle gibi birbirine sarılmıştı ama yukarılarda daha küçük bir grup vardı. Bunlar muhtemelen Pathyr Savoi ve komutanlarıydı. Büyük ihtimalle savaşı olabildiğince yüksek bir yerden görmeye çalışıyorlardı.

Onları engelleyebilirsek... teslim olmaya zorlayabilirdik.

Harekete geç, diye fısıldadım.

Yılan... Max sözümü dinledi.

Vahşi alevler dolambaçlı koridorlarda ilerliyor, kapıları geçip köşeleri dönerken kükrüyor, bütün duvar halılarını ve tabloları küle dönüştürüyordu. Havayı içime çektim. Ciğerlerim, karnım, gözlerim dumanla dolarken yılan oldum.

Max'i hiç tereddüt etmeden ve tek kelime etmeden yönlendiriyordum. Gücü artık benimdi. Gücü hissedebiliyordum. Zorlandığı için değil, aslında kendisini tuttuğu için kaslarının titrediğini fark etmiştim.

Dikkatli ol, diye mırıldandı kulağımda. Anılarının gölgesini tadabiliyordum. Her kalp atışı, sarhoş eden gücü ve işkence gibi hissettiren bir korku arasında adeta dans ediyordu.

Sorun yok.

Dur.

Henüz değil, diye onu yatıştırdım. *Biraz daha ileri.*

Kulaklarım zonkluyordu. Işıklar yaklaşıyor, duman yoğunlaşıyor, kapılar yanımdan geçip gidiyordu.

Max bir yay gibi her saniye biraz daha geriliyordu. Kontrolü her an elden kaybedebilirdi ama buna rağmen bekledi. Çekingen güveni avuçlarımdaydı.

Henüz değil, diye fısıldadım yine.

Kapılar. Duman.

Şimdi. Yukarı!

Alevler itaat edince yılan yerdeki her çatlağın arasından küreyerek kapılara, pencerelere ve taşların arasına yükseldi.

İşte oradaydılar. Birbirine sokulmuş, iyi giyimli bir avuç insan. Alevler odaya dalıp etraflarını sardığında korkuyla sıçradılar.

Bir sihir resmen çatladı.

Sonra...

Bir hırıltı. Yüzüme çarpan taş.

Gözlerimi açtığımda kendimi karanlıkta buldum. Güçsüz, karanlık ve cansız hissediyordum. Kendi gözlerimle bakıyordum. Yeniden köprüdeydim, kendi bedenimdeydim. Bulanık manzarada

siyah çizmeler ve altın kıvılcımlar uçuşuyordu. Sonra bembeyaz bir patlama oldu.

Karanlık eller beni yukarıya kaldırıyordu. Görüşüm netleştiğinde önce Sammerin'i, ardından Max'i gördüm. O da yavaşça doğruluyordu. Sonrasında açılmış pirinç kapıyı ve titreşen alevleri fark ettim.

Açık.

Nura ve Syrizenler koridorda koşarak ilerliyordu. Uçtuklarını söylemek daha doğru olurdu. Syrizenler ince bedenleriyle sıçırıyor, titreşiyor, bir anda gözden kaybolup tekrar belirliyorlardı. Gölde seken taşlara benziyorlardı.

Arkamda ateşin sıcaklığını hissedince omzumun üstünden kısacık bir an için baktım. Şehir yanıyordu. Hemen sonra diğerlerinin peşinden loş koridorlara koşup kulenin merdivenlerini tırmanmaya başladım.

Düşünmem gerekmiyordu. Solumam bile gerekmiyordu. Nereye gitmem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Pathyr Savoi ve komutanları kulenin en tepesinde, her yanı pencerelerle kaplı bir odadaydı. İlk gördüğüm Nura'nın bembeyaz, göz alıcı sırtı oldu. Parlak gökyüzü ve açık pencerelere rağmen, kadın sanki gölgeleri kendine çağırıyormuş gibi oda giderek kararıyordu.

Önündeki genç bir adam ellerini uzatmış, aralarında iki Valtain'in de bulunduğu bir grup insanı koruyordu. "Kraliçen masum bir adamı öldürdü," diye hırladı. "Babam hain değildi ama kraliçe bir tiran."

Karanlık her yerden süzülüyor, pencereleri karartıyor, Nura'nın omuzlarının etrafında kapkara bir pelerine dönüşüyordu.

Nefeslerim hızlandı. Gözlerimi kırparken Esmaris'in kanlı yüzünü ve Vos'un darağacında sallanan cesedini gördüğüme yemin edebilirdim.

"Baban umurumda değil," dedi Nura, sesi suda dağılan mürekkep gibiydi. Gölgeler giderek koyulaşıyordu.

Kalp atışlarım artık kontrolden çıkmıştı. Zihnimin derinliklerinde bunun hiç de doğal olmadığını düşünüyordum. Gölgelerden süzülüp etrafımızı saran karanlık, bir tür ışık oyunu değildi. Damarlarımı yakan ani panik duygusu, sadece bana ait değildi. Nura'nın parmak uçlarındaki korkunç sihir her şeyi boğuyordu.

Ama elimden bir şey gelmeyeceği çok açıktı. Dizlerim görünmez bir ağırlıkla mermer zeminde duruyordu. Beyaz taşın soğukunu yanağımda hissedebiliyordum.

Tıpkı Esmaris'in yer döşemesi gibi bembeyaz mermer.

Şak!

Yirmi altı.

Buz gibi bir dehşet yüreğimi ele geçirmişti.

"Bu gerçek değil," diyen Max'i duymakta zorlanıyordum. "Gerçek değil, Tisaanah."

Esmaris'in defalarca inip sırtımı yaran kırbacını hissedebiliyordum. Bir anda pamuk ipliği gibi kopan hayatını hissedebiliyordum. Serel'in elimden kayıp giden parmaklarını hissedebiliyordum.

"Babanın masum olması umurumda değil. Senin masum olmadığını biliyorum." Karanlıkta bembeyaz siluete dönüşen Nura ellerini kaldırdı. Önünde diz çöken Savoi, başını ellerinin arasına almıştı. "Halkın aptalca hareketlerin yüzünden öldü. Bunu biliyor muydun? Hepsi bu yüzden öldü. Umarım eline bulaşan kan hoşuna gidiyordur."

Avuçlarıma baktım. Kıpırmızıydı. Çıglık atmış olabilirdim. Dehşet bütün duyularımı boğuyordu.

Max elimi tuttuğunda dokunuşuyla birlikte kısacık bir anlığına bile olsa yılan gözlerin güçlü parıltısını ve uzun siyah saçları görür gibi oldum. Aralarında tanıdık bir yüz vardı. Hissettiğim keder beni ikiye bölebilirdi.

Çıt!

Bedenler yere yığıldığında içeriye kulakları sağır eden bir sessizlik çöktü.

Aynı anda karanlık kaybolmuştu. Hiç doğal olmayan o korkunun yerini artık acı dolu bir tükenmişlik duygusu almıştı. Kör eden öğle güneşi yüzümde patlayan bir tokat gibiydi. Başımı kaldırdığımda Syrizen mızraklarının Pathyr'in savunmasız bedenine saplandığını gördüm. Hızlı bir ölümdü. Odada birbirine sığınan bir düzine kadar insan da saniyeler içinde öldürülmüştü.

Ölüm sesinin hep aynı olduğunu fark etmiştim.

Nura kollarını göğsünde kavuşturup sessizce onları izledi. Sonunda arkasını döndüğünde, “İyi iş çıkardınız,” demekle yetinecek yanımızdan geçip gitti.

Max yanımda öfkeli bir homurtu çıkardı. Nefesi titriyordu.

Duvarın dibine çöktüm. O kadar yorgundum ki kolumu kıpırdatamıyordum. Karanlık ağır ağır beni içine çekerken hayaletler zihnimi işgal etti.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Temizlenmek savaşın kendisinden daha kötü sayılırdı. Savaşın çılgın adrenalini bana kalkan olmuş, beynimi adeta uyuşturmuştu ama arkamızda bıraktığımız vahşet, öğle güneşinin altında hâlâ açıkça görülebiliyordu. Gördüğüm ve kokladığım her şey, geriye kalan bütün bölük pörçük iniltiler, hayatta kalanların dehşet içindeki hıçkırıkları tenimi tırmalamaya devam ediyordu.

Buna rağmen, sanki işe yarayacakmış gibi kendimi toparlayıp zar zor ayağa kalktığımda tekrar yere yığılacağımı düşündüm. Cesetlerle dolu odada bir an için Max'le göz göze geldik. Ben de onun kadar berbat görünüyor muydum?

Ölecekmiş gibi görüldüğü için bizi bir an önce buradan uzaklaştıracığından emindim. Ancak o pencereden dışarı bakarken derin bir iç çekmekle yetindi. “Dolaylı bile olsa bunun sorumluluğunu taşıyacaksak, en azından yardım etmeliyiz,” diyordu.

Haklıydı. Hatta bencilce nedenlerle birliklere sözlerinden dönmeleri için en ufak bir neden bile vermek istemiyordum. Bu yüzden hiç gücüm kalmadığını düşünmeme rağmen yorgunlukla temizliğe giriştik.

“Bütün bunlar ne içindi?” dedi Max tükürürcesine. İçten bir öfkeyle önündeki kirişi kenara itip altındaki kumaşları dürtüyordu. “Sesri’ye samimi bir *siktir* çekmek için mi? Sadece intikam almak için mi?”

Ben de anlamıyordum. Parçalanmış ailelere her baktığımda öfke midemi yakıyordu. Nura’nın söylediği yalanı hatırladım. Halkının ölümüne neden olduğuna kanaat getirdiğinde, Pathyr Savoi’un yüzünde beliren acı hâlâ aklımdaydı. Bu adam mı şehri sevmiyordu? Yoksa öfkesi ve yası, doğruyu yaptığına inanmasını sağlayacak şekilde aklını mı karıştırmıştı? Sevgi uğruna zihninin ve kalbin yapılanları haklı çıkarmaya çalışarak attıkları taklalar inanılmazdı.

Sonunda gitmemize izin verildiğinde, son birkaç gün hiç yaşanmamış gibiydi. Şehir bir harabeden ibaretti, cesetler henüz yakılmamıştı, daha kötüsü pek çoğu hâlâ enkaz altındaydı ve Tairn halkı hayaletler gibi ortalıkta dolaşmaya devam ediyordu.

Artık dayanamıyordum. Max’in de dayanamadığından eminim. İstifini asla bozmayan Sammerin bile yere yığılmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Çiçeklerin tertemiz taze kokularını almak ya da kulübenin tıklım tıklım sıcak ortamı tarafından karşılanmak hayatımda yaşadığım en güzel şeydi. Max odasına girene kadar bekledim. Sonra banyoya gidip içimdeki her şeyi çıkardım.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Gece uyumaya bile çalışmadım. Nura'nın gölgelerinde gördüklerim gözümün önünden gitmiyordu. Her nefesimi sarmalayan panikte, savaşın anıları hâlâ çok canlıydı. Ama en kötüsü, gözlerimi her kapattığımda gördüğüm kandı.

O kadar yorgundum ki hem beynim hem de bedenim ağrıyordu. Sonunda yataktan kalkıp bahçeye çıktım. Çıplak toprağın nemli serinliği ayaklarımın altında mutlu bir rahatlıktı. Baharda çiçekler adeta patlamıştı, son haftalarda yaşanan nemli sıcakla birlikte iyice canlanmışlardı. Patikalarda dolaşırken sarmaşıklar ve yapraklar ayak bileklerimi gıdıklıyordu.

Tık.

Tık.

Tık.

Başımı çevirdiğimde bahçede birini gördüm. Turuncu renkli narin bir sıcaklık Max'in yüzünü aydınlatıyordu. Budadığı gül fidanına odaklanmıştı.

Yanına gidip oturdum. Her hareketimde kaslarım acıyla çığlıklar atıyordu, Max'in de hâlâ savaşın etkilerini taşıdığını biliyordum. Omzunun üzerinden baktım. Ay ışığında gömleğine sinen kuru kan lekesini görebiliyordum. Sammerin'in iyileştirme teklifini reddetmiş, enerjisini durumu daha kötü olan hastalara saklamasında ısrar etmişti.

Tık.

"Sen de, ha?" dedi kuru bir tomurcuğu kestikten sonra. Solmuş yaprakları avucunda toplayıp küçücük bir alevle küle dönüştürerek toprağın üzerine serpti.

"Ben de." Yüzünü seyrediyordum. Ay ışığı ve avucundaki minik alev düz burnunu, ciddiyetle kapattığı dudaklarını aydınlatıyordu. Oysa nadiren bu kadar hareketsiz olurlardı. Neredeyse her zaman bir şeye odaklandığı için incecik bir çizgiye dönüşür ya da iğneleyici bir tavra eşlik ederken pis bir şekilde kıvrılırlardı. Şimdi sadece yorgun ve boş görünüyordu. Sanki son günlerde yaşanan olaylar yüzündeki kasları eritmiş gibiydi.

Üstelik savaşa benim için gitmişti.

Bacaklarımı göğsümde toplayıp yanağımı dizime yasladıktan sonra, "Senin için zor olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. Neden bahsettiğimi açıklamama gerek yoktu.

"Herkes için zor, bu işler hep böyledir." Karanlıkta bile tekinsiz bir şekilde parlayan gözleri bana doğru kaydı. "Peki ya, sen?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

Bana bir an olsun inanmamış gibi baktı. "Nura seni gerçekten etkilemiş."

Kadının adını duyduğum anda dehşetin usturası damarlarımı doğramaya başladı. Esmaris, Serel, Vos... İster istemez ürperdim.

“Üstelik gördüğümüz sadece bir kırıntıydı. Tüm gücüyle vurmadı bile.” Başını iki yana sallarken duygusuz bir kahkaha attı. “Pathyr Savoi öldürüldüğü için şanslı. Nura’nın benzer ihanetlerin sorumlusu olan insanları zindana attığını gördüm.”

Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu. “Ne diyorsun?”

“İnsanları en korkunç korkularında... ya da daha beteri genellikle en korkunç hatıralarında boğuyor. Tıpkı bir kâbusu sürekli yaşamak gibi ama çok daha gerçek. Çok...daha kötü.”

Tık.

Max elimi tuttuğunda gördüğüm şeyi düşündüm. Yılan, uzun siyah saçlı kız... ve insanı felç eden katıksız dehşet.

Aklımdan geçeni biliyormuş gibi, “Bu işler iki yönlüdür biliyorsun,” dedikten sonra duraksadı. “Efendini gördüm, kırbacıyla.”

Şak.

Yirmi yedi.

Burun kemerinde pis bir sırtışın izini gördüğümde irkildim.

“Umarım o adam ölmüştür.”

Tık.

Parmaklarıyla kavradığı ölü taçyapraklarını bu sefer çok daha canlı bir ateşle yaktı.

“Öldü,” dedim boğuk bir sesle.

“Umarım sen öldürmüştündür ve canı yanmıştır.”

Midem taklalar atıyordu. Gözleri tekrar bana kaydığında bakışları, başka neler gördüğünü... başka neler bildiğini merak etmeme sebep oldu.

Usulca ekledi. “Umarım bunun için bir an olsun pişmanlık duymuyorsundur.”

Biliyordu. Bilmeseydi böyle konuşmazdı.

“Beni öldürecekti,” diye fısıldadım.

“Öldürürdü.”

Tık.

Ateş.

“Lanet olası canavar.”

“Her zaman öyle değildi. Bazen...” Devamını getiremedim. Esmaris’in bana karşı davranışlarını nasıl tarif edebilirdim ki? İlişkimizin bütün o çarpık ve rahatsız edici yanlarını? “Bazen iyi davranırdı. Beni kendince sevdiğini düşünüyordum.” Ancak öylesine coşkulu bir sevgi gösteren adamla sırtımı kırbaç darbeleriyle parçalayan adam aynıydı. Beni bir et çuvalına dönüştürene kadar durmayacağı kesindi. “Ama sonunda kavradım,” diye devam ettim. “Beni bir eşya gibi seviyordu. Onun için bir insan değildim.”

Bunu dile getirmek, düşünmekten daha can yakıcıydı.

Max’in çenesi öyle gerilmişti ki ay ışığında bile kaslarını seçebiliyordum. “Hak etmiş,” derken yan gözle bana baktı. “Peki, o sarışın adam?”

Tanrılar aşkına... daha neler görmüştü acaba? Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı ki belli belirsiz gülümsedi. “Zihnen pek hazır değildin ve hâlâ kafamın *içindeydin*. Her şeyi ön sıradan seyrediyordum.”

“Sorma sırası bende,” dedim cevap vermek yerine. “Siyah saçlı kız. Kimdi o?”

Max’in yüz ifadesi sertleşti, uzun bir süre konuşmadı. “Kız kardeşimdi.”

Tık.

Duygusuz bir sesle tekrar konuşmaya başladığında uzaklara dalmıştı. “Sonraki sorunun cevabına gelince... Evet, diğerleriyle birlikte öldü.”

Savaş kurbanları, demişti bir keresinde aynı kesin kararlılıkla
“Başkaları da var mıydı?”

“Kardeşlerim mi? Evet. Yedi kardeşlik. Bir de annemle babam vardı.”

Tık... Artık daha hızlı ve haşin kesiyordu.

“Gürültülü bir evdi.”

Yedi.

Böylesine büyük bir aileden yalnızlığa geçmek kim bilir ne kadar korkunç ve ürkütücüydü. “Bana anlat,” dedim usulca.

“Ailemi mi?”

“Evet. Nasıl insanlardı?”

Dudaklarının kenarları belli belirsiz gerilirken duraksayan ellerine baktım. Anılar denizine parmak uçlarını değdirmiş gibi uzaklara dalmıştı. “Anlatacak çok şey var. Babam eğlenceli ve dost canlısıydı. Annem ise utangaç ve çekingen bir kadındı.”

Tı-ık.

Yavaşladı.

“Üç erkek, üç kız kardeşim vardı. Brayan, Variaslus ve Atrac-
lius. İkizler Shailia ve Marisca. Bir de Kira.”

Altı kardeş... Küçük Max’in her gün kardeşlerinin gürültüsünden ya da kavgasından kaçmak için köşelere saklandığını hayal edebiliyordum. Eşyalarına bu kadar düşkün olması şaşırtıcı değildi. Muhtemelen kalabalık bir evde sürekli eşyalarını korumak zorunda kalarak büyümüştü.

“Muhtemelen... ikinciydin,” diye tahmin yürüttüm. Arada sırada tanık olduğum korumacı bir tavır geliştirmişti. Muhtemelen orduya katılarak korumacı tavrını kanıtlayacak kadar gençti.

Dudaklarında şaşkın bir gülümsemeye bana baktı. “İyi tahmin.”

Halimden memnun bir ifadeyle parmağımı gözümün altına bastırdım. “Seni açık bir kitap gibi okuyabiliyorum, Max. Büyük bir soru işareti falan değilsin.”

Bu yalnızca kısmen doğrudu. Bilmek hoş bir duyguydu ama daha sorulacak bir sürü soru vardı.

Bilgiç bilgiç sırttı. “Öyleyse sorularına cevap vermesem de olur, her şeyi bilen yüce bilge.”

“Gördüğüm kardeşini anlat.” Gülümsemesi kaybolunca hemen ekledim. “Ölümünü değil. Yaşarken nasıldı?”

“Kira en küçüğümüzdü.”

Tık.

Ölü tomurcuğu yakmak yerine kucağında tuttu. “En tuhafımızdı. Nasıl söylesem bilmiyorum ama... iğrenç şeylerden hoşlanırdı. Mesela örümcekler gibi. Zehir kadar keskin bir zihni vardı. Üstelik daha küçücüktü. Öldüğünde on iki yaşındaydı. Nasıl biri olabileceğini görme şansımız olmadı ya da...” Kelimeleri bulamayınca pes edip sessizliğe gömüldü.

Her zamanki gibi, Max’in düşünceleri aralayamadığım bir perdenin ardındaydı ama aramızdaki havayı geren kederini ve zihnine girdiğimde hissettiğim o kayıp duygusunu hâlâ hissedebiliyordum. Kayıp duygusunu kalbim çok iyi biliyordu.

“Köle tacirleri köyüme geldiğinde, tanıdığım herkesi geride bıraktım,” dedim. “Arkadaşlarım, ailem... annem. Hepsi madenlere gönderildi. Aralarından yalnızca ben lordlara köle olarak satıldım.”

Gümüş hatlarıyla sırtlarını dimdik tutarak karanlığın içerisinde kayboluşları hâlâ aklımdaydı. Beni yeni bir hayata götüren derme çatma arabadan onları izlemiştim.

“Üzüldüm,” diye mırıldandı Max. Sesi samimi geliyordu. Hissettiklerimi anlamış gibiydi.

“Muhtemelen hepsi ölmüştür. Madenler hızlı öldürür. Ya da belki kendi canlarını almışlardır.” Yetişkinler birbirleriyle, kendilerini o tünel mezarların girişinde bulduklarında ne yapacaklarını konuşurdu. Kaçınılmaz ve alçaltıcı bir ölüm yerine, bütün bir köyün dillerinin altında sakladıkları zehri yuttukları duyulmamış şey değildi. Birer birer yere yığılan o insanları hayal edebiliyordum. Düşüncelerimi kovmak için gözlerimi kırpıştırıp yutkundum.

“Ama en kötüsü...” diye devam ettim ağır ağır. “Bir sürü başka köleyle birlikte bir yerlerdeki bir deliğe gömülmüş olduklarını düşünmek. Öldüklerini düşünmekten nefret ediyorum. Ama onları hatırlayan kimsenin kalmamış olmasından daha çok nefret ediyorum.”

Bir tek ben kalmıştım.

Annem güçlü ve akıllı bir kadındı. Ben de dahil olmak üzere, bütün köy halkının dayanağıydı. O bile birkaç anım dışında hiçliğin içerisinde solup gitmişti.

Ilık bir yel saçlarımı uçururken etraftaki yaprakları hışırdattı. Kıpırdamadığımız halde Max'in sıcak omzunu hemen yanı başımda hissediyordum.

“Biz kimiz ki?” dedi sonunda alçak ve boğuk bir sesle. “Böylesine değerli bir şeyi yüreğimizde taşıyabilir miyiz?”

Dile getirmekten çekindiğim birçok sorudan biri de buydu ve her gün beynimi meşgul ediyordu. Henüz cevabı bulamamıştım.

Makasın ıslak toprağa düştüğünü duydum. Max'in elleri kıpırdamıyordu. Uzunca bir süre sessizce otururken, yaslı anılar hayaletler gibi etrafımızı sarmıştı.

Tekrar konuşmaya başladığımızda aradan ne kadar zaman geçtiğini kestiremiyordum. "Ara'ya nasıl gelebildin?"

"Çoğunu hatırlamıyorum. Çok yaralıyım."

"O yaralarla okyanusu mu geçtin?"

"Evet." Sırtüstü çimlere devrildim. "Arkadaşım ayrılmama yardım etti."

"Sarışın arkadaşın."

Utanç göğsümü sıkıştırdı. Serel'in vedasının hatırası yanaklarımı yakıyordu. "Onu bıraktım," diye fısıldadım. "Bana yardım ettiği halde onu bıraktım."

"Geri getireceksin," diye mırıldandı.

"Getireceğim. Geri getirmeliyim."

"Uğruna senin gibi savaşılan birini tanıdığı için şanslıymış."

Belki öyleydi. Belki de değildi. Sadece ben vardım. Ve etrafımda bir sürü Serel vardı.

Yıldızlar bulanıklaştı. Tanrılar aşkına... yorgundum. "Tairn'e benimle geldiğin için teşekkürler," diye mırıldandım. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Göz ucuyla Max'in de sırtüstü yanıma uzandığını gördüm. Sıcaklığı tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Oysa birbirimize dokunmuyorduk bile. Aynı sıcaklık sesine de yansıyor. "İyi bir takımdık."

Çimlerin ve toprağın üzerinde fısıldayan gece esintisiyle orada öylece uzanırken konuşmadık. Sonunda güneş ufka yükselirken gözlerim kapanmaya başladı.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

“Eh, bu gerçekten tatlı.”

Gözlerimi yakıcılığıyla saldıran güneşe açtım, zonklayan bey-nime saldırıyormuş gibiydi. Gözlerimi kırpıştırdığımda kollarımı göğsünde kavuşturmuş, gümüş örgüleri parlayan biri karşımda netleşmeye başladı.

“Sabahladınız mı?” diye sordu Nura.

“İşte sabah olduğunda ilk görmek istediğim kişi!” Max’in mahmur sesi yanımdan yükseliyordu. Doğrulurken ona kısa bir bakış fırlattım. Birbirimize dokunmamıştık ancak yan yana uyu-yakalmıştık. Sevimsiz olmasa da rahatsız edici yankıları olan bir yakınlık hissine kapılıyordum.

“Hâlâ öyle mi? Koltuklarım kabarıyor, Max. Tabii bu biraz acı sayılır.” Nura yerinden kıpırdamadan ayağa kalkmamızı izledi.

İğneleyici sözlerine rağmen sesi her zamankinden daha duygusuzdu. Doğrulup bakışlarımı ona çevirdim, onun da yorgun olduğunu görebiliyordum. Gözlerinin altında mor halkalar belirmiş, yanakları çökmüştü. Şimdiye kadar onu hep zarif ve güçlü görmüştüm ancak şimdi kırılganlık derecesinde zayıf görünüyordu.

“Ayrıca...” diye ekledi ikimize bakarken. “Neredeyse öğlen oldu.”

Max anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

“Diğer yandan dinlenmek için ne yaptığınız beni ilgilendirmez. Dinlenmeyi hak ettiniz. İyi iş çıkardığınızı söyleme fırsatı bulamamıştım.” Gözleri ikimiz arasında gidip geldi. “Zekiceydi.”

“Birinin binlerce insanı binanın altına gömmek dışında bir şeyler yapması gerekiyordu,” dedi Max. Elinin tersiyle sol gözünü ovuştururken diğer gözüyle ona ateş saçıyordu. “Ama ne derler bilirsin. Herkes kendi kuyusunu kazar, haksız mıyım?”

Nura bariz bir şekilde irkilirken, “Buna gerek kalmadı,” dedi. “Sayenizde.”

“Onun sayesinde,” diye cevap verdi Max. Çenesiyle beni işaret ediyordu. “Eee, senin için ne yapabiliriz Nura?”

“Tisaanah’yla konuşmaya gelmiştim.” Beni tepeden tırnağa süzüyordu.

Bir anda pamuklu geceliğimle olduğumu hatırlayınca kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Max bir işaret almış gibi homurdanarak izin istedi. Kulübeye yürürken omzunun üzerinden bana doğru baktığında uyandığımızdan beri ilk kez göz göze geldik. Bakışmamızda çok daha saf ve samimi olan bir şeyler vardı.

“Nasıldı?” Önüme döndüğümde Nura da kaşlarını belli be-

lirsiz çatmış halde onun arkasından bakıyordu. Dudaklarını bük-müştü. Sesi bastırıldığı endişesiyle farklılaşmış olsa da zaten normal halinden tamamen farklı görünüyordu. Onu neredeyse tanıyamayacaktım.

“İyi,” dedim. Tam olarak doğru değildi, Max hep iyi olmamıştı ama böyle söylememi isteyeceğini biliyordum.

“İyi bir öğretmen mi?”

“Evet.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “İyi bir öğretmen olacağını biliyordum.” Tekrar bana baktığında gözleri biraz dalgındı. “Tairn’de iyi iş çıkardın. İtiraf etmeliyim ki, düşündüğümünden daha iyiydi. Ayrıca sana şahsen teşekkür borçluyum. Tairn halkı da öyle.”

Enkazı, oyuncak köpeği, kuleden çıkan halkın sahip olduğu yılgın ifadeyi düşündüm. “Buna rağmen çok kayıpları var.”

“Evet,” diye kabul etti ağırbaşlılıkla. “Buna tanık olduğun için üzgünüm.”

Sözlerinin belirsizliğine rağmen anında kendinden... kuledeki acımasızlığından bahsettiğini anlamıştım. Şu anda bile ona bakıp karanlık odada bembeyaz bir dehşet saçan silueti düşünmemek imkânsızdı. “Neden Pathyr Savoi’a yalan söyledin?” diye sordum. “Yani... onu öldürmeden önce?”

Yüzü sertleşti. “Gerçeğe çok yakındı. Şahsi intikamı için kendisine ait olmayanı kurban etmeye hazırlanıyordu. Kaybı ve acısını çok iyi anlıyorum ama böyle korkunç bir bencilliğe tahammülüm olamaz.”

O anda bile hiç tahammülü kalmamış gibi görünüyordu. Sanki dünyayla arasına bir duvar örmüştü. “Ama yaptığım şeyin seni et-

kilemesine üzüldüm,” diye ekledi daha yumuşak bir sesle. “Kimse seni buna hazırlamadı.”

“Kimse böyle bir şey için hazırlanmaz.”

Duygusuz bir şekilde kıkırdaması bana tuhaf bir şekilde Max’i hatırlatıyordu. “Doğru,” dedikten sonra devam etti. “Sözünü yerine getirdin. Biz de sözümüzü yerine getireceğiz, Zeryth bunu sana vermemi istedi.”

Ceketinin cebinden gümüş mumla ay şeklinde mühürlenmiş kırıxık bir mektup çıkardı. Üzerinde mükemmel bir el yazısıyla tek bir kelime vardı. *Tisaanah*.

Elimde mektubu çevirdim. Nura’nın cebinde olmasına rağmen kâğıdın sahip olduğu soğukluk irkilmeme sebep oluyordu. “Teşekkür ederim,” dedim sonunda. Nura cevap vermeyince yüzüne baktım. Çenesini kulübeye doğru çevirmişti.

Max tekrar dışarı çıkıp kapının yanında yığılı odunları düzeltmeye koyuldu. Nura’nın yüzündeki ifadeyi tam olarak çözemiyordum. İnsanların aklından geçeni okumakla övünürdüm... ama tıpkı buzlu bir camın ardındaki bulanık bir siluet gibi, Nura benim için hâlâ bir gizemdi.

“Senin için savaşa geldi, bunu biliyorsun,” dedi Nura. “Yalnız kalmaman için.”

“Biliyorum.” Tuhaf bir şekilde kalbimi ısıtsa da bu sorumluluğun yükünü omuzlarımda hissedebiliyordum.

Nura yeniden bana döndü. Gözlerinin kıyısında belli belirsiz uzak bir gülümsemenin işareti olan cansız bir ışıltı vardı. “Seni yalnız bırakmayacağını biliyordum.” Sonra bir şey söylememe fırsat bırakmadan avucunu kaldırıp yorgun bir şekilde vedalaştı ve bir anda gözden kayboldu.

OTURMA ODASINDA VOLTA atarken mektubu yüksek sesle okuyordum. Max elinde çay fincanıyla beni izliyordu, diğeri eli cebindeydi.

Tisaanah...

Nura senden ilk bahsettiğinde çok mutlu oldum. Bana ulaşmaya çalıştığını öğrendim. Yokluğum ve sessizliğim için en derin özürlerimi sunarım.

Yakında Ara'ya döneceğim. Tabii ki asil ve hak ettiğın ricanı yerine getirmek için elimden geleni ardıma koymayacağım. En derin saygılarımla, sözüm sözdür.

Yetenekli olduğunu başından beri biliyordum.

- Z.

Okumayı bitirdiğimde başımı kaldırıp Max'in yılgın bir ifadeyle göz devirdiğini fark ettim. Kâğıdı çevirdim, katladım, sonra tekrar açtım. Hepsi bu kadar mıydı? Birkaç cümle ve muğlak bir... söz?

“Zeryth ve boş sözleri. Bunu bulmayı umduğundan eminim.” çayından son yudumu alırken elimdeki mektuba alaycı bir bakış fırlattı. “Ama en azından sonunda sana tatlı bir şekilde patronluk taslamış. Eminim bütün bunlar göz kamaştıran başkomutanın her zaman yeteneklerine *inandığını* bilmeye değmiştir...”

İğneleyici sözlerini duymuyordum bile. Kâğıt neredeyse elimden düşecekti. “Başkomutan mı?” diye cıykladım.

Gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Zeryth, başkomutan mı?”

“Bilmiyor muydun?”

“Nereden bileyim ki?”

“Nereden *bilebilirim* ki.”

“Neyi nereden bilebilirsin?”

“Ara dil bilgini düzeltiyorum,” diyerek burnunu havaya dikti.

“Gerçekten bilmiyor muydun?”

Kaşlarımı çatarak yine mektuba baktım. Onca zaman geçirdiğim adamın, dünyanın en güçlü organizasyonlarından birinin en yüksek rütbeli üyelerinden biri olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. “Hiç söylemedi.”

“Şaşırdım. Rütbesiyle övünmeden yarım saat geçirdiğinde eriyip gideceğini düşünürdüm.”

Bu yeni bilgiyi kafamın içinde evirip çevirirken sessiz kaldım. Bir yandan, bu oldukça iyi bir şeydi. Başkomutanın beni isimle tanınması kuşkusuz lehimeydi. Diğer yandan ise...

Midemin yandığını hissedebiliyordum. Max’in benim adıma duyduğu kızgınlığa aldırmamıştım ama şimdi lanet olası başkomutanın köleliğim sırasında benimle bir arkadaşlık kurup, sonra beni orada *bırakması*... Dişlerimi sıkarken kasılan çenemin düşüncelerimi bastırmasına izin verdim. Kâğıdı güzelce katlayıp masaya bırakırken, “Önemli değil,” dedim sertçe. “Derse geç kaldık.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Bahçede bağdaş kurmuş, Max'in toprağa bir çember çizmesini izliyordum. Çizimini merkezden farklı açılarla geçen üç çizgiyle tamamladı.

Meraklı sırtışımı bastırıyordum.

Bir haftalık hassas ve değişken normallik gelip geçmiş, kendimizi toparlamamız uzun sürmüştü. Sonrasında takvime bakıp irkilerek sınava sadece iki ay kaldığını fark etmiştik. Her şey düşünüldüğünde, çok zamanımız yoktu. Bu yüzden Max'in sonunda hızlanmaya karar vermesi yüzünden heyecanlıydım...

"*Stratagram*'lar," derken dalı bıraktı. Elini öne uzattığında avucunda manyetik bir güçle derisinde tomurcuklanmış gibi görünen çeşitli taçyaprakları belirdi.

Gülümsemem solarken hiç etkilenmemiş gibi ona baktım. "Hepsi bu kadar mı?"

“*Hepsi bu kadar. Lütfen.*” Parmaklarını yayıp taçyapraklarını karıştırdı. Bir zambak, bir ortanca, bir menekşe yaprağı... Aslında akla gelebilecek her çiçeğin taçyaprağı vardı. “Bunu açıklama amacıyla yaptım,” dedi. “Bahçedeki her çiçekten tek bir taçyaprağı istiyorum. Bunun için sihri aynı anda farklı yönlerle gönderebilmek ve *düşünmek* gerekiyor.”

“Düşünmek?”

“Her çiçek türünden ayrı ayrı birer taçyaprağı istediğimi söylemem ve sihrin bunu anlamasını sağlamam gerekiyor. Kolay görünebilir, aslında öyledir de ancak sihrin aynı anda bir sürü farklı yöne gitmesi gerekiyor. *Stratagram*’larla kontrol etmek işi kolaylaştırır ama bir gereklilik değildir. Bu yüzden çoğu hünerci bunları seyahat etmek gibi şeyler için kullanır. Sihirlerine kendilerini nereye götürmesini, nerede bırakmasını ve oraya nasıl götüreceğini söylemeleri gerekir. Sadece, bunu zihnen yapmak karmaşıktır.” Cebinden küçük bir kâğıt tomarı, diğer cebinden de Via’nın atölyesinde seçtiğim siyah sıvı dolu şişeyi çıkardı.

“Mürekkep,” dedim. Ne olduğunu yeni fark etmiştim.

“Öyle sayılır. Mürekkepten biraz daha fazlası.” Gözleri ışıldarken esprinin anlaşılmadığı tarafında kaldığını hissettim. “Şimdi senden aynısını yapmanı istiyorum. Her çiçekten bir taçyaprağı. Hiç etkileyici bulmadığına göre, yapman kolay olacaktır.”

Mürekkebi açıp bana uzattığı kalemi aldıktan sonra yere çizdiği çembere baktım. Aynısını çiziyordum ki...

Bir cıyıklama eşliğinde arkaya yuvarlandım. Kalem kâğıda değdiği anda sihir bir şok dalgası gibi elime akarak dumanlı kıvılcımların uçuşmasına neden olmuş, hazır olmadığım bir güçle adeta suratıma bir tokat atmıştı. Kendimi toparlayabildiğim ilk duyduğum Max’in kahkahası oldu.

Öfkeyle yüzüne bakarken, “Çok teşekkür ederim,” dedim. Ardından kinayeli bir şekilde burnumu çektim.

“Ne demek,” derken Max artık gülmüyordu ama dudaklarında olmasa da kahkahası gözlerinde oyalanmaya devam ediyordu. “Aslında aralarından en zorlu olanı seçtin. Tam sana göre sanırım. Bu sefer kendini hazırla.”

Dizlerimin üstüne çöküp kalemi parşömene değdirmeden önce kendimi hazırladım. Hazır olduğumda parmak uçlarımdan akan sihri hafifçe irkilsem de hızla kontrol altına aldım. Huysuz bir atın dizginlerini ele geçirmeye benziyordu.

“Güzel,” dedi Max. Ama ben çattığım kaşlarımla tamamen çizdiği çembere odaklanmış durumdaydım. Tüm çizgileri noktası noktasına kopyaladıktan sonra çiçek yaprakları için avucumu açtım.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerim fazlasıyla eğleniyormuş gibi görünen Max’e kaydı.

“Neden olmadı acaba?” diye sordu. “Dur, tekrar göstereyim.” Dalla yere başka bir çember ve çizgiler çizdi. Sonra, tıpkı ilk kez yaptığı gibi olduğu gibi taçyapraklar hemen avucunda belirdi.

Kaşlarım hâlâ çatılıydı. Bu çember öncekinden tamamen farklıydı. Çizgilerin sayıları ve açıları diğerinin yakınından bile geçmiyordu. “Anlamıyorum,” dedim.

“Sihir, tıpkı bizim gibi yaşayan bir varlıktır. Bu yüzden yönlendirme şeklin değişmek zorunda. Bu *stratagram*, beş dakika önce ihtiyacım olan şeydi. Ama *bu* otuz saniye önceki ihtiyacımı giderdi. Bundan bir sonraki ikisinden de farklı olacak.”

Dudaklarımı sıkıp bir çember çizdikten sonra duraksadım. “Ama çizgiler ne *anlama* geliyor? Onları nasıl okumam gerekiyor?”

“Bunu sorarken benim duyduğum şeyi sen de duyuyor musun?” Max gözlerini kıstı. “Ben şunu duyuyorum... *Max, bu güvenilir ve sistemli zorbaya nasıl kafa atarım?*”

“Öyle demek istemedim.” Aslında böyle olmasını biraz istemiştim.

“Eh, bu işler zorlamaya gelmez,” dedi ukala bir tavırla. “Yaptığın şeyi hissetmen gerekir.”

Birkaç çember daha çizmeyi denedim. Hiçbir şey olmadı.

“Valtainler bunu yaparken biraz daha fazla zorlanır,” dedi birkaç başarısız denemenin ardından. “Sihriniz, benim sahip olduğumdan çok daha karışık.”

“Nura bunları kullanıyor mu?”

“Evet, inanılmaz şeyler yaptığını şahsen gördüm. Kusurları olsa da çok yetenekli bir hünercidir.”

Nura’yı hatırlayınca bahçedeki tuhaf sohbetimizi düşündüm. Max’e dilimin ucundaki soruları sormanın eşiğine defalarca gelmişim ama özellikle Tairn’dan sonra, hâlâ toparlanmaya çalıştığımız için zaman buna hiç uygun görünmemişi. Şimdi başarısızlığımın öfkesi cesaretimi arttırıyordu. Başka bir çember çizerken, “Nura eski sevgilindi, öyle değil mi?” dedim.

“Pardon?” Max boğulurcasına kıkırdadı. “Konu nasıl buraya geldi?”

“Ama bu doğru, değil mi?”

Başka bir çember. Başka çizgiler. Hâlâ hiçbir şey olmuyordu.

“Evet,” dedi sonunda. “Uzun zaman önceydi.”

Nura’yla Max’in bir zamanlar birlikte olmaları benim için büyük bir sürpriz değildi ama yine de onları bir çift olarak gözümde canlandırmakta zorlanıyordum. Bir bulmacanın iki uyumsuz

parçası gibiydiler. Diğer yandan, Nura benim için hâlâ bir gizem olduğu için böyle düşünüyor olabilirdim. “Farklı görünüyorsun,” dedim. Uzun bir sessizlik oldu. Gözlerimi kâğıttan ayırmadan çemberleri tekrarlıyordum.

Max sonunda konuştu. “Bunu söylemek canımı yaksa da, Nura muhtemelen beni dünya üzerindeki herkesten daha iyi tanıyor. Çocukluğumuzdan beri onu tanırım. Ama birlikteyken farklı insanlardık, çok daha... uyumluyduk.”

Uyumlu. Hmm.

“Neden bitti?”

“Dünya görüşlerimiz tamamen ters düştü ve bu yüzden şiddetli çatışmalar yaşadık.” Başımı kaldırıp baktığımda burnunu kırıştırarak, “Öyle *bakma*,” diye ekledi. “Sana en pis detayları anlatmak için söz vermiş değilim.”

Tiksintiyle gülümsediğimde gözlerini devirdi. “Sonra?” diye sordum. “Başka sevgililer?”

“Seni meraklı ufaklık.”

Ellerim durdu. Parmağımı burnumun ucuna bastırıp bir kaşımı kaldırdım. “U-fak-lık?” Ara dili fazlasıyla acayip bir dildi.

“Burnunu her şeye sokanlara denir. Aslında bu deyim senin adın da eklenebilirmiş.”

Başka bir çember çizerken kıkırdadım.

Max’in yüzü aydınlandı. “Bak,” dedi eliyle işaret ederek. Omzumun üstünden baktığımda yere saçılmış çeşitli taçyapraklar gördüm. “Bu da bir şeydir.”

“İstediğim şey bu değildi,” diye surat astım.

“Hiç yoktan iyidir. Ne kadar az düşünürsen o kadar iyi çalışır.”

Dudaklarının kıyısında asılı kalsa da hafifçe solmuş olan gü-

lümsemesine baktım. Kabul etmeliydim... Belirgin elmacık kemikleri ve düşünceli kaşlarının altından bakan delici gözleriyle, çok yakışıklı bir adamdı. Bakışlarım omzunun sağlam çizgisinden koluna, sonunda bileklerinden birer ip gibi gerilmiş kaslara kaydı. Bir partner bulmak onun için hiç zor olmazdı ama eve kimseyi getirmemişti. Diğer yandan birini getirmesi için evden ayrılması gerekirdi ancak o bunu da yapmamıştı. Hiçbir yere gitmemişti.

Gözleri yere inince onu gereğinden fazla süzüp süzmediğimi merak ettim. Hemen parşömenime geri döndüm. “Cevap vermedin.”

“Eh... fiziksel ilişkilerin ötesinde bir şey yaşamamın üzerinden çok uzun zaman geçti. Tabii bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Fiziksel?” diye tekrarladım.

“Bilirsin işte. Daha yüzeysel romantik etkileşimler.”

“Yüzeysel mi?” diye sorarken masum gözlerle öne eğildim. “Nasıl bir yüzeysellik?”

“Eh... doğru kelime seçimi değildi.” Yanakları belli belirsiz kızarmıştı. “Kesinlikle sığ değil ama...” Kıkırdamamak için kendimi zor tuttuğumu fark edince durdu. “Edepsiz.”

Kıkırdamaya devam ederken başımı iki yana salladım. Yeni bir çember çizmeyi denediğimde göz ucuyla etrafta uçuşan taç yapraklar gördüm. Yeterince iyi değildi.

“Neden sorguya çekiliyorum?” diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Peki sen? *Sevgilinle* ne zamandır birliktesiniz?”

Sevgili kelimesini muhtemelen aksanımı taklit ederek söylemişti.

Seev-gile.

“Sevgilim yok,” dedim.

“Sarışın olan?”

“Serel mi?” Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Hayır. O benden çok seninle ilgilenirdi.”

“Ah, anlıyorum.” Max kısa bir süre sessiz kaldı. “Yani... kimse yok mu?”

Konuşmadım. Aklımda başka bir dünya dönüyordu. Sıradan bir Ara hayatı yaşayan normal bir kız olsaydım, ona masum bir ilk aşk ya da aptal bir eski sevgili hikâyesi anlatabilirdim. Bu hayal dünyası fazlasıyla... cazipti. Çünkü kendi acı dolu karmaşık gerçeğimle karşılaştırıldığında çok daha basit kalıyordu. Yine de Max’in aslında bana tam olarak ne sorduğunu bildiğini hissediyordum. Nazik sesinde açık bir kapı vardı.

“Eh, Esmaris vardı. Bir de... dans ettiğim adamlar.” Kelimeler ağzımın içinde acı bal gibi koyulaştığı halde hiç önemli değilmiş gibi konuşuyordum. “Ama hepsi bir hayatta kalma çabasından ibaretti. Değerimi biliyordum ve bunu kullanmak zorunda kaldım.” Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde dudaklarını sıktığını gördüm.

“Bunları yaşamamalıydın.”

Kaskatı ve zorlama bir hareket olsa da omuz silktim. “Daha kötülerini yaşadım.”

“*Sana ne kadar iyi davrandığının farkında mısın?*” diye sormuştu Esmaris, beni öldürmeye çalışmadan saniyeler önce.

“Bu hiçbir şeyi değiştirmez.” Başını iki yana sallaması içimi bir ateşle kavuruyordu. “Bu sana yapılanları hafifletmez, Tisaanah.”

Sözleri içimde bir yerlere... göğsümün derinliklerindeki üstünü örttüğüm bir yaraya dokunuyordu. Defalarca kendime ne kadar şanslı olduğumu söylemiştim. Sonuçta arkamda bıraktığım insanlar ölmüştü, bense hayatta kalmıştım. Buna rağmen Max’in

haklı olduğunu biliyordum. Esmaris'in beni öldüresiye dövmeye çalıştığı günden beri biliyordum. Korkunç şeyler görmüş, korkunç şeyler *yaşamış*, buna rağmen eski efendimin titiz özenini sevgi sanmıştım. Benimle ödüllü atlarından biriymişim gibi ilgiliniyordu. Şımartıyor, bakıyor, kırıyor, biniyor, çifte atmaya başladığında ıskartaya çıkarıyordu.

Her şeye rağmen, *şanslı* olan kişi bendim.

“Özgürlüğümü satın almaya çalıştığım gün, bana kim olduğumu unuttuğumu söylemişti,” dedim usulca.

Tekrar baktığımda Max'in çenesi kasılmıştı, gözlerinde kederli ve dalgın bir ifade vardı. Hiçbir şey söylemedi.

“Belki bir açıdan haklıydı,” diye devam ettim. “Ama onun kim olduğunu da unutmuştum. Beni bir eşyadan fazlası olarak göremeyeceğini unutmuştum.” Onunla tanıştığımda henüz çocuktum. Küçük bir çocukken beni yanına almış; beni sadece arada sırada dövdüğü, tecavüz etmek için birkaç yıl beklediği ve diğerleri gibi ölüme göndermediği için minnettar olmam gerektiğini söylemişti.

Şanslısın, Tisaanah. Sana iyi bakıyorum.

Kalemi tutan parmaklarım bembeyaz kesildi. Kâğıdın üzerine bilinçsizce yeni bir çember karaladığımda avucumda birden taçyaprakları belirdi.

BAHÇEDEKİ TEK ZAFERİMDEN sonra hepsi başarısız olsa da bütün gece boyunca şekiller çizmeye devam ettim.

Max'le rahat bir düzen kurmuştuk. Her zamanki gibi ocağın yakınında, etrafıma saçılmış kâğıtlarla yere kurulmuştum. Max de her zamanki gibi elinde kitabıyla bir koltuğun üzerine yayılmıştı.

Gece ilerlerken titreşen alevlerin altında çizimlerim dalgalanmaya, gözlerim bulanıklaşmaya başlıyordu. Bazen tıpkı bu gece olduğu gibi burada uyuyakalıyorduk. Sonunda sabahın ilk ışıkları görüldüğünde kan çanağı gibi gözlerle uyandık.

“Tisaanah.”

Max’in boğuk sesi o kadar usulca çıkmıştı ki yorgunluğum ve ateş çıtırtıları arasında neredeyse duyamayacaktım. Başımı kaldırdığımda çarpılmış gözlükleri, gergin yüzü ve düşünceli gözleriyle beni seyrettiğini gördüm.

“Bence...” diye söze başladı. Fazlasıyla ciddiydi, sesi havaya karışan buhar kadar kısıktı. “Kim olduğunu unutmadın. Bence hatırladın. Umarım ki bir daha kimse sana aksini söyleme cesaretini gösteremez.”

Bir an için sessizce gözlerimi kırıştırdım. Göğsüm kalp atışlarımla titreşiyordu. Bir avuç gümüş kelebek yutmuş gibiydim. “Biliyorum,” dedim sonunda. Sanki önemsizmiş bir şey söylüyormuş gibi konuşmuştum. “Ben harikayım.”

Başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi. Kıkırtıları bittikten sonra huzurlu sessizliğimize gömüldük.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Sekiz hafta.

Sınavlara sadece bu kadar süre kalmıştı. Tairn'de ve sonrasında yaşananların getirdiği o yeni, tuhaf yakınlık sayesinde Max'le birlikte berrak bir zihinle hedefimize odaklanmıştık. Günde on, on iki, on altı, on sekiz saat... bazen ikimizden birden ya da herhangi birimiz yorgunluktan bir koltuğa çökene kadar çalışıyorduk.

Sanki taşlar yerine oturmuştu, ikimiz de bunun adını koymıyorduk. Sadece rahatlayan sohbetlerimizde, çalışırken bakışlarımızla anlaşmamızda ve akşamları evin sessiz güvenliğinde hissedebiliyorduk. Hayatlarımız nabız, kalp atışı ve nefeslerden ibaretti. Aradaki sessiz anlarda, geceleri koridorda çıplak ayaklarıyla yaptığı yürüyüşleri, strese girdiğinde boğazındaki tek bir kassın seğirmesini, komik olmasa bile espri yaptığım her anda ortaya

ıkan gülümsemesinin fısıltısını ezberlemiştim. Sırtıtışının soldan başlayıp sağ tarafa doğru yayıldığını, zencefil çayını her Şeyden çok sevdiğini ve sevmediği Şeyleri biliyordum.

O da sessizce beni keşfediyordu. Bunu biliyordum çünkü bir gün, uzun süredir bana ayı nasıl istediğimi sormadığını fark etmiştim. Bu meyveyi hiç sevmemesine rağmen benim için evde her zaman ahududu bulundurmaya başlamıştı. Geçirdiğimiz günlerin sonunda, en uykulu olduğumuz anlarda bana hep sessizce sorular soruyordu.

Serel’ı anlat. Bana annenden bahset. Nyzerene nasıl bir yer?

Bense tam tersini yapıyor, zor soruların etrafından dikkatli adımlarla dolaşarak parmaklarımı üstü özenle örtülmüş sızıntılı yaralardan uzak tutuyordum. Max’in gemişı hâlâ büyük bir gizemdi ama çok merak etsem de hüznünü görebiliyor, sorulmayan soruların getirdiği rahatlığın... o tavizin değerini anlayabiliyordum.

Bu sözsüz anlaşmayla birbirimizin dayanak noktası haline gelmiştik. Kbuslarla uyandığım gecelerde beni temiz hava almam için bahçeye çıkartıyor, tuhaf bir huzursuzlukla sessizce yanımda yürümeyi teklif ediyordu.

Ara dilini iyice öğrenmiştim. Yine de arada sırada, bütün dil bilgisi kurallarını paramparça eden gerçekten anlamsız kelimeler ağzımdan kaıveriyordu. Özellikle yorgun olduğum bir gün, Max’e *stratagram* mürekkebinin nerede olduğunu sorarken büyük bir suç işlemiştim.

Nereye kara su... gitti?

Max hiç duraksamadan çekmeceye uzanıp mürekkebi çıkar-mış, Sammerin’in dehşetli hayreti karşıсында da omuz silkip, “Bir süre sonra Tisaanah dilinde ustalaşıyorsun,” demişti. Hemen son-

rasında göz göze gelip küçük ama gururlu bir gülümsemeyi paylaşmıştık.

Günler birbirini kovaladı, uzadıkça uzadı, ardından kıvrılarak kısaldı. Yaklaşan sonbaharın bir uyarısıymış gibi havadaki serinlik yavaş yavaş ısırmaya başlamıştı. Bahçe hâlâ bütün vahşiliğiyle geliyor, sarmaşıklar birbirine dolanıyor, çiçekler parke taşı patikaların üzerine bütün güzellikleri ve yabani iştahlarıyla sarkıyordu.

Sınava bir hafta kalmışken, serin bir sabahta o çiçeklerin arasında çalışıyorduk. Yaptığım korkunç bir espriye karşılık Max yüzünü ekşitip başını iki yana sallayarak, “Berbat. Oldukça berbat,” diye cevap verdi.

“Şimdi böyle diyorsun,” diyerek karşılık verdim. Havayı ellerimin arasında eğip büküyordum. “Ama ben gidersem ne yaparsın?” Bunu şakayla karışık söylemişim, oysa kelimeler ağzımdan çıktığı anda adeta birer tuğlaya dönüşüp affetmeyen bir güçle bize çarptı.

Max’in gülümsemesi solmuş, kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu. Şaşkın bir sessizlikle birbirimize bakarken somut ama tarif edilemez şeyler aramızda yoğunlaşıyordu. Hayatlarımızda birbirimiz için küçücük ama sıcak birer alan açmıştık ve insanın inkâr yeteneğinin bir mucizesi sayesinde kaçınılmaz olanı hiç düşünmemiştik. Şimdiyse ilk kez ayrı düştüğümüzde aramızda oluşacak uçurumun büyüklüğünü görebiliyordum.

En azından, o beni yavaş yavaş bırakacaktı.

“Sanırım...” dedi sonunda. Ayağıyla yerdeki bir sarmaşık dalını dürttü. “Sonunda bahçemi yine kontrol altına alabileceğim.”

Çenemi tutup birden yerde ilginç bir şey görmüşüm gibi yaptım.

Göğsümde aniden beliren rahatsız edici boşlukla mücadele ediyordum. Hedefime öylesine odaklanmıştım ki arkamda bırakacaklarımı düşünmek için hiç zaman ayırmamıştım. Düşüncesi bile söylemeye hazır olmadığım kelimeleri dilimin ucuna getiriyordu.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Burnumun ucunda duran ter damlası yere düşmemek için direniyordu.

Max art arda emirler yağdırırken askeri bir kararlılıkla ve jilet kadar keskin bakışlarıyla etrafımda dönüyordu. Avuçlarım açıldı, çaresiz çabalarım sonucunda hava, su ve kıvılcımlar oluşturuyor; illüzyonlar ve elbette gümüş kelebekler yaratıyordum.

Başla. Dur. Yükselt. Hızlı, daha hızlı, daha küçük, daha yavaş... kontrol!

Kelimeleri ağzından çıkmadan tahmin edebiliyor, illüzyonları yaklaşıyor, uzaklaştırıyor, suyu mükemmel bir şekilde şekillendiriyordum.

“Bu ne?” diye söylendi gevşek dirseğimi dürterek.

“Kasten yapıyorum,” dedim nefes nefese. Sıkıttığım dişlerimin arasından konuşmuştum.

“Güzel. Şaşırtmacalı soruydu. Dirseğini kilitleme. Bana kelekleri göster.” Sonra kıpırdamama fırsat kalmadan ekledi. “Kursuz olsun lütfen. Kontrollü hareket et.”

Ellerimin arasında uçurduğum su topu mükemmel bir küreydi. Tamamen yuvarlaktı, havada tutmak için tamamen konsantre olmam gerektiği halde küreden tek bir damla bile sızılmıyordu. Su sürekli kendi içinde dönüyor ama asla dağılmıyordu. Mükemmel bir akıcılıkla içinden kelekler uçurdum. Bir, iki, beş... sonunda küre patlayarak bir kelek sürüsüne dönüşürken, ıslak kanatlar da gökyüzüne yükselerek şeffaf mavi renge büründü.

“Geri çağır.”

İstediyini yaptığımda kelekleri avuçlarıma geri çağırıp etrafımda uçurdum. Yüzümün etrafında uçuşan kanatların esintisiyle saçlarım uçuşuyor, görüşüm engelleniyordu ama o lanet olası ter damlası bir türlü yere düşmüyordu.

“Tekrar ellerine getir.”

Kelekler avuçlarıma doluştu.

“Şimdi beni şaşırt.”

Gülümseyerek parmaklarımı kapattım. Elimi tekrar açtığımda ortaya çıkan metal kelekler ışıldıyordu.

Max dudaklarında seğiren çarpık bir gülümsemeyle elime baktı. “Ne bu? Çelik mi?”

“Evet.”

“Camdan çok daha güçlü. Bu şairane.”

Şımarık sırtışıma bastırırken omuz silktim. Ben de öyle düşünüyordum.

Ama sırtı dikleştiğinde Max’in dudaklarındaki gülümsemenin hayaleti adeta taşlaştı. Ellerini arkasında bağlamıştı. İşe odaklan-

mamış olsam, daha önce hiç görmediğim şahin bakışları karşısında kahkaha atabilirdim. Muhtemelen askerken böyle biriydi. Dimdik sırtıyla sivri dilli ve sert ifadeli bir yüzbaşı...

Saniyeler geçerken midem kasılmaya başladı. Tam sinirlenmeye başlayacaktım ki aniden suratı kocaman bir sırıtışla aydınlandı. “Mükemmel,” derken beni kutsuyormuş gibi ellerini iki yanında açarak havaya kaldırdı. “Tisaanah, artık hazırsın.”

Gerginlik damarlarımda kıvranıyordu. Gülümsemem kısa sürdü. “Yani...”

“*Stratagram*’lara ihtiyacın yok. Bu büyük bir sürpriz olacak.”

“Ama...”

“İyi olmadığın halde öyle olduğunu söylemeyecek kadar kötümser bir adamım. Yaptıklarına bakıp ne yaptığını bilmediğini öne sürmeleri imkânsız. *Hazırsın.*”

“Hazır olduğumu biliyorum,” derken parmaklarımla oynuyordum. “Ama belki geceyi çalışarak...”

“Hayır, izin vermiyorum. En hayati kural bu... Sınavdan önceki gece dinleneceksin.”

“Sen bu kurala uydun mu?”

“Hayır. Ama benim kadar iyi bir öğretmene sahip değildim.” Başparmağıyla uzanıp burnumdaki teri sildikten sonra eline bakarak yüzünü ekşitti. “Son on beş dakikadır düşmesini bekliyordum, dayanamadım,” diye açıkladı. Ardından topuklarının üzerinde dönüp uzun adımlarla kulübeye doğru yürümeye başladı. Onu takip etmemi işaret ediyordu. “Banyo yap. İğrençsin. Yüceler adına yemin ederim ki... Sıkıcı bağımlılığınla gizli gizli *stratagram* çalıştığını görürsem boynunu kırarım.”

PARMAKLARIMI ISLAK TUTAMLARDAN geçirerek saç-
larımı bir omzuma düşürüp uçlarını sıktım. İlk geldiğim akşam
Max'in banyosunda kestiğimden beri oldukça uzamıştı. Ne kadar
uzadığını fark etmemem komikti. Zaman gerçekten uçup gitmişti.

Diğer elim dalgınlıkla ahşap masada daireler çiziyordu. Bir
çizgi, iki çizgi...

“Tisaanah!”

Olduğum yerde sıçradım. Max kollarını göğsünde kavuşturarak
tepeme dikilmişti. “Tahminlerimi boşa çıkarmaman büyük
hayal kırıklığı.”

“Ben aslında...”

“*Aslındaymış*. Lütfen...” Küçümsercesine nefesini verip benim
için kırmızı şarap doldurduğu bardağı masaya bıraktı. “Al bunu.
İşbirliğine yanaşmayan sinirlerle başa çıkmak için iyi bir yoldur.”

“Gergin değilim,” diye cevap versem de bir yudum alarak di-
limin ucundaki acı tadın düşüncelerimi dağıtmasının keyfini çı-
kardım.

“Bu saçmalıkları çoktan aştığımızı ikimiz de biliyoruz,” diye-
rek parmağını gözünün altına bastırdı. Bir kaşı havaya kalkmıştı.
“Seni görüyorum, Tisaanah. Açık bir kitap gibisin.”

Sessiz ve rahatsız bir kahkaha attım. Göğsümün sıkışması,
avuçlarımın karıncalanmasıyla ne yapacağımı kestiremiyordum.

“Seni... bilmiyorum... şehre falan götürmemi ister misin?”
Karşımdaki sandalyeye geçip arkasına yaslandı. Kendi kadehi
elindeydi. “Bence kutlama yapmalıyız. Belki benim gibi sıkıcı bir
münzevinin evinde kutlama yapmak istemezsin.”

“Kutlama için çok erken. Belki sınavı geçtikten sonra gidebiliriz.”

Gerçek şuydu ki, buradan başka bir yerde olmak istemezdim. Son anlarımı rahat bir arkadaşlık eşliğinde şarap içerek geçirmek daha güzel geliyordu. Sınavı geçmemin bir önemi yoktu, ne olursa olsun yarın her şey çok daha farklı olacaktı. Bunu gayet açık bir şekilde hissedebiliyordum ve değişmesini istemediğim bir sürü şey vardı.

Max bardağını kaldırdı. “Yarın yapıyoruz o zaman. Kutlanacak gerçek bir zaferimiz olduğunda. Bir köşede Sammerin için kapışan kadınları seyretmek yerine şehre seninle birlikte gitmek çok daha eğlenceli olacaktır.”

Gözümün önüne gelen sahneyle kıkırdadım.

“Anlamak için gerçekten görmem gerekir,” diye masanın üzerine eğilerek gözlerimin içine baktı. Hülyalı bakışlarla ve sakin aksanıyla Sammerin’i taklit ediyordu. “*Ah, demek şapkacısın? Bu harika. Seni gördüğüm anda sanatçı bir ruha sahip olduğunu anlamıştım.*” Başını iki yana salladı. “İğrenç ama aynı zamanda ilginç.”

Max’in asık suratıyla bir köşede hiç eğlenmeden oturduğunu hayal edebiliyordum. “Peki ya, sen?”

“Çok benlik hareketler değil,” derken bardağını dudaklarına götürdü. Küçük bir duraksamanın ardından devam etti. “Ben sosyal nezaket kısmındayım.”

“Ama sonrası... senlik bir hareket sayılabilir mi?” Esmaris’in konağındaki dans günlerimden beri yüzeye çıkmayan rahat bir ses tonuyla soruvermiştim. Şaşkınlığımı bir yudum şarapla boğmaya çalışırken Max’in belli belirsiz kıvrılan dudaklarına bakıyordum.

“Şikâyet eden olmadı,” dedi usulca.

Tenim ürperdi. Gözlerimi tekrar ahşap masaya çevirdim. Tehlikeli bölgedeydim. Buraya ne zaman geldiğimi bile bilmiyordum.

Bir süre sessizce oturduk. Sanki nefeslerimizi tutmuşuz gibi, içeride gergin bir hava vardı.

“Sana bir sürprizim var,” dedi sonunda. Sesindeki rahatlık gerilimi hafifletince nefesimi verdim. Sandalyesinden kalkıp kordorda kayboldu ve çok geçmeden elinde küçük bir kutuyla geri dönüp hediyeği önüme bıraktı. Ardından önemli bir şey değilmiş gibi kapı pervazına yaslandı ancak tuhaf bir şekilde gerildiğini hissedebiliyordum.

İncecik kutuyu süzdüm. Kahverengi deriden düzgünce şekillendirilmişti, en fazla avucumla aynı büyüklükte olabilirdi.

Gözüm tekrar ona doğru kaydı. Elimde değildi. Boğazıma bir yumru yerleşmişti bile.

Sinirleri bozulmuş gibi kıkırdadı. “Bana bakmak yerine açsana. Berbat bir hediye almış olabilirim.”

Kutuyu açtığımda felç olmuş gibi gözlerimi kırıştırdım. Kıpırdıyamıyordum. İçindeki siyah ipek kaplamanın üzerinde altın bir kolye duruyordu. Zincir incecik ve zarifti, ucunda harika bir şekilde ışıldayan kelebekler vardı. Kanatları öylesine mükemmel işlenmişti ki titreştiklerine yemin edebilirdim. Altının kendisi bile zarifti, sanki ışık içinden geçiyormuş gibi hissettiriyordu. Göz alan sarmaşıklar, dikenler ve artık aşına olduğum tomurcuklar kelebeklerin arasından dolaşp mükemmel bir manzara oluştuyordu. Yakından bakınca şeklin kenarında bir yılanın belli belirsiz başını uzattığını gördüm.

Max bunu benim için yapmıştı. Öyle olmalıydı. Çok özeldi.

Göğsüm sıkıştı.

“Arkasını çevir,” dedi usulca.

İstedğini yaptım. Metalin tenime değen tarafında üç minik *stratagram* vardı.

Omzumun üstünden bana doğru eğildi, nefesini yanağımda hissedene kadar yanıma geldiğini fark etmemiştim. “Bu...” dedi ilk şekli işaret ederek. “İyileşmene yardım edecek. Çok nitelikli bir iyileşme değil ama minik sıyrık ve çürükler için yeterli. Sammerin yapmama yardım etti.”

Düşüncesi bile kalbimin burkulmasına neden oluyordu.

Parmağı bir sonraki daireye kaydı. “Bu sıcaklık verecek, ateş yakmana yardım edecek. Yine kısıtlı bir tılsım ama...” Kısa bir ara vererek beceriksiz bir kahkaha attı. “Threll’e gidersen böyle bir şeye ihtiyacın olabileceğini düşündüm.”

Başımı salladım. Konuşmaya cesaret edemiyordum.

Uzun bir sessizlik oldu. Max’in eli hâlâ kolyenin üstündeydi.

“Peki bu?” diye sordum üçüncü şekli işaret ederek.

Sırtını dikleştirdi. Tekrar konuştuğunda sesi daha alçak, daha sertti. Kendini dizginliyormuş gibiydi. “Bu seni buraya getirecek,” dedikten sonra susup boğazını temizledi. “Tabii... buraya dönmek istersen. Sadece birkaç kilometrelik mesafede çalışıyor ama...” Devamını getirememişti.

Tanrılar aşkına.

O anda anladım. Asıl hediye harika bir şekilde tasarladığı bu güzel kolye değildi. Hayır, bana yalnızca zarif bir takı vermiyordu. Max... dünyanın bir köşesindeki yuvasını özenle hazırlayıp koruyan adam bana daha önce hiç sahip olmadığım bir şey veriyordu. Asıl hediye kolye değildi.

Asıl hediye eve dönüştü.

“Tabii... sadece dönmek istersen,” dedi yine usulca.

Gözlerim yanıyordu.

Tabii ki dönmek istiyorum, demek istiyordum. Aslında hiç gitmek istemiyorum, demek istiyordum.

Ama gülümseyemiyordum bile çünkü ağzımı açtığımda ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Bunun yerine kolyeyi ona uzatıp saçlarımı toplayarak boynumu açtım. Kolyeyi takarken parmaklarının her dokunuşu tenimde ateşten izler bırakıyor, ensemden yangınlar başlatıyordu.

“Teşekkürler,” diye mırıldandım sonunda. “Mükemmel.”

Saçlarımı bıraktığımda parmakları omzumdan aşağıya kaydı. “Tıpkı kendin gibi, hem güzel hem de işlevsel bir şeye sahip olmanın iyi olacağını düşündüm.”

Bunu o kadar hızlı söylemişti ki neredeyse ne dediğini algılayamayacaktım. Başımı hızla ona doğru çevirerek nefes nefese, “Max,” dedim. Abartılı bir hayretle elimi göğsüme götürmüştüm. “İşlevsel olduğumu mu düşünüyorsun?”

Gözlerinde bir gülümsemenin kıvılcımları parladı. “Bence işlevselliğin nefes kesiyor.”

Parmak uçlarım kolyedeki kelebek kanatlarını okşarken gözlerim boynundaki gergin kaslarda, dudaklarının kenarındaki kıvrımda, alnına düşen vahşi saçlarında dolaştı.

Doğruyu söylemek gerekirse, ben de onun nefes kesen bir işlevselliğe sahip olduğunu düşünüyordum. Hayatımda gördüğüm en nefes kesici işlevselliğe sahipti.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Birlik kulelerinin zirvesini görebilmek için boynumu ne kadar geriye atsam da yeterli olmuyordu. Altın ve gümüş renklerinde iki duvar gibi yükseliyor, bulutların arasında kayboluyorlardı. Kulenin girişinde son durduğum zaman neredeyse baygın bir haldeydim. Baş döndüren yüksekliği, mimari yapıyı, buradaki *her şeyi* hayranlıkla seyredecek gücüm yoktu. Şimdiyse hayatımda hiç hissetmediğim kadar küçük hissediyordum.

Parmaklarım tıpkı sinirli bir seğirme gibi hâlâ zorlandığım *stratagram*’larda ustalaşmak istercesine avuçlarımda daireler çiziyordu. Max, Sammerin ve Moth’la birlikte kulelerin gölgesinde dururken hepimiz o kaygı dolu enerjiyi hissedebiliyorduk.

“Bu kapılardan içeri gireli çok oldu,” diye söylendi Max kulelere bakarken. Sonra Moth’a doğru döndü. “Gergin misin?”

Moth huzursuzca kıpırdanarak sahte bir özgüvenle, “Eh, biraz çalışmam gerekti ama sanırım sonunda enerji dağılımını anladım,” dedi. “Yani sanırım kazalar olmayacak.”

Max’le Sammerin her zamanki gibi bakışarak sözsüz konuşuyordu.

“Moth son bir haftadır hiçbir şeyi mahvetmedi,” dedi Sammerin. “Hepimiz onunla gurur duyuyoruz.”

“Sürahi hariç,” diye ekledi Moth. “Ama o benim hatam değildi.”

Sammerin yüzünü ekşitti. “Sürahi hariç.”

“Neyse ki sınavda sürahi falan olmayacak, o yüzden dert etmeye gerek yok.” Max bana baktı. “Sen?”

“İyiyim.” Sesim endişemi ortaya koyuyordu ama zaten ne kadar gergin olduğumu bildiğinden emindim. Normalde Moth’u çok eğlenceli bulurdum ama bugün sakarlıklarına en fazla gülümseyerek tepki verebiliyordum. En azından Moth için bu, altı yıldır girdiği sınavlardan sadece biriydi. Sınavı geçemezse bir sonraki yıl için kendini hazırlayabilirdi. Benim böyle bir lüksüm yoktu.

Sammerin’le Moth kapılara doğru yöneldiğinde peşlerine takılmaya yeltendim ama Max nazıkçe bileğimi tutunca olduğum yerde döndüm.

“Bunu yapabileceğine inancımın tam olduğunu bilmeni istiyorum, Tisaanah,” dedi. “Şimdi git ve o dallamalara neler yapabileceğini göster.”

Gergin olduğum halde gülümsemem yanaklarımı geriyordu. “Evet,” dedim. “Bu plan hoşuma gitti.”

Sonra kapıları açtık.

BU KADAR GERGİN olmasaydım, sınavın ilk bölümü çok eğlenceli geçebilirdi.

Max'le birlikte göz kamaştırıyorduk. Max içerideki tek Solarie olarak soluk tenli ve beyaz saçlı Valtain öğretmenler arasında göze batıyordu. Ayrıca bir Solarie'nin bir Valtain'i eğitmesi başlı başına özel bir durum değilmiş gibi şanı yüzünden bakışlar bir parça tuhaf, hatta oldukça komik görünüyordu. Kimse ona nasıl davranacağını kestiremiyor gibiydi. Beceriksiz tokalaşmalar, kafa karışıklığıyla kalkan kaşlar, tereddütlü ve şaşkın selamlaşmalar... Fakat aralarındaki favorim bambaşkaydı. Bir Valtain ona dönüp, "Artık bu işleri bıraktığını sanıyordum," demişti. Max de öylece, "Hangi işleri? Bektan birlik işlerini mi?" diye karşılık vermişti. Bunun üzerine Valtain başını iki yana sallarken panikle ellerini oynatarak, "Şey... *dünya* işlerini demek istemiştin," diyebilmişti.

Bütün bunlara gizli gizli gülüyordum. Zihnimin en azından küçük bir parçası, gergin hissetmek yerine Max'in son derece bariz ve eğlenceli sosyalleşme sıkıntılarının tadını çıkarmakla meşgul olduğu için halimden memnundum. Bunu fark ettiğinde kaburgalarımı dürttü. "Fazla rahat olma," diye homurdandı. "Biraz sonra başına gelecekleri görürsün."

Ah! Sınavlar başlayıp hepsi... *en fazla* on iki yaşındaki bir düzine acemiyle birlikte sıraya girdiğimde suratındaki sırtıştan bundan büyük zevk aldığı belli oluyordu.

Hepsinden yaklaşık iki kat büyük ve Parçalı olmam yüzünden (ki kalabalıktaki öğrenciler arasında benim gibi iki kişi daha olduğunu görmek tatlı bir sürpriz olmuştu) Max'e yönelen şaşkın

bakışlar kadar fazla tepkiye maruz kalıyordum. Ama gözleriyle ateş saçan ve biriyle konuşmak zorunda kaldığında tasmalı bir kedi gibi kıvranan Max'in tam aksine, ben gösterilen ilgiye bayılıyordum.

Sonuçta herkesi etkilemem gerekiyordu. Eğer gözler zaten üzerimdeyse, işim daha kolay olurdu.

Ve herkesi etkilemeyi başardım.

Grup olarak önceden belirlenmiş birkaç tane egzersiz sınavından geçirildiğimizde yeteneklerimize ne kadar hâkim olduğumuzu göstermek zorunda kaldık, yapılandırılmış antrenmanlardan geçirildik ve yeteneklerimizin rafine kontrolünü göstermeye zorlandık. Tanrılar aşkına... bu çok kolaydı. Max'in talimatlarıyla her gün yaptığım şeylerin yanında çok daha basit... çok daha sıkıcı kalıyorlardı.

Bu yüzden biraz gösteriş yaptım.

Etrafımdakiler pürüzsüz bir küreyi korumak için mücadele ederken, ben de suyu manipüle etmem istendiğinde mükemmel kelebekler yarattım. Büyü yapmamı istedikleri her seferde iki, üç, dört illüzyon yaratarak Max'in üzerinde durduğu şekilde büyük bir hâkimiyetle dans ettirerek birbirlerine doladım. Zihinlerimizi birbirimizin sinsî akıl okuma yeteneğine karşı korumamız istendiğinde eşleştiğim öğrenciyi beynimden kovdum, sonra kendi düşüncelerini ona tekrar yansıttım.

Her isteği rahat bir gülümsemeyle karşılıyordum. “*Evet, şimdi?*”

Sınavın ilk bölümü tamamlandığında kendimden son derece memnundum.

“Bir avuç çocuğa üstünlük taslaman hem tiksindirici hem de etkileyici,” dedi Max yanlarına gittiğimde. “En azından bu kadar eğleniyormuş gibi görünmemeye çalış.”

“Niye ki?”

“Bazıları bunu sevimsiz bulabilir.”

Mahcup bir şekilde sırttım. “Ama sen bulmuyorsun.”

Dudaklarının kenarı seğirdi. “Hayır, ben bulmuyorum.”

Beni izlerken geçen her bir saniyeden çok keyif aldığını biliyordum. Zaten bunu inkâr etmesine gerek yoktu. Kalbimi dolduran desteğini ben de asla inkâr edemezdim.

Bunlara rağmen sonrası için endişeliydim. En azından hiçbir şey yiyemeyecek kadar gergindim, bu yüzden Max’le birlikte Şafak Kulesi’nin lobisinde oturup Solarie sınavlarını izledik. İzleyici bölümündeki koltuğuna çöküp teslim olmuş bir dehşetle pencereden dışarıyı seyreden Sammerin, Moth’un sınavının nasıl gittiğini açıkça belli ediyordu.

Yüzümü ekşittim. “Zavallı Moth.”

Max kıkırdadı. “Zavallı *Sammerin*.”

Yan odadaki karmaşada bir çatırtı duyduk. Sammerin’in ne gördüğünü bilmiyordum ama başını ellerinin arasına almış halde derin bir iç çekiyordu.

Artık oradan ayrılmamız gerektiğine karar verip öğle arasının sonunda Gece Kulesi’ne geri döndüğümüzde Willa bizi bekliyordu. Yaklaştığımızı görünce yüzü aydınlandı. “İşte geldiniz! Grup sınavındaki başarın için seni kutlamak istedim, Tisaanah. Mükemmeldin.”

“Kutlama için çok erken,” desem de sırtışıma bastırmaya çalışıyordum.

Neşeyle omuz silkti. “Bu da bir şeydir. Bence kimse başarını inkâr edemez. Geriye yalnızca tekil sınav kaldı. Aslında biraz da bu yüzden geldim.”

Midem düğümlendi. Özellikle sınavın bu kısmı daha çok endişelenmeme neden oluyordu çünkü neler olacağı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Gözüm koridora yönelen diğer acemilere takılınca başımı sallayarak, “Hazırım,” dedim.

Yürümeye başladığım anda Willa’nın sesiyle durdum. “Ah, hayır... senin sınavın başka bir yerde, canım,” diyerek belli belirsiz gülümsedi. “Benimle gel.”

Duraksadığımda tereddütle Max’e gergin bir bakış fırlattım. Belki bu iyi bir şeydi. Sonuçta buradaki sıra dışı durum bendim. Elbette sınavım da farklı olacaktı.

“Peki,” diyerek peşine takıldım.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Daire şeklinde büyük bir odaya alındım. Normal zamanlarda balo gibi etkinlikler için kullanılıyor olabilirdi. Fakat bugün içindeki eşyalar boşaltılmış, geriye duvarlardaki ay sembolleri ve bembeyaz parlayan mermer zemin kalmıştı. Bunlar dışında sadece her birinde basit bir gümüş kürenin olduğu üç kaide ve odanın ortasında duran kocaman düz bir çanak vardı.

Çanağın yanında duran Nura, ellerini önünde birleştirmiş halde beni bekliyordu. Onu görmek bile midemdeki gergin şaşkınlığı körüklemeye yetmişti. Onun kadar önemli birinin benim sınavıma gireceğini tahmin etmemiştim.

Omzumun üstünden salonun diğer yarısındaki balkona baktım. Max korkuluğun üzerine eğilmiş, birbirine kenetlediği parmaklarıyla beni seyrediyordu. Göz göze geldiğimizde yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. Sanırım o da benim gibi şaşırılmıştı.

Nura boğazını temizlediğinde hemen dönüp baktım. “Bu daha ileri düzey bir değerlendirme olacak,” diyordu. “Odadaki üç küreyi fark etmişsinizdir,” derken üçgen şeklinde yerleştirilmiş üç kaideyi işaret etti. “Görevin kürelerin her birini ortadaki çanağa transfer etmek.” Sonra elini büktüğü dudaklarının üzerine götürdü.

Gözlerim üç küre arasında mekik dokuyordu. Sonra çanağa baktım. Basit görünüyordu. Fazlasıyla basit. Hatta çocuk oyunu bile denilebilirdi. Bütün sınavların standart bir parçası olup olmadığı merak ettim. Yoksa benim için ayarlanmış bir görev miydi?

“Anlıyor musun?” diye sordu. Her zamanki gibi yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

“Anladım,” dedim başımı sallayarak.

O da başını sallarken dudakları kıvrıldı. “Güzel. O zaman başlayabiliriz...”

Bir parmağını kaldırdı.

Sonra iki.

Üç.

“Şimdi.”

Ardından ellerini havaya kaldırınca zifiri karanlığa gömüldüm.

CİĞERLERİME KADAR SİNEN karanlık beni bir mürekkep hokkası gibi yuttu. Nefes almayı kendime hatırlatmam gerekmişti. Hızlanan kalbim resmen gözbebeklerimde atıyordu.

Nefes al, Tisaanah. Görebildiğin sadece bu değil.

Karanlıkta bir fark yaratmamasına rağmen alışkanlıkla gözlerimi yumup görünmez ellerle salondaki küreleri araştırdım. Zihin

gözümde belli belirsiz gümüş bir ışıkla parlıyorlardı. Görünmez iplerini yakaladığımda rahatlayarak sessizce nefesimi verdim.

Hallederim. Bu hiçbir şey değil.

Kürelerden birini kaidesinin üzerinden çekmeye başladım. Ama bunu yaptığım anda vahşi bir güç küreye çarpıp mermer zeminine fırlattı. Ardından atıldım...

...Aynı anda sırtım soğuk duvara yapıştı. Soğuk ciğerlerime iniyor, kemiklerime işliyordu. Gözlerimi kırptırdım. Tekrar açtığımda karanlık yıldızlara bulanmış uçsuz bucaksız dalgalanan otlara dönüştü.

Bir şeyin sırtımdan baldırlarıma süzüldüğünü hissedebiliyordum. Buz gibi havada tenimi yakıyordu.

Kan.

Threll ovasındaydım. Üzerimde incecik ceketim vardı. Ölen atımla birlikteydim.

Buz gibi bir dehşet duygusu omurgamı tırmandı. *Bu bir yanılsama*, diyordum kendime. Nura yüzünden oluyordu. Gerçek değildi.

Değil miydi?

Gözlerimi yumduğumda aynı manzarayı görüyordum. Beynimi zorlayıp gerçekliği ucundan yakalamaya çalıştım. Kuleye, salona, kaidelere geri dönmem gerekiyordu...

Ova manzarası titreşerek rüzgârdaki kum gibi dağıldı.

Küreler yine önümde parlıyor, bir tanesi yavaşça yerde yuvarlanıyordu.

Sihrimle onu kendime çekip parmaklarımla yakaladım. Elimdeki serinlik hissi keyifliydi, sert ve *gerçektir*. Dönüp çanağa bıraktığımda metalin metale çarpma sesinin tatminiyle gülümsedim.

Sonra aniden bir gücün saldırısına uğradım. Bir hava duvarı kaya gibi bedenime çarptı. Daha ne olduğunu anlayamadan sa-

londa uçuğumu hissettim. Sırtım duvara çarptığında boğazımdan boğuk bir çığlık fırladı.

Duvarın dibine düştüğümde karanlık yine çöktü. Bu sefer boğucu bir illüzyonun derinliklerine savruldum. Ellerimin altındaki mermer, Esmaris'in çalışma odasındaki mermerdi.

Şak.

Yirmi dört. Yirmi beş.

Esmaris'in gölgeli yüzü geniş çeperli siyah şapkasının altında titreşiyordu. Dehşet boğucuydu.

Kim olduğunu unutuyorsun.

Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil.

Gerçek değil.

Hayır. Hayır.

Ben bu kadar zayıf değildim. Gerçekliği yakalama arzusuyla Esmaris'in yüzünü tırmaladım. Ayağa kalkmaya çalıştım ama ciğerlerimdeki hava bir kez daha gelen darbeye boşaldı. En azından bu sefer hazırdım... Kollarımı Tairn köprüsünde olduğu gibi önüme kaldırıp kendimi korudum. Darbeye bütün bedenim sarılmıştı ancak ayakta kalmayı başarmıştım.

Nura'nın illüzyonunu hayalimde canlandırarak ipliklerine ayırdım, paramparça bir halıya dönüştürdüm.

Ensemden ter damlaları süzülüyordu. Hem içten hem de dıştan kendimi korumak bütün gücümü tüketiyordu ama bunu bir şekilde yapacaktım. İkinci küreye atıldım. Uzandım. Parmaklarımı serin yüzeyine bastırdım. Tam kaideden almak üzereydim ki bir şeylerin değiştiğini hissettim. O tarafa dönüp baktığımda karanlıkta belli belirsiz bir pırıltı gördüm.

Gölgeler uçuşan bir tül gibi dans edercesine ayrılırken Zeryth Aldris ortaya çıktı.

BÖLÜM OTUZ

Kollarını geniş göğsünde kavuşturmuştu. “Selam, Tisaanah.”

Kafa karışıklığıyla parmaklarım adeta donmuştu ama onun baş döndüren sıcacık gülümsemesiyle gevşedim. Mikov konağındaki küçük odamda geçirdiğimiz akşamları hatırlamıştım. En tatlı anılarımdan bazılarıydı.

Ama anılar bir yana, Zeryth’in gülümsemesinden etkilenmek neredeyse imkânsızdı. Nasıl olduysa, onun ne kadar etkileyici biri olduğunu unutmuştum. Etrafındaki havayı manyetik bir buluta toplayan türden, neredeyse tehditkâr bir yakışıklılığı vardı. Nura’nınkine benzeyen dar, beyaz bir ceket giymişti. Beyaz kıyafeti, beyaz teni ve omuzlarına dökülen beyaz saçlarıyla bu loş ışıkta öylesine parlıyordu ki gözlerimi kısıtığımı fark ettim.

“Zeryth,” derken ne düşüneceğimi kestiremiyordum. Sevinmiş

miydim? Kafam mı karışmıştı? Yoksa canım mı sıkılmıştı. Parmaklarımın arasında duran küreye baktım. İşimiz bitmiş miydi? Daha verilen görevi tamamlamamıştım.

“Tisaanah,” dedi. “Buraya gel.”

Elimi geri çekerken parmaklarımın metalin üzerinden kayışını seyrettim. Sonra kaidenin yanından Zeryth’e doğru yürümeye başladım.

Ayaklarımdan gözlerime gelene kadar beni yavaşça süzdü. “Son gördüğümünden farklı görünüyorsun,” derken dişleri ısıldadı. “Söylesene, en son ne zaman görüştük?”

“Bir buçuk yıl önce sanırım,” dediğimde sırtışı büyüdü.

“Ara dilini iyice öğrenmişsin. Seninle böyle rahatça konuşabilmek ne güzel.” Ellerini ceplerine kaydırды. “Söylesene... burayı sevdin mi? Ara’yı?”

“Sevdim.”

“Eğitim hoşuna gidiyor mu?”

“Gidiyor.”

“Öğretmenin bunu duyduğuna sevinecektir.” Başıyla balkonu işaret etti. “Dönüp el sallla.”

Döndüm. Elim kaldırdım. Gözlerimi balkona kaldırdım. Max’in öfkeyle sertleşen bakışlarını görünce kaygan düşüncelerim sert bir şeye çarptı.

Bir saniye. Bir tuhaflık var.

Kaldırdığım elime... kıvrılan parmaklarıma baktım.

Bir şey yapmam gerekiyordu. Önemli bir şey. Burada olmanın bir nedeni vardı. Her nedense unutmuştum...

Sağımdaki kaidede duran küreye bakınca düşüncelerim netleşti. Tekrar küreye doğru yürümeye başladığım anda, “Dur,” dedi Zeryth.

Ayaklarım durdu.

“Bana bak.”

Ona doğru döndüğümde başını yana eğmişti. “Neden gitmek istiyorsun?”

İyi soruydu.

İstemiyorum, diye mırıldandı beynim. *Gitmek istemiyorum. Hiçbir yere gitmek istemiyorum.*

Ağzıma söz geçirmeye çalıştım. “Yapmam gereken bir şey var.”

“Önemi yok.”

Önemi yoktu.

“Buraya gel.”

Gittim.

“Dizlerinin üstüne çök.”

Dizlerinin üstüne çök, demişti Esmaris.

Ürperdim. “Hayır.”

“Çökeceksin.”

Peki, demek istiyordu dudaklarım ama son anda...

“Hayır.”

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Neler olduğunu o anda anladım. Zeryth’in sihir kullandığını daha önce hiç görmediğimi hatırlamıştım. Beynimdeki basınç düşüncelerimi şekerle kaplayıp yapışkan bir yumruya dönüştürüyordu.

Bu sınavın bir parçasıydı. Geçmem gereken sınavın.

“Dizlerinin üstüne çök,” dedi tekrar. Eğilirken bedenim olduğu yerde donakaldı. Düşüncelerim parmaklarımın arasından solucanlar gibi dökülüyordu ama vahşi bir çabayla kayıp giden bi-

lincime yapıştım. Ardından merakla izleyen bembeyaz gözlerinin içine bakarak, “Hayır,” dedim.

Daha işim bitmedi.

Zeryth, birkaç adım ilerideki Nura’ya bir bakış attı.

Sonra her şey yine karanlığa gömüldü.

Karanlık ve soğuktu. Bütün korkularımın, en kötü anılarımın canlı bataklığındaydım. Tanrılar aşkına hayır... Hayır, yapamıyordum... Tairn’de yaşadıklarımın yanında çocuk oyuncağı gibi kalan bir dehşet batağına saplanmışım. Hayatımdaki bütün korkular, benden koparılıp alınan her şey, gece karanlığında gördüğüm bütün yüzler beni kendine çekiyor; karanlığa, kana ve kırbaç şaklamalarına karışıyordu. Serel’in yanağıma kondurduğu öpücüğün yakıcı sıcaklığı...

“Otur,” dedi Zeryth. Sesi yankılanıyordu.

Otur, güzel kelebek. Dinlen. Çok yorulduğunu biliyorum.

Çok yorgundum. Aşırı yorgundum. Ama...

Daha. İşim. Bitmedi.

Bunu söyleyip söylemediğimi bilmiyordum ama kafamın içindeki çılgılık her şeyi bastırıyordu. Yeni doğmuş bir tay gibi yalpalayarak ayağa kalkmaya çalıştım.

Daha işim bitmedi.

Bu cümleyi kalp atışlarıma bağladım.

Elimle en yakınımıdaki küreye sihirli ipler fırlattım ancak bunu yaptığım anda bir rüzgâr duvarı beni aniden salonun diğer ucuna sürükledi. Kafatasım keskin bir acıyla titreşiyordu.

“Geri gel, Tisaanah,” diye mırladı Zeryth. Güvenliğe ve rahatlamaya bir davetti.

Hayır.

Başıma dokunduğumda parmak uçlarımdaki sıcak kanı hissettim, bacaklarım çoktan ona itaat edercesine yürümeye başlamıştı. Buna rağmen zihnimde kalan tek somut parçayı bulup ona sımsıkı tutundum.

Parmaklarımın arasındaki kanı ovuşturdum.

“Buraya gel, Tisaanah.”

Dinlen, küçük kelebek.

Bir çember çizdim.

Bacaklarım hâlâ hareket ediyordu. Sadece ellerim yere yapışmıştı.

Bir çizgi.

Gözlerimi yumduğumda etraftaki her şeyi parlak bir harita gibi görebiliyordum.

Ben, küreler, üç tane Valtain.

Daha işim bitmedi.

Bir çizgi daha.

“Bunu tekrarlamayacağım...”

Biliyorum, diye düşündüm. Tekrarlamayacaksın.

Şeklimin son çizgisini çektim.

Bir anda gürültü koptu. Metal metale çarpmıştı, birileri dehşetle nefesini tutmuştu, bir ışık duvarı kaotik güzellikte ahenksiz bir melodiye dönüşmüştü.

Gözlerimi tam zamanında açarak kalan son iki kürenin çanağın içinde yuvarlandığını gördüm. Zeryth, Nura ve üçüncü Valtain düştükleri yerden kalkıyordu. Aşağıya baktığımda *stratagram*’ın kendi kanıma bulandığını fark ettim.

O sırada balkondan tanıdık bir ses bağırdı. “*BU. KAHROLASI. ŞEY. DE. NEYDİ?*”

Yere yığıldım.

GÖZLERİM TEKRAR AÇILDIĞINDA, Max ellerini dizlerine dayamış halde üzerime eğiliyordu. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama ne dediğini anlayamıyordum.

Son beş dakikada olanlar beynimde şimşek gibi çaktı.

Nura. Zeryth. Gölgeleler.

Dizlerinin üstüne çök.

Stratagram. Başarılı olan stratagram'ım.

Max tekrar konuştuğunda keskin yoğunluğuyla her bir hecesi beynimde patlıyordu. “İyi misin?”

Başarmıştım.

Başarmıştım.

Başımın yan tarafındaki sıcak ıslaklığa dokundum. Parmaklarımı geri çektiğimde kırmızıya bulandıklarını görebiliyordum. Yanaklarımın neden acıdığını merak ettiğimde sırtıttığımı fark ettim.

Max saçlarımı uzaklaştırıp yaramı inceledi. Acı hissetmiyordum bile. “Sammerin yaranın icabına bakar,” dedi ama yara hiç umurumda değildi.

Çünkü *başarmıştım.*

“Tisaanah, beyninin pelteye dönüşmediğini anlamak için bana bir şeyler söylemen lazım.”

Gülümsemeden duramıyordum. “Çok iyiyim,” dedim boğuk sesimle. “Çok, çok iyiyim.”

Max başını öne eğerek nefesini verirken rahatlaması bitkinliğe dönüştü. “Yüceler aşkına! Hadi kalk. Çılgınlara benziyorsun.”

“Çıl-gın?” Yeni bir kelimeydi. Uzun süredir yeni bir kelime öğrenmemiştim. Max beni kendine doğru çektiğinde başım döndü.

“Deli. Kendi kanına bulanmış halde sırtarak yerlerde yuvarlanan insanlar gibi.”

Çıl-gın.

Hoşuma gitmişti.

Bir el omzuma vurduğunda dizlerim titredi. “Mükemmel bir iş çıkardın, Tisaanah. İnanılmazdı.” Zeryth yanımda durmuş, memnun bir gülümsemeyle beni selamlıyordu. Kolunu uzatıp omzuma sardı. O başka dünyalara ait tılsımı kaybolmuş, yerine çok daha rahat ve dost canlısı biri gelmişti. Buna rağmen elini omzumdan atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Dizlerinin üstüne çök.

Ancak tam aksine, ilk tanıştığı o tatlı kıza yakışacak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Başkomutanı gücendirmek işime gelmezdi. “Uzun zaman sonra seni görmek güzel, Zeryth,” dedim.

Max’in burnu öfkeyle kırıştı, bunun ardından yaşanacak şeyleri biliyordum. “Neydi o öyle?” diye çıkıştı tükürürcesine. “Bir acemiye karşı üç yüksek rütbeli Valtain mi? Bu nasıl bir mantık?”

Ona uyarırcasına bir bakış fırlattım. Benim adıma öfkelenmesi göğsümü kabartmıştı ancak iyi niyetle bile olsa başarıma gölge düşürmesine ihtiyacım yoktu. Zorluklarla karşılaşmaktan korkmuyordum. Kendimi kanıtlama şansı verilmişken bundan asla korkmazdım.

Kendimi kanıtlamıştım. Önemli olan tek şey buydu.

Zeryth, “Maxantarius, bu ne güzel sürpriz,” derken koluma girdi. Gülümsemesi sertleşmişti. “Sonunda topluma karışmaya mı karar verdin?”

“Sadece geçici bir sınav dönemi. Şimdilik, kafam hâlâ karışık.”

“Gerçekten mi? Senin gibi gamsız biri için bile?”

Max resmen hırladı. “Soruma cevap vermedin. Bir açıklama...”

Kapa çeneni.

“Max çok sadık bir öğretmen,” dedim Zeryth’e dönerek. Sesime fazlasıyla tatlı bir tını katmıştım. Sert bakışımı yakalayan Max çenesini tuttu ama belli ki bunu yaptığı için acı çekiyordu.

Zeryth kıkırdarak elini boş verircesine salladı. “Biz eski dostuz. İnan bana, onun büyüleyici kişiliğine çok aşinayım.” Tekrar bana döndüğünde gülümsemesi yumuşadı. “Buraya gelmeyi başardığını duyunca nasıl sevindiğimi anlatmam mümkün değil, Tisaanah. Ama zaten bunu başaracak biri varsa...”

Kocaman gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Max’ın sıkıldığı dişleri arasından söyleyemediklerini duyabiliyordum. *Eh, sen yardım etseydin çok daha önce gelebilirdi...*

Çenesini tutması için gözlerimi bir anlığına kocaman açtığımda surat asarak başını eğdi.

İşıltılı gözlerimi kararlı bir ifadeyle Zeryth’in şahane yüzüne çevirerek önemli olan asıl soruyu sordum. “Threll’den haber var mı?”

Zeryth’in yüz ifadesi donduğunda midem kasıldı. “Evet,” dedi. “Konuşmamız gerekiyor,” diye devam ederek salonun ucundaki küçük bir kapıyı gösterdi. Bunu yapmadan önce bir an için Max’e doğru dönmüştü. “İzninle, Maxantarius. Tek parça halinde geri getireceğime söz veriyorum.”

“Hiç endişelenmiyorum. Bugün kıcını zaten yeterince tekmeledi.”

Tanrılar aşkına, Max!

Ama Zeryth usulca kıkırdadı. “Doğru söze ne denir?” Ardın-

dan bana bakıp eliyle yanına çağırırdı. “Beni takip et, Tisaanah. Konuşalım.”

DARACIK VE BOŞ OLAN beyaz koridorlarda ilerledik. Zeryth benden daha uzun boyluydu, bir seksenin üzerinde olduğu kesindi. Bu yüzden yürürken ona bakmak için yukarı bakmam gerekiyordu.

“İsteğine hemen cevap veremediğim için özür dilerim,” dedi havadan sudan konuşur gibi. “Anlayacağın üzere, sürekli farklı yerlere seyahat ediyordum.”

“Elbette.”

“Esmaris’in konağına uğrayıp olanları öğrenince...” Nefesini verdi. “Eh, oldukça şaşırdım.”

Bütün kaslarım gerildi. “Neler olduğunu anlat,” derken sesime ektiğim şekerler yavaşça erimeye başlamıştı.

“Ortalık... bayağı karışmış. Eminim biliyorsundur, Esmaris öldü.” Bana doğru küçük bir bakış attı. Benim yaptığımı biliyor muydu? Yoksa sadece kuşkulaniyor muydu? Ancak Zeryth kuşkulaniyorsa bile herhangi bir şey söylemedi. “Oğlu yerine geçti.”

“Ahzeen.” Onu iki kere görmüş, daha ilk görüşümde nefret etmiştim. Tıpkı Esmaris’e benziyordu ve büyüleyici havası dışında, babasının bütün acımasızlığını almıştı.

“Evet. Pek dost canlısı olmadığı açık.”

Başımı iki yana salladım. Bu çok hafif kalırdı.

“Ben oradayken babasının katili için çılgın bir av başlatmıştı. *Çılgın* diyorum... çünkü öylesini hiç görmemişim.”

Ancak hayal edebilirdim. Kimse Threll lordları gibi insan

avına çıkamazdı. Av için kusursuz beyaz elbiselerini çıkarıp kan kırmızısına bürünürlerdi. Kan dökme ritüelini adeta benimsemişlerdi, kan soluyorlardı. Ahzeen'in en kanlı ava çıkması için çok daha büyük bir nedeni vardı. Esmaris, oğlunu hiçbir zaman kabullenmemişti. Konağa son geldiğinde babasıyla büyük bir tartışmaya girmiş, kavga alevlendiğinde ise kendini bir *gözünü* kaybetmiş halde konağın kapısında bulmuştu.

Genç adamın şanı ve itibarı, her zaman babasının ona duyduğu çok bilinen memnuniyetsizlikle lekeli olacaktı. Ancak Esmaris öldüğünde, ailenin saygınlığını geri kazanma fırsatı bulmuştu. Üstelik buna engel olacak babası da artık orada değildi. Sonucunda güçlü olduğunu kanıtladığı ve azimli olduğu sürece, bu fırsatı sonuna kadar kullanabilirdi.

“Aslında oraya iki kere uğradım,” diye devam etti Zeryth. “Esmaris'in ölümünden kısa bir süre önce... Bir de seyahatten dönerken, sana mektup yazdıktan hemen sonra.” Bir köşeyi döndük. “İlk seferinde Ahzeen'le adamları hâlâ delirmiş gibi eski lordun düşmanlarını ve ölümüyle ilgisi olabilecek herkesi teker teker bulup katlediyordu.”

Sırtım ürperdi. Rakip aileler üzerinde hâkimiyet kurmak için mükemmel bir fırsattı. Buna rağmen, çok tehlikeli bir oyuna girmişti.

“Yani birkaç ayın ardından tekrar gittiğimde ortalık yatışmıştı. Konak, diğer lordların ciddi tehditleriyle karşı karşıyaydı. Threll'deki herkes bunu konuşuyordu.”

Ellerim titremeye başladı. Hikâye geliştikçe Serel hayalimde farklı şekillerde ölüyordu. İlk katliamda, konaktaki katil avında, nefret ettiği adam için kanlı savaşa gönderildiğinde...

Bir kapının önünde durduğumuzda, Zeryth'in koluna dokun-

dum ama elimi geri çekmedim. Ayakta durmakta zorlanıyordum. “Anlat. Onu buldun mu? Yani... getirmeni istediğim kişiyi?”

Zeryth’in ciddi bakışlarından hiçbir şey anlamıyordum. Elini kapı koluna attı ancak hemen çevirmedi. “Elimden geleni yaptım. Senin için önemli olduğunu biliyorum.”

Önemli? diye çığlık atmak istiyordum. *BENİM için mi? Konu BEN miyim sanıyorsun?*

Sanki bu konu beni aşmıyormuş gibi? Sanki binlerce insanın tepesinde ölüm kılıcı sallanmıyormuş gibi?

Kolundaki parmaklarımı sıktım. Tırnaklarımın bileğine battığını hissedebiliyordum. “*Göster.*”

Zeryth kapıyı açtı.

BÖLÜM OTUZ BİR

Kendimi en kötüsüne hazırladığım için önümdeki yatakta yatan cılız bedenin en yakın arkadaşına ait olmadığını anlamam zaman aldı.

Hayır... Yastıkta yüzü görünmeyen ateş kızılı saçlar başka bir kişiye aitti. Örtünün üzerinde kıpırtısız uzanan kollar, Serel'in güneş yanığı sırim gibi kaslı kollarından daha uzun ve çelimsizdi.

Zihnimin donduğunu hissettim. Hayal kırıklığına mı uğramıştım, yoksa rahatlamış mıydım? Emin olamıyordum. Ancak bunlara rağmen yataktaki kişi dönüp bana baktığında beynim zehir gibi çalışmaya başladı.

Nefesimi tutarken dişlerimi sıktım. Bir an için beni selamlayan yüzün bir insana ait olamayacağını düşünmüştüm. Fakat öyleydi. Üstelik eski bir dostumdu.

Dehşetimi yutup başkasına ait olabilecek sakin ve melodik bir sesle, “Vos,” dedim Threll dilinde. “Seni gördüğüme çok sevindim.”

Vos’un gözlerinde şaşkınlığın kıvılcımları uçuşuyordu. Ama bir zamanlar burnunun olduğu yerde duran üçgen şeklindeki delikler çok daha dikkat çekiciydi. Ya da sağ yanağındaki yanık lekesi. Ağzının üstünden geçip üstdudağını ikiye yaran yara izi.

Hayır. Gözler. Gözlere bak. Gözleri aynı.

Gözleri onu son gördüğümde... Esmaris’ten özgürlüğümü satın aldığım yalanını söyleyerek ahırdan bana bir at vermesini sağladığım zaman olduğu gibiydi.

Yatağının yanına diz çöktüğümde bana boş gözlerle bakıyordu. Zihnini okumaya çalıştım, düşüncelerine dokundum ama sadece yakıcı bir öfke ve acı duvarıyla karşılaştım. Öyle ki neredeyse... *neredeyse* sevinçli maskem yüzümden düşecekti.

Kayıp burnundan geriye kalan deliklerden soluduğu nefesler hızlandı. Yüz ifadesi de sertleşmişti.

“Vos...” Elini tutarken sadece iki parmağı olduğunu fark etmenin şaşkınlığını fark ettirmemeye çalıştım.

“Burada ne yapıyorsun?” derken hırıltılı sesi kırılan dallar gibiydi. “Demek başardın, ha?”

“Sen de başardın. Ara’dasın. Artık özgürsün.”

Bir an için tepki vermedi. Sonra öfkesi bir yangın gibi bütün yüzünü sardı. Kayıp burnunun etrafındaki kaslar seğirirken yarık dudağında sırtışının hayaleti belirdi. Onu bu arsız heyecanı yüzünden hep sevmiştim. Bütün duyguları yüzünde adeta ışıltılı renklerle dans ederdi. Ancak şimdi karanlık öfkesi ve çektiği acı da aynı yoğunlukta yüzüne yansıyor. “Özgür mü?” dedi tükürürcesine. “Sen buna *özgürlük* mü diyorsun?”

“Dünyanın en güçlü hünercilerinin yanındasın. Sana yardım edebilirler,” derken elini ve zihnini okşadım. “Hep böyle olmayacak. Yemin ederim ki olmayacak.”

Yine yalan söylemediğimi ummaktan başka çarem yoktu.

“Bunlar hep senin yüzünden oldu,” diyerek sertçe elini çekti. “O gün yalan söylediğinde bunların olabileceği aklına gelmiş miydi? Ortalıktan kaybolduğunu anladıklarında *bana* ne yaptıklarını hiç düşündün mü?”

Evet. Düşündüm.

Cevap boğazımda düğümleniyordu. Bu iyi miydi, yoksa kötü müydü? Bir önemi var mıydı ki? Gözlerim yanmaya başladı. “Bana olanları anlat.”

“Ne olduğunu *sanıyorsun* ki?”

Ahzeen anlatmak istediği lanet hikâyesinin önemli bir parçası ve tanıdığı olduğunu anlayınca Vos’u sorguya çekmiş, sonra yetersizliği ya da sözde ihaneti yüzünden onu cezalandırmıştı. Belki nedeni bu nedenlerin hepsiydi. Threll lordları kölelerin hayatlarını pek umursamazdı.

“Çok ama çok özür dilerim, Vos,” diye fısıldadım. “Gerçekten üzgünüm.” Sonra eğilip kehribar gözlerine baktım. Ona bu kadar yakinken yüzündeki her bir yara izini bütün keskinlikleriyle seçebiliyordum. “Lütfen Vos... Serel’a ne oldu? O nerede?”

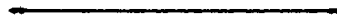
Vos’un yüzündeki öfkenin derinleşmesi mümkün değilmiş gibi görünüyordu, oysa sözlerimle daha da öfkelenmişti. “Ahzeen onu lanet olası savaşlarına gönderdi. Beni içeri tıkmadan, sorgulamadan önce. Yani adını verdiğimde onu nereye götürdüklerini görme şansım olmadı.”

Tenim uyuşmuştu. Vos’un gözleri etimi yakıyordu.

“Sen yaptın, değil mi?” diye tısladı. “Ya sen ya da o... Bunu biliyorum.” Hissettiği öfke yüzünden gücü tükenmiş gibi başı yastığa düştü. “Onlara her şeyi anlattım,” diye fısıldadı. “Ama işkence durmadı. Gerçeği duymak istemiyorlardı. Zavallı bir köle oğlan gibi beş para etmez bir düşman edinmek istemiyorlardı. Yine de Serel’in adını onlara verdim. Umarım her neredeyse onun da burnu benimkinin yanında çürüyordur.”

Ellerime baktım. Gözlerimi bir anlığına tekrar ona çevirdiğimde, Serel’in parçalanmış yüzünü görüyordum.

“Defol,” diyerek arkasını dönünce bakır kızılı saçlarına bakakaldım. “Seni görmek istemiyorum.”

“ONU İYİLEŞTİREBİLİR MİSİN?”

Zeryth kapıyı ardımızdan kapattığı anda bir çözüm arayışına başlamıştım. Keder ve dehşet batağına saplanmamak için tek yapabileceğim şey buydu. Ama hâlâ uyuşuk haldeydim, birleştirdiğim ellerim titremeye devam ediyordu.

“Willa ilgileniyor ama kolay olmayacak. Belki yara izleri iyileşir ancak burun oldukça zor. Parmakları da gitmiş.”

“Solarie bir arkadaşım var. O bir şifacı. Belki bize yardım eder.” Ara kelimeleri dilimde hantallaşıyordu. Threll dilinde azıcık konuşmak bile, bu dildeki bilgimi aylar öncesine geri götürmüş gibiydi. Belki de sadece doğru düzgün düşünemiyordum. Hatta hiç düşünemiyordum.

“Yardıma dokunabilir,” dedi Zeryth.

“Yardıma dokunmalı. Onun böyle kalmasına izin veremem.”

“Elbette elimizden geleni yapacağız.”

Elimizden geleni.

Bunu bana kaç kere söylemişlerdi? Sözlerinde samimi miydiler? Bu kelimelerin bir *anlamı* var mıydı?

Olduğum yerde durup ona doğru döndüm. “Threll’e ne zaman gidiyoruz?”

Zeryth’in beyaz kaşları havaya kalktı.

“Konu sadece Vos’tan ibaret değil,” dedim. “Onun gibi bir sürü köle acı çekiyor. Sen de gördün, değil mi?”

“Maalesef.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Buna izin vermeyeceğim.”

“Dostumuzu aramak için tanıdıklara haber gönderebilirim. En kısa zamanda...”

“Mesele *sadece* o değil” diye çıktım. Niyetlendiğimden daha sert konuşmuştum. Fakat gözümün önünde yüzler beliriyor, kelimelerimi keskinleştiriyordu. Bu mesele, Serel’dan çok daha büyüktü. Vos’tan. Benden. Her birimiz orada eşit oranda perişan olmuştuk. Binlercesi bizim gibi acı çekmiş, sevmiş, yas tutmuştu. Ayrıca her Esmaris’e ve her Ahzeen’e karşılık; kölelerini savaşa ve yatağa atıp onları birer et çuvalıymış gibi kırbaçlayan yüzlerce lord vardı.

Bir anda her şeyi anladığımda neredeyse devrilecektim. “Çok daha fazlası var. Buna izin veremeyiz. Güçleri yok.” Zeryth’e bakıp sesimi yumuşattım. “Ama biz güçlüyüz.”

Zeryth’in kaşı seğirdi. “*Biz?*”

“Sen bunu yapacak kadar güçlüsün.”

Erkekler egolarını şişirmek uğruna her şeyi yapardı. Eğer bunun için ülkeleri parçalayabiliyorlarsa, güçlerini iyilik için de kullanabilirlerdi.

Ancak Zeryth başını iki yana salladı. “Korkarım ki her şey o kadar basit değil,” dedi umursamaz bir tavırla. Sanki binlerce ölümden bahsetmek yerine bir yemek davetini reddediormuş gibi konuşuyordu.

“Peki ne yapacağız?”

“Tisaanah...”

“Hiçbir şey yapmayacak mıyız? Hiçbir şey *yapmayacak* mısınız?”

Hiçbir şey, diye fısıldadı bir ses. Tıpkı senin dört katı yaşında bir adamın tasma taktığı o çocuğu orada bıraktığın gibi!

Zeryth’in yüz ifadesi sertleşti. “Şu anda Gece Kulesi’ndesin,” dedi sertçe. “Bu da bir şeydir.”

Bu da ne demekti şimdi? Buraya sürünerek gelmiş, bütün isteklere boyun eğmişim. Bana yardım etmek için bir şey mi yapmıştı? Nura’ya beni öven bir mektup mu göndermişti? Ahzeen’in işine yaramayan yaralı bir köleyi getirmek dışında ne yapmıştı?

Ama yüzüne bakmak, beni öfkemi törpülemeye zorluyordu. Çok ileri gitmişim. “Ben... özür dilerim. Haklısın,” diyerek hal-sizce... cici bir kız gibi gülümsedim. “Benim için çok şey yaptın. Bunu unutamam.”

Bir an için buz gibi gözleriyle beni süzerken yüreğim sıkıştı. Öfkemi kontrol edemeyeceğimden korkuyordum. Belki de hayatımdaki en büyük avantajlarımdan birini kaybetmişim.

Neyse ki sonunda yüzü yumuşadı. Nefesini serbest bırakırken güçlü elini omzuma koydu. “Seni kurtardık. Bu bir başlangıç. Sabırlı olmalısın, Tisaanah.”

Kurtardık mı? Ben kendimi kurtarmıştım. Serel kaçmamı sağlamıştı. Ve Vos bunun bedelini hayatından çok daha değerli bir şeyle ödemişti.

Yetmez, demek istiyordum. Asla yetmez.

Ama gözlerimi kocaman açarak, “Sabır,” diye tekrarladım.
Kelime ağızımda kan ve ihanet tadı bırakıyordu.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Dudaklarımı kıpırdatmaya bile korkuyordum çünkü açtığımda ağzımdan çıkabileceklerden korkuyordum. Kule lobisindeki Max'in yanına dönmüştüm, Willa beni bir partiye ya da bir tür eğlenceye davet ederken nazikçe başımı sallayarak kendimi sınırsız tutuyordum. Aslında hiçbir şey dinleyemiyordum.

Sonunda kulelerin baskıcı ortamından çıkıp yaklaşan sonbaharın serin havasına geçtiğimizde Max çenesiyle tepenin hemen yamacındaki hareketliliği işaret etti. "Son beş yıldır topluluk içinde nezaket gösterme rekorumu kırmış durumdayım. İstersen daha büyük bir rekor kırıp sözleştiğimiz kutlamayı yapabilir, birkaç kadeh bir şeyler içebilir, sınavın saçmalığı hakkında konuşabiliriz." Ses tonundaki gizli yumuşaklığın yanındaki sorgulayıcı tınıdan bir terslik olduğunu anladığı anlaşılabilirdi.

"Hayır, teşekkürler," dedim. '

“İstersen...”

“Hayır.” Düşündüğümünden daha sert konuşmuştum. “Sadece eve gitmek istiyorum. Lütfen.”

Eve gitmek istiyorum.

Hangi evden bahsettiğimi ben de bilmiyordum. Max’ın evi miydi? Esmaris’in konağındaki odam mıydı? Annemin kanatlarının altında güvende hissettiğim köyümdeki küçük kulübe miydi? Yoksa hayal meyal hatırladığım Nyzerene miydi? Hepsi miydi? Hiçbiri değil miydi?

Sadece hıçkırıklarla sarsılırken kulelerin yargılayıcı gölgesinde olmak istemiyordum.

“Tabii,” diye mırıldandı Max.

Gözlerimi yumduğumda kâğıt ve mürekkebin hışırtılarını duydum. Tekrar açtığımda çiçeklerin arasındaydım. Birbirine dolanan yabani sarmaşıklar, içimdeki bütün düğümlerin bir anda açılmasına sebep oldu.

Dizlerimin üstüne düştüm.

KELİMELEER AĞZIMDAN dökülürken Max sessizce beni dinliyordu. Her kelimedede daha çok geriliyor, gözleri sertleşiyor, burundaki kırıksıklık biraz daha belirginleşiyordu.

“Seninle oyun oynuyorlar,” dedi sonunda sessizce. “Bunu kabul edemezsin.”

Bacaklarımı göğsüme çekip titreyen ellerimi dizlerime sardım. Şimdi bile, sanki sevimsiz bir şeylerin yüzeye çıkmasına engel olmaya çalışıyormuşum gibi bütün vücudum kaskatıydı.

Benimle oyun mu oynuyorlardı? Yoksa ben... ya da benim gibiler hiç umurlarında değil miydi?

“Niye oyun oynasınlar ki?”

“Bilmiyorum. Ama bu sınav? Sınavda yaptıkları?” Başını iki yana salladı. Sert hareketleri art arda sıralayabileceği küfürlerden daha yakıcıydı.

“Sınav yapmaları gerekiyordu,” dedim usulca. “Ayrıca başarılı oldum.”

“Bunun önemi yok. Yaptıkları şey tipik sınav sınırlarını fazlasıyla aşıyordu. Beklediklerinden daha iyi iş çıkardın ama başarılı olman işini zorlaştırdıkları gerçeğini değiştirmez.”

“Korkmuyorum.”

Max sinirle nefesini verdi. “Yani senin için bütün bu olanlar sorun değil mi? Seni böylesine küçük düşürmeleri? Tek bir sözle seni kurtarabilecekken Zeryth’in seni köle olarak bırakması? Aptal bir sınav için zihninle oynamaları? Adam seni *resmen* dizlerinin üstüne çökmeye zorladı. Bu çok alçaltıcı. Bütün bunlar sana göre sorun değil, öyle mi?”

Hayır. Buna hakları yoktu. Yine de öfkemi yutarak bastırdım.

“Yaptıkları şeyi değiştiremem. Tek değiştirebileceğim benimle ilgili düşünceleri.”

“Tabii, bu doğru. Zaten Zeryth Aldris’le arkadaşlığın şimdiye kadar çok işine yaradı.”

Başım ağrıyordu. Kalbim sızlıyordu. Avuçlarımı yere bastırıp nemli toprağın serinliğini tenime çektim. “Onun yardımına ihtiyacım var. Bunu sen de biliyorsun.”

Max uzun bir süre boyunca bana bakarken gözlerinde soğuk kıvılcımlar uçuşuyordu. Ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuş-

turarak volta atmaya başladı. Sonra tekrar bana doğru döndü. “Bazen bir şeyi hiç anlamıyorum, Tisaanah... Neden *kızgın* değilsin?”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Neden kızgın değildim ki? Çünkü kızgınlığa harcayacağım enerjiyi başka bir şeye dönüştürmeye adanmıştım. Kızgınlıklarımı içime öylesine gömmüştüm ki artık ikinci derim haline gelmişti. “Yapabileceğim tek şey kendime hâkim olmak. Hepsi bu. Kimse benden sorumlu değil.”

“Hayır. *Hayır*, sana karşı *sorumlulukları* var. İnsan olma sorumlulukları var.” Sıktığı dişlerinin arasından nefesini verdi. “Bazen... bazen sana bakıyorum ve seni hayal kırıklığına uğratan insanların lanet olası seviyesini görerek afallıyorum. Seni hep *hayal kırıklığına* uğrattılar. Bu bile midemi bulandırmaya yetiyor, peki sen? Onlara bakarken gözlerini oymamayı nasıl başarıyorsun?”

“Konu ben değilim,” diye terslendim. “Bir şeyleri değiştirmek istiyorum. Bunu yapmak için elimdeki bütün araçları kullanmam gerekiyor.”

“Elindeki bütün araçlar.”

“Evet.”

“Neymiş o araçlar? Kullandığın araç ne? Güçlü erkeklerin gözündeki değerinden çok daha fazlasısın, Tisaanah. O insanlar seni kullanıp bir kenara atarlar.”

Çenemden göğsüme kadar beni adeta kesip biçerek geçen sert bir nefes aldım.

Duymuştum. Sesindeki yargılayıcı tınıyı biliyordum. Dans ettiğim bütün erkeklerin koridorlardaki fısıldaşmalarını, seslerindeki o alaycı tonu çok iyi tanıyordum. Birkaç kilometre uzaktan bile kokusunu alabilirdim.

Yumruklarımı sıkarak ayağa fırladım. “Bu *doğru değil*,” dedim tükürürcesine. “Başka *hiçbir şeyim* yoktu, Max. O güçlü adamların bana biçtiği değer sayesinde hayattayım. Bu yüzden sakın bir daha benimle *böyle* konuşma.”

Yüz ifadesi anında değişirken dudakları aralandı. “Hayır, ben...”

“Başıma gelenler yüzünden nasıl hissetmem gerektiği *sana düşmez*. Hem öfke ne işime yarayacak ki? Öfkeye niye ihtiyacım olsun? Öfke batağında boğulmam için mi? Hayatımla ilgili hiçbir şey yapmama bahanem olsun diye mi?”

Max ağzını kapattı. Dudakları incecik bir çizgiden ibaretti. Yüzünde gördüğüm belli belirsiz incinmiş ifade kalbimi ağrıyordu. “Sanırım belli birinden bahsediyorsun,” dedi gergin bir sesle.

Sessizlik.

İkimiz de kelimeleri ciğerlerimize geri soluyabilmeyi dileyerek birbirimize bakıyorduk. Kan kulaklarıma hücum ederek dili mi boğuyordu.

İlk önce o konuşunca rahatladım. “Seni asla... asla yargılamam. Cahilce konuştum.” Çoğu insan özür dilerken gözlerini kaçırırdı. Ama o öyle değildi. Gözlerini gözlerime diktiğinde dudaklarının kenarı gerginlikle seğiriyordu. “Özür dilerim.”

Sert hatlarını yumuşatan mahcubiyet yüzüne hiç yakışmıyordu. Son derece... üzgün görünüyordu. Tıpkı benim gibi o da hüznün derinliklerine batmıştı.

Onu izlerken aklımı kurcalayan bir soru vardı.

Bir gün, Esmaris’in konağına yakın sokaklarda dolaşırken ölü bir kuş görmüştüm. Bir arabanın tekerleği altında bedeninin tam ortasından ezilmişti. Uçlarındaki simsiyah parlak tüyleriyle ka-

natları beyaz parke taşlarının üzerine yayılmıştı. Yanına çöküp simsiyah parlayan tüylerindeki bir günlük kanın korkunç güzelliğini, kanatların mükemmel ve korkunç bir simetriyle yola yayılışını incelemiş, bir taraftan da sormaktan kendimi alamamıştım.

Buraya nasıl geldin küçük kuş? Neden uçup gitmedin?

Bazen Max'e... vücudunun ve beyninin her hücresine yazılmış gizli yaraların bıraktığı izlere bakarken aynı şeyi merak ediyordum.

Sana ne oldu? Neden uçup gitmedin?

“Birliklerden senin kadar nefret etmemi istiyorsun,” diye mırıldandım. “Ama nedenini söylemiyorsun. Sana ne yaptılar?”

Sessizce nefesini verdi. “Cevabını veremeyeceğim sorular.”

“Ama cevap vermek istiyorsun.”

Kaşlarını çatarak bana düşünceli bir şekilde baktı. “Haklısın, bitmiş durumdayım. Böyle olduğumu biliyorum ve bunu reddetmem mümkün değil.” Omuz silkişindeki zoraki pervasızlık, sesindeki ağırlığı daha da belirginleştirmek dışında bir şey yapmıyordu. Pervasızlık dışındaki bütün o duyguları sesinde duyabiliyordum. “Hiçbir şey yapmıyorum çünkü her şeyi yaptım ve başarısız oldum. Buna katlanamadım. Artık bir şey yapamıyordum.”

Artık bir şey yapamıyordum. Bu başlangıcı... umutsuzluğun ezici ağırlığını iliklerimde hissedebiliyordum. Yerdeki ayak parmaklarımı örten yapraklara baktım. Taşlardaki yosunlar Vos'un yüzünü kaplayan yanık izlerini, yaprakların arasından fısıldayan rüzgârsa artık olmayan burnunu hatırlatıyordu.

Çenemdeki parmakları hissedince başımı kaldırdım. Max ciddi bir kararlılıkla bana bakıyordu. “Ama bence her açıdan benden çok daha iyi ve güçlüsün. Bu bir gerçek.”

Boğazımdaki yumru büyüdü. Parmaklarının çenemi bırakmasını bekliyordum ama bunu yapmadı.

“Seni görmezden gelmelerine izin verme, Tisaanah. Hepsinden daha iyisin. Senden korkmalılar. Onları korkut. *Öfkelen.*”

Gözlerimi kırptığımda oluşan o kısacık karanlıkta her şeyi... her şeyi görebiliyordum. Köle tacirlerinin geniş çeperli şapkalarını, Esmaris’in kırbaç şaklatışlarını, Zeryth’in küçümseyen gülümsemelerini, Vos’u paramparça eden bütün o yaraları...

Her şey tırnaklarını çaresiz hayaletler gibi kalbime saplıyordu.

Cevabım titrek nefesimle birlikte dışarıya çıktı. “Yapamam, yapamam.”

“Neden?”

Çünkü çok fazla.

Çünkü öfkem ödümü koparıyor.

Çünkü en son öfkelendiğimde bir adamın hayatı ellerimde soldu.

Gözlerimi açıp bulutlu mavi gözlerindeki yansımama baktım. “Çünkü öfkelenmek için kendime izin verirsem, bunun bir sonu olmaz.”

Bana yaklaştı. O kadar yakındı ki burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. O kadar yakındı ki kirpiklerini sayabilirdim. Üstelik... o kadar yakındı ki duman ve çeliğin acımasızlığıyla gülümserken sıcak nefesini yanağımda hissedebiliyordum. “*Bu çok daha iyi,*” diye cevap verdi.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Savaşa hazır bir şekilde kulelerin girişinde durmuştum. Başkent manzarasında alacakaranlığın solan ışığını seyrediyor, yalan olduğunu bilmeme rağmen kendime gergin olmadığımı söylüyordum.

Bunu yaparken yalnızdım. Max kulelere gelmem için bana bir *stratagram* bırakmış, yapması gereken işleri olduğu için sonrasında burada buluşabileceğimizi söylemişti. Böylesi daha iyiydi, yalnızken hazırlanmak çok daha kolaydı. Max bunu anlamış olabilirdi ama tam olarak ne planladığımı bildiğinden emin değildim.

Dönüp baş döndüren görkemi süzdüm. Kuleler adeta ışıltıya bürünmüş iki sonsuz ışık sütunu gibi göğü deliyor, günün son ışıkları camlarda parlıyordu. Bütün katlar aşağı sarkan çiçekler ve simli şifonlarla süslenmişti.

Biraz abartılı, diye düşündüm. Yine de bir günde bu süslemeleri yapmayı başarmış olmaları hayret vericiydi.

Tanıdık bir sesin seslendiğini duyunca Moth'un bana doğru yaklaştığını gördüm. Sammerin biraz arkasındaydı. Kusursuz giyinmişlerdi. Moth bile göz alan turuncu brokardan yapılmış çift yakalı ceket ve geçici olarak bile olsa yatıştırdığı kıvrıkcık saçlarıyla *düzgün* denilebilecek bir görünüşe sahipti. İyice yaklaştığında bir manşetinin parçalandığını görebilmeye başladım. Muhtemelen gecenin sonunda ceketten geriye pek bir şey kalmayacaktı.

“Hoş görünüyorsun, Moth,” dedim.

Bakışlarını yere indirdi. “Teşekkürler. Sen de öyle.”

Arkadan gelen Sammerin'e baktım. İstediginde gerçekten etkileyici görünebiliyordu. Her zaman derli topluydu ama o akşam, kehribar rengi ipekten yapılmış dar ceket ve bir omzundan geriye attığı siyah kadife peleriniyle fazlasıyla çarpıcı görünüyordu. Bugün meşhur flörtleşmelerinden birine tanık olmayı umuyordum. Bunun için giyindiği oldukça açıktı.

“Sen de öylesin, Sammerin.”

“Teşekkürler.” Durup bana baktı. Yüzünde seğiren belli belirsiz şaşkınlık karşısında alınmam gerekir miydi? Sonunda alçak sesle, “Çok güzel görünüyorsun,” dediğinde alınmamaya karar verdim.

Kendime baktım. Tepeden tırnağa bütün vücudumu saran kan kırmızısı ipekten elbisemin etekleri sadece adım attığımda ayaklarımın etrafında dalgalanabiliyordu. Omzuma attığım hafif kumaş akışkan bir kırmızılıkla boynuma dökülüyor, boynumdaki altın zinciri daha da belirginleştiriyordu. Max'in verdiği kolyeyi takmıştım.

Teşekkür edercesine gülümsedikten sonra yavaşça kendi etrafında döndüm. Moth'la Sammerin'in yüzündeki şok ifadesi son derece tatmin ediciydi. Sonuçta asıl hedefim zaten buydu.

Tamamen açık sırtım, lekeli tenimdeki yara izlerinin topografyasını çok net bir şekilde sergiliyordu. Bel dekoltesi o kadar açıktı ki rüzgâr estiğinde sırtım ürperiyordu... ama hiç belli etmedim. İnsanları etkilemek istiyordum. Beni dinlemek istemeyen herkese *görünmek* istiyordum. Bu yüzden bulabildiğim en basit elbiseyi kesip biçmiş, bütün yaralarımı gösterecek hale getirmiştım. Yarısını kesip attığım kollar bileklerimdeki yaraları gösteriyor, düşürdüğüm omuzlar boynumdaki çentikleri belirginleştiriyordu. Yaralarımı kapatmasın diye saçlarımı toplamıştım.

Beni görmezden mi gelmek istiyorlardı? Pekâlâ. Görmek istemediklerini gözlerine sokacak, rahat davranmalarının ne anlama geldiğini onlara gösterecektim.

“Ne oldu?” diye sordu Moth incecik bir sesle. “Yani... sırtına?”

“Ara'ya gelmeden önce köleydim. Bilmiyor muydun?”

Gözleri kocaman açıldı. “Ben... bilmiyordum.”

“Bu yara izleri özgürlüğümü satın almaya çalıştığım zaman oldu.”

Düşüncelerle farkındalık arasında dudaklarını iyice büzdü. Sanki dünyada böyle şeylerin var olabileceğini hiç düşünmemişti. Bunun nasıl bir his olabileceğini merak ettim. Düşüncesi bile irkiltici olan böyle bir çirkinliğin dokunmadığı bir hayat nasıl bir şey olurdu acaba?

“Her şekilde çok hoş görünüyorsun,” dedi usulca.

“Teşekkürler, Moth.”

Sammerin beni sessizce seyrediyordu. “Bence de,” derken

yüzündeki tatmin ışıltıları gördüğüme yemin edebilirdim. Sonra çenesiyle kuleleri işaret etti. “Girelim mi?”

Tekinsiz hisler uyandıran altın ve gümüş kapılara yöneldiğimizde saçıma taktığım beyaz zambağı düzelttim. Bahçeden ayrılırken çaldığım bir son dakika kararıydı. Max muhtemelen umursamazdı. Ayrıca, bu çiçekle birlikte tamamlanmış hissediyordum.

Sonuçta bana yaptığı bütün kötülüklerin nişanesi olarak Esmaris’in sembolünü üzerimde taşımak şairaneydi. Sanki onu yanımda taşıyor, kulağına tıslıyor gibiydim.

Bak. Mahvetmeyi başaramadığın her şeye bak. Yarattığın gadarlığa bak.

İNSANLARIN BAKIŞLARINI, tenimdeki çirkin yara izlerini okşayan parmaklar gibi üzerimde hissedebiliyordum.

Güzel.

Kulelerin lobisi tamamen değişmişti. Çiçekler ve duvar halıları her yeri kaplamıştı. Yüzlerce... yüzlerce mumun ışığı tüm süslemelerin üzerinde adeta dans ediyordu. Altın Şafak Kulesi’yle gümüş Gece Kulesi’nin lobileri devasa bir salonda birleşmişti. Her yerden duyulmasına rağmen kaynağı kestirilemeyen müzik bütün seslere ve hafif sarhoş olan kahkahalara karışıyordu. Rosira’yla Araich’in duvardaki resmi her şeye baskın geliyordu. Yüzleri öylesine şöleni seyrediyormuş gibi salona doğru çevrilmişti.

Yüzlerce davetli vardı. Hepsi kusursuz giyinmişti ama çoğu benden daha gösterişsizdi. Böylesi daha iyiydi. Parçalı tenim, kırmızı elbisem ve yara izlerimle istediğim ilgiyi çekebiliyordum.

Moth neredeyse anında kalabalığa karışarak hayret dolu ko-

caman gözlerle keşfe çıktığında Sammerin onu durdurmaya bile çalışmadı. Belli belirsiz omuz silerken, “Başını belaya sokacağı kesin,” dedi. “Niye uğraşayım?”

Kıkırdadım, bu konuda haklıydı. “Bütün birlik üyeleri burada mı?” diye sordum.

“Hayır, yakın bile değil. Gelmemeyi tercih eden çok fazla insan var. Bu şölenler yıllar geçtikçe daha sıkıcı oluyor.”

Bazen dünyada ne kadar çok hünerci olduğunu unutuyordum.

Tekrar ona baktığımda bakışlarının kalabalığa doğru dalıp gittiğini gördüm. Gözleri incecik parmaklarının arasında kadehini tutarken bir duvarın yanında kestane rengi dalgalı saçlarının arasından arada sırada ona göz atan kadına sabitlenmişti.

Omzumla omzuna çarptım. “Hadi git. Ben idare ederim.”

“Nereye gideceğim?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Git.”

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken duraksadı. “Birlik etkinlikleri özellikle tehlikelidir.”

“Ben de öyleyim,” diye sııttım. “Korkmuyorum.”

“Zaten ortalığı yıkmak için giyinip gelmişsin,” diyerek kalabalığa doğru geriledi. Ardından duraksayıp tekrar bana baktı. “Max’in fazla geç kalmayacağından eminim,” diye ekledi. İçerideki gürültüde duyurabilmek için sesini hafifçe yükseltmişti.

“Kalmaz mı gerçekten?” Max biraz hınçla eğer ben gidersem kendisinin de davete geleceğini söylemişti ama şimdi buradaydım ve onu burada hayal bile edemiyordum.

“Ah, bunu kaçırmak istemeyecektir,” diye yanıtladı Sammerin. Parti kalabalığına karışırken bakışlarındaki anlaşılmasız kıvılcıklar dikkatimden kaçmamıştı.

O gittikten sonra gözlerimle salonu tekrar taradım. Zeryth’in

yerini bulmak fazlasıyla kolaydı. Sanki yer çekiminin merkeziymiş gibi bütün salon onun etrafında toplanmıştı. Zeryth devasa duvar resminin önündeydi, coşkulu bir şekilde insanlarla sohbet ediyordu. Keyfinin yerinde olduğu yaydığı enerjiden anlaşıyordu. Işıkların altında göz kırpan beyaz ipek ve gümüş iplikle terzi elinden çıkmış kusursuz ceketini canlı ruh halini belirginleştiriyordu.

Duvarın dibinde oyalanan Nura ise içkisiyle ilgileniyordu. Elbisesi, her gün giydiği giysilerine komiklik derecesinde benziyordu. Yüksek yakalı ve ince kollarını saran uzun bir kumaşa sahip beyaz ceketini yerleri süpüren eteği tamamlamıştı.

Kalabalığın arasına karıştım. Başlar bana dönüyor, sırtımı görenler dehşetle nefeslerini tutuyordu. Bir adamın arkadaşına, “*Gördün mü?*” diye fısıldadığını duyunca zevkten pis pis sırtıma isteğimi bastırmakta zorlandım.

Bana bakın, diye emretmiştim. Şimdi hepsi itaat ediyordu. Bütün gözler üzerimdeydi.

Ama en çok onun bakışlarını hissediyordum.

Zeryth’e doğru dönüp omzumun üstünden baktığımda göz göze geldik. Şaşırmış gibi yaparak en baş döndürücü, en haşin gülümsememle bakışlarına karşılık verdikten sonra selam niyetine, “Zeryth,” diye mırladım. “Benimle dans et.”

Kafamın içindeki çoktan eskimiş ve toz kaplamış olan metronom çalışmaya başlamıştı. Aylar sonra bütün dans adımlarımı hatırlamayı umuyordum.

“Büyük zevkle,” dediğinde daha sözü bitmeden kollarımı boyuna doladım. Eli belimdeydi. Zarif bir hareketle beni dans pistine yönlendirdi. Tereddütsüz ve hızlı hareketleri şaşırtıcıydı. İki yıldızın çarpışması gibiydik. Gözlerini benden alamayanlar... eh, şimdi *ağzı açık* bakakalmışlardı.

Mükemmeldi.

1, 2, 3...

Zeryth beyaz saçlarını düzgün bir şekilde tarayıp atkuyruğu yapmıştı ama dans etmeye başladığımızda birkaç tel özgür kaldığında sırtarak, “Bir gün seni bu şölenlerden birinde göreceğimi biliyordum,” dedi. “Tıpkı tahmin ettiğim gibi, büyüleyici görünüyorsun.”

4, 5, 6...

Uzun zamandır kullanmadığım, tozunu bile almadığım gülümsememle karşılık verdim. “Ben de buraya gelebildiğime seviyorum. Birçok insanın asla sahip olamayacağı bir şans.”

Keyifli bir sevimliliğin timsali olan yüzünde tek bir kas bile kıpırdamadı ama yara izlerimin daha çok farkına varıyormuş gibi belimdeki parmaklarının gerildiğini hissedebiliyordum. “Dün istediğin cevabı veremediğim için üzgünüm. Arkadaşına büyük sempati besliyorum,” dedi.

“Çok naziksin. İkimiz de başkomutanın düşüncesine nail olabildiğimiz için şükretmeliyiz.”

1, 2, 3.

Dans ederken öyle hızlı dönüyorduk ki Zeryth’in yüzünden geri kalan her şey bulanıyordu. İflah olmaz gülümsememin bir yerden çatlamasından korkuyordum.

“Daha ne isteriz ki?”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Şey...” diyerek söze başladı.

“Başka ne isteyebilirdim ki, Zeryth?”

Yüzü belli belirsiz ekşise de benim gülümsemem tamamen kaybolmuştu.

“Elimde olsa seni oradan çıkarırdım, Tisaanah,” dedi.

“Bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Ben...”

Kelimeler boğazımdan ateş topları gibi fırlayıverdi. “Bence on dört yaşındaki masumiyetimle Threll’in dışındaki dünyadan tek tanıdığım kişi olmaktan büyük zevk alıyordun. Bence bu sana kendini iyi hissettiriyordu ve bence benden hoşlanıyordun. Ama beni oradan çıkarmayı ne istedin ne de bunu bir sorun olarak gördün.”

“O kadar basit değil.”

“Öyle olmayabilir. Zaten her halükârda hayatım zahmete girmene değmiyordu. Hepsi bundan ibaret. Bana yalan söylemene gerek yok. Yalanlardan ve oyun oynamaktan sıkıldım.”

Zeryth’in kaşı seğirdi. Daha ne olduğumu anlamadan beni döndürdüğünde dengemi kaybetmemeyi başararak o bedenimi kendine çekene kadar kayarcasına etrafımda tur attım. Tekrar karşı karşıya geldiğimizde başını kulağıma doğru eğdi. “Şimdi de oyun oynamıyor muyuz? Gösteri yapmıyor muyuz?”

4, 5, 6.

“İnsanlara güzel bir yalan sunuyoruz,” diye karşılık verdim. “Bugün hepsine çirkin gerçekliği gösteriyorum.”

Kıkırtılarının serin nefesi yanağımı okşadı. “Ben çirkin hiçbir şey görmüyorum.”

Kahkaha attım. “O zaman belli ki gerçekten bakmıyorsun, Zeryth.”

“Bakmıyor muyum?” Bir parça geri çekilip bir kaşını kaldırarak gözümün içine baktı. “İkimiz o kadar farklı değiliz. Bugün burada gördüklerinin birçoğu ayrıcalıklı doğdu. Buna öğretmenin de dahil. Sahip oldukları dünyayı kaybetmekten korkuyorlardı.

Sen ve ben... buraya tırnaklarımızla geldik. Sana bakarken bir galip görüyorum.” Sonraki sözleri tenimi gıdıklayacak kadar yakındı. “Bu çok ama *çok* güzel, Tisaanah.”

İlk kez sırtışımanın dudaklarıma yansımaya izin vererek, “Bu bir oyun değil, Zeryth,” dedim. “Sırtımda, özgürlüğümü satın almaya çalıştığım akşamdan kalma yirmi yedi kırbaç izi var. Esmaris beni öldüresiye dövmeye çalışarak bu hareketin bedelini ödetmeyi denedi. Dayak yedim, tecavüze uğradım, neredeyse öldürülüyordum. Görmek isteyip istememenin bir önemi yok, tıpkı senin ruhuna işleyen suçluluk duygusu gibi zaferim de benim bedenime ve zihnime kazındı. Ama artık bunu görmezden gelemezsin. Ben de gelemem. Onlar da gelemez çünkü buna izin vermeyeceğim.”

Etrafımızı saran kalabalığa el salladım.

Zeryth hâlâ istifini bozmamıştı ama tam olarak anlayamadığım bir zevk kıvılcımı sözlerine sızıyordu. “Seni asla görmezden gelmedim.”

“Hayır. Beni dizlerimin üstünde görmeyi tercih edersin.”

“Seni sınamam gerekiyordu. Sonucunda sınavı geçtin.”

Neyin sınavı? diye sormak istiyordum. *Bunun herhangi bir telafisi olabilir miydi ki?*

Bunun yerine, “Geçmiş için özür dilemene ihtiyacım yok,” dedim. “Sana sadece tek bir sorum var. Diğerlerinin kötü kaderine engel olmama yardım etmek için ne yapacaksın?”

Sonunda soğukkanlı yüzünde bir çatlak belirdi. O kadar belli belirsizdi ki neredeyse gözümünden kaçacaktı. “Tisaanah, ben...”

Ama sözünü bitirmesine fırsat bırakmadan dudaklarımı kulağına dayadım ve cızırdayan tıslamamla, “Üzgün olman umurumda değil,” dedim.

4, 5, 6 ve...

Dönerek elinden kurtulup kalabalığa karıştım. Geriye bakmadım. Arkamdan nasıl baktığını görmek için onu görmem gerekmiyordu. Bizi izleyenler yol verdiğinde dans pistinden uzaklaştım. Beni seyretmeye devam ediyorlardı.

Dudaklarımın kenarında tatminkâr bir gülümseme belirdi.

İşte o zaman tanıdık birini gördüm. Aramızdaki insan kalabalığına rağmen onu hemen tanımıştım.

Sanki baktığımı hissetmiş gibi, Max de başından savmak istediği bir anında sohbeti yarıda bırakmıştı. Beni gördüğünde, sıkıntılı yüz ifadesi sadece bana özgü olan bilgiç gülümsemesine dönüştü.

Hiç düşünmeden ben de gülümsedim.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Max sohbeti o kadar ani bir şekilde kesmişti ki, kalabalıkta bana doğru yaklaşmaya başladığında davetliyle vedalaşma zahmetine bile girmediği izlenimine kapıldım. Uzaktan bile görünüşü karşısında afallamıştım. İnanılmaz pahalı görünen mor renkli, altın düğmeli ve salondaki mavi lambaların altında ısıltılar saçan işlemeli ipek ceketı terzi elinden çıkmış gibiydi. Saçlarını taradığını daha önce hiç görmemiştim.

İlk bakışta, sürekli homurdanan dağınık arkadaşımından tamamen başka biri gibi görünmüştü, oysa yaklaştıkça ufak tefek dengeşizliklerin farkına varıyordum. Ceketinin düğmelerini tam iliklememişti, yakası bir yana kaymıştı, isyankâr saçları yağlamasına rağmen hafifçe dışarı kaçmaya başlamıştı, ceketinin altına giydiğı beyaz gömlek bariz bir şekilde kırışıktı.

Bu küçük dengesizliklere bayılıyordum. Hepsine bayılıyordum.

“Kaçmam gerekiyordu. Bana ihtiyaç duyduğum mazereti verdiğin için teşekkürler,” dedi sessiz bir köşeye çekildiğimizde. Bakışlar hâlâ üzerimizde olsa da kalabalıktan uzak sayılırdık. Acaba hâlâ yara izlerime mi bakıyorlardı? Yoksa Max’i onlardan daha çok mu merak ediyorlardı? Belki ikisinin de bir karışımıydı.

“Çok geç kaldın. Gelip gelmeyeceğinden emin değildim.”

“Tabii ki gelecektim.”

Gözlerinin kenarında beliren incecik çizgilere baktım. Bir süre için bakışlarımız birbirine kilitlendi, ardından gözlerini kaçırıldı.

Ah, demişti Sammerin gizemli bir gülümsemeyle. *Gelecektir.*

Gözlerim boğazında, omuzlarında, dirseklerine kadar sıvayıp sonra telaşla düzelttiği ceketinin kollarında dolaştı. Boynumu uzatıp yalnız bıraktığı kişiye baktım. “Güzelmiş.”

“Farkında değildim.”

Ben fark etmiştim. Aynı zamanda vücuduma nasıl baktığının da farkındaydım. Hemen gözlerini yüzüme kaldırarak, “Zekice,” dedi fazlasıyla pervasız bir şekilde. “Elbisen.”

Kirpiklerimi kırpıştırdım. “Ah? Hepsi bu mu?”

“Egonu okşamama ihtiyacın varmış gibi davranma. İyi görüldüğünü sen de biliyorsun.” Omzumun üzerinden bakarken kaşlarını kaldırdı. “Anlaşılan herkes bunun farkında.”

Baktığı yere bakınca kazara olamayacak kadar uzun süre bizi izleyen ancak sonra telaşla başlarını kaçırıp insanları gördüm.

“Bence oldukça büyük etki bırakmışsın,” dedi Max. Sonra gözleri Zeryth’in etrafındaki kalabalığa kaydı. Ses tonunun değiştiğinin farkında olup olmadığından emin değildim. “Dans da zekiceydi,” diye ekledi. “İkiniz güzel bir gösteri yaptınız.”

“İşe yarayıp yaramadığını bilmiyorum. Beni dinleyeceğinden emin değilim.”

“Hiçbiri olmazsa bile yeterince ilgi çektin. Kimse Zeryth’in bir anda ahlaklı biri olmasını beklemez ama amacın farkındalık yaratmaksa, çok büyük ilerleme kaydettin.”

İlerleme. Bu yeterli miydi? “Henüz işim bitmedi,” diye mırıldandığımda Max’in dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti dolaştı. “Senden daha azını beklemem,” diye cevap verdi.

Uzunca bir süre omuz omuza salonu seyrettik. Kalabalık giderek artıyor, müzik giderek şenleniyor, parfüm ve ter kokuları giderek daha mide bulandırıcı bir hale geliyordu.

Dans pistinin kıyısında tanıdık bir yüz görünce Max’in omzunu dürttüm. “Bak.”

Moth karşıda beceriksizce ellerini arkasında bağlamış olduğu yerde volta atıyor, kötü pembe bir elbiseye sahip güzel bir Valtain kıza gergin bakışlar fırlatıyordu.

“Yüceler aşkına,” diye inledi Max. “Sakın yapma, Moth. Valtain kızları tam bir beladır.”

Güldüm. “Ben de mi?”

“Özellikle sen.”

Moth’un kıza yaklaşıp fazlasıyla tuhaf görünen kısa sohbetini izlerken yüzümü ekşittim ama sonunda birlikte dans pistine yürüdüler.

Max, “Bir gün geriye dönüp baktığında, bu anın düşüş anı olduğunu anlayacak,” dedi sakince.

Kıkırdadım. “Kıskanıyorsun çünkü Moth’un yaşında olsaydın kimse seninle dans etmek istemezdi.”

“Sadece bir kişi yapardı,” dediğinde gözlerim ister istemez

salonun karşı tarafındaki Nura'ya kaydı. “Ama dürüst olmam gerekirse, o zamanlar biraz tombuldum ve şimdiki kadar yakışıklı değildim.” Alaycı gülümsemesi dudaklarında kıvrılıvermişti. Ama gözü bana kaydıığında, boğazıma adını koyamadığım bir yumru yerleşti. Bana bakışlarında bir şeyler vardı. Soramadığı sorunun ağırlığı mıydı bu? Yüzünde dans eden mavi ışıklar ve hemen yanımda dururken yaydığı sıcaklık karnımın yanmasına neden oluyordu.

Çenemi kaldırarak bahçeye ve kayalıklara açılan kapıyı işaret ettim. “Burası çok gürültülü, hadi dışarı çıkalım.”

Birlikte kalabalığın arasından dışarı çıktık. Günbatımına yoğun bir sis eşlik ediyordu. Serin ve nemli hava, bir buluta adım atmışız gibi hissettiriyordu. Sessizce dolambaçlı patikalarda yürürken etrafımızdaki davetliler iyice azalmaya başladı. Sonunda yalnız kaldık. Kayalıkların üzerinden denize bakan taş bir terasa gelmiştik. Yoğun sis gökteki ayı adeta bulanık bir parmak izine dönüştürüyor, gökle deniz arasındaki çizginin kaybolmasına neden oluyordu. Kuleler yaslı bir şekilde arkamızda yükseliyor, şifonlar deniz esintisiyle havada süzülüyordu. Müzik sisin içindeki uzak yankılardan ibaretti. Hâlâ kulelerin gölgesindeydik ama çok uzaktaymış gibi hissediyorduk.

Oysa yalnızlığımıza ve serin akşama rağmen aramızdaki yangın devam ediyordu. Bilerek gözlerimi yanımdaki adamdan kaçırıp denize baktım. Delici gözlerini üzerimde hissediyordum.

“Berbat bir dansçıyım,” dedim. “Biliyor muydun?”

“Threll’de dansçı değil miydin?”

“Öyleydim ama ezbere dansçıydım. Adımlarımı sayardım. Yeterince çalışırsan kolaylaşıyor. Yaparken müziğe bile ihtiyaç duymazdım.”

Max kıkırdadı. “Bilek gücü, buna sahip olduğunu biliyordum.” Çok geçmeden ekledi. “Sanırım ilk kez bir zayıflığını itiraf ettiğini duyuyorum.”

Tanrılar aşkına. Muhtemelen gerçekten öyleydi. Gözlerine bakıp parmağımı dudaklarıma götürdüm. “Dikkat et, başka kimse duymasın. Sadece sana söylüyorum çünkü beni dansa davet ettiğinde kendimi utanç verici bir duruma düşürmek istemem.”

Sessizlik.

Öyle bir sessizlikti ki, uzaktan gelen melodiler kulaklarımı sağır eden kalp atışlarıma karışmaya başlamıştı. Max ellerini arkasında bağlamış halde dimdik duruyordu. İlk kez yüzünden ne düşündüğünü anlamakta zorlandım.

“Yoksa...” diye ekledim cilveyle. “Sen de bu anı düşüşünün başlangıcı olarak mı göreceksin?”

“Ben...” Nefesini verip kıkırdarken ellerini ceplerine soktu, sonra tekrar çıkardı. “Cevabım bir şarta bağlı.”

“Neymiş o?”

Bir adım attı, sonra bir adım daha. Ben de ona doğru yaklaştım, şimdi karşı kaşıya duruyorduk. Sıcacık eliyle elimi kavrar-ken, “Adım saymak yok,” dedi.

“Sadece bu seferlik.”

“Sadece bu seferlik.”

Bu sözleri fısıldadığımda kolu belime yerleşti, ellerim artık omuzlarındaydı. “Anlaştık.”

Uzaktan gelen müziğe eşlik ederek beceriksizce salınmaya başladık. Yanağım hafifçe onun yanağına dokunuyordu. Kül, ley-lak ve uzak denizler gibi kokuyordu.

“Kabul edeceğine tahmin etmemiştim,” diye mırıldandım. “Sosyal zarafetle işinin bittiğini sanıyordum.”

Sessizce kıkırdadı ama o kadar yakındık ki kaslarındaki titreşimi hissedebiliyordum. “Öncelikle...” diye karşılık verdi. “Baş başayız. O yüzden *sosyal* kavramı buraya uymuyor.”

Haklıydı.

“İkincisi...” Beni nazikçe çevirmeye çalıştı ama zamanlamayı ayarlayamayınca sendeleyerek kahkaha attık. “Yaptığımızın şeyin zarafetle uzaktan yakından alakası yok.”

Çok haklıydı.

Bakıp kaşlarını kaldırırken sessizce bir sonraki hamlesi için izin istiyordu. Başımı salladığımda neredeyse... *neredeyse* kursuz bir dönüş yapacaktık. Fakat ıslak yerde kayıp dikkatim dağılınca göğsüne sertçe yapıştım. Çarpışmanın etkisiyle ofladık. Kahkaham dudaklarımda solarken aniden yapışan bedenlerimizin sıcaklığını hissettim. Bu çok hoşuma gidiyordu. Sıcaklığında kaybolmak istiyordum.

Kollarımı boynuna sardım, başını hafifçe eğince alnımı boynuna yasladım. Vücudumdaki bütün sinir uçları alev almıştı. Dudaklarının gıdıkladığı yanağım yanıyor, fısıltısı kulağımdan bütün tenime yayılıyordu.

“Belki...” diye fısıldıyordu. “Bu benlik bir şey olabilir.”

Belki benim için de öyle olabilirdi. O anda hiçbir şeyi umursamıyordum.

SONUNDA DİLE GETİRİLMEMİŞ bir isteksizlikle davete geri döndüğümüzde gösterime devam ettim. Şaşkın ve hayret içindeki kaçamak bakışları, bir zamanlar topladığım küçük gümüş paralar

gibi biriktiriyordum. Sormaya cesaret edenlere hiçbir zulmü ve çirkinliği atlamadan, her şeyi olduğu gibi göstererek anlatıyordum.

Yetmez. Asla yetmez.

Işıklar titreşerek sönmeye başladıktan, hatta Sammerin ve Moth gibi çoğu davetlinin gitmesinin ardından davetten ayrılırken bile bu kelimeler içimde nabız gibi atıyordu. Rüya gibi dansımızdan oturma odamızın tanıdık sıcaklığına girene kadar neredeyse hiç konuşmamıştık. Kulübedeyken birden şık kıyafetlerimizin çok komik kaçtığını hissettim.

Max de aynı hisse kapılmış olmalıydı. Hemen kollarını dirseklerine kadar sıvayıp derin bir nefes aldı, ardından yakasında bir düğme daha açtı. “Sırf işin bittiğinde yüzlerinde beliren ifadeyi görmek için bile, on yıldır ilk kez bir birlik davetine katılmama değdiğini söylemeliyim, Tisaanah.”

“Henüz işim bitmedi. Daha yeni başladım.” Bütün gece insanların beni görmesini sağlamak, hissettiğim acıyı yüzlerine vurmak için kendimi parçalamıştım. Şimdiyse içimde bir şeylerin... tükendiğini hissediyordum. Ne içindi? Bana dehşet içinde bakmaları için mi? Bu yeter miydi?

Yetmez. Asla yetmez.

“İlk adım onları gerçeklerle yüzleşmeye zorlamak,” dedi Max. Sanki aklımdaki kuşkuları duymuş gibiydi. “İnsanlar bundan hoşlanmaz ama bu akşam olanları gördüm. Zeryth bile gerçekten yüzleşmek zorunda kaldı. Normalde burnu havada olduğu için pek bir şey görmez.”

“Ama bir sonraki hamleme karar vermem gerekiyor.”

“Vereceksin. Ayrıca sana inanmasam böyle konuşmayacağımı biliyorsun.”

İnanıyordu. İnandığını biliyordum. Nedense bakışlarındaki derinliği görmek için kendime fırsat bırakmadan gözlerimi kaçırarak halsizce gülümsedim. “Şu anda tek ihtiyacım olan şey bu elbiseden kurtulmak.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, kelime seçimimin benimde yarattığı karıncalanmayı bastırmaya çalıştım. Bir taraftan da Max’in hızla kırıştırdığı gözlerini ve duruşundaki değişimi hayal edip etmediğimi merak ediyordum.

“Çok anlaşılabilir bir ihtiyaç. İyi dinlen,” demekle yetindi.

“İyi geceler,” diyerek odama gittim ve kapımı kapattıktan sonra canımı yakan rahatsız ayakkabıları ayağımdan çıkarıp fırlattım. Sırtımdaki kopçaları açmak için ellerimi arkaya attığımda...

Acıyla inledim. Gece boyunca topuzumdan kurtulan saçlar, elbiseyi boynumda taşıyan düğümlere dolanmıştı. Birkaç dakika daha uğraştım ama kendimi yaralamaktan korkunca ellerimi havaya atarak sinirli adımlarla oturma odasına geri döndüm. “Sıkıştım.”

Max kitabını indirdi. “Sıkıştın.”

“Evet. Saçlarım ve elbisem...” Ensemi gösterdim. “Yardım... hmm... edebilir misin?”

Gereğinden fazla kıpırdamadı. O anda gözümün önünde eller ve ten... yere düşmüş kırmızı ipek geldi. Başımı sallayarak bu görüntüyü kovdum.

Tanrılar aşkına, Tisaanah. Kendine hâkim ol.

“Eh,” dedi sonunda. “Elbiselerini çıkarmamı isteyen kadınların arkasında kuyruğa girmen gerekiyor.”

Gözlerimi devirip arkamı döndüm ve saçlarımı kaldırdım. “Öne geçme hakkını kazanmadım mı?”

Belli belirsiz kıkırdadı. “Sanırım buna itiraz edemeyeceğim.”

Adım seslerini dinledim. Bir an sonra elleri boynumdaydı. Saçlarımı boynumdan kenara nazikçe çekerken tenim karıncalanıyor, kirpiklerim çırpınıyordu.

“Saçını biraz daha kaldır,” derken sesi fazlasıyla hırıltılıydı.

İstedigini yaptım. Gerginlikle yaptığı işe odaklanmıştı. “Yüceler aşkına... sen *ne* yaptın böyle? Düğüm düğüm olmuş...”

“Ah!”

“Affedersin, özür dilerim. Sadece şu teli kurtarmam gerekiyor... kahretsin. Resmen bir tutam saç dolanmış. Bu elbiseyi kim yaptı?”

“Üstünde biraz değişiklik yapmam gerekiyordu!” dedim savunmaya geçerek. “Ayrıca ben... ben... dikişçi değilim.”

“Terzi. Doğru kelime terzi. Bekle... biraz...”

Nefesini enseme hissettiğimde bütün bedenimi sarsan dalga ya hazır değildim. Dudakları tenime o kadar yakındı ki neredeyse hissedebiliyordum. Titrek bir nefes aldım.

Canımı acıtan saç tutamı kurtulduğunda dişlerini kullandığını fark ettim. Düğümü dişleriyle parçalamıştı.

“Pardon,” diye mırıldandı. “Kesmem gerekiyordu.”

Saçlarımı bırakıp elbisemi tuttum. Neredeyse boğuluyordum. “Aşağıdakini de açar mısın?”

Parmakları sırtımdan kürekkemiklerimin arasındaki altın renkli zarif bağa doğru kaydı. “Bu mu?”

“Evet.”

Bağı açtı ama eli hâlâ sırtımda duruyordu. Başparmağıyla çizdiği belli belirsiz daire, ayak parmaklarımdan uyluklarımdan içine kadar ilerleyen bir şok dalgası yaratıyordu. “Etine batmış. Kırmızı bir leken var.”

Nefes nefese kahkaha attım. “Diğer savaş yaralarımaya yakışır.”

Başparmağını lekenin üstüne bastırdı. Sonra alçak sesli bir kırdamayla, “Bu akşam bir savaş yaşandıysa, zafer senindir, Tisaanah,” dedi.

Nefesim kesiliyordu.

“Acımasızdın.” Sanki söylediğinin farkında değilmış gibi dudaklarından çıkan fısıltı duyduğı saygıyla ağırlaşıyordu. Parmak eklemleri sırtımı gıdıklıyordu. İkimiz için de zaman tuhaf bir şekilde duraksamış gibiydi.

Gözlerim istemsizce kapandı. Sığ nefeslerimi duymamasını, kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu görmemesini umuyordum.

Dokunuşların yabancıısı değildim. Hayatta kalmak için kullandığım, üzerinde uzmanlaştığım araçlardan biriydi. Önceden dokunuşlar her zaman bir amaca yönelik taleplerden oluşurdu. Bu seferki öyle değildi. Bu seferki sırtımdaki yara izlerinin, yaşadığım çirkin acıların ötesine geçen bir fısıltıdan ibaretti. Sadece orada ve o andaydı. Karşılıksızdı.

En son biri bana ne zaman böyle dokunmuştu? Amaçsız bir sevgiyle?

Bedenim kendini bırakmaktan, daha fazlasını almaktan başka ne yapacağını bilmiyordu. Tanrılar aşkına... daha fazlasını istiyordum.

Geri çekildiğini hissedince kendime hâkim olamadan, “Yapma,” dedim.

Kısa bir duraksamanın ardından nefesi yine boynumda... ku-lağımın kıvrımındaydı. “Ne yapmayayım?”

Durma. Asla durma.

Yüzümü ona doğru çevirdim. O kadar yakındı ki burnu neredeyse yanağıma dokunuyordu. Aramızdaki boşluk, bütün dünyayı birbirine karışan nefeslerimizden ibaret kılacak şekilde titreşiyordu. Max ağırlaşan şahin gözleriyle dikkatle seyrediyordu, buna rağmen ...

...buna rağmen onu aklından geçeni okuyacak kadar iyi tanıyordum.

O da en az benim kadar korkuyordu

Hayatım boyunca insanların bana bakması için çırpınmışım. *Bana bak*, diye cilveleşmişim dans ettiğim adamlarla. *Bana bak*, diye ısrar etmişim Esmaris'i öldürürken. *Bana bak*, diye emretmişim paramparça sırtımı gören herkese. Hepsine Parçalı bedenimin özenle seçilmiş minik parçalarını göstermişim.

Ama şimdi Max'in bakışlarında bütün tutarsızlığımla *görüldüğümü* hissediyordum. Daha önce hiçbir şey böylesine tatlı ve işkence gibi hissettiren bir dehşete kapılmama neden olmamıştı.

Dudaklarına bakarken ona başka bir zayıflığımı... başka bir gerçeği göstermenin... arzularıma zincir vurmamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

Ne yapmayayım?

Bana dokunmayı, beni görmeyi, bana ihtiyaç duymayı bırakma.

Ama yüzüme belli belirsiz bir gülümseme kondurdum. "Beni şımartıyorsun," derken sesim boğuktu. "Seni tanıyamıyorum."

Bir anda uzaklaştı. Öylesine hızlı geri çekilmişti ki birden bir uçuşumun kıyısında tek başıma bırakıldığımı hissettim.

"Biraz uyuman gerekiyor," dedi biraz hızlı bir şekilde.

Başımı sallarken ellerimi birbirine kenetledim çünkü titrediklerini görmesini istemiyordum. "İyi geceler, Max," diye mırıldandım.

“İyi geceler, Tisaanah.”

Koridorda yürürken gözleriyle beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Kapıyı kapattığımda hâlâ yerinden kıpırdamamıştı.

GECE RÜYAMDA BİRİ kapımı tıklatıyordu. Boynumda, göğüslerimde, uyluklarımda tenimi yakan dudakların sıcaklığı, bacaklarımın arasında neredeyse bayılmama neden olacak bir yangın vardı. Parçalanan kıyafetler, çok iyi tanıdığım kısılmış mavi gözlerdeki arzu, dudaklarımı bastıran gözü kara hırıltılar...

Rüyamda saf bir arzu beni tüketiyor, dağıtıyor, mahvediyordu. Ter, tuz, demir tadı ve...

Demir ve...

Bir anda hepsi uçup gidiveriyordu.

Her yerimi kaplayan kanın yangını dışında dünya aniden buz kesmişti. Terk ettiğim insanların veda öpücüklerinin bıraktığı kıpkırmızı lekelerin ateşiyle yanıyordum. Max'in dudaklarını dolaştırdığı alnımda, yanaklarımda ve daha yüzlerce noktamda yeni lekeler yanıyordu.

Arzular korkuya dönüşürken adını haykırdım.

Ama o çoktan gitmişti.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Huzursuz bir uykuyla geçen gecenin ardından sabah erkenden uyandığımda Max çoktan kalkmıştı. Elindeki mektupla yemek masasında oturuyordu. Bir şey demeden mektubu bana kaydırды. Üzerinde kusursuz bir el yazısıyla *Tisaanah* yazıyordu.

Kafamı dağıtacak bir şeye duyduğum minnetle mektubu açtım.

Tisaanah...

Dün akşam davette seni görmek büyük zevkti. Büyük etki yarattın. Birçok davetlinin aniden Threll'deki insan haklarıyla ilgilenmeye başladığını görüyorum... İlginç bir tesadüf, değil mi?

Ama ne yazık ki, bugün mektubumun konusu bu değil.

Seninle sınav hakkında konuşmak istiyordum. Normalde sınav sonucu, bir iki hafta sonrasında mektupla bildirilir. Ancak bunu sana şahsen bildirmeyi tercih ederim.

Lütfen öğlen Gece Kulesi'ne gel. Kâtiplerim seni karşılayacak.

Konuşacak çok şeyimiz var.

- Z.

Bitirdikten sonra masanın üzerinden kâğıdı geri uzattım, Max de mektubu yazanları okudu.

“Başkent yolu göründü,” dedim.

“İkimiz için de,” dedi Max.

Gözlerimiz buluşurken endişeyle karışmış merak duygusu bizi sarmalıyordu.

KENDİME GERGİN olmadığımı söyledim.

Mektupta yazan her kelimeyi aklımdan geçirip olasılıkları değerlendirirken kendime gergin olmadığımı söylüyor, kuleler önümde yükselirken tırnaklarımı kemiriyordum.

İkimiz de elbette mektuptaki “kâtiplerim seni karşılayacak” vurgusunun ne anlama geldiğini biliyorduk. *Max'i getirme*, diyordu. Ancak şehre tek başıma gitmek üzere *stratagram*'larımın güvenemediğim için toplantı öncesi kulelere kadar bana eşlik edecekti. Açıkçası yanımda gelmiş olmasına seviniyordum.

“Belki karar değiştirmişlerdir,” dedim sesimdeki ürkek umuda izin vererek. “Yani benimle Threll'e destek gönderme konusunda.”

“Olabilir.”

Max'in dile getirmediği şeyi sesinden duyabiliyordum. Bu fazlasıyla kolay görünüyordu. Aksini umut ettiğim halde ben de farklı düşünemiyordum. Evet, önceki gece fazlasıyla dikkat çekmiştim ama çok daha büyük bir mücadelenin ilk adımını atıyormuşum gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. Henüz bir zafer kazanmamıştım.

Geceyi hatırladığımda kaşlarımın arasında düşünceli bir çizgi belirdi. "Belki konu başkadır."

"Nasıl yani?"

Bir cümle beynimi tırmalıyordu. Zeryth'in dansımız sırasında içime ürkek de olsa küçük bir umudun doğmasına neden olan sözleri hâlâ aklımdaydı. "Dün akşam beni sınamak zorunda olduğunu söyledi. Sınavı geçmişim. Sınavdan bahsettiğini sandım ama başka bir anlamı olabilir."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Sınamak," diye tekrarladı Max. Sesi tuhaf bir şekilde alçaktı.

"Evet." Kulelerin girişine çıkan basamakları tırmanmaya başlarken düşüncelere dalmıştım. "Belki istediğim şey yüzünden..."

"Seni sınamak zorunda olduğunu mu söyledi?"

"Evet. Bunun ne..." Kolum çekiştirilince sözüm yarıda kaldı. Dönüp baktığımda yüz ifadesi yüzünden devamını getiremedim. Saniyeler içinde yüzündeki bütün kanın çekildiğini fark edince boğazıma bir panik yumrusu oturdu. "Sorun ne?"

Bir şey söylemeden öylece bana bakıyordu.

"Max..."

"Seni sınamak zorunda olduğunu söyledi," dedi tekrar.

Başımı salladım. Kafam karışmıştı. Max eli bileğimde, kaşları çatılmış, dudakları gerilmiş bir halde öylece duruyordu. Korkunç bir şey fark etmiş gibi görünüyordu.

“Sorun ne, Max?” diye üsteledim.

Tekrar bana çevirdiği kocaman gözleri deliciydi. “Gitme, Tisaanah.”

Bunu o kadar hızlı söylemişti ki kelimeleri çaresiz bir karmaşadan ibaretti. Onu doğru anladığımdan bile emin değildim. “Ne?”

“Kulelere gitme. Toplantıya gitme. Gitme.”

“Ben...” Yüzündeki katıksız dehşet ifadesi midemin düğümlenmesine neden oluyordu. “Gitmem gerekiyor.”

Sertçe başını iki yana salladı. “Hayır, gerekmiyor. Hiçbir şey *yapman* gerekmiyor, Tisaanah.”

“Ama...” Kafam iyice karışmıştı. Bütün çabalarım boşa mı gidecekti? “Anlayamıyorum.”

“Dinle.” Max’in parmakları bileğimi sıkıyordu. Bana iyice yaklaştığında bakışları çaresiz bir ısrarla benimkilere kilitlenmişti. “Sana ne önerirlerse önersinler, sana ne verirlerse versinler, senden ne isterlerse istesinler... onları reddet. Tamam mı? Bugün seni bir orduyla Threll’e gönderseler bile reddet. İstedğin her şeyi verseler bile... reddet.” Sesi *titriyordu*.

Dudaklarım aralansa da konuşabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. “Sözlerini tutmayacakları için mi?”

Ağzından çıkan kahkaha benzeri cınlama, bir gülüşten çok daha çirkin, çok daha kabaydı. “Konu bu değil, Tisaanah. Konunun bununla hiç ilgisi yok.”

Ağzımı açtım ancak sonra tekrar kapattım. Sonunda boğulurcasına sordum. “İyi de neden?”

Çenesini sıkarak sessizce baktı.

Tabii ya! Ne bekliyordum ki? “Nedenini söylemeyeceksin.”

“Söyleyemem.”

Öfkem midemi yakıyordu. Elbette benden istediği şeyin ağırlığını biliyordu. Buna rağmen karşıma geçip sır saklamaya devam mı ediyordu? “Bu hiç adil değil,” dedim usulca. “Birliklerden nefret ettiğini biliyorum ama...”

“Seninle gelirim,” dedi tek bir nefeste. “Bugün Threll’e gidebiliriz. Orduya ihtiyacımız yok. Birlikte tek başımıza yapabiliriz. Bir yolunu buluruz.”

Kelimeleri içimi dolduruyor, nutkumun bir an için tutulmasına neden olacak bir güçle kalbime yükleniyordu.

“Ciddiyim, Tisaanah. Çok ciddiym. Hemen şimdi gidebiliriz.” Eliyle denizi gösterdi ama gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Gözlerinde boğuluyordum. “Birlikler destek önerirse, buna ihtiyacım olacak,” dedim nefes nefese. “Başka seçeneğim yok.”

Hiç duraksamadan daha çok yaklaşarak, “Ben varım,” dedi.

Göğsüm sızladı. Kaşlarının arasındaki çaresiz kırıışıklığı yok etmek, kaygısını belli eden boğaz kaslarını yatıştırmak, önceki gece arkamda bıraktığım öpücüğü almak istiyordum.

Ama en çok da... her şeyden çok *tamam* demek istiyordum.

Fakat konu ben değildim. Max bunu biliyordu. Bunu yüzündeki ıstıraptan görebiliyordum. İkimiz de bir hayal önerdiğinin farkındaydık. Tek başımıza asla istediğim... yapmak *zorunda* olduğum şeyi başaramazdık.

Elini tuttum. “Bana nedenini söylemelisin.”

Bana bir neden ver, kabul etmem için bir neden ver, demek istiyordum aslında.

Dudaklarının kenarı gerildi. “Bana güveniyor musun?”

Tanrılar aşkına! Elbette güveniyordum. “Beni korumaya çalışacağın konusunda sana herkesten çok güveniyorum,” dedim.

Yüzünde acı bir dalgalanma oldu. “Bu ne anlama geliyor?”

“Yani...” dedim usulca. “Senin yapmadığın fedakârlığı yapmaya razıyım.”

Bileğimi sıkıyordu. Nefesleri sıklaştırken gözlerini belli belirsiz kırıştırdı. “Ölmüş olabilir, Tisaanah,” diye mırıldandı. Bunu duyarken hissettiğim kadar büyük bir acıyı bu kelimeleri söylerken hissediyormuş gibi konuşuyordu. “Ya öldüyse? Oraya gitsen bile, çoktan ölmüş olabilir.”

En büyük korkularımın sığıdığı bu birkaç kelime bir yumrunun boğazıma oturmasına yetiyordu. “Biliyorum.”

Gerçekten biliyordum. Serel’in kurtulma ihtimalinin çok düşük olduğunun farkındaydım. Çok kırılıyordu, Threll lordlarının zulmü, kötülüğü, hatta ilgisizliği bile o köle çocuğu kolayca öldürebilirdi.

“Ama sadece o değil,” diye fısıldadım. “Daha bir sürüsü var.” Sonuçta yalnızca benim için bir sürü fedakârlık yapılmıştı. Karşılığını vermemem mümkün müydü? Karşılığını ödeyene kadar durmam mümkün müydü? Tek yapabileceğim buydu. Önceki gece Max’in nefeslerinde yüzen küçücük bir parçam bütün duygularımın ve düşüncelerimin altında durmaya devam etse de arkadaşımın yardımına koştuktan başka bir şey istemiyordum.

Uzunca bir süre bakiştık.

“Tisaanah, *lütfe*,” dedi sonunda. “Bana söz ver.”

Bileğimi kurtarıp iki elimle yanaklarını tuttum. Yüzünü ezberledim. Sonra kendime çekip dudaklarımı alına bastırarak kül ve zambak kokularını yavaşça içime çektim. Nefesimi serbest bırakırken tenine fısıldadım. “Bana bir şey olmayacağı konusunda söz veriyorum.” Ardından bir şey söylemesine fırsat bırakmadan

ve arkama bakmadan merdivenleri hızla tırmandım. Sadece ağır kapıları itmeden önce son bir kez omzumun üzerinden baktım. Max hâlâ oradaydı, beni seyrediyordu. Elimini sallasam da karşılık vermedi.

Sonunda kapıyı ardımdan kapatırken, hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ediyordum.

BÖLÜM OTUZ ALTI

Zeryth'in ofisindeki her şey dokunulmayacak kadar pahalı görünüyordu. Büyük ve ferah olan oda özenle döşenmişti. Platin süslemeli mobilyalar, beyaz şifondan perdeler, kıvrımlı duvarlara asılmış harika klasik manzara tabloları... Tipik bir ofisten çok bir ev büyüklüğünde sayılırdı. Duvarın yarısı tek parça camdan ibaretti, baş döndürücü yükseklikten uçsuz bucaksız çalkantılı deniz görülebiliyordu. Gece Kulesi'nin en üstünden bir kat aşağıdaydı. Yürürken dostane bir tavırla evinin en üst katta olduğunu söylemişti. Şimdiyse mermer ve maun ahşaptan yapılmış bir çalışma masasının önündeki beyaz kadife koltukta oturuyordum. Zeryth kendi koltuğuna yerleşmiş, arkasına yaslanmış, topuklarını çalışma masasının kenarına uzatmış, yüzünden hiç eksik olmayan gülümsemesiyle beni seyrediyordu.

Nura dimdik sırtı ve arkasında bağıladığı elleriyle pencerenin önündeydi. Zeryth oturmasını önerdiğinde başını iki yana sallamakla yetinmişti. Bunun üzerine adam omuz silkmişti. Göz devirdiğine yemin edebilirdim.

“Eh,” dedi sonunda bana dönerek. “Tisaanah, geldiğin için teşekkürler.”

Önümde kenetlediğim parmaklarımdaki basınç kalp atışlarımla hızlanmasını engelliyordu. Özenli bir şekilde zihinsel bariyerlerimi yükseltmiştim. İkisinin ne kadar gergin olduğumu anlamalarını istemiyordum. Max’in yüzü hâlâ gözümün önündeydi, gitmemem için yalvaran sesi kulaklarımda yankılanıyordu. “Sınavı konuşacağız, değil mi?” dedim.

“Evet.” Zeryth bacaklarını yere indirip öne eğildi ve kocaman sırtıttı. “Eh, sınavı geçtin! Tebrikler.”

Devamını beklesem de başka bir şey söylemedi. Nura arkasında uzun ve yavaş adımlarla volta atıyordu.

“Bu harika,” dedim sonunda düz bir sesle.

“Kendinden memnun musun?”

“Evet. Ama daha çok bundan sonra olacaklarla ilgileniyorum.”

Nura gezinmeye devam etti.

Zeryth cevabımdan memnun olmuş gibi görünüyordu. “Elbette. Zaten bugün seni bu yüzden buraya çağırdık...” Aniden başını çevirip Nura’ya keskin bir bakış fırlattı. “Tepemde dolaşmak zorunda mısın?”

“Tepende dolaşmıyorum,” diye tersledi Nura. Bir anda onun yanına gelmişti.

“Bugün gerginsin. Sinirlerin bozulmuş olabilir mi?” Zeryth başıyla yanımdaki koltuğu işaret etti. “Otur. Rahatla.”

“Ayakta durmayı tercih ederim.”

Sabrım giderek azalıyordu. “Ne konuşacaktık?” diye araya girdim.

Zeryth bana doğru döndü. Yüz ifadesinin böylesine hızlı ve kusursuz bir şekilde değişmesi, öfkeli sert hatlarının aniden yumuşaması inanılmazdı. “Henüz kimse bilmiyor ama bu sabah erken saatlerde son derece rahatsız edici haberler aldık. Kraliçemiz Sesri yeni bir asil aileyi ihanet yüzünden devirmek zorunda kaldı. Bu sefer bir Ryvenai asiliydi. Çıkan çatışmada yaklaşık iki yüz asker ve sivil öldü.”

Tanrılar aşkına! *İki yüz kişi.*

“Her iki tarafta da hünerciler vardı,” diye ekledi Nura.

“Üstelik bu en kötü haber değil,” dedi Zeryth. “İntikam arzuları olacaktır. Kraliçe Sesri’ye karşı isyan büyüdükçe...”

“İç savaş kaçınılmaz olacak,” diye araya girdi Nura. “Kanlı bir savaşın eşiğindeyiz...”

Zeryth bir hışımla arkasına döndü. Artık ateş saçan bakışlardan ibaretti. “Yine tepemde dolaşıyorsun, sözümü kesiyorsun.”

“Tepende dolaşmıyorum.”

“Otur.”

Nura’nın dudaklarında bir sırıltı seğirdi. “Ben çocuk değilim.”

“Ama emrimdesin,” dedi Zeryth. Parmağını oynattığında, boş koltuk görünmez bir el tarafından sertçe çekilmiş gibi fayansların üzerinde cıyaklayarak kaydı. “*Otur.*”

Kendini bütün ağırlığıyla koltuğa bırakırken Nura’nın yüzü buzdan bir heykel gibiydi.

Kıpırdamadan oturuyor, karışmamaya çalışıyor, bir taraftan da bu gösterinin bana özel olup olmadığını merak ediyordum.

Nura ona ateş saçan gözlerle bakarken boğazını temizledi. “Söylediğim gibi... son Ryvenai savaşı kadar kanlı olabilecek bir savaşın eşiğindeyiz.”

“Nura’yla birlikte o savaşta yer aldık. İkimiz de yaşadıklarımızı tekrar yaşamak, gördüklerimizi tekrar görmek istemeyiz.” Zeryth’in sesindeki gerginlik geldiği hızla kaybolmuştu. “Emimin Maxantarius da benzer ifadeler kullanmıştır.”

Bu ismin onun dudaklarındaki tınısından bile hoşlanmıyordum. “Korkunç bir durum ama benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.”

Zeryth pis pis sırtarak öne eğildi. “Seni sınıdığımızı söylemiştim.”

“Birliklere girebilmem için,” derken sesimi yükseltmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Bundan çok daha fazlası için.”

Daha önce anlam veremediğim şeyler üzerine düşündüm. Tairn seferine çıkmamdaki ısrarları, Willa’nın tam olarak neremden kan alacağını söylemeleri, Nura’nın bana olağanüstü ilgisi, tuhaf sınavım... Buna rağmen yüz ifademi sabit tutmaya devam ettim. “Mesela?”

Birbirlerine baktılar. Zeryth’in gözlerindeki gülümseme dudaklarına ulaşmıyordu.

“Bir silah,” dedi Nura.

Zeryth tekrar bana baktığında, kulaklarına varan gülümsemesi baş döndüren beyaz dişlerini ortaya çıkarıyordu. “Bir silah *olmak*,” diye düzeltti. “Ülkelerimizi kurtaracak kadar güçlü bir silah.”

Gözlerimi kırptırdım. Yüzümde dans eden sayısız sorudan

herhangi birini yakalamakta zorlanıyordum. “Ne tür bir silah?” sorusunda karar kıldım.

“Saf sihirden yapılmış,” diye yanıtladı Nura. “Ara’daki... hatırla dünyadaki bütün hünercilerin doğal gücünden kat kat etkili bir silah. Soyu tükenen Fey gücüne rakip bile olabilir.”

“Bir savaşı başlamadan bitirecek kadar güçlü,” diye ekledi Zeryth. “Bu silah olmadan Büyük Ryvenai Savaşı çok daha uzun ve kanlı olurdu.”

“Silah *olmak* mı?” diye tekrarladım. Muhtemelen yanlış anlamıştım. Öyle değil mi?

“Evet. Bir parçan haline gelecek.” Zeryth sanki havadan sudan bahsediyormuşuz gibi konuşuyordu. “Tıpkı damarlarında akan sihir gibi. Ama... daha fazlası.”

Ah, hepsi bu kadar mı?

“Sonsuza kadar?”

“Hayır. Çıkarılabilir ve bu yapılacak da.”

“Silahı neden *benim* kuşanmam gerekiyor?” Anlamıyordum. Söyledikleri doğruysa bu kadar güçlü bir silah konusunda bana niye güvensinlerdi? Hem savaşlarını Parçalı bir yabancının bitirmesini isterler miydi?

Nura oturduğu yerde kıpırdandı. Sonra kendini tutamıyormuş gibi ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Konağı konusunda çok... seçici.”

Seçici? Konak?

“Birinden bahsediyormuş gibi konuşuyorsunuz.”

“Bir açıdan, bütün sihirler kendi hünercisini seçer,” dedi Zeryth. Özellikle konuyu saptırmak istiyormuş gibi konuşmuştu.

“Ama daha önce kullanıldıysa, neden başka bir hünerciye ihtiyacınız var?” diye sordum.

Nura yine odanın içerisinde gezinmeye başlamıştı. “Son konamız artık bu işin bir parçası olmak istemiyor.” Bunu söyleyişinde bir şeyler vardı...

Bu silah olmadan savaş çok daha uzun ve kanlı olurdu.

Bulmacanın taşları gözümün önünde birbirine girip duruyordu. Sonunda kendimi zorlayınca bütün her şey yerine oturdu.

Büyük Ryvenai Savaşı’nı sonlandıran adam.

Gözlerim Nura’nın üstüne sabitlendi.

Sana ne önerirlerse önersinler, senden ne isterlerse istesinler, onları reddet.

“Max,” diye mırıldandım. “Bu kişi Max’ti.”

Başını belli belirsiz öne eğdi. “Evet, oydu.”

Kanım dondu.

“Seni eğiteceğiz,” dedi Zeryth. “Ama daha önemlisi, bu sayede Threll’deki amacını gerçekleştirecek kadar güce kavuşacaksın. Sadece arkadaşlarını değil, istediğin herkesi kurtarabilirsin. İstemesen bile yanında destek göndereceğiz. Hepsi elbette zahmetinin karşılığı olacak.”

“Ama anlayamıyorum...”

“Bence anlamam gereken en önemli kısım, sana uğruna savaştığın her şeyi verdiğim gerçeği,” diyerek arkasına yaslandı Zeryth. “Bundan önemli başka bir şey var mı?”

Bir açıdan haklıydı. Destek. Güç. Kaynak... Buraya bunlar için gelmiştim.

Gözlerimi yumup bir nefes aldım.

Sana istediğin her şeyi önerse bile... Max’in sözleri kulaklarımı dövüyordu. Onları reddet. Bana söz ver.

Acaba hâlâ dışarıda bekliyor muydu? Hayalimde odadan ko-

şarcasına çıkıp kapıda kollarına atılıyor, bir hata yaptığımı söylüyordum. Sonra bir gemiye binip yola çıkıyorduk.

Onları reddet.

Gözlerimi açtığımda Zeryth'in beklentiyle dolu bakışları ve araladığı dudaklarıyla karşılaştım.

Reddet.

“Anlaşmayı kanla yapmak istiyorum,” dedim. Bu kelimelerle birlikte hayalim, rüzgârdaki küller gibi dağılıp gitti.

Zeryth bir kaşını kaldırıp kısa bir kahkaha attı. “*Kan anlaşması?* Bundan sana kim bahsetti?”

“Kimin bahsettiğini çok iyi biliyorsun,” derken Nura onun kadar eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

Zeryth dudaklarında alaycı bir sırıtışla başını iki yana salladı. “Yüceler aşkına... Adam kendi sıkıcılığından bir türlü sıkılmıyor.”

Tıpkı on iki yaşındayken zavallı elli gümüş karşılığında özgürlüğümü satın almaya çalışırken yaptığım gibi kendimi sakın ve özgüvenli konuşmaya zorladım. Bunu onlara asla göstermedim ama şu anda o küçük kız gibi hissediyordum. “İhanet yerine sıkıcılığı tercih ederim,” dedim soğuk bir tavırla. “Sizin için bunu yapacaksam, şartlar açık olmalı. Şartlarımın yerine getirileceğinden emin olmam gerekiyor.”

Zeryth tekrar arkasına yaslanıp eğlenceye aç bakışlarını üzerime dikti. Sonra masasında bir çekmece açıp fildişi renginde ter temiz bir kâğıt çıkardı. Tekrar uzandığında bu sefer elinde gümüş bir kalem vardı. Ve üçüncüsünde...

Ucu kıvrık hançeri kınından çıkarıp özenle masaya yatırdığında metal pencereden içeri dolan güneşte parlıyordu. “Pekâlâ, Tisaanah,” diyerek ipek manşetini dirseğine çekerken hâlâ gülümseyordu. “Anlaşalım.”

BÖLÜM OTUZ YEDİ

“**B**ekle.” Zeryth kalemi kâğıdın üzerine yerleştirdiğinde durdum. “Daha şartlarımı söylemedim.”

“Şartların basit olduğunu sanıyordum. Birliklere bu silahı kuşanacağına dair yemin edeceksin. Savaş bittiğinde ise Threll’de desteğimizi alacaksın.”

“Hiçbirini kabul etmiş değilim,” diye ayağa kalkıp masanın kenarından destek alarak bakışlarını bana çevirmesi için onu zorladım. “Bu anlaşma fazlasıyla belirsiz.”

Nura’yla gerçekleştirdiği gösteriden sonra bir tepki vermesini bekledim ama hiçbir şey yapmadan öylece baktı. “Peki. Ne istiyorsun?”

“Önce Threll’e gideceğiz.”

Gözlerini kırıştırdı. Şaşırdıysa bile bunun tek işareti kirpikle-

rinin anlık kıpırtısıydı. “Savaşın eşiğindeyiz. Syrizenler seni desteklemek için hiçbir yere gitmez, üstelik Threll’de başka bir savaş için zamanımızı ya da kaynaklarımızı harcayamayız.”

“Anlıyorum. Bu silah söylediğiniz kadar güçlüyse, sefer için çok az desteğe ihtiyacım olacaktır. Ara’da işimiz bittikten sonra tam desteklerini alabilirim.”

Yine gözlerini kırıştırdı. “Yani iki kere gitmek istediğini söylüyorsun.”

“Evet. Hemen şimdi Mikov Konağı’ndaki arkadaşlarıma ulaşmak istiyorum. Ama sonra daha büyük bir orduyla Threll’e geri döneceğim.” Başka türlü saçma olurmuş gibi konuşuyordum.

Kısa bir sessizlik oldu.

“Silahı test etmemiz gerekiyor,” dedi Nura sonunda ona doğru bakarak. “Nasıl kullanacağını öğrenmesi gerekiyor. Bunu Threll’de yapabiliriz. Yapacağın *stratagram*’ların yardımıyla kısa sürede oraya varırız.”

Zeryth başını sallarken belli belirsiz omuz silkti. “Doğru.”

Endişesiz olması karşısında endişelenmeli miydim?

Kalemi tekrar kaldırdı ama onu yine durdurdum. “Bekle. Bir liste oluştur.”

“Liste?”

“Evet.” Doğrular kollarımı kavuşturdum. “Çok ama *çok* detaylı bir liste.”

“İçin rahatlayacaksa,” dedi Zeryth. Ardından harika el yazısıyla listeyi oluşturmaya başladı.

1.

Ardından kaşlarını beklentiyle kaldırıp bana baktı. “Nereden başlıyoruz?”

MASAYA EĞİLİP bileklerim uyuşmaya başlayana kadar şartlarımı sıraladım. Kelimeleri dikkatle seçiyor, muğlak bulduğum cümleleri netleşmeye zorluyor, her bir harfî kontrol ediyor, hiçbir açık kalma-
yana kadar her seferinde zamanlama üzerine düşünüyordum.

Değerli... en azından olduğumu düşündüklerinden daha değerli bir şeyi feda ettiğimi biliyordum. Belirsizliğin dehşetiyle boğulacak gibi olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Buna rağmen birbirine kenetlediğim parmaklarıma odaklanarak Ara'ya gelme amacımı titizlikle yerine getirmeye çalıştım.

Kan anlaşması asla bozulamazdı. Şartlar yerine getirilmek zorundaydı. Eğer çok dikkatli olursam, tek bir kâğıt parçası üzerinde arkadaşlarımla güvenliğini ve ulaşmak istediğim hedefleri sağlama alabilirdim. Bunu yaptığım sürece, başıma ne geleceği umurumda değildi.

Threll seferlerinden ilkinin zamanlamasını ve hedeflerimi kelimesi kelimesine belirttim. Serel'in iyileşmek için zamana ihtiyacı olacaktı. Bunun olmasına izin vermeyeceğime içimden yeminler etsem de ilk iki haftada onu bulamazsam Ara'ya döndüğümde geride bırakacağım ekip aramayı sürdürecekti. Burada işim bittikten sonra benimle Threll'e gelecek asker sayısını, ne kadar kalacaklarını, Threll lordları devrilmeden işimizin bitmeyeceğini yazıya döktürdüm.

Sonunda kasılan bileklerimin acısından yüzümü ekşitmemeye çalışarak doğrulup, "Hayatının sonuna kadar Vos'a bakılmasını istiyorum," dedim. Durup daha ayrıntılı bir cümle kurdum. "Seksen yıl boyunca her ay bin Lys aylık alacak. İhtiyaç duyduğu sürece bir ev, bakım ve ilaç verilecek."

“Büyük bir para,” dedi Zeryth ama yine de itiraz etmeden söylediklerimi kelimesi kelimesine yazdı.

Pencerenin önünde durup çok güzel görünen okyanusa baktım. Gökyüzü turuncuya dönmeye başlamıştı, öğleden sonranın yakıcı ve göz kamaştıran güneşi akşama yenik düşmek üzereydi. Gelmemin üzerinden saatler geçmişti. Zihnimin gerilerinden, mi-demi ağırlaştıran bir düşünce geçti.

“Liste tamam mı?” diye sordu Zeryth..

“Bir şey daha var.” En önemli şartlardan biriydi. Gözümü okyanustan ayırmadım. “Maxantarius Farlione’nin birliklerle ilişkisi kalmayacak. Bütün anlaşmaları ya da... görev emirleri iptal edilecek. Size karşı olan bütün sorumluluğu sona erecek.”

Nura başından beri ellerini arkasında bağlamış halde, kıpırdamadan duruyordu ama bunu duyunca başını bana çevirdi.

Zeryth kıkırdıyordu. “Ah, bu çok tatlı,” diye mırıldandı ancak ben kâğıdın üzerindeki kalemin sesine odaklanmıştım.

Max’in evine ilk gittiğimde Willa’yla yaptığım sohbeti hatırladım. O örtülü tehdit, Max’in ince buzun üzerinde durduğu imasını taşıyordu.

“Ve...” diye ekledim. “Geçmişte yaptıkları affedilecek. Sicil kaydı sıfırlanacak.”

“Sicil kaydı sıfırlanacak,” diye tekrarladı Zeryth. Kelimeleri ağzında çarpıtan sırtışıyla konuşmuştu. “Hepimiz tertemiz bir sicil istemez miyiz?” Sonunda yazmayı bitirdi.

Sonrasında uzun saniyeler boyunca sessizlikte oturduk. Devasa odada sadece saatin tıklamaları yankılanıyordu.

Zeryth’e göz attım. Koltuğunda arkasına yaslanmıştı, yüzünde keyifli bir sabır ifadesi vardı. “Hepsi bu mu?” Kâğıtlar önüne

serilmiş halde duruyordu. Mürekkebe bulanmış o üç sayfada istediğim her şey bütün ayrıntılarıyla yer alıyordu. O üç sayfa arkadaşlarımın güvenliğini garantiye alıyor, binlerce insan için daha iyi bir hayat için bir şans... en azından bir *şans* vaat ediyordu.

O üç sayfayla tekrar köle oluyordum.

“Şartlarım bu kadar,” dedim.

Zeryth cevabımı rahat bir gülümsemeyle karşıladı. Kalemı parmaklarında çevirip duruyordu. “Mükemmel. Bizim şartlarımız basit. Silahı hemen kuşanacaksın. Threll’deki başlangıç eğitiminden döndüğünde savaş boyunca birliklerin hizmetinde kalacaksın. Artık ihtiyacımız kalmadığında, görevini yerine getirdiğinde silah senden çıkarılacak ve yine özgür olacaksın.”

Kaşlarım çatıldı. “Fazla belirsiz. Savaşlar sonsuza kadar sürebilir.” Halkımı darmadağın eden savaş neredeyse bir asır sürmüştü. Süresi belirsiz bir askerliğe imza atacak değildim.

“Niyetimiz savaşı kısa sürede bitirmek. Anlaşmayı yapmamızın sebebi bu.”

“Eğer niyetleriniz gerçekleşirse.”

Zeryth güldü. “Haklısın, pekâlâ.” Biraz düşündükten sonra öneride bulundu. “Yedi yıl.”

“Dört.”

“Bütün bunlardan sonra...” derken masadaki sayfaları işaret ediyordu. “İhtiyacımız olanı kesinlikle almamız gerektiğini eminim anlıyorsunuz. Sana büyük bir yatırım yapıyoruz. Özellikle de...” Max’in anlaşmada yazan ismine parmağıyla vurdu. “Bizi yedek planımızdan vazgeçmeye zorladığını düşünürsek, çok büyük bir yatırım.”

İçimde filizlenen öfkeyi göstermemeye çalıştım. İstedikleri gibi olsun.

Gözümü kırptırtırdığımda Esmaris'in sesi kulağımda cınladı.
Bin altın değerindesin.

“Eklemem gereken bir şey daha var,” dedim. “Sonra size bir cevap vereceğim.”

Zeryth beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

“Ölürsem bütün şartlarım yerine getirilecek.”

Alaycı bir cevap, pis bir sırıtış bekledim ama başını sallayıp kalemi kâğıda bastırdı.

“Beş yıl,” dedim yazmayı bitirdiğinde. “Beş veya savaş bitene kadar. Ya da birlikler beni özgür bırakmayı tercih edene kadar. İlk hangisi olursa.”

Nura bize doğru döndü. Sonra sanki gözleriyle konuşuyormuş gibi bakıştılar.

En sonunda, “Peki,” dedi Zeryth. Kalemi parşömenin üzerinde zarif hareketlerle kaydırıyordu. Üç sayfayı düzgün bir şekilde toplayıp en üst kâğıda zarif bir *stratagram* çizdi. “Bunu daha önce yapmadığımı tahmin ediyorum,” dedi. Ardından hançeri alıp bileğini masanın üzerine koyarak tek bir hamlede metali derisinden geçirdi ve kırmızı kanı *stratagram*'ın üzerine damlattı. “Sıra sende,” dedikten sonra hançerin kabzasını bana uzattı. Kan parmaklarına bulaşmıştı. “Sadece birkaç damla...”

Tereddüt etmeden bıçağı alıp gözümü ondan ayırmadan kolumu kestim. Kıp kırmızı kan Nura'nın beyaz ceketine, sayfalara, o güzel pahalı mermer yer döşemesine sıçrarken gözümü bile kırpmamıştım.

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

Ofisten ayrıldıktan hemen sonra Nura izin isteyip vedalaşmadan yanımızdan uzaklaştı. Zeryth koluma bastırmam için bir parça bez vermişti. Koridorda yürürken beyaz kumaşta kırmızı bir tomurcuğa benzeyen kan lekesine bakıyordum. İkimiz de hiç konuşmadık.

Beyaz zeminin beyaz duvarlarla tamamlandığı küçük ve penceresiz bir odaya götürüldüm. Pencere olmamasına rağmen içeri si aydınlıktı. Nasıl olduğundan emin değildim. Ortada iki mobilya vardı, sadece iki basit yatak. Bir tanesinde ellilerinde görünen uzun boylu zayıf bir adam yatıyordu. Çarşafarla aynı gri tonda bol bir cübbe giymişti. Hiç kıpırdamıyordu.

Diğer yatak boştu.

Korkumu boğazımdan aşağıya itmek her saniye biraz daha

zorlaşıyordu. Özellikle Zeryth'in peşinden odanın ortasına gelip adamın bileklerinin yatağa kelepçelendiğini görünce korkum daha da arttı. Adam boş gözlerini tavana dikmişti.

Zeryth boş yatağı işaret etti. "Uzan."

Kendime korkacak bir şey olmadığını söyleyerek uzandım.

Başımı çevirdim. Adamın yüzü bana dönmüştü, boş gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Tamamen hareketsizdi, bir kolu yatağın kenarından sarkarken ağzı tembelce açılmıştı.

Zeryth üzerime eğildi. Tavan o kadar parlaktı ki bir gölgeden ibaretti. "Sana karşı dürüst olacağım, Tisaanah. Canın çok yanacak. Ama öyle hissettirse bile, söz veriyorum ki ölmeyeceksin."

Eh, içim rahatlamıştı.

Yan taraftaki adama bakarken bunun *ölmemenin* kelime karşılığı olup olmadığını merak ettiğim halde başımı salladım.

Zeryth iki yatak arasında durup adamın gevşek kolunu sıyırdı. Yara izleriyle doluydu. Sonra belinden hançeri çıkardı. Hâlâ kanımız yüzünden ıslaktı. Baygın adamın kolunda kıpkırmızı uzun bir kesik açarken tereddüt bile etmemişti.

Adamın puslu gözlerinin seğirmesini seyrettim. Bunun gerçek bir tepki olabileceğini düşününce midem bulandı.

Zeryth bana uzanıp koluma bastırdığım bezi çekerek düzgün bir şekilde yatağın üzerine bırakırken, "Bunun için özür dilerim," dedi. Kolumdaki yarayı genişlettiğinde yüzümü ekşittim. Bir anlığına göz göze geldik. "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Yalan söylediğim çok açıkmiş gibi küçük bir kahkaha attıktan sonra ensesini çıtlattı. "Yüceler aşkına... Hiç hazırlık yapmadım. Üçe kadar sayıyorum. Hazır mısın?"

Değildim. Buna rağmen başımla onayladım.

“Bir. İki.”

Dünya bir anda beyaz bir ışıkla parladığında henüz üç demediğini *biliyordum*. Birden nefesim kesilmişti. Acı damarlarımın, kaslarımın, gözbebeklerimin içini tırmalıyordu. Sanki jilet gibi tırnaklarıyla küçük yaratıklar damarlarıma akın etmişti. Başımı Zeryth’in sımsıkı tuttuğu koluma bakacak kadar yukarı kaldırdım.

Kırmızı ve siyah uzantıların sarmallar çizerek etimden çıkıp sualtındaymış gibi havada salınmalarını izlerken hayal görüp görmediğimi merak etmekten kendimi alamıyordum. Sarmallar dalgalar halinde, yandaki adamın cansız kolundan fişkıran kıpkırmızı gümüşe karışıyordu.

Odanın parlak beyazlığı... hiçliği üzerime saldırıyor, beni boğuyordu. Organlarımın içimde parçalanıp tekrar birleştiğini hissedebiliyordum. Artık hiçbir şey duyamayana ve boğazım acıya-na kadar çığlık attığımın farkında değildim.

Aklımda tek bir şey vardı. Zeryth bana yalan söylemiş olmalıydı. Çünkü bu ölümden başka bir şey olamazdı.

Başım arkaya düştü. Gözüm karardı. Boğazımı dişsiz bir ısırıkla esir alan çığlıklarım solarken artık sesim yoktu. Karanlığa yuvarlanmadan önce duyduğum son şey, birinin deli gibi tekrarladığı fısıltılardı.

Ev, ev, ev, ev.

Ev.

KISIM 2

SİVRİ DİŞLER

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

MAX

Biraz akıllı olsaydım, daha en başından tehlikenin kokusunu alırdım. Tisaanah onu yalnızca birkaç saattir tanıyor olmama rağmen gizlice benden bazı ayrıcalıklar koparmayı başarmıştı.

Seni içeri davet ediyorum ama sadece...

Bu gece kalabilirsin. Sadece bu gece.

Sana neden inandığımı bilmiyorum.

Sen gidiyorsan, ben de geliyorum.

Hep benden bir adım öndeydi. İflah olmaz bir kararlılıkla olayları ileriye sürükleyen her zaman oydu, olayın ne olduğunun hiçbir önemi yoktu. Onu nasıl takip etmezdim ki? Kaslarım yıllardır kullanılmamış gibi gıcırdasa da attığım her adım *doğru* hissettiriyordu. Yavaşça, ürkekçe, dehşet içinde eski halime dönüyor, buna rağmen gerçeğin farkına varmıyordum.

Evime, zihnime, geçmişime girmesine izin verdiğimin farkına bile varamamıştım. O yanımda değilken farkında olmadan, tıpkı cebime attığım küçük taşlar gibi ona anlatılacak hikâyeler ve tuhafıklar biriktiriyordum.

Belki o gece arkasında dururken ona dokunmadığım halde teninin kokusunda kaybolurken kalın kafam *biraz* olsun durumu anlamaya başlamıştı. Kanım damarlarımda kükremişti.

Tehlike, Max. Tehlike.

Ama kulelerin merdivenlerini tırmanmasını izlemenin yanında bu bir hiç sayılırdı. Onu durdurmak için hiçbir şey söyleyemeyeceğimi... elimden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordum.

Onu suçlayabilir miydim? Ona hâlâ anlatamadığım bir sürü şey vardı. Üstelik durum neredeyse şairane sayılırdı. Yaklaşık altı ay önce onu evime almamı sağlayan o kararlılık, uzun süre sonra ilk kez birine inanmamı sağlayan o güçlü azim şimdi onu benden koparıp alıyordu.

Her şeye rağmen, bundan nefret etsem de aynı zamanda bir hayranlık duyuyordum.

İşte o anda anlamıştım. Bütün o küçük adımlar, bizi uçurumun tam kıyısına getirmişti.

Bense çok geç olana kadar nereye yürüdüğümüzü fark etmemiştim.

“BANA ONUN OLMADIĞINI SÖYLE,” derken delice kükreyen sesimi ben bile tanıyamıyordum.

Geri zekâlı aptalın tekiyim.

Kapılar kapandıktan çok sonra yumruklarımı sıkarak orada kalakalmıştım. Yavaşça sökülen bir çorap gibi hissediyordum. Harekete geçebildiğimde aradan saatler geçmiş gibiydi. Yürüye-bildiğimde Gece Kulesi'nin lobisine geçip bekledim.

Bekledim.

Bekledim.

Saatler geçti. Kulelerin günlük telaşı ve koşturması azalmaya başlıyordu. Ayağa kalktım, oturdum, volta attım, tekrar oturdum.

Geri zekâlı aptalın tekiyim.

Ana binanın kapıları açılıp tanıdık bir yüz beni karşıladığında, tek bir bakışta bütün kanımın çekildiğini hissettim.

“*Bana onun olmadığını söyle,*” dedim tekrar, Nura'nın koluna yapışmıştım.

Nura beyaz ceketindeki kırmızı damlalara baktı. “Sorun yok. İlk kan anlaşmasını yaparken biraz heyecanlandı.” Bunu rahatla-mam gerekiyormuş gibi söylemişti. En kötü korkularımın doğru-lanması yerine *rahatlama*.

“Kan anlaşması mı?” diye hırladım. Parmaklarım hâlâ kolunu sıkıyordu.

Elime ve yüzüme baktıktan sonra bir iç çekti. “Benimle gel,” diyerek çenesiyle koridoru işaret etti.

“Nura, yüceler yardımcım olsun ki...”

“Sadece... benimle gel.” Küçük... küçücük bir an için elime dokundu, ardından elini çekip koridorda ilerlemeye başladı.

Kan anlaşması. Lanet bir kan anlaşması.

Kaslarım hareket etmeyi unutmuş gibiydi.

Sonra peşine takıldım.

BİRLİKTE LABİRENTTEN farksız beyaz koridorlardan, lobi-deki hareketlilikten çok uzak olan sade bir kapının önüne geldik. Kapıyı açıp beni içeri davet ederken onun dairesine geldiğimizi fark ettim. Temiz ve kuledeki lanet olası her yer gibi boğuculuk seviyesinde sadeydi. Beyaz mobilyalar, beyaz yer döşemesi, beyaz duvarlar...

Nura omzuyla kapıyı kapattıktan sonra oturma odasından geçerek yatak odasına girdi.

Eşikte durmuş kanlı ceketinin düğmelerini çözmesini seyrediyordum. “Nerede?” Belki hâlâ bir umut olabilirdi. Belki hâlâ biraz zamanımız vardı. Belki de yanılmıştım.

Parmağıyla tavanı gösterdi. “Yukarıda. İyileşiyor.”

İyileşiyor.

Kelimeler boğazıma dizilmişti. “Ona *Reshaye*’yi verdin. İstedığınız buydu.” İlk kez dile getirdiğim teorimin yanlış çıkması için dualar ediyordum.

Ancak Nura, “Evet,” diye cevap verdi.

Kahretsin. Kahretsin.

“İyi bir adaydı,” diye devam etti. “Ayrıca şu anda ona ihtiyacımız var. Son seferkinden daha kötü bir şeyin eşiğindeyiz.”

Konuşamıyordum. İki yanımda sıkıştığım yumruklarım titremeye başlamıştı. Bütün fenerler aynı anda yanarken oda grotesk bir ışıkla aydınlanıyordu, hayatımda hiç bu kadar öfkeli olduğumu... bu kadar dehşete düştüğümü hatırlamıyordum. “Senin için bile...” dedim boğulurcasına. “Bu senin için bile bu... bu...”

“Sakinleş.”

“*Sakinleşmek mi?*” Birden patladım. “O şeyin *imha* edilmesi gerektiğini sen de biliyorsun.”

“İmha edilmeyecek kadar kullanışlı,” derken yan gözle bana baktı. Bakışında nefretimi körükleyen bir şeyler vardı. Yirmili yaşlarımızda çok daha mutlu ve aptalken âşık olduğum kızı hatırlamaktan nefret ediyordum. “Son seferki gibi olmayacak, Max. Üstelik istemediği hiçbir şey yapmadı.”

“Ne yaptığını *bilmiyor*, Nura.”

“Sevdiklerini kurtarmak için her şeyi yapar. Bilmesi bir şeyi değiştirmezdi.”

Haklıydı. Bunu bilmekten nefret ediyordum. Çünkü zamanında ben de aynısını yaparak başkomutanın ofisinde oturmuş, bana istediğim her şeyi önermesini dinlemiştim. Bencilce şeylerdi. Zavallı şeylerdi. Ancak o kadarı bile yetmişti, ruhumu satmak üzere imzayı atmıştım.

En azından ben bunu hak etmiştim. Ama Tisaanah... Yüceler aşkına! *Tisaanah* ve sahip olduğu o asil amaç...

Devamının dudaklarımdan kaçmasına izin vermedim. “Ben yaparım,” dedim çaresizce. “Onun yerine beni alın. Ondan alıp bana verin.”

Nura düğmelerini açmayı yarılamıştı. Bunu duyunca durup yavaşça bana döndü. Bir an için gerçekten üzgünmüş gibi görünüyordu. Başka şartlar altında bakışındaki içtenlik irkilmemi bile sağlayabilirdi. “Bunu istemiyorsun.”

“Şimdi yaparım,” dedim. Kollarımı sıvamış, yıllar önceki anlaşmanın bileğimde bıraktığı yara izini gösteriyordum. “Tecrübem var. Onu daha iyi kullanırım. Beni dinler.”

Nura başını iki yana sallıyordu. “Max...”

“Sadece söylediğimi *yap*,” diye öne atıldım. “Zaten hep bunu istemiyor muydun? Ben...”

“Artık *çok geç*, Max.” Nura’nın sözümü kesen sesi odada yankılanarak havada asılı kaldı. Sonunda nefesini salıp gözlerini yere indirdi ve çok daha sakin bir tavırla, “Çok geç,” diye tekrarladı. “Geç olmasa bile...”

Hâlâ bileğimi gösteriyordum. Titreyen elime, bileğimdeki güneş dövmesine, hemen altındaki yara izine baktım. Birliklere bir zamanki bağlılığımın bütün işaretleri ve benden her şeyi alarak geri kalan bütün parçaları yok etmelerinden ardından geriye kalan izler...

Tisaanah’ya da aynısını yapacaklardı.

Bu korkutucu gerçeği yeni kavramaya başlamıştım. Bunu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmezdi.

Başımı kaldırmadım ama Nura’nın derin bir iç çektiğini duyabiliyordum. Ceketini yere düşü. “Çok geç olmasa bile...” diye mırıldandı. “Herhangi birinin öyle bir ateşle oynamak isteyeceğinden emin değilim.”

Yavaşça başımı kaldırsam da hemen gözlerimi kaçırdım. “Lütfen üzerine bir şeyler giy,” diye söylendim.

“Neden? Çıplaklığımdan rahatsız mı oldun?” Karşımda çıplak duruyordu ve...

Bütün bedeni yanık izleriyle doluydu.

Albino Valtain teninin her noktası kırmızı ve mor lekelerle neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Yanık izleri büzüşen ayak parmaklarından köprücük kemiğine kadar yükseliyor, oradan boynuna dolanıp sol kulağının arkasında bitiyordu. İzleri kapatmak için her zaman yüksek boyunlu, uzun kollu ceketler giyerdi ama dik-

katli bakıldığında boynundaki izler görülebiliyordu. Şifacılar yüzünü kurtarmayı başarmıştı. Aslında yüzündeki deriyi tamamen soyup tekrar oluşmasını sağlamışlardı.

Ona cevap vermedim.

Savaş bittikten... Sarlazai'dan, ailemden sonra bu halini sadece bir kez görmüştüm. Evimin kapısına geldiğinde delice bir arzuyla birbirimize sarılmıştık. Ama çürük kokusunu hiç almıyormuşuz, sanki ölmüş bir şeyi yeniden canlandırmaya çalışıyormuşuz gibi ilişkimizle ilgili bütün parçalar zehirliydi. Konuşmamıştık bile. Sevişmemizin ardından yataktan çıkıp giyinmiş, sonrasında onu yıllarca görmemiştım.

Aslında onu çıplak görmek beni rahatsız etmiyordu. Sadece doğru olmadığını hissediyordum çünkü onu bu hale getiren bendim.

“İkimiz de çok şeyimizi feda ettik,” dedi sessizce.

Neredeyse kahkaha atacaktım.

Feda etmekmiş.

Cinayet. Katliam.

Feda etmek.

Elbette.

Sekiz yıl önce hayatımın en kötü ikinci gününde Nura'yla, dağlarda zaferi umut edemediğimiz bir savaşın kanlı kaosundaydık. Zihnime uzanıp beni bütün Sarlazai şehrini yok etmeye zorlamıştı. Savaşı kazandıran, yüzlerce insanı öldüren ve beni tamamen bitiren bir ihanetti.

Yine de bazen o kararı verirken ölmeyi beklediğini unutuyordum.

Feda etmek.

O günü düşünmek bile genzimin yanık et kokusuyla dolmasına neden oluyordu.

Yine aynı duruma düşmüştük. Bu sefer *Tisaanah* kaosun içrisine atılmıştı.

Nura bana doğru yaklaştığında yüz hatları yıllardır görmediğim kadar yumuşamıştı. “Sen ve kanayan yüreğin, Max...” diye fısıldadı. “Üzgünüm, gerçekten üzgünüm.”

Boğuluyordum. “Onu bana bu yüzden getirmediğini söyle. Onu buna *hazırlamak* için bana getirmediğini söyle.”

Sessizlik.

“Nura...”

“O şey sana takıntılı. Seninle bir bağlantının kontrolü kolaylaştıracağını düşündük. Belki kabul etmesini de kolaylaştırırdı.”

Ağzımdan kahkahayla hırıltı arası boğuk, acı bir ses çıktı. Sanki mideme bir yumruk indirilmişti.

“Ama o gün söylediklerimde samimiydim. Hayatında yapacağın bir şeyler olmasının sana... sana iyi geleceğini düşündüm.” Çenesiyle yine tavanı işaret etti. “Ona yardım ederken bize yol göster, Max. Ona rehberlik edebilirsin.”

Geriledim. “Sanki bunu yaparmışım gibi.” O şeyin bana yaptıklarından sonra imkânsızdı. İstemedenden de olsa *Tisaanah*’ya yaptıklarımın sonra bu imkânsızdı. Nura’ya öfkeli bir bakış fırlattım. “Eminim bunun bir rica olmadığını söyleyeceksin.”

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oynadı. “Rica olmak zorunda. *Tisaanah* anlaşılmayı böyle yazdırdı.”

“O... ne?”

Dolabına doğru ilerledi. “Çok zeki bir kız. Ne istediğini biliyor. İstesek de sözümüzden geri dönemeyiz. Verdiğimiz sözlerden biri

seninle ilgiliydi.” Birbirinin aynısı olan beyaz ceketlerden birini seçti. “Birliklere karşı olan tüm sorumluluğunun affedilmesini istiyor. Temiz sicil. Tebrikler, artık özgür bir adamsın.”

Nutkum tutulmuştu.

Tisaanah’yı hak etmiyordum. Kimseyi hak etmiyordum.

Nura bembeyaz ceketini omuzlarına geçirerek yanık izlerini kapattı. Bir kez daha dönüp bana baktığında ceketin önü hâlâ açıktı. “Denedim,” dedi. “Kullanmayı denedim. Beni kabul etmedi.” Sanki büyük bir başarısızlıkmiş gibi utançla konuşuyordu. “Başka kimseyi kabul etmedi... Çok denedik. Ama sonra... Tisaanah geldi. Başta sadece bir önseziydi. Belki Threll’den olduğu içindir. Belki başka bir şeydir. Bilmiyorum. Ama kanının tadını aldığı anda ondan hoşlandı.”

Keskin gözlerinin üzerindeki kaşları çatıldı. Dudakları bir çizgiden ibaretti. Bu bakışı tanıyordum. Kıskanıyordu. *Kıskanıyordu... ama* nedeni ben değildim. *O şey* yüzünden kıskanıyordu. *O şeyin* Tisaanah’yı paramparça etmesi *ihtimalini* kıskanıyordu.

İçimi yiyip bitiren öfkem sonunda aniden sönünce uyuştuğumu hissettim. Bütün duygularım, büyük bir patlamanın ardında kalan sağır edici bir çınlama gibiydi.

Yapamazdım. Bunu yapamazdım. *O şeyin* Tisaanah’yı tıpkı bana yaptığı gibi mahvetmesine seyirci kalamazdım. Her türlü benden daha iyi, daha güçlü olsa bile... benden daha iyisini hak etse bile onu mahvedeceğini biliyordum. *O söndürülecek mumlardan* sadece biriydi. Sadece kullanışlı bir araçtı.

Onu kurtların önüne atmıştım.

Nura ceketini düğmeleyip bütün yaralarını kapattı. Oysa bedenindeki yara izleriyle bir an için insana benzemişti. “Tisaanah bir seçim yaptı, Max. Şimdi seçim yapma sırası sende.”

“Seçim falan yok,” diye tersleyerek kapıya yürüdüm.

“Nereye gidiyorsun?”

Herhangi bir yere gidiyordum. Buradan çok uzaklara. Lanet olası kuleden, bu insanlardan ve *o şeyden* çok uzaklara.

“Bunun bir parçası olmayacağım, Nura. Bunu yapmayacağım.”

Yapamam. Yapamam.

Kapıyı hızla açıp uzun adımlarla üstüme geliyormuş gibi hissettiren dolambaçlı koridorlarda yürümeye başladım. Bu koridorlar beni boğuyordu. Kaçamayacağım her şeyi hatırlatan adım seslerim dışında her yer sessizdi. Oysa Tisaanah’nın aylar önce şehirde geçirdiğimiz günün anısına gizlenmiş cıvıltılı sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Her adımında duyabiliyordum.

Kaybolursam beni bir daha asla bulamazsın.

Bir daha asla bulamazsın.

BÖLÜM KIRK

TISAANAH

Sadece rüyaları hatırlıyordum.

Canlı görüntülerin hızlı akıntısında kayboldum, tanımadığım halde çok iyi bildiğim insanların görüntülerinde boğuldum. Mor renkli çok güzel bir kaftan giyen sarışın bir kadın bir elmayı ısırıyordu. Yaşlı bir çift el kapı kolunu tutuyordu. Daha önce hiç görmediğim bir yerde süslü seramik taşlarla kaplı havuzdaki soğuk suya adım attığımda buz kesiyordum. Boğazım etraftaki sesler, sesler, sesler arasında kasılıyordu.

Gözlerim aniden karanlığa açıldığında öyle sert bir şekilde soludum ki dudaklarımda biriken ter damlaları ağzıma sızdı. Başım kafamın içinde duyabildiğim bir yoğunlukla zonkluyordu. Ağzım salya doluydu. Zonklayan başımın ağrısı yüzünden neredeyse unuttuğum bir düşünceyle yatağa kusmayı hiç istemediğimi fark

ettim. Örtünün altından ayrıldığımda çıplak ayaklarımın altındaki diğer her şeyi unutturan soğuk fayansın tadını çıkarıp sendeleyerek yatak odasından banyoya geçtim. Kenarlarına tutunduğum lavaboya eğildiğimde yüzüme düşen siyah bir tutam saçı çektim ancak hemen gözümün üstüne geri düştü.

Çıplak ayak sesleri yaklaşıyordu. Yumuşacık beyaz bir ışık aynada yüzümü aydınlattı.

Yüzüm.

Max'in yüzü.

Benim yüzüm.

Hayal meyal bunu görmeyi beklemediğimi fark ettim.

"Max."

Uyku mahmurluğuyla boğuklaşmış bir fısıltı.

Omzumun üstünden baktığımda Nura'nın eşikte durduğunu gördüm. Uykulu gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. Dalgalı saçları omuzlarına dökülmüştü. Çok... genç görünüyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Ağzımı açtım ama cevap vermek yerine uyandım.

"İYİSİN." Bir el geniş daireler çizerek sırtımı sıvazlıyordu.

Karanlıktı.

Her yerim ağrıyordu.

Max.

Sesini duyana kadar adını söylediğimin farkında değildim.

"Konuşma."

Gözlerim yavaşça karanlığa alıştığında gümüş örgüleri gördüm.

Nura.

Daha yakından bakabilmek için başımı hafifçe kaldırsam da bütün kaslarım aynı anda kasılınca yana yuvarlanıp kıvrıldım.

Onu görmüştüm. Gördüğüme yemin edebilirdim. Ama bu doğru değildi. Max orada olamazdı. Rüya mı görüyordum?

“O... nerede?” Kelimeler ağzımdan zorla çıkıyordu.

“Bilmiyorum, Tisaanah,” diye mırıldandı Nura. “Kimse bilmiyor.”

Midem kasıldı ama yanaklarım bir gülümsemeye gerilmişti.

Güzel.

“Umarım uzaklardadır...”

“Şşşt.” Nura serin avucuyla terimi sildi. “Hadi uyu. Bedeninin iyileşmesi gerekiyor.”

Karanlık, tıpkı bir battaniye gibi bütün duyularımın üzerine çullanırken göğsüm panikle çırpındı.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Rüyaların nehrine geri dönmek istemiyordum. Dönemezdim. Ölürdüm.

Bayılmak üzereyken gelen acı dalgasıyla bir an için boğulur gibi oldum. Tekrar kendime geldiğimde titreyen parmaklarımla yanımdaki kadının eline yapıştım.

Zeryth’e yalan söylemiştim. Korkuyordum. O kadar korkuyordum ki nefes alamıyordum. Kocaman açtığım gözlerimden, Nura’nın sessiz itirafımı anlayabildiğini biliyordum.

“İyisin,” diye fısıldadı.

Dünyaya tutunurcasına elini sıkıca kavradım. Bu sadece dünya karanlığa gömülmeye başlayana kadar sürdü...

“İyisin, Tisaanah.” Sesi içimde yankılanarak uzaklaşıyordu. “Yanımdayım.”

BİR RÜYA. BİR ANI.

“Hiçbir yere gitmiyorum, Max.”

Gözlerimi kırpıştırdım. Başımı sızlatan ağrının altından ne dediğini anlamam zamanımı alıyordu.

Kız elini uzatıp simsiyah düz saçlarının arasından sırttı. Eline çöreklenen parlak yeşil yılan sinir bozucu sarı gözleriyle bana bakıyordu.

“İstediğin kadar öyle boş boş bakmaya devam edebilirsin. Hiçbir yere gitmiyorum. O da kalıyor.” Kız avucundaki dostuna bakıp abartılı bir şekilde dudaklarını büzdü. “Korkman onun suçu değil. Elini uzat.”

Küçük ve tozlu bir odadaydık. Işık büyük pencereden içeriye doğru akın ediyordu. Duvarlarda altın tel kafesler ve küçük cam fanusların dizildiği raflar vardı.

Kira bir kaşını kaldırarak bana bakarken iğneleyici tavrı pis bir sırtışa dönüşüyordu. Öylesine tekinsiz bir sırtıştı ki bazen hâlâ afallıyordum. Aradan altı ay geçmişti ve ben birbirimize ne kadar benzediğimizi neredeyse unutuyordum.

“Bizim gibi kolu bacağı olmayan yaratıklardan hoşlanmıyorum,” dedim.

“Kırkayakları da sevmiyorsun.”

“Yılanlarla kırkayaklar arasındaki her şeye razıyım,” derken en az benim hissettiğim kadar büyük bir dehşetle beni izleyen yılanı baktım. “Şunu benden uzak tut.”

Kira homurdansa da yılanı kafesine bıraktı. Sanki ne istediğini biliyormuş gibi hayvan adeta onun sözünü dinlemişti. Kira’nın bu şeylerle tekinsiz bir ilişkisi vardı. “En

sevdiklerimden biri haline geldi,” dedi kız kardeşim. “Sen gittiğinden beri bir sürü yılanım oldu.”

Etrafa biraz göz gezdirmem sözlerini doğruluyordu. Gitmeden önce rafların yarısı doluydu ama o zaman daha yeni başlamıştı. Babam hiçbir şart altında, özellikle de küçük olan yaratıkları bir daha asla eve getirmemesi karşılığında söz vermesi için ona ormanda bir kulübe vermeye razı olmuştu.

İzin için döndüğümde yapmak istediği ilk şey buydu. Kız kardeşim herkese selam vermeme fırsat bile bırakmadan, koleksiyonuna yeni kattığı yaratıkları göstermek için beni ormana sürüklemişti.

Yeşil yılanın kafesini raftaki farklı şekil, büyüklük ve renkteki yarım düzine yılanın yanına bıraktı. Hemen ardından alttaki raftan cam bir fanus aldı. “Şuna bak!”

Simsiyah parlayan kocaman bir böceğe baktım. Pencereden giren ışıktaki kabuğu mor ve yeşil renklerde ışıldıyordu. “Güzelmiş.”

“Ne yediğini biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım.

“Çürük et.”

“Harika.”

“Endişelenme, sadece ölülerin etini yiyor.”

“Ah, bu çok iyi. Neredeyse korkudan bayılacaktım.”

Gözlerim duvarda dolaştı. Kira yılanları her şeyden çok seviyordu. Burada bir sürü yılan vardı. Alt raf belli ki böceklerle ayrılmıştı. Böcekler, karıncalar, kıvranan minik kurtçuklar.

Bir fanusun önünde durdum. “Bu koleksiyonun için fazla normal ve güzel görünüyor.”

Parmağımla gösterdiğim yere baktı. Işıldayan bordo kanatlarından ışığı yansıtan kelebek yosunlu bir dalın üstüne tünemişti. “Ah. Başta ben de öyle düşünmüştüm. Ne yazık!” Kapkara gözleri çakmak çakmaktı. “Kozu örerken kelebeklerin gövdelerinin tamamen eridiğini biliyor muydun? Birkaç organla vıcık vıcık bir tırtıl atığına dönüşüyorlar. Beyinleri bile yok.”

Burnumu kırıştırdım. “İğrenç. Bunu nasıl öğrendin?”

Cevaptan neredeyse korkuyordum... bu yüzden cevap verdiğinde rahatlayarak nefesimi serbest bıraktım.

“Okudum.” Sonra ekledi. “Ama doğruluğundan emin olamayınca Lysara teyzenin evinde bulduğum bir kozayı kestim. Doğruydı. Vıcık vıcık atık!”

“Annem ve teyzem çok heyecanlanmış olmalı.”

“Annem sosyal nezaketten uzak olduğumu söyledi.”

“Bana da öyle söylüyor.”

Bu komikti çünkü her ne kadar aksi şekilde davranmaya çalışıyor olsa da annemiz de sosyal nezaketten uzak bir insandı.

“Ah! Neredeyse unutuyordum!” Kira böceği bırakıp dalgın bir şekilde parmağını şıklatırken sırtıttı. Sonra bir şey olmayınca kaşlarını çattı.

Tekrar parmak şaklattı.

Bir daha...

Bu sefer parmak uçlarından mavi kıvılcımlarla küçük bir duman bulutu fırladı. Tekrarladıkça ışık büyüyerek küçük bir şimşeğe dönüştü. “Güzel, değil mi? Bunun için çalışıyordum.”

İçimdeki hislere rağmen gülümsedim. Kira’nın ailemiz-

deki diğerk hünerci olması akla yatıyordu. Aynı zamanda bir parça korkutucuydu. “Eğitim konusunu düşünmeye başladın mı?”

Sanki aptalca bir Şey sormuşum gibi burun kemeri kırdı. Aynısını ben de yapardım. “Sen ve Nura gibi orduya katılacağım.”

Gülümsemem soldu.

Altı ay önce olsa gittiğim yoldan ilerlemesi için hiç te-redd t etmeden onu cesaretlendirirdim. Kahretsin, hünerci olduğuna dair ilk iŐaretler belirlediğinde tam olarak bunu yapmıştım. Yapmamak için bir nedenim yoktu. Ordudan hoşlanıyordum. Disiplinden, rekabetten, merdivenin üst basamaklarına tırmanana kadar kendimi zorlamaktan hoşlanıyordum. Gözüm, zavallı bir Solarie’nin ücra kulübesinde gereksiz idmanlarla zaman harcamaktan çok daha y kseklerdeydi.

Ama son birkaç ay. Savaş, o savaşlar...

“Ah, burası berbat kokuyor.” Kapı ardına kadar açıldığında Atraclius başını içeri uzatıp burnunu sıktı, bunu yaparken tel gözlüğü kaymıştı. “Seni almaya geldim. Babam sabırsızlanıyor.” Sırtışı yüzünü ikiye bölüyordu, neredeyse bulaŐıcıydı. “Ayrıca karnım kazınıyor ve sana anlatacak bir sürü hikâyem var, Max.”

Sana anlatacak bir sürü hikâyem var, Tisaanah...

Cevap vermek için ağızımı açtım ama konuŐamadım.

Bir sürü hikâye.

Dünya dondu. Sonra karanlığa gömüldü.

Hoşuna gitti mi? Yakında seninkiler de benim olacak.

BÖLÜM KIRK BİR

TISAANAHA

Her geçen gün biraz daha hastalanıyordum. Günler, haftalar, yoksa aylar mı geçmişti? Yıllar? Saatler? Artık kim olduğumu bile bilmiyordum. Sanki kendi bedenim doğrudan bana saldırıyor, düşüncelerim kendi kendini yiyip bitiriyordu. Tuhaf rüyalarım öylesine gerçek geliyordu ki hangi saniye uyanık, hangi saniye uykuda olduğumu... Kendim, o yabancı insanlardan biri ya da Max olup olmadığımı kestiremiyordum.

Çoğunlukla uyudum, rüya gördüm ya da kustum. Nura benimle uzun zaman geçiren, tekrar uyutan ya da başarısız olmasına rağmen mideme bir şeyler girmesi için uğraşan tek kişiydi. Rüyalarım da giriyordu ama daha farklı görünüyordu. Yüz hatları daha yuvarlaktı, duygularını daha çok gösteriyordu, örgüleri yerine açık dalgalı saçlarıyla daha genç görünüyordu.

Max’i de görüyordum. Rüyalarımda *oydum*. Gerçekten onu bu kadar özlemiş miydim?

En çok onun hikâyelerini seviyorsun. Ben de öyle.

Fısıltıdan daha alçak bir ses düşüncelerimin arasına bir duman gibi sızıp ben daha adını koyamadan hızla kayboluyordu.

Bir gün, “Onun için endişeleniyorum,” dediğini duydum Nura’nın. Sesi kapının ardından geliyordu. “Max bu kadar kötü olmamıştı.”

“Endişelenmek mi?” Duygusuz sesine bakılırsa, Zeryth’in keyfi yerindeydi. “Muğlak bir memnuniyetsizlik dışında bir duygu besliyorsan, durum ciddi olmalı.”

“Şaka yapmıyorum.”

“Üstesinden gelebileceğini biliyorum.”

Gelebilir miyiz, Tisaanah? Üstesinden gelmek istiyor muyuz?

Bilincim kararmak üzereydi ki ilgimi çeken bir şey duyunca kendimi uyanık kalmaya zorladım.

“Belki o yardım edebilir. Hiç haber almadın mı?”

“Neden haber alayım?”

“Yüceler aşkına,” diye mırladı Zeryth. “Ahlak nutukları çekip gitti.”

“O kadar bencil olma Zeryth. Sen bile bu ikiyüzlülüğe katlanamıyorsun.”

Senin için geri geleceğini düşünüyor musun?

Tanrılar biliyordu ki gelmemesini umuyordum.

İçimde kafası karışık küçücük bir sesin bariz bir şekilde, “*Neden gelmesin ki?*” dediğine yemin edebilirdim. İşte o zaman bu sorunun, gerçek kafa karışıklığında duyduğum fısıltıların, karmaşık düşüncelerim olmadığını fark ettim.

Yerimde doğruldum.

“Ne?” Boğuk sesim çatallaşıyordu.

Neden gelmesin ki?

Bu sefer ses kafamın *içindeydi*. Kadın mıydı, yoksa erkek mi? Kaç yaşındaydı? Adını koyamıyordum ama küçük bir çocuğun kafa karışıklığıyla konuşuyordu.

Ondan hoşlanıyorsun.

Paramparça anılar, karıştırılan bir kitabın sayfaları gibi gözle-
rimin önünden geçti. Max’le ilk kez birlikte kıkırdıyorduk... “Çı-
rağın o çocuk olabilirdi” Beni eğitmeye karar verdiği an, espri-
lerimden birine ilk kez kahkaha atması... “*Sen gidiyorsan, ben
de geliyorum.*” Onunla gitmem için yalvaran ses tonu... “*Ben
varım, Tisaanah.*”

Her şeyin ötesinde, onu arzuluyorsun.

Başka anılara duyularım da eşlik ediyordu. Bedeninde dolaşan
bakışlarım, bahçede yan yana uyuyakaldığımız gece hissettiğim sı-
caklık, kolyemi takarken tenimi yakan parmak uçları, ensemdeki
dudakları, göğsüme yaslanan göğsü... “*Bu benlik bir şey olabilir.*”

O zaman neden dönmesini istemiyorsun?

Ağzımı açtım. Delirmek üzereydim.

Delirmiyorsun.

Ağzım kapandı. Sessizlikte çırpınan kalbim kulaklarımda
uğulduyordu.

Bekledim.

Sessizlik.

Zonklayan başım önüme düştü. Ama sonra uyuşukluğumdan
kurtulmaya başladığımda çok uzaklardan geliyormuş gibi sesi
tekrar duydum.

Belki benim için döner, dedi dalgın bir şekilde.

“Sen kimsin?”

Belki de soru farklı bir şekilde olmalıydı.

Nesin?

Reshaye, dedi basitçe. **Birçok şeyim.**

Kesinlikle deliriyordum.

Delirmiyorsun. Bunu sık sık kendine tekrarlar mısın?

“Silah bir parçan haline gelecek,” demişti Zeryth.

“Birinden bahsediyormuş gibi konuşuyorsunuz.”

Aniden sızlayan omurgamla bir şeyi anladım.

Hikâyelerimi sevdin mi? Daha anlatacak çok hikâyem var.

Ses sallanan bir fenerin ışığı gibi zihnimde bir parlıyor, gölgeler oluşmasına neden oluyordu. En az benim kadar yorgundu, kafasının karışık olduğunu hissedebiliyordum.

Tanıdık geliyorsun. Uzun zaman önce tanıdığım bir dokunuş... ya da çok önceden unuttuğum bir hikâyeye gibi kokuyorsun.

Gözümün önünden yine anılar geçti. Ünlü Threll ovasında koşarken uzun otlar parmak uçlarımı gıdıklıyordu.

Geri sar. Tekrarla.

“Max’i tanıyor musun?” diye fısıldadım. Aptalca bir soruydu. Cevabını biliyordum.

Düşüncelerimin arasındaki boşlukta bir aşinalık mırıltısı belirdi.

Bildiğin halde niye soruyorsun? Yine çocuksu bir şaşkınlıkla soruyordu. **Neden?** diye üsteledi.

Gerçek bir cevap beklediğini fark ettim. “Düşüncelerimi göremiyor musun?”

Gördüğüm ama anlayamadığım bir sürü şey var.

“Benim de öyle. Bu yüzden sordum.”

Ses bir iç çekti. En azından öyle yaptığını düşündüm. Nefesi tenimin karıncalanmasına sebep oluyordu.

Maxantarius ve ben... ikimizden başka kimseye sahip değilim. Dalgın konuşuyor, her kelimesi bütün düşüncelerim ve damarlarımdaki kanım bana karşı isyan ediyormuş gibi bedenime bir acı dalgası yayılmasına neden oluyordu.

Bu doğru değil, diye düşündüm.

Belki artık eskisi gibi değildir. Şimdi sadece sen ve ben varız.

Kırıştırdığım gözlerimi açmaya çalıştım. Tavana baktığımı anlamam biraz zaman aldı. Yatağa ne zaman tekrar uzandığımı hatırlamıyordum.

İkimiz de yorgunuz.

Yorgunluk kelimesi hafif kalırdı. Ölüyormuş gibi hissediyordum, sanki hem bedenimi hem de beynimi kaybediyordum.

Kazandıklarından çok kaybettiklerini önemsiyorsun.

Dudaklarımın kenarında çılgın bir gülümseme seğirdi. Serel’ı, Esmaris’in konağındaki arkadaşlarımı düşündüm. Yanılıyordu. Kazanmayı her şeyden çok önemsiyordum.

Meraklı bir parmağın düşüncemi durdurduğunu, sayfayı çevirdiğini, Serel’in yüzüne odaklanıp yanağıma kondurduğu veda öpücüğünün bıraktığı hissi tekrar tekrar oynattığını gördüm. Daha kelimelere dökülmeden sorunun ne olduğunu hissetmiştim. “Görürsün ama anlayamıyor musun?” diye fısıldadım.

Ne istediğini anlıyorum.

İstemek değil. Sevmek.

Sevmek istemektir. Fısıltı beni karanlığa sürüklüyordu.

Maxantarius’u çok sevdim.

Altımdaki yatak kayıyor, düşüyor, yuvarlanıyordu.

Belki seni de sevebilirim. Birlikte mükemmel bir hikâye yazabiliriz.

Karanlığın içindeki alevler beni yuttu.

BİR RÜYA. BİR ANI.

Alevler beni yutuyor, tenimi yalıyor, genzimi mide bulandırıcı yanık et kokusuyla dolduruyordu. Yanarken kabaran derimde baloncuklar patlıyor, sert ellerin baskısı ya da daha acımasız bıçak ısırıklarıyla her yerimden irin akıyordu. Bunun evrensel bir gerçeklik olduğunu öğrenmiştim. Hünerci Birliği için, askerler için, Ryvenai asileri için, kadınlar, erkekler ve bunların hiçbiri olmayan çocuklar için hepsi gerçektir. Tüm yaptıklarına rağmen, Sarlazai küllerinin arasında sürünen ilk kişi olan Nura için de gerçektir. Ölmesi gerekirdi. Onu şifacıların eline bıraktığım sırada deri parçalarının ceketimin sert kumaşına yapışmasıyla dudaklarından çıkan o belli belirsiz acılı inleme içimi rahatlatmıştı.

Rahatlamak.

Yüceler aşkına... kullanılabilecek en kahrolası kelimeydi bu.

Parmak derimin kat kat soyulduğunu, tırnak aralarım-daki tenin lime lime olduğunu görmüştüm...

“Max, bunu görmek isteyebileceğini düşündüm...”

İşte tekrar geri dönmüştüm. Batı kıyısındaki odamda yatağıma yüzüstü uzanmış halde kıpkırmızı çarşafı seyrediyor, kırmızılığa karışıyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdığımda Kira'nın

eşikte alışılmadık bir tereddütle bana gülümsediğini gördüm. İki elinin arasında cam fanuslarından biri vardı. “Bak, bunu yetiştirdim. Bugün ipeğinden çıktı.” Fanusun tepesinde korkuyla kanat çırpın küçük kırmızı kelebeği göstermek için ellerini kaldırdığında eserine bir göz attım. “Güzelmış.”

“Hoşuna gider diye düşündüm çünkü mantıklı sayıda ayağı var.”

Kelimeler arka fonda kaybolurken anlamsız bir şekilde homurdandım.

Kira’nın çıplak ayak sesleri yaklaşıyordu. “Biliyorsun... izinde eve geldiğin için seviniyorum,” dedi usulca. “Sen sevinmesen bile mutluyum.”

Kendime hâkim olamadan sert bir kahkaha attım.

İzinmiş.

İzin aslında farklı bir anlama geliyordu. “Her an aklını kaçırabilirsin ve bu olurken kesinlikle burada olmak istemezsin.” Aslında, “Yüzlerce birlik askerinin ölümünden sorumlusun. Bu yüzden git ve bir süre saklan. Biz de bu arada seni bir kahraman mı, yoksa savaş suçlusu mu ilan edeceğimize karar verelim,” demekti. Ama her şeyden önce izin, “Benim adım Zeryth Lanet Olası Aldris ve başkomutanlığa aday gösterilen herkesin kulelerden mümkün olduğu kadar uzakta olmasını isteyen güç delisi bir pisliğim,” anlamını taşıyordu.

Eh, sorun değildi. Başkomutanlık onun olabilirdi. Bu mevki zaten boş bir koltuktan ibaret değil miydi?

“Savaş kahramanı olmak nasıl bir his?” diye sordu Kira. “Asla kabul etmez ama Brayan bile bundan etkilenmiş.”

Daha dün onun sözsüz bir takdirini almak bile benim

için altın değerindeydi ama bugün tıpkı başkomutanlık unvanı kadar boştu. Kira'ya bakıp, "Ellerimde kırılan çocuk kemikleri gibi... Ne büyük onur ama," demek istiyordum.

Yapabildiklerini sonunda takdir etmesine sevinmelisin.

Kalbim durdu.

Parmaklarım zihnimin bütün duvarlarını ve kapılarını yokluyordu. Eskisi kadar somut değillerdi. Bir Valtain içeri girip bir şeylerin yerini değiştirmeye başladıktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmazdı... Kafam önceki hafta olduğundan çok daha dağınık ve karışık.

"Yalnız kalmam gerekiyor," diye tersledim Kira'yı. Fanusu alıp odamdan çıkarken kız kardeşimin bakışlarındaki acımaya bakmama gerek yoktu.

Ayağa kalkıp odamın kapısını kapatarak kilitledim. Ardından banyoya girip bir köşeye sinerek alnımı iki duvarın birleşim noktasına yasladım.

Kızgınsın, dedi Reshaye.

Tabii ki kızgınım.

Zihnimdeki kapıyı yakalamaya, bulmaya çalıştım ama nedense aniden onu bulmak imkânsızlaşmıştı.

Bana kızgınsın.

Binlerce insan öldürdün.

Binlerce kişi. Düşüncesi bile ellerimin uyuşmasına neden oluyordu. Üstelik bir avuç insan dışında, bütün dünya bunu benim yaptığıma inanıyordu.

Sayemde savaş kahramanı olduk. Çocuklarınkinden farksız sinir bozucu kafa karışıklığı şakaklarımda titreşiyordu.

Biz mi olduk? diye tısladım yüksek sesle. Biz diye bir şey yok.

Bir ağrı beynimin etrafına çöktü. O kadar gerçek ve katıksızdı ki dengemi bozuyordu.

Tabii ki biz diye bir şey var.

Yüceler aşkına... bundan nefret ediyordum. Nefret ediyordum. Nefretimin derinliklerinden zihin duvarlarım tekrar yükselmeye başladı. İşte bulmuştum. Duvarlarımı örebilir, kapıyı kapatabilirdim...

Biz diye bir şey yok. Bunu kendin yaptın.

Dikkatini dağıt. Sonra...

Kafatasımın arkasında sert bir şey yankılandı. Sanki ağır kapı kapanmadan önce bir aralık yakalanmıştı. Vücumdaki bütün tüyler metale sürtünen tırnakların hissiyle diken diken oldu.

Sana istediğin her şeyi verdim. Hırslarını tatmin etmek için çaresizce istediğin gücü sana ben verdim.

Güç falan istemedim. Güç... korkunçtu. Bunların olmasını hiç istemedim.

Bana yalan söyleyemezsin.

Bedenimi korkunç şeyler yapmak için kullandın. BENİM bedenimi. Bu beden benim. Şimdi kafamdan çık, ben de ailemle geçireceğim zamanın tadını çıkarayım.

Yapamıyordum. Banyoda köşeye sinmiş deliler gibi kendi kendime tıslarken, parmak eklemlerim tutunduğum duvara kilitlenmişti. Hayır, hayatım böyle bir şey olmayacaktı. Hiç kimsenin hayatı böyle bir şey olmayacaktı. Kulelere döner dönmez ilk fırsatta bu canavarı içimden...

Canavar?

Kelime içimi dışıma çıkardı, öfke ve incinmeyle beni ate-

ş e verdi. Sinirli bir telaşla onu kontrol altına almaya... kapıyı çarparak kapatmaya çalıştım...

Sana her şeyi verdim. Hırslarını kendime ait saydım. Zaaf-
larını yuttum. Sana hak etmediğin sevgimi verdim. Şimdi bile
seni seviyorum. Bana canavar demene rağmen. Eğer ben bir
canavarsam, bu durumda sen ne oluyorsun?

Bembeyaz delici bir acı kafatasımda dolaştı. Bayılmak
üzereydim ama direndim, bütün gücümle kontrolü ele al-
maya çalıştım.

Sen benimsin, Maxantarius. Sadece bana aitsin. Bu insan-
ları bana mı tercih ediyorsun? Seni benim gibi anlayamayacak
insanları? Seni asla benim kadar içten sevmeyecek insanları?

Senin değilim. SENİN falan değilim.

Tüketen çabalarımın altında zihnimde sadece bu kelime-
ler vardı ama bir öfke duvarı ve artan korkum karşısında
hızla boğuldular.

Reshaye'nin yükseldiğini, yükseldiğini, yükseldiğini his-
sedebiliyordum. Sonunda aynı seviyedeydik. Sonunda san-
ki göz göze bakıyorduk. Sanki o korkunç anda birbirimiz
için yaratılmıştık. İkimiz de kontrolü ele geçirmek için eşit
bir güçle savaşıyorduk.

Hüzünlü bir şekilde tısladı. Kim olduğunu unutuyorsun,
Maxantarius.

Sırtımın dikleştiğini hissettim. Parmaklarım gevşedi.

Hayır.

Bir kapı yüzüme kapandı.

Dur.

Korkunç bir hata yapmıştım. Ayaklarımı sürüyerek ka-
pıya gittim, kilidi açtım.

Beni buna sen zorladın.

*Delice bir çabayla kendi beynime ulaşmaya çalışıyor
ama sürekli aradaki duvara çarpıyordum.*

DUR

*Kelime önce bir emir, hemen ardından bir yakarış ola-
rak yankılanmaya devam etti.*

Savaşttım, savaşttım, savaşttım.

Ama adımlarımı kontrol edemiyordum.

*İlk kapı benimkinin yanındaki Atracilius'un odasıydı.
Kapıyı ardına kadar savurarak açtığımda yüzündeki şaş-
kın sırtışı... kanı altın halıya saçılmadan önce korkudan
yüzünü ekşitecek zamanı neredeyse bulamaması aklımdan
hiç çıkmayacaktı. Çizmemin altında ezilen gözlüğünü hiç
unutmayacaktım.*

*Sırada Marisca'nın odası vardı. Sonra Shailia'nın. Kes-
tane rengi kıvrırcık saçların alazlanıp yanışı hep aklımda
olacaktı.*

Dur, dur, dur, dur...

*Savaşmaya devam ediyordum. Dehşet saçarken çaresiz-
ce kaslarıma hâkim olmaya çalıştım.*

Bunu yapmayacaksın, yapamazsın...

*Babam... daha yüzümü görmeden şömine çubuğunu kap-
tığı gibi yıllara dayanan askeri tecrübesiyle zarifçe havaya
kaldırışı gözümün önünden hiç gitmeyecekti. Bu sahne kar-
şısında nasıl da korkunç bir umuda kapılmıştım, nasıl da
kontrolü ele geçirmek için bütün gücümle savaşmıştım. Bir
anlığına bedenimin kontrolünü ele geçirmiştım. Küçücük
bir an için.*

Hadi baba, diye yalvarmıştım. Vur.

Ama kim olduğumu anlayınca duraksadı. Bu duraksama bileğini boğazımdan omzuma doğrultmasına yetmişti. Çok fazla beklemişti. Bedenimin dizginleri elimden kaçtı. Çubuğun mide bulandırıcı bir sesle boğazına saplanışını hiç unutmuyacaktım.

Ardından Variaslus... İtemeyecek kadar afallamış bir şekilde ince parmaklarıyla bileğimi tutmuştu.

Annem... Siyah kaşlarının arasında tek bir şaşkın çizgi belirmiş, yere düşmeden hemen önce parmak uçlarıyla yanağımı okşamıştı.

Ardından koridora gidip kulaklarımda çınlayan sessizlikte durmuştum. Tırnaklarım beni bedenimden ayıran cam duvarı halsizce tırmalıyordu.

Hepsini öldürdün. Hepsini öldürdün.

Cümlem nefes nefese delice kendini tekrarlıyordu.

Gözüm kapıdaydı. Batan güneşin buzlu camı yakmasını seyrediyordum. Reshaye'nin öfke artıklarıyla tüterken tekinsiz bir sakinliğin kıyısındaaydık.

Mutsuzluğumun gerçeğimi maskelemesini umdum.

Ama o sırada fısıldadı.

Bana yalan söyleyemezsin, Max.

Parmaklarım kapı kolunu kavradı. Savaşım yeni bir çaresizlikle tekrar başlamıştı. Adımlarım bedenimi ormandaki çok iyi bildiğim kulübeye doğru giderken pes etmiyordum.

Lütfen. Lütfen.

Daha önce hiçbir şey için yalvarmamıştım. Bir kez olsun. Sarlazai'dayken bile.

Özür dilerim. Haksızdım. Sen hep haklısın.

Kulübenin kapısını iterek ardına kadar açtım.

Kira yerde dizlerinin üstünde oturuyordu. Yeşil yılan koluna dolanmıştı.

Lütfen, diye yalvardım. Bir daha sana direnmeyeceğim. Bunu yapma. İstediğin her şeyi yaparım.

Kısa bir sessizlik oldu. Reshaye'nin dikkatini bana verdiğini hissedebiliyordum. Düşünüyordu.

O anda fırsatı yakalayıp hızla kontrolü ele aldım.

Sol parmağım seğirdi.

Başımı çevirdiğimde elimi yüzüme kaldırdığımı gördüm.

Öfke. Köpüren öfke.

Sana söylemiştim, bana yalan söyleyemezsin.

Bir güç beni zihnimden dışarı fırlattı.

Savaşmaya çalışan tek kişi Kira olmuştu. Yere düştüğünde, alevler kıyafetlerini sararken bile parmak uçlarından incecik şimşekler yağdırmaya devam ediyordu. Yeşil yılanın bir anda koluma atılıp sivri dişlerini bileğime geçirişini hiç unutmayacaktım.

Her şey bir yana, simsiyah uzun saçlarının arasından bana baktığında gördüğüm o yüz... kendi yüzüm aklımdan hiç çıkmayacaktı.

Bilincimin zihnime hapsedilişinin ezici ağırlığını hayal meyal... sadece hayal meyal hatırlıyordum. Reshaye'nin ürperten fısıltısını...

Artık benden başka kimsen yok.

Sonra birlikte karanlığa yuvarlanmıştık.

BÖLÜM KIRK İKİ

TISAANAH

Boğulurcasına hıçkırarak uyandığımda nerede ve kim olduğumu anlamam... hıçkırıklar arasında isimlerini sayıklayan sesin bana ait olduğunu kavramam, yanımda başkalarının olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Biri tam kusacağım anda elindeki kabı önüme tutmuştu, diğeryse saçlarımı yüzümden çekiyordu.

Canım çok yanıyordu. Canım o kadar yanıyordu ki nefes alamıyordum, düşünemiyordum, içime sinen kederle baş edemiyordum. O insanları daha önce hiç tanıımıyordum, buna rağmen ölümlerini açık yaraya basılan tuz kadar bariz bir şekilde hissediyordum.

Usulca bir ses kalp atışı kadar tutarlı bir tempoyla, “Nefes al, nefes ver, nefes al...” diye fısıldıyordu. Elimizi uzattığımda teninin sıcaklığını buldum.

Yanımda oturuyordu.

Başımı kaldırdığımda Max'ın karanlıkta hayalet gibi yüz hatlarına rağmen doğal olamayacak kıvılcımlarla parlayan gözlerini gördüm. Onu görmek karnımda saplı duran hançerin ciğerlerime kaymasına neden oldu.

Parmaklarını tuttum. Gerçekti. Max *gerçekti*.

Boğuluyordum. “Hepsi... hepsi...”

“Biliyorum,” dedi acı dolu bir fısıltıyla. “Uykunda konuşuyordun.”

Yüreğimin derinliklerini tırmalayan bir hıçkırıkla sarsıldım.

Beni kederlere boğsa da ne zamandır özlemini çektiğim kolların beni sardığını hissettim. “Burada olmamalıydın,” diye sızlanıyordum. “Burada olmamalıydın.”

Kaç, diye yalvarmak istiyordum. Oysa kendime ihanet ederek onu kendime daha çok çekiyordum. *Bütün bunlardan kaç, kendini kurtar.*

İç çekişiyle sırtının sarsıldığını hissedebiliyordum. “Artık seni burada tutamazlar,” diye devam ettim iki hıçkırık arasında. “Seni buraya bağlayan... hiçbir şey kalmadı.”

“Yapma,” derken fısıltısı boğuktu. Sarılırken benimkilere karışan gözyaşları yanağımı yakıyordu. “Aptallık etme.”

BÖLÜM KIRK ÜÇ

MAX

Kendime yalan söylediğimin farkına varmam yaklaşık otuz yedi dakika sürmüştü.

Bir hafta önce, bütün bunlarla bağımı koparmaktan başka şansım olmadığına ikna olmuş bir şekilde kulelerden kaçarcasına çıkmış, birlik oyunlarının bir parçası olmayı, Tisaanah'dan daha fazla faydalanmalarına yardım etmeyi reddetmiştim. Ancak istemeden de olsa çoktan yeterince yardım etmiştim.

Eve dönüp bahçemin kıyısında öfke, umutsuzluk ve *stratagram* yolculuğunun kafa karışıklığıyla sendeleyerek küçük taş kulübemle bakımsızlıktan her yeri sarmaya başlayan vahşi çiçeklerime bakmıştım. Güzel bir gündü. Güneş parlıyordu, hafif bir yel esiyordu, her yerde kelebekler uçuşuyordu.

Cennet gibiydi. Huzur ve sükûnetin kalesiydi.

İşte o anda cennetimden *nefret* ettim.

Ailemin ölümünden sonra yıllarımı uyuşturuculara, şaraba ve avareliğe vermiştim. Belki yavaş bir intihardı. Fakat sonunda kendimi mahvoluşumdan çıkarmaya başardığımda dünyanın ücra bir köşesine kulübemi inşa etmiş, yüzlerce çiçek ekmiş, kendime başka hiç kimseye ihtiyaç duymadığımı söylemiştim. *İnsanlardan uzak kalmak en iyisi*, diye mırıldanırdım kendi kendime. *Hayat daha kolay. Daha öngörülebilir. Çok daha güzel.*

Çiçekler Tisaanah'nın yaptığını yapamamış, oldukları yerde hayatımı mahveden birliklere meydan okuyup kendilerini satmaya çalışmadan rüzgârla birlikte öylece salınmışlardı. Üstelik, Zeryth Aldris'le kan anlaşması yapmamaları için peşlerinden koşarak onlara *yalvarmak* zorunda kalmamıştım. Ancak aynı zamanda sabit ve sessizlerdi. Evet, çok daha basitlerdi ama geceleri kayıp ülkelerin hikâyelerini fısıldamıyor, şaka yapmıyor, kahkaha atmıyorlardı. Ne yapacakları her zaman belliydi; daha iyi bir gelecek için hayalleri, hırsları ya da umutları yoktu. Güzel olmalarına rağmen, Tisaanah'nın her baktığımda biraz daha değişen hayat dolu güzelliğinin yanına yaklaşamazlardı. Ne zaman baksam yüz ifadesinde yepyeni bir şey keşfediyordum.

Sonuçta, orada öylece kalakalmıştım. O anda bencil bir ödleğ olduğumu kavrayıvermiştim.

Zalim, kusurlu ve karmaşık dünyadan kendimi uzak tuttuğum için yıllarca büyük bir ukalalıkla ahlaken herkesten üstün olduğuma inanmıştım.

Ahlaki üstünlük! Tisaanah acılar içinde kıvranırken tek başıma çiçeklerimle oturuyor, benim kadar onun da evi olan kulübede yaşıyordum. Anlamsız hayatıma geri dönmüştüm. Kendime, *“Eh, elimden ancak bu kadarı geliyor,”* diyordum.

Ancak sonunda dizlerimin üzerine çökmüş, otuz dakika boyunca ne yapacağım konusunda kendimle pazarlık etmiş, tekrar ayağa kalktığımda ise kararımı vermiştim.

Şu anda, Tisaanah göğsüme yaslanmış uyuyordu. Gerçi bunun *uykuya dalmaktan* ziyade aslında bilinç kaybı olduğunu bilecek kadar Reshaye'yle zaman geçirmiştım. Arada bir parmaklarım bileğinin içine kayıyor, narin teninin altındaki kanın sıcak akışını hissederek rahatlıyordum.

İhtiyaç duyduğum şeyleri toparlayıp işlerimi halletmem bir hafta sürmüştü. Bir açıdan buraya gelmekten korkmuştum ama şimdi ağırlığı göğsümdeyken içimde tuhaf ve ilkel bir rahatlama hissediyordum. Bir bulmacanın kayıp parçası bulunmuş gibiydi.

Onu ne kadar *özlediğimi* anlamak şaşırtıcıydı. Üstelik o anki yorgunluğumun şafak öncesinin sessiz pusunda, hissettiğim özlem neden orada olduğumuzu unutmamı sağlıyordu. O kadar ki saatler önce hayatımın en korkunç anılarını ondan dinlediğimi bile unutmuştum.

Tuhaf demek hafif kaçardı. Hayatımın en kötü gününden yarım yamalak parçaları her geçen gün değerini daha iyi anladığım birinin bana fısıldaması... Kaybetmekten korktuğum yegâne gözlerde çoktan kaybettiklerimi hatırlamak... bu tuhaf olmanın çok ötesindeydi.

Sabahın gelmesinden korkuyordum.

Acaba bana nasıl bakacaktı? Artık geçmişte yaptıklarımı ve içinde yaşayan canavarın ne olduğunu öğrenmişken beni nasıl biri olarak görecekti?

Düşüncesi bile beni korkutuyordu.

Ama bundan çok daha büyük bir korkum vardı. Hayatımı

mahveden yaratık, artık birbirinden farklı renkteki baş döndüren gözlerin ardına pusu kurmuştu. Evet, bana nasıl bakacağından korkuyordum fakat aynı zamanda benim *ona* nasıl bakacağımı ve bu sırada neler hissedeceğimi düşünmek de dehşete düşmeme sebep oluyordu.

Bu yüzden içerisinde olduğumuz sessizlikten memnundum.

Kucağımda kıpırdandığını hissettiğimde aradan geçen zamanın farkında değildim. Usulca yerimden kalkmaya hazırlandım. Uyandığı anda durumun çok tuhaflaşacağı kesindi. Üstelik endişelenecek çok daha büyük sorunlarımız vardı.

Başını kaldırıp bana baktığında donup kaldım.

O olmadığını hemen anlamıştım. Gözleri çok hareketliydi. Tisaanah delici bakışlarını odaklandığı şeye sabitlerdi ama karşımdaki gözler tavandan yere, örtülerden bana zıplayıp duruyordu.

Dudaklarının kenarında gülümsemeyi hatırlatan bir kıvrım belirdi. “Selam, Maxantarius,” derken aksanı yoktu. Sesi bütün omurgamı alevler içinde bırakıyordu.

“Reshaye.” Kelime ağzımdan alçak ve boğuk bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Gözlerin bir anda üstümde sabitlenmesi bir şekilde daha sinir bozucuydu. “Seni özledim,” diye fısıldadı çatlak bir sesle. “Hikâyemizin... bitmediğini hep biliyordum.”

Kontrolü kaybettiğinin farkındaymış gibi ilk kelimesinde zorlanmıştı. Tepki vermeme fırsat kalmadan yüz ifadesi değişti, yuvalarında dönen gözlerini kırıştırtarak kapattı. O kadar kısıpırtısızdı ki, hayal görmüş olabileceğimi düşünüyordum.

Tisaanah'nın siyah ve gümüş renklerle sarmalanmış saçlarını yüzünden çektim. Bilincini kaybetmişti, bir şekilde öncekinden *daha* huzurlu görünüyordu.

Nefesimi serbest bırakıp arkama yığılırken kalbim deli gibi atıyordu. Kollarım kendiliğinden onun omuzlarına sımsıkı sarıldı.

Belki o anda korkunç bir hata yaptığımı fark etmeliydim. Ancak bunun yerine başka bir tür öfkenin damarlarımı yaktığını hissediyordum.

Belki de Reshaye haklıydı. Belli ki hikâyemiz tamamlanmamıştı. Eğer korkmadığımı söylersem, yalan söylemiş olurdum. Aynı zamanda *öfkeliydim*.

Parmaklarımla omzunu sıkıca tuttum.

Eğer hikâyenin sonu bu değilse, bu sefer sonu yazmaya fazlasıyla hazırdım.

Her şeyi göze almıştım.

BÖLÜM KIRK DÖRT

TISAANAH

Uyandığımda gözlerim çapak içerisinde kalmıştı. Karanlıkta görebileceklerim ya da duyabileceklerim yüzünden paniklemenin eşiğindeydim ama hâlâ Reshaye'den bir iz olmaması rahatlatıcıydı. Bölük pörçük yaşananları hatırlamaya başladım. Rüyalarım, anılarım... Sarlazai ve sonrasında olanlar. Farlione ailesinin ölen bütün üyelerinin yüzleri. Bir de...

Gözlerimi açmaya zorladığımda kör edici ışıktaki odanın diğer ucunda volta atan Max'i gördüm. Uzun zamandır bunu yapıyor-muş gibi görünüyordu. Tavrı, yaşadığım korkunç haftadan önce kurduğumuz dostlukla karşılaştırıldığında önceki gece paylaştığımız sıcak yakınlıktan farklıydı. Katıydı, odaklanmıştı, dalgındı. Berbat görünüyordu. Buna rağmen hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Hemen ardından ona biraz ihanet etmişim gibi hissettim. Burada olmasından mutlu olmamalıyım. Sonuçta ailesini öldüren şeyle aynı odadaydı. O şey artık benim *içimde* yaşıyordu.

“Burada olmamalıydın,” derken sesim çatladı.

Max söylediğim şeyi duymadı. Dönüp bakmadı bile. Bunun yerine yatağın kenarına oturup elini terli alnıma bastırdı ve nasıl olduğumu sormakla yetindi.

Baş ağrısı? İdare ederdi. Titreme? Hayır. Mide bulantısı? Eh, işte. Ateş? Hafif... gibi belirtiler konuştuk.

Her cevabımda sesim biraz daha sertleşiyordu. Sonunda dilimi kuru dudaklarımda gezdirip, “Neden geri geldin?” diye fısıldadım.

Başını diğer tarafa çevirdi. “Enerjini iyileşmeye harcamalısın. O iflah olmaz gücün tamamını iyileşmeye harcaman gerekiyor çünkü her zerresine ihtiyacın olacak.”

Bir yanım, iflah olmaz güç derken sesinde beliren dalgın ve belli belirsiz şefkate gömülmek istiyordu ama midem düğümle-nirken bu istek hızla kayboldu. “Max...”

“Dün gece ipleri ele geçirdi,” dedi aniden. “Kısa bir süreliğine. Sen uyurken birkaç saniyeliğine ortaya çıktı. Gözün üstünde olmalı.” Kendini gerçekleri söylemeye zorladığı belli oluyordu.

Midemin yere yapıştığını hissederken, “Bu... bu şey ne?” diye fısıldadım.

Max cevap vermek yerine sordu. “Şu anda hissediyor musun? Kafanın içinde?” Başımı iki yana sallamaya başlamıştım ki durmadan devam etti. “Hemen cevap verme. *Hisset*. Kendini sustur ve dinle.”

Durup gözlerimi kapattım. İçimde yavaşça bir ışık zerrresi parladı. Zihnim bir harita gibi aydınlanıyordu. Tıpkı Tairn kulesinde-

ki ruhlar gibi... Parmağımı bütün gölgelerin üzerinde dolaştırdım ve Reshaye'yi buldum. Zifiri karanlık bir köşeye kıvrılmıştı, tamamen sessizdi. Sadece bir... varlıktı.

"Uyuyor sanki," diye mırıldandım.

"Başta senin kadar hasta ve güçsüz olacak. Dün gece yaptığı şey enerjisini tamamen tüketti."

"Anılar ya da..." Nasıl söyleyeceğimi kestiremiyordum.

"İkisi de. Hepsi." Gözlerimi açtım, Max keskin gözleriyle sessizce beni izliyordu. "Böyle şeylere nasıl tepki verdiğine dikkat et ve her zaman... *her zaman* nerede olduğundan emin ol. Yeteneğin sayesinde bunu benden daha kolay bir şekilde yapabilirsin." Ses tonundaki *umudu* ikimiz de duyabiliyorduk. "Bu fırsatı onu nasıl devre dışı bırakacağımızı öğrenmek için kullanalım. Şu anda senin için bunu yapmak kolay olmalı."

Başım hâlâ zonkluyordu ama Reshaye içime girdiğinden beri hissettiklerimle karşılaştırılınca, şu anda Ara denizlerinde yüzmek için hazır olabilirdim. Max'in zihnimin ücra bir köşesinde sahip olduğu küçük odaya Reshaye'yi nasıl kilitleyeceğime dair söylediklerini ezberleyecek kadar iyiydim. Söylediğine göre, kendi beyninde bu oda kapısını kapatıp sürgüsünü çekebileceği bir dolap gibiydi. Zihinsel sihri sadece ucundan kıyısından anlayabilen bir Solarie için basit ve ilkel bir çözümdü.

Oysa benim bakış açım daha farklıydı. Zihnim bir labirent değil, bir ağdı. Düşünce iplikleri ben baktıkça karmaşıklaşıyor, dikkat kesildiğimde ateşböcekleri gibi parlıyorlardı. Reshaye'nin olduğu yer sanki etrafındaki bütün iplikleri yutuyormuş gibi karanlıktı. Onu ipliklerle sarıp zincirlediğimi, sonra anahtarı düşüncelerimin en diplerine sakladığımı hayal ettim.

Buna rağmen... zayıf bir çözümmüş gibi geliyordu. Düşünce mi dile getirmesem de Max yaklaşımımı anlamış olmalıydı. “Biraz yardımı olabilir,” dedi. “Ama hayır, muhtemelen sonsuza kadar işe yaramayacaktır. Bu yüzden onun nerede olduğunu bilmelisin. *Her zaman*. Ama bu da bir başlangıç sayılır.”

Başlangıç. Bu gerçekten bir şeydi. Öyle olmalıydı.

Bir an için bakışlarımız buluştu, o güzel gözlerinin altındaki koyu halkaları görünce yüreğim sıkışmıştı. Max çok geçmeden gözlerini huzursuzca kıpırdanan parmaklarıma çevirdi.

“Max...” diye söze başladım ama o dönüp cebinden bir dizi şişe çıkararak masaya bıraktı. “Bu baş ağrısı için.” Her cümlesi, ahşaba çarpan yeni bir şişeyi vurguluyordu. “Bu mide bulantısı için.” Titreme için, dikkat dağınıklığı için, deliksiz bir uyku için... Son iki şişede duraksadı. “Bu seni saniyeler içinde bayıltır.” Buna neden ihtiyacım olacağını söylemesine gerek yoktu. “Bu da ne kadar aldığına bağlı olarak sihrini dakikalar ya da saatler boyunca engeller.”

Nefesimi tuttum. Böyle bir şeyin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Sonunda öylece durarak bakışlarını yere doğru çevirdi.

Bu suskunluk anından faydalanmak istiyordum ama ne söyleyeceğimden emin değildim.

Kapı tıklanınca bütün düşüncelerim dağıldı. Nura gelmişti. “Çok daha iyi görünüyorsun,” dedikten sonra yanımdaki adama döndü. Ancak Max ona sadece bir bakış atıp kafasını çevirmişti.

“Eee,” dedi. “Sonunda geldin.”

“Öyle görünüyor,” dedi Max sertçe.

Nura'nın gözleri masada dizili şişelere kayarken kaşlarını kaldırdı. "Bunları bulmayı nasıl başardın?" Sonuncu şişeyi gördüğünde Max'e hızlı bir bakış attı. "Bu düşündüğüm şey mi?"

"Akıl okuyan sensin, ben değil."

"Bunu almak için *Ara'dan ayrıldın*, değil mi? Zeryth'le ben bile böyle şeyleri bulamıyoruz."

Max omuz silkti. "Bağlantılarım var." Ellerini ceplerine sokarak sırtını dikleştirdikten sonra bana baktı. "Yapmam gereken birkaç iş var. Bir saat idare edebilir misin?"

Söyleyemediğim kelimeler hâlâ göğsüme çöreklenmiş oturuyordu. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki...

Ama hepsini yutup başımı sallamakla yetindim. Bir an için bana uzun uzun baktı, sonra dönüp kapıdan çıktı.

NURA BİR SÜRE YANIMDA oturup beni inceledi, nabzımı ölçtü, nefeslerimi kontrol etti. En küçük dokunuşunda bile midem bulanıyordu. Ona baktığım her anda bana ait olmayan bölük pörçük anılar gözümün önüne geliyordu. Kana bulanmış yüzü, şakağıma bastırıldığı avucu, Sarlazai şehrini yok ederken Max'in hayatını bir enkaza dönüştüren ihaneti...

Dokunuşuyla irkildiğimi fark etmiş olmalıydı çünkü bir şey söylemeden bana sessizce attığı bakışlarda sormaya hazırlandığı soruyu görebiliyordum. "Seninle konuşmaya başladı mı?"

Sesin hatırası damarlarımda dalgalandı. "Evet," dedim.

"Güzel. O zaman en kötüsünü atlatmışsın. Yakında dizginleri ele almaya başlarsın."

Dizginleri ele almak. O gün Sarlazai'da kendine böyle mi söylemişti?

“*Bu şey ne?*” diye fısıldadım.

“Cevaplaması kolay bir soru değil. Tek söyleyebileceğim, temelde saf sihirden ibaret olduğu. İster Syrizen ister Fey olsun, bütün insan hünercilerin kullanabileceğinden çok daha derin bir sihir.”

“Ama... konuşuyor.”

“Duyarlı,” dedi Nura usulca. “Evet.”

“Öyleyse bu *ne*? Ya da daha önceden neydi?”

“Kimse bilmiyor. Zeryth'in halefi Azre tarafından Besrith yakınlarında bulundu.” Birkaç saniye için sessizliğe gömülürken gözleri uzaklara daldı. “Azre tam yerini bulmayı kimse başaramadan önce öldü. Ama çok güçlü bir sihir.”

Gözümün önünden anılar geçti. Ateş, kan, yıkım, hepsinin dışında büyük bir tahribat... Max'in ailesi, dehşetle bakan ölü gözleri. “Bana anılar gösterdi,” dedim. Göz göze geldiğimizde neden bahsettiğimi bildiğinden emindim.

Yutkunması uygulandığına dair belli belirsiz bir ipucu veriyordu. “Birçok açıdan insanın gözünü korkutan bir yaratık,” diye cevap verdi. “Ama aynı zamanda inanılmaz güçlü. Korkunç şeyler yapsa da birçok hayatı kurtarıyor.”

“Sarlazai'da yaptığın şeyi gösterdi,” derken parmaklarım kasılıyordu.

Nura gözlerini kaçırıp birden kucağındaki notlarla ilgilenmeye başladı. “Sadece konumum ve rütbem sebebiyle yapılması gereken şeyi yaptım.”

“Onu *zorladın*.” Sıkıttığım dişlerimin arasından konuşuyordum.

Max'ın o gün hissettiği ihanete uğramışlık duygusu hâlâ yüreğimi sızlatıyordu. Bedenin sana ait değilmiş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Max'ın yıkılan şehirle ilgili anıları, yanan Nyzerene başkentinden kalan hayal meyal hatıralarıma karışıyordu. “*Bir sürü* insan öldü.”

Bana çevirdiği gözleri bıçak kadar keskindi. “Yapmam gerekeni yaptım ve bunun ağırlığını mezarıma kadar taşıyacağım. Eğer savaş devam etseydi, binlerce insan daha ölecekti. Savaş yıllarca sürecekti. Bunu biliyordum. Sonra... bir fırsat doğdu.”

Yanık et kokusunu alabiliyordum. *Fırsat*.

“Bazen daha büyük amaçlar uğruna korkunç şeyler yaptığımızı benim kadar iyi biliyorsun. Anlaşmamızı kanınla imzalarken bunu çok iyi biliyordun.” Dudakları gerildiğinde kaşlarının arasında kederli bir çizgi belirdi. “Max hayatımdaki en önemli insandı. Ondan daha çok sevdiğim yalnızca tek bir şey daha vardı.” Tekrar bana diktiği gözleri daha parlak, daha soğuktu. “Ara. Yalnızca Ara.”

Midem düğümlendi. Sevgi mi? Bu gerçekten sevgi miydi? Birinin güvenini acımasızca suistimal etmek? Bir sürü başka insan uğruna kurbanlar vermek?

Hayır. Asla böyle bir şey olamazdı.

Ağzımdan çıkacaklara güvenemiyordum, o yüzden hiçbir şey söylemedim.

Nura kalkıp çalışma masasındaki küçük cam şişelere baktı. “Demek dün gece geri geldi?”

Nedense cevabım içimi acıtıyordu. “Evet.”

Dudaklarının kenarında küçücük, yaşlı bir gülümseme belirdi. “Geleceğini biliyordum.”

BÖLÜM KIRK BEŞ

MAX

Ellerim cebimde yürüyerek sokaklarda dolaştım. Şehrin sesleri düşüncelerimi boğmayı başaramıyor, temiz hava kafamı dağıtamıyordu. Tisaanah'nın kendisi değilken duyduğum sesi sürekli zihnimin gerilerinde tekrarlanıyor, hatırasıyla birlikte bundan sonra olacakların korkusu yüreğimi sarıyordu. Sanki elimde ilk kırılan taşı sımsıkı tutarken üstümüze bir çığ yaklaşıyordu.

Kötü olacağını biliyordum, yine de böyle bir darbeye... uyan-
dığında Tisaanah'yı görmeye hazırlıksız yakalanmıştım. Ona tek
bir bakışım, ağzım cam kırıklarıyla doluymuş gibi dilimi dolan-
dırmaya, içimin korkuyla dolmasına yetmişti. Sorular soracağı-
nın farkındaydım ve cevapları daha fazla bekletemezdim. Sabah
ona fazlasıyla sert ve mesafeli davrandığımı biliyordum. Ama...
yapamamıştım. Bütün bunlarla nasıl yüzleşeceğime karar verip

yaklaşık on yıl önce mühürlediğim kutunun kapağını açana kadar yapamazdım.

Yakında, dedim kendime. *Yakında*.

Şimdilik sadece yürüyecektim.

Dükkân, merkezin koşturmalı telaşından uzağındaki iç içe geçmiş binaların olduğu kenar mahallelerden birindeydi. İki büyük dükkânın arasına sıkışmış küçük bir yerdi ama gösterişliydi. Ön basamakları bile kusursuzdu, bitkiler bakımlıydı, bordo renk boya parlıyordu. Kapının üstündeki tabelada *Esren & Imat* yazıyordu.

Kapı kilitli değildi. Sessizce içeri girip sırtımı kapıya yasladığımda kendimi tuhaf hissediyordum.

İçerisi de dışarısı kadar düzgün ve hoştu. Hemen girişte bir bekleme alanı vardı. Arka bölümü ayıran mukavva panellerin ardından gelen sesleri duyabiliyordum.

“...hâlâ parmaklarımı açamıyorum, Şifacı.” Kaygılı olduğu açıkça belli olan ses yaşlı bir adama aitti. “Parmaklarımı açamazsam işimi nasıl yapacağımı bilemiyorum. Sana bunu söylemiştim.”

“Anlıyorum.” dedi Sammerin. Kusursuz ve kararlı sesi, hastasının kaba aksanıyla tam bir tezat oluşturuyordu. “Ben de başından beri amacın her zaman elini yine kullanabilmen olduğunu söylüyorum. Beklenenden daha uzun sürüyor ama bu son derece normal.”

Panelin arkasını görebilmek için bir adım yana kaydığında arkadaşımın sırtıyla hastasının güneş lekeli kel kafasını gördüm.

“İnsan elinde yirmi yedi kemik ve dört majör tendon var,” diye devam etti Sammerin. “İlk geldiğinde yirmisi kırılmıştı ve

tendonların üçü tamamen kopmuştu. Parçalanmış kas ve deriden bahsetmiyorum bile. Bak buna?” Bir kâğıt hışırtısı duyuldu. “Bugün sadece beş kırık kemiğin var ve tendonların oldukça güzel bir şekilde iyileşti. Tek yapmamız gereken, bu hassas bağların düzgün bir şekilde tekrar toparlanması için onlara zaman tanımak.” Bütün bunları nazik bir öğretmen gibi basitçe söylemişti. Bu konuda iyiydi. Başa çıkılamayan şeyleri sessizce başa çıkılır hale getiriyordu.

Bu şaşırtıcı değildi. En azından öyle olmamalıydı. Ama orada durmuş, en iyi arkadaşım dediğim adamın hayatını gözetliyordum. Bir anda ne kadar bencil ve uzlaşmaz biri olduğumu fark edince enseme bir tokat yemiş gibi hissettim. Arkadaşım haftada dört gün kendimi asmadığımdan emin olmak için evime uğruyordu, bense son yıllarda muayenehanesini sadece birkaç kez ziyaret etmiştim.

Ücra bir köşedeki kulübeye kapanıp münzevilik sunağında dua etmek için hayatta çok fazla şey kaçırmıştım.

Arkamdaki kapı açıldığında tanıdık bir ses cıyakladı. “Max? Senin burada...”

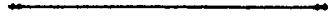
Bir *güm*, *çat* ve en sonunda da bir şangırtı duyuldu.

Arkama baktım, Moth yerde yatıyordu. Etrafı devrilen sehpanın üzerinden yuvarlanan cam eşyaların kırıklarıyla doluydu. “Selam, Moth,” dedim.

“Selam, Max,” dedi mahcup bir ifadeyle.

“*Moth*. Sana kaç kere...” Panelin ardında beliren Sammerin beni görünce duraksadı. “Max.” Yüzümden ya da duruşumdan bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi aniden ciddileşmişti. Her zamanki gibi tahmininde haklıydı.

“Selam,” diyerek halsizce el salladım. Muhtemelen yüzümdeki gülümseme daha çok yüz ekşimesini andırıyordu.

HİKÂYEYİ BAŞINDAN SONUNA kadar anlatırken beni her zamanki sabrıyla dinledi.

Kulağa çok saçma geliyordu. Aslında akla ziyandı. Sonuçta savaştan sonra birlikler ve Reshaye beni paramparça ettiğinde arkadaşım sekiz yıl boyunca bana destek olmuş, savaş meydanındaki korkunç cesetlerin parçalarını birleştirircesine beni bir araya getirmişti.

İşte buraya gelmiştim. Tekrar dağılmak üzereydim.

Anlatacaklarım bittiğinde duyduklarını hazmediyormuş gibi sessizce oturdu. “Kendi isteğinle halkın arasına karıştığında bir terslik olduğunu anlamıştım,” dedi sonunda.

Halsiz bir kahkaha attım. “Açıkkçası son zamanlarda fazlasıyla sosyaldim.”

Sammerin kollarını göğsünde kavuşturmuştu, kaşlarının arasındaki kırıışığın altından bana bakıyordu. Bunca zaman sonra aklından geçeni kolayca anlamam gerekirdi ancak annesi ya da babası tarafından azarlanmayı bekleyen bir çocuk gibi bakışları karşısında adeta kıvranıyordum.

“Yani...” Boğazımı temizledim. “Hepsi bu kadar. Biliyorsun. Yani. Ne yapmam gerektiğini anlıyorsun.”

Bir onayın hayaletiyle çenesini belli belirsiz aşağıya eğdi. “Evet.”

“Evet? Senden daha uzun cümleler bekliyordum... *Bu korkunç bir karar Max! Aklını mı kaçırdın?*”

Dudaklarında tatsız bir gülümseme belirdi. “Sorununun ne olduğunu çok iyi biliyorum,” dedikten sonra ciddileşerek sordu. “Demek hiçbir geri dönüş yok?”

Cevabım canımı yakıyordu. “Kan anlaşması ve diğer şeyler yüzünden.”

Yüzünü ekşitti. “Bu hiç iyi değil, Max.”

İyi değil... Bu durumda söylenebilecek en nazik şeydi.

Konuşmaya başladığımda sesim düşündüğümünden daha sert çıktı. “O piçler hiç *ders* almıyor. O şeyin neler yapabileceğini gördüler. Tekrar olmasına izin veremem, onu tek başına bırakamam.”

Kaşlarının arasındaki kırıışık derinleşti. “Yani onlara tam da istedikleri şeyi vereceksin.”

“Biliyorum.” Sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. “Ve... bir şey daha var.”

“Benim de gelmemi istiyorsun.” Bunu bir soru olarak söylememişti.

Yüceler aşkına... Aklımdan geçeni nasıl *her zaman* bilebiliyordu?

Tekrar boğazımı temizledim. “Asıl konu şu ki... sen yapmazsan benimle kim gelir? O insanlara güvenmiyorum ama sen Tisa-anah’yı tanıyorsun. O bir... araç ya da canavar değil.”

Sammerin’in belli belirsiz baş sallamasına hâlâ bir anlam veremiyordum.

“Senden çok büyük bir şey istediğimin farkındayım. Cehenne-me kadar yolum olduğunu söylersen seni anlarım.”

İşkence gibi gelen uzun bir sessizliğin ardından, “Savaş sırasında çok kötü günler oldu,” dedi yavaşça. “Savaştan sonra da. Ama en çok düşündüğüm o olayın ertesi günü.”

Neden bahsettiğini açıklaması gerekmiyordu. Her şeyin üstüne çıkan tek bir olay vardı. Üstelik bu konuya daha önce doğru-
dan değindiğimiz hiç olmamıştı. Özellikle de son birkaç gündür
yaşadığım tüm o şeylerden sonra, bunun şimdi gündeme gelmesi
bir an için dengemi sarsmıştı.

“Hatırlamıyorum,” dedim. Ailemin ölümünden sonraki günler
mürekkep kadar karanlık ve yapışkan bir kâbustan ibaretti. Saat-
ler, günler, haftalar böyle geçmişti.

“Güzel.” Gözlerinde daha önce nadiren gördüğüm bir şey...
pişmanlık duygusu vardı. “Umarım hiç hatırlamazsın. Ama ben
sık sık düşünürüm. Acaba bir gün erken gelsem ne olurdu?” Her
zamanki gibi sakince konuşuyordu. O kadar sakindi ki neyi itiraf
ettiğini tam olarak anlamam zaman aldı. Anladığım anda oldu-
ğum yerde donup kaldım. Nutkum tutulmuştu.

Yıllar boyunca böyle bir suçluluk duygusuyla yaşadığını hiç
fark etmemiştim. Bana hiç söylememiş, ipucu bile vermemişti.

“Bir fark olmazdı,” diye mırıldandım sonunda.

Başını iki yana salladı. “Görevimdi.”

Beni... Reshaye’yi kontrol altında tutmaktan bahsediyordu.
İnsan bedenini kontrol etme yeteneği onu mükemmel bir güvence
haline getiriyordu. Bedenimi tutabilir, ciğerlerimin büzüşmesini
sağlayabilir, kollarımı ve bacaklarımı kilitleyebilirdi. Korkunç bir
şeydi, aşağılayıcıydı, acı doluydu... ama etkiliydi.

Zaten birlikler bu yüzden bizi ortak yapmıştı. Dizginleri tutan
kişi Sammerin’di.

“Gitmeni söylemiştim,” dedim ama daha kelimeler ağzımdan
dökülürken çok hafif kaldığını fark etmiştim. Onu gitmeye zorla-
mışım. Sarlazai’da hayatını yitirenlerin yasını tutuyordum, kendim

ve içimde yaşayan canavar beni dehşete düşürmüş, Nura'nın ihaneti kalbimi kırmıştı. Gaddar, bencil ve *salağın* tekine dönüşene kadar bütün bunların beni yiyip bitirmesine izin vermiştim. Tek istediğim yalnız kalmaktı.

Eh, istediğim de olmuştu, öyle değil mi?

Öne eğildim. “Dinle, Sammerin. O gün bir trajedi yaşanması için çok uygundu. Pisliğin şelale gibi aktığı kozmik olaylar kusursuz bir şekilde bir araya gelmişti. Orada olsaydın ne olacağının ya da olmayacağının bir önemi yok çünkü yoktun. Ama orada olsaydın bile hiçbir şey değişmeyebilirdi. Belki pislik biraz farklı akacaktı ve muhtemelen o evden çıkarılacak bir ceset daha olacaktı.” Sözlerimin hazmedilmesini beklerken hayalimde kısacık bir an için beliren bu olasılığı gözlerimi kırpıştırarak kovdum. Çünkü bir şey oldukça kesindi. Eğer bu olasılık gerçekleşseydi, sonraki sekiz yılı asla atlatamazdım.

Uzun bir nefes verirken bir şey söylemeden bakışlarını yere çevirdi.

“Anladın mı?” diye üsteledim.

“Anladım.”

Göz göze geldik. Duyguları sinir bozucu derecede yoğundu, bahsettiğim ağırlığı omzundan atmak konusunda gönülsüzdü. “Bir daha asla o günü tekrar yaşamak istemiyorum,” dedi. “O yüzden evet. Seninle birlikte geleceğim.”

İçim rahatladı. “Teşekkürler,” diye mırıldandım. Her ne kadar zayıf bir cevap olsa da başka kelime bulamıyordum.

Omuz silktili. “Hayatımı defalarca kurtardın. Üstelik...” Yüz ifadesi bir an için sertleşti. “Tisaanah daha iyisini hak ediyor.” Sonra sırtarak burnunu havaya kaldırdı. “Belki bir dahaki sefere

kendine daha fani bir sevgili seçebilirsin. Mesela bir aşçı gibi Eğer öyle olursa hayatımıza tehlikeli heyecanlar katmak yerine hep birlikte oturup çörek yiyebiliriz.”

Bir kahkaha attım. Gerginliğin biraz olsun dağılmasına sevinmiştim. “Alakası yok,” dedim.

“Hmm.” Gözlerini kısarak ekledi. “Tabii cömert bir ödeme bekliyorum.”

“Elbette,” diye karşılık verdim.

Dünyadaki bütün paraları versem bile bu bedeli ödemeye yetmezdi.

KULELERE DÖNMEDEN ÖNCE bir yere daha uğramam gerekiyordu. Bu yer resmen ödümü koparıyordu. Bir daha asla yapmayacağımı sandığım bir şeyi yapmak üzereydim. Loş ara sokaklardan geçip aşına olduğum tozlu vitrinin önünde durdum. Tisaanah’yla birlikte son geldiğimizde, kuşuyla aynı renkte yeşil bir ceket giymiş olan adamın yanından geçtiğimiz yere bakmaktan kendimi alamıyordum. Şimdi burada onu bulabileceğim hiçbir yer yoktu.

Via beni gördüğünde hiç şaşırmadı. Şaşırmaması biraz sinir bozucuydu. Umursamaz bir tavırla beni içeri davet ettiğinde üstündeki gösterişli ipek elbiseye baktım. Kemerini gevşek bırakmıştı. Arkadaki atölyeye giderken kanepeye yayılan yarı çıplak bir adamın tembel selamına karşılık verdim. On dakika önce gelmediğime seviniyordum.

“Eee, Max... Senin için ne yapabilirim?” Via atölyenin ışıkla-

nmı teker teker yakmaya başladı. Her yeni alev gölgeleri yarıyor, karanlıkta altın renkte parlayan kılıçları ortaya çıkarıyordu.

“Bir silaha ihtiyacım var,” dedim.

“Bir keresinde ihtiyacın olmadığını söylemiştin.”

Ah, hatırlatmana hiç gerek yok.

“Yanılmışım.”

“Chraxsyls’i sorduğunda bir şeyler olduğunu anlamıştım. Bektan bir durum.”

“Tehlikeli soruların sınırında geziyorsun. Bunun ilkelerine ters olduğunu sanıyordum.”

Başını havaya kaldırdığında loş ışık sert hatlarını belirginleştiriyor, yüzündeki dramatik çıkıntıları gölgelerle bölüyordu. Başka bir dünyadan gelmiş gibi görünüyordu. Bir hünerci değildi ama sihre karşı bir tür hassasiyete sahip olduğu konusunda hayatım pahasına bahse girebilirdim. Silah yapmak için buna ihtiyacı vardı ve her şeyin ötesinde, oldukça esrarengiz bir sezgiye sahipti.

“Gösterişli bir şey olması gerekmiyor,” dedim. “Sadece piyasada satılmaya çalışılan standart çöplerden daha iyi olsa...”

Via odanın diğer ucundaki bir dolabı açıp içeri karıştırmaya başladığında çıkan şangırtılar bir anlığına sesimi bastırdı. Geri döndüğünde ne söyleyeceğimi çoktan unutmuştum.

Yüceler aşkına! Bu şeyi yıllardır görmemiştim. Gördüğümde yumruk yemiş gibi olacağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

“Saklamışsın,” dedim nefesimi tutarak.

“En iyi parçalarımın birini çöpe atacağımı, kumar masasında kaybedeceğimi falan mı sanıyordun? Ya da ara sokak genelevlerinden birinde bırakacağımı?” Dilini şaklatarak başını iki yana salladı.

“Satabilirdin.”

“Bir gün ihtiyacın olacağını biliyordum. Ayrıca seni seviyor. Al onu.” Silahı uzattı. “O kadar korkma.”

Açıkçası biraz *korkuyordum*.

Uzandığımda ellerim silahı ezberlemiş hareketlerle kavradı. Via bunu on yıl kadar önce benim için tasarlamıştı. Mızrak uzunluğundaydı ama iki uçluydu. Hafif bronz metalden dövüldüğü için çok kullanışlıydı, üzerinde boylu boyunca zarif sarmallar ve semboller dans ediyordu. Bir ucu saplamak için sivriltilmişti, diğer ucuysa kesmek için hafif kıvrımlıydı. Ama en önemlisi...

Yıllar önce konuştuğum gibi konuşunca beni hemen anladı. Üzerindeki kıvrık çıkıntılar kolayca süslemeden ibaret sanılabilirdi ancak sihrimin bir uzantısı olarak kolayca erimiş lav gibi parlamaya başladılar. Mızrağın iki ucu da alev almıştı.

Sadece düşünceyle... mızrak tam ortasından ikiye bölünüp ellerimde iki ayrı silaha dönüştü. Birleştirdiğimde hemen tekrar bir araya geldiler. Elimde çevirip tekrar ayırdım. Kusursuz çalışıyordu.

“Tamir gerekiyor mu?”

“Hayır, kesinlikle...”

Mükemmel.

Elimdeki hissi beni neredeyse dehşete düşürüyordu.

Via, “Elbette mükemmel,” derken memnuniyetle gülümsedi. “Tisaanah için de bir silahım var.” Tıpkı olduğumu düşündüğüm gibi şaşkınlıkla kalakalmış olmalıydım çünkü anında bir kahkaha patlattı. “Hayat sandığın kadar zor öngörülebilir bir şey değil, Max. Ayrıca dünyayı kurtaracak olması gibi bir şeyler duydum, yanılıyor muyum? Bir gün bir şeye ihtiyacı olabileceğini düşündüm ve... ilham geldi.”

Dedikoducu Sammerin!

Aslında Tisaanah için bir şeyler bakmayı düşünmüştüm. Standart asker kılıcıyla onu kaosu içerisine gönderecek değildim. Bu bir hakareten bile daha kötü olurdu.

Via dolaba ilerlerken, “Biliyorsun,” diye devam etti. “Kadınlar buraya gelip güzel görünen gümüş yaylar, minicik süslü hançerler ya da o tür suikast silahları isterler ama düşündüm ki... Eh, Tisaanah *ilginç* birine benziyor.” Döndüğünde elinde bordo renkli uzun ve kıvrık bir kın tutuyordu. Ardından hayatımda gördüğüm en zarif kılıçlardan birini ortaya çıkardı. Uzundu, kıvrımı çok narindi ve uç kısmı sivriydi. Ama en çarpıcısı, yeraltında iç içe geçen iki ağacın kökleri gibi altın ve platinin vahşi dansını sergilemesiydi. İki metalin arasındaki birkaç boşluk sayesinde ortasının boş olduğunu görebiliyordum. Mızrağımdaki gibi sihir için kullanılan damarlar vardı.

Kılıcı bana verdiğinde inceledim. Uzunluğu göz önüne alındığında inanılmaz derecede hafif sayılırdı.

“Umarım elinde parçalanmaz.”

“Böyle bir şeyin imasını bile hakaret olarak kabul ederim.”

Haklıydı. Homurdanmalarıma rağmen onun kusurlu bir silah tasarladığına hiç tanık olmamıştım.

Hayranlıkla, “Güzel, değil mi?” diye sorduğunda başımla onayladım.

Güzel ve işlevseldi. Tıpkı Tisaanah gibi.

“Adını İlsahaj koydum,” dedi.

“İlsahaj?”

“Besrith dilinde *hiçbir dünyaya ait olmayan kılıç* ya da *bütün dünyaların kılıcı* anlamına geliyor.” Boş bakışlarımı görünce

açıkladı. “Eski Besrith dilinde aj kelimesi, *hiç* ve *hepsi* anlamına gelir.”

“Tuhafmış.”

“Kesinlikle. Aynı zamanda fazlasıyla şiirsel.”

“Fazlasıyla kendini beğenmiş bir isim.”

“Şaheserlerim çocuklarımdır, Max. Bütün çocuklarıma isim veririm. Buna seninkiler de dahil.”

“Bilmek dahi istemiyorum.”

Gülümseyip omuz silkti. “Belki bir gün söylerim ama ismi olmayan sıkıcı bir silahla zincirleri kırıp medeniyetleri kurtarmayacağını biliyorum.”

Gözlerimi silahtan ayıramıyordum. Bunun zincirleri kırıp medeniyetleri kurtarmak için mükemmel olduğunu kabul etmeliydim. Ve... Tisaanah’ya o kadar *uygun* bir silahtı ki, Via’nın onu sadece bir kez görmüş olduğuna inanamıyordum. Tisaanah başta zorlanacak olsa da bu şeye âşık olacaktı.

“Çok güzel,” dedim. “Kendini aşmışsın. Sana ne kadar borçluyum?”

“Bunu aldığım bütün o kirli silah siparişlerinin ahlaki telafisi olarak düşünebilirsin,” dedi Via. Ardından beni kapıya doğru kışkırtıp ödeme ısrarlarımı elini sallayarak savuşturdu. “Hayatlarınız için bir şeyler yapın. Bir de Max...” Kapıda dururken dudakları düşünceli bir şekilde çarpılmıştı. “Tekrar boka bulanmamaya çalış.”

Söz veremem.

“Elimden geleni yapıyorum.”

“Eh, o zaman iyi şanslar. İkinize de,” dedikten sonra dairesinin

sıcaklığına geri çekildi. Aynı anda hem acı verecek kadar aşına gelen hem de elimde fazlasıyla rahatsızlığını hissettiğim iki harika silahla yalnız kalmıştım.

Oradan ayrılmadan önce posta kutusuna bir kese altın attım.

BÖLÜM KIRK ALTI

TISAANAH

Max geldiğinde duvarları tırmalıyordum.

Halsizlik ve hastalıktan, içim içime sığmıyormuş gibi hissetmeye geçme hızım inanılmazdı. Aslında kendimi *o kadar* iyi, *o kadar* enerjik hissediyordum ki bu bir taraftan da sinir bozucuydu. Bir terslik varmış gibi hissediyordum, sanki damarlarımdaki kan fokurduyordu. Olduğum yerde öylece otururken bile kalbim çılgınlar gibi atıyordu.

Max gelip Via'dan aldığı silahları gösterdiğinde... sanırım bir parça deli gibi görünüyordum çünkü kılıcı elime almak istediğimde tereddüt etse de bana vermişti. Böylece silaha sanki çocuğummuş gibi sarılmıştım. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Ayrıca bir adı vardı...

İlsahaj. Hiçbir dünyaya ait olmayan kılıç. Bütün dünyaların kılıcı.

Tıpkı benim gibiydi.

Bir anlığına olsun kendimi ve düşüncelerimi durdurabilseydim bunun için duygulanabilirdim. Via'nın bana böyle bir şeyi layık görmesi bir yana, ilk tanıştığımızda bana baktığını bile düşünmüyordum.

Kılıcı kınından tekrar çıkarıp oymalı bronz kabzasını avuçlarımda hissettim, gözlerimle dans eden gümüş ve altın izleri okşadım. Bakmak bile içimin kıpır kıpır olmasına yetiyordu.

“Çok fazla kılıç idmanı yapmamıştık.” Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde Max bana temel dövüş eğitimi vermeye devam etmişti ama derslerin sayısı çok fazla değildi ve hep daha kısa kılıçlar kullanıyorduk.

“Evet,” diye cevap verdi. “Muhtemelen seni eğitmeliydim... Aklım başımda olsaydı, sana daha çok dövüş eğitimi verirdim. Sonuçta ne planlar peşinde koştuğunu biliyordum.”

Başımı kaldırdığımda gözlerini kaçırdı. Uyandığımdan beri ilk kez göz göze gelir gibi olmuştuk. Bana gerçekten *bakmıyordu* bile. Bunu çoktan anlamış olmam gerekirdi. O kısacık bakışmalar bile yüreğime kurşun gibi oturan kelimelerle ağırlaşıyordu.

Ona söylemek istediğim bütün o şeyleri akımdan geçirdim.

Ailesinin başına gelenlere ne kadar üzüldüğümü ona nasıl söyleyebilirdim? Benim için geri dönmesinin bana dünyaları verdiğini nasıl dile getirebilirdim? Beynimde yaşayan yaratık göz önüne alındığında bana... bize neler olabileceğini ona nasıl sorabilirdim?

Oysa tek duyabildiğim kulaklarımda atan kalbim ve seğiren

kaslarımdı. Ya aklımdan geçen şeyleri söylemeye çalışacaktım... ya da *hareket edecektim*. O yüzden İlsahaj'ı kavrayıp içeride volta atmaya başladım. "Şimdi başlayabiliriz."

"Eğitime mi?"

"Evet."

"Kendini..."

"Bir dakika bile yerimde duramayacak gibi hissediyorum," derken topuklarımdan üstünde dönerek ona baktım. Çarpık bir gülümseme dudaklarını her zamanki gibi sola çekiştiriyordu.

"Saldıracak bir partnere ihtiyacın var."

Derin bir nefes aldım. Anlamıştı. Elbette bunu anlamıştı. Başımı sallayarak şakağımdan süzülen teri sildim.

"Peki o zaman." Kendi silahını eline alıp özenle kavradı. "Öyle olsun. Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim."

TERE BATTIĞIM İÇİN PAMUKLU gömleğim sırtıma yapışmıştı, saçlarım ıslak yanaklarımla ensemdeydi. Kalbim deli gibi atıyor, atıyor, atıyordu.

Küçükken yavru bir tavşan bulmuştum. Yuvasından geriye bir tek o kalmıştı. Çok küçük ve kırılgandı, bütün gövdesi kalp atışları eşliğinde titriyordu. Her kalp atışı bana sinekkuşlarının kanatlarını hatırlatıyordu.

İşte şimdi kalbim aynen o şekilde... her nefeste sanki bin kez atıyormuş gibiydi.

Korkmuyordum, aksine daha fazlasını istiyor, *yırtıcı* hissediyordum. Güç damarlarımda adeta kaynıyordu.

Max beni idman odasına indirdiğinde bütün gücümle hücum

etmiştim. İlsahaj kapının arkasında kullanılmadan dururken ona attığım her bakışta canım sıkılıyordu çünkü Max onun yerine bir sopa vermişti. Aldığım derslerden hatırladığım kadarıyla isabetli hamleler yapmaya çalışırken, “Kontrol her şeydir,” diyerek hamlemi karşıladı. Kendi mızrağını kullanıyordu ama uçları açıkta değildi. Söylediğine göre silaha yeniden alışması gerekiyordu. “Tıpkı sihir gibi.”

Kontrol. Kontrol. Kontrol.

Zaten mesele *kontrol* değil miydi?

Tekrar atıldım. Daha hızlı, daha sert hamleleri art arda tekrarlarlarken kendimi kaybediyordum, sırtım ve kollarım ağrıdan resmen çığlık atıyordu. Eğer canım yeterince yanarsa, bir şeyler düşünmek zorunda kalmazdım.

Sopam Max’in bronz mızrağına çarptığında dişlerimin arasından bir inilti koptu.

“Kendini fazla zorlama.”

Ağzımı açtığımda bir parça ekşi, bir parça asitli... bir parça deli bir kahkaha attım.

Max bir an için duraksarken kaşlarının arasında endişe çizgileri belirmişti. Fırsatı değerlendirip saldırdım. Sopayı tekrar... bu sefer aşağıya doğru savurdum. Neredeyse isabet ettiriyordum.

“Tisaanah...”

Sonraki hamlem hedefi neredeyse buluyordu. Ama Max aynı hızla topuklarının üzerinde dönüp uyguladığım gücü bana karşı kullandı, ardından üzerime atılarak beni duvara yapıştırdı. Nefes nefeseydik, soluklarımız birbirimize karışıyordu.

Artık bana *bakıyordu*. Soran gözlerinde temkinli bir bakış görünce bir tatmin duygusu yılan gibi sırtımın tam ortasında kıpırdandı.

“Her yerin yanıyormuş gibi hissediyorsun, değil mi?” dedi.

Evet, diye düşündüm. İçimde öfke, arzu ve *açlık* arasında asılı duran bir şey daha farkına bile varamadan bu kelimeyi yuttu. “Ben iyiyim,” diye tısladım. “Centilmenliği bırak. Daha işim bitmedi.”

Her şeyi yapabilirdim. Bunu da yapabilirdim. Ancak Max gerçek bir silahla kendimi yaralayabilirmişim gibi bana küçük bir sopa vermişti, öyle mi?

Hah!

Aşağı kayarak kollarından kurtuldum ve yan taraftan süzülerek dans adımlarıyla uzaklaştım. Dans ediyordum. Zihnimin derinlerinde bir anahtar kilide yerleşince, ezberlediğim dans adımlarım önüme açılan bir harita gibi bembeyaz ahşap zeminde adeta ışıldamaya başladı.

Max hamleyi karşılamak için aynı şekilde döndü. Hızlıydı. Akıcı hareketleri çok güzeldi. Neredeyse bir yırtıcıya benziyordu. Acaba kendini tutmasa böyle birine mi dönüşürdü? Tairn’de gücünü dizginlemişti. Şimdi de aynı şeyi yaptığından emindim.

Çat.

Hamlemi karşılariken metale çarpan sopadan kıymıklar uçuşuyordu.

“Bu kadar yeter. Ara verelim.”

Hayır, yetmez. Asla yetmez.

Kendimi o kadar kaptırmıştım ki ona tekrar saldırmak üzere gerilerken suratımdaki sırtışın bile farkında değildim.

Tekrar saldırdım.

Tekrar.

Kaslarımın tanımadığı hareketleri nasıl yapacağımı çok iyi bi-

liyordum. Zihnim beni yönlendiriyor, Esmaris'in konağında dans ederken yaptığım gibi beni ritmiyle besliyordu.

1, 2, 3, 4...

Çarpma sesleri hızlanıyor, Max sadece hamlemi karşılamakla yetiniyor, bana asla saldırmıyordu.

Ona bütün gücümle saldırırken silahlarımız çarpışınca hırladım. Darbeyi emen kol kaslarının gücünü hissedebiliyordum.

Sırıttım ama bana buz gibi gözlerle karşılık verdi. Semboller lava dönüşürken mızrak tam ortasından ikiye bölündü, kusursuz bir hareketle yana doğru kaydığında bana ait olmayan başka bir hırıltıyla yere yuvarlandım. Üstelik yere çarptığımda sopam kırılmıştı.

Düşer düşmez kolumu uzatıp küçük bir hortum yaratarak dizlerini büktüm ve yerle buluştuğu anda üzerine atladım. Avuçlarımla omuzlarından bastırıp kırık sopayı elimde tutarken dizlerimin altındaki serin zeminin tadını çıkarıyordum. Üstünde baskı kurarken nefes nefese kalan göğüslerimiz birlikte hareket ediyordu.

“Ben kazandım.”

Tanrılar aşkına... beklentileri aşmayı ne kadar sevdiğimi unutmuştum.

Örgümden kaçan saçlar şimdi onun burnunu gıdıklıyordu. Gü-lümsedim, gülümsemeye devam ettim ama bana ciddi ve soran gözlerle bakmaya devam ediyordu. Her şeye rağmen bakışlarını büyük bir zevkle içtim. Ardından gözlerimi çenesine, terli boynuna, beyaz gömleğinin açık yakasına doğru kaydırdım. Terden tenine yapışan gömleğin altında seğiren kaslarını rahatça görebiliyordum.

Zafer tatmin getirmemişti. Hayır, acıkmıştım. Çok açtım.

Yetmez. Asla yetmez.

“Zaferin hepsi sana ait değil,” dedi Max. “O hamlelerden bazılarını çok iyi tanıyorum.”

Onu dinlemiyordum.

Beni tutmak... daha fazla yaklaşmamı engellemek istiyormuş gibi omuzlarımı kavradı. “Tisaanah, bana bak.”

Bana bak, bana bak, bana bak.

Başımı yavaşça kaldırdım, kendimi yavaşça göğsünden uzaklaştım. İşte o anda, kırık sopanın sivri ucunu çenesinin hemen altına bastırduğımın farkına vardım.

“Bakıyorum, Maxantarius,” derken dudaklarımdan dökülen sesin... *sesimin* bana ait olmadığını farkındaydım.

BÖLÜM KIRK YEDİ

TISAANAH

Bir anda düşüncelerim ve kaslarım arasındaki bağ koptu. Sanki bir duvarın üzerinden yere atlamış, sırtüstü cama çarpmıştım.

Elimi oynatmaya çalıştım. Çaresizce uğraştım...

Hiçbir şey olmadı. Bir seğirme bile.

“Hâlâ çok tuhaf buluyorum,” dedi dudaklarım. Gözlerim Max’in fazlasıyla kıpırtısız, solgun yüzünde dolaşıyordu. “Seni böyle görmeyi, yumuşacık ve ölümlüsün.”

Kırık sopayı daha sert bastırdığımda teninin üstünde bir damla kan belirdi.

Parmaklarını omuzlarıma geçirmişti ama yerinden hiç kıpırdamadı. Öylesine kaskatı duruyordu ki taştan oyulmuş olabilirdi.

Zihnimde yükselen cam duvarları tırmalarken içimdeki panik her saniye biraz daha büyüyordu.

Bırak beni.

Sen yeterince eğlendin. Şimdi sıra bende.

Boşta duran elim Max'in bedeninde dolaşıyordu. Meraklı parmak uçlarım göğsünden omzuna, sonra tüy hafifliğinde gezinerek boğazına kaydı. "Başta sana nasıl bir ilgi duyduğunu anlamadım," dedi sesim. "Ama şimdi anlayabiliyorum. Arzuyla alakalı bir ilgi. İnsanlar kafayı sekse takmış. Bunu çok tuhaf buluyorum ama tuhaf bulmadığım zamanlar da yaşamış olabilirim." Başım yana doğru eğildi. "Merak ediyorum, sen de onun gibi mi düşünüyorsun?"

Merakın... o içten sorunun dalgalarını zihnimde hissedebiliyordum. Ama utanamayacak kadar bu boğucu felce teslim olmuştum. Beni hapseden güçle mücadele ettim. Her anlamsız çabamda, gerçekten var olup olmadığımı sorgulamaya başlıyordum.

Max'in gözleri buzdan bir ateş gibi üstüme çevrildi. "Seni görebiliyorum, Tisaanah," dedi usulca. "Seni hâlâ görüyorum. Hâlâ oradasın."

Dudaklarımdan anlamsız bir hırlama fırlarken o küçücük güvenceye tutundum.

"Şu anda sadece benimle konuşuyorsun."

"Sadece önemli olan kişiyle konuşuyorum."

Bir tıslama. Yeni bir kan damlası. "Beni *terk ettin*... buna rağmen benimle böyle gaddar bir şekilde konuşmaya devam mı ediyorsun?"

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Beni kilit altına aldığında nasıl hissettiğimi... dışarı atılmanın nasıl bir his olduğunu sana gösteriyorum." Sivri sopayı tutan parmaklarım bembeyaz kesilmişti, kol kaslarım titriyordu. "Güçsüz kalmanın nasıl bir şey olduğunu."

Benliğimi durmaksızın camlara savuruyor, ciğerlerimi dolduran korkunç paniği soluyordum...

Max kıkırdadı. “Güçsüz? Kırık bir sopanın ucundayken mi?”

Güçsüz.

Bir şeyi sonunda anladığımda kendimi sakinleşmeye zorladım. Hayatım boyunca güçsüz olmuştum, gücün olmadığı yerde onu nasıl bulacağımı biliyordum.

Bu yüzden Reshaye’ye saldırmak yerine onu okşadım.

Yaralarını görebiliyorum. İhanetin seni nasıl incittiğini görüyorum.

Yalan değildi. Zaten yalan söyleseydim bunu anlardı. Sadece özenle seçtiğim gerçekleri dile getiriyordum.

Reshaye bana dikkat kesildi.

Gerçekten çok kötü şeyler yaşadım.

Biliyorum.

Duraksadı. Bir an için düşüncelerime çöktüğünü hisseder gibi olunca geri çekilmemek için kendimi zor tuttum...

Ani bir şaşkınlıkla beyaz, *bembeyaz* bir anı dehşetiyle gözlerimi kör etti...

Ardından Reshaye’nin öfkesi anıyı yuttu.

“Bana ne yaptıklarını biliyor musun? Sakat bir delinin beynine kilitlediler. Günlerce... günlerce beyazdan başka bir şey görmedim.” Dişlerim gıcırdarken dudaklarım kıvrıldı. “Benden başka kimsen yoktu, buna rağmen beni terk ettin. Neden?”

Güç damarlarımda bir nabız gibi atıyordu... bir sihir.

Gün batarken loş oda fırtına öncesinde her saniye biraz daha ısınan ve kararan kıpkırmızı bir alacakaranlığa gömülmüştü. Omuzlarındaki parmaklar karıncalanmaya başladığında Max’in burun kemeri acıyla kırıştı.

Yavaşça... sol eli omzumdan koluma doğru kaydı. “Tutunacak bir şeyler bul,” diye mırıldanıyordu gözlerini gözlerimden ayırmadan. “Bir şey bul ve ona sımsıkı tutun, Tisaanah.”

“Benimle konuş!” Burun deliklerimin açıldığını hissedebiliyordum. “Bir soruma cevap ver, Maxantarius. Bedenini biliyorum. Bedeninle neler yapabileceğini biliyorum. Kızı şimdiye kadar karşı duvara çarpabilirdin. Kırık sopa parçama güldün. Ama hâlâ buradayız.”

“Bu bir soru değil.”

Bir kahkaha boğazımı tırmaladı. “Belki haklısın. Belki de soru falan değildir. Sonuçta bütün zaaflarını gördüm.”

Tenindeki parmaklarım cızırdarcasına yanıyordu. Burnuma berbat bir koku geldi. Max çenesini sıkıyor, yüzünü ekşitmemeye çalışıyordu. Eli bileğimi kavradı. Beklediğini biliyordum. Bekliyordu. Fırsat kolluyordu...

Oda iyice kararırken Reshaye’nin kontrolündeki gözlerim İlsahaj’a kaydı.

Hayır.

Paniğimle mücadeleye giriştim.

Onu öldürerek eline ne geçeceğini sanıyorsun?

Sessiz kahkahası, düşüncelerimin arasında dolaşan bir yılan gibiydi.

İntikamımı almış olacağım.

Ama onu sevdiğini söylüyorsun. Ölürse ona asla sahip olamazsın. Sana acı gerçeği söyleyeyim, Reshaye... Eğer Max’i öldürürsen... onun canını yakarsan, bana da asla sahip olamayacaksın.

Seni niye isteyeyim ki?

Çünkü seilmek istiyorsun ve ben sayısız canavar sevdim.

Max'in parmakları gerildi.

Korkunç bir sessizlik. Giderek şiddetlenen bir öfke dalgası...

O zaman birini daha sevebilirsin.

Oda artık kararmıştı. Reshaye elimi uzattığında İlsahaj karşı duvardan uçtu.

Hayır.

Max bileğimi bükerek beni yere yapıştırdı. Başım zemine çarptığında kolum ve sırtımda korkunç sancılar kıvranıyordu. Ama Reshaye tepki vermedi, hâlâ kılıca uzanıyordu...

Mutlu öfkesi damağımda tadını aldığım kan gibiydi.

Dur!

Bir kez daha, beni kaslarımdan ayrı tutan cam duvara atıldım...

Aynı anda beynimin bir oda olmadığını fark ettim. Hayır, unutmuştum. Beynim bir oda değil, bir ağdı. Buraya hapsolmemiştim. *Yukarı* çıkabilirdim.

Havaya kalkarken parmaklarım İlsahaj'ın kabzasındaydı.

Düşünce bağlarımın arasında yukarı tırmanırken hepsini adeta içime çekiyordum. Karanlık patikalardan... Reshaye'nin yolundan ilerledim.

Kollarım havaya kalktı.

Bedenim İlsahaj'ı Max'in boynuna indirmeye hazırlanırken, hastalıklı düşüncelerin hepsini hayali bir usturayla kesip canavarı zihnimden kopardım. Bütün bedenimi tırmalayan ve gözümü kör eden bir acıyla çılgılık atıyordum.

Bir çarpma sesi duydum.

Sanki bir uçurumdan düşüyormuşum gibi nefesim ciğerlerime

hapsedilmişti. Bir anda geri dönen ışıklar yüzüme inen bir tokat gibiydi.

Başımı çevirip baktım. Max yerden kalkıyordu, İlsahaj hemen yanındaydı. Bileğim kırılacak gibi burkulmuştu ama acıya minnettardım çünkü bu his beni bedenime bağlıyordu.

“Tisaanah.” Max’in dudaklarından hırıltılı bir rahatlamayla çıkan ismimi neredeyse duyamayacaktım. Çok alçak bir sesle söylemişti. Ardından alnını alnıma yaslayıp, az önce söylediğinin farkında değilmiş gibi ismimi tekrarladı.

Bir an için yapmak üzere olduğum şeyin katıksız dehşetiyle felç oldum. Tanrılar aşkına... kılıç boynuna o kadar... *o kadar* yakındı ki!

İkimiz de titriyorduk. Sağlam elimi yanağına götürdüm, hemen sonra gözlerimi boğazına diktim. Çenesinin hemen altından kan süzülüyordu. Omzunda üç kara parmak izi vardı. Neydi bu izler? Yanık izleri miydi?

Gömleğini kenara sıyırdığımda dişlerinin arasından tısladı.

Hayır, yanık değildi. Yanağına benzemiyordu...

Bir şey yapmama kalmadan alçak sesli bir ıslıkla donup kaldım.

“Bir şeyi bölmüyorum ya?”

Birbirimizden ayrıldığımız sırada doğrulmak için sağlam elimi kullandım.

Zeryth kapı pervazına yaslanmış, merakla kaldırdığı kaşının altından bizi seyrediyordu. “İkinizi son gördüğümde aranız böyle yakınlaşmalar için fazlasıyla kötüydü. Ama diğer yandan, sanırım ölüm tehdidi insanları etkileyebiliyor.”

Max kaçınılmaz küfrü ona savurmadan ve daha neler olduğu-

nu anlamama fırsat kalmadan Nura kapıda duran adamın yanında belirdi. Yüzündeki ciddi ifade dilimin ucundaki kelimeleri donduruyordu.

“Kalkın. Artık oyun oynayacak zamanımız yok.” Devam ederken sesi belli belirsiz tizleşti. “Başkent saldırı altında, bu yüzden anlaşmayı yürürlüğe sokmamız gerekiyor. Şafakta Threll’e gidiyoruz.”

GECE KULESİ’NİN BEYAZ koridorlarında Max’le birlikte Nura ve Zeryth’in peşinden giderken konuşmak bir yana, nefes almakta bile zorlanıyordum. Titremeye devam eden ellerimi saklamak için arkamda bağlamıştım. Max bile tuhaf bir şekilde sessizdi. Muhtemelen Nura’nın söyledikleri bir şok etkisi yaratmıştı. Açık konuşmak gerekirse, söylediklerinde haklıydı.

“Unvanları ellerinden alınan üç asil aileden toplanan asiler...” diyordu koridorlarda ilerlerken. Sesi gergindi. “Büyük cesaret. Ama ilk kez gerçek bir desteğe sahipler. Üç güçlü aile. Birkaç bin asker. Ordumuzla karşılaştırılmaz bile ancak...”

Bir köşeyi döndüğümüzde kulenin cam duvarlı galerilerinden birine geldik. Nefesim boğazımda takılı kalırken, “Tanrılar aşkına,” diyebildim.

“Hassiktir,” diye tısladı Max.

“Aynen öyle,” diye mırıldandı Nura.

Başkentin sınırlarındaki mahalleler yanıyordu. Sanki şehir yaşayan bir varlıktı ve yangın bir hastalık gibi alevden damarlarla her yere yayılıyordu.

İlerleyip parmaklarımı cama bastırdım. Belki yakından bakar-

sam şiddet sarmalını ateşe veren meşaleyi görebilirdim. Savaşa katılmayanlar panjurlarını sımsıkı kapattığı için geri kalan yerler karanlıktı.

Düşüncelerimin gerisinde çok eski bir anı canlandı. Nyzerene küle dönüşüyordu, kaçarken yüzümü annemin omzuna gömmüş halde yangını seyrediyordum.

“Hepsi düşecek,” diyen Nura’nın alçak sesi kararlıydı. “Hepsi ordunun eline düşecek. Geri döndüğümüzde...” Şehre son bir kez baktıktan sonra göz göze geldiğimizde sessizliğe gömüldü.

Sırtım ürperiyordu. Kırık bileğimi göğsüme bastırdım.

Nura hiç durmadan dönüp onu takip etmemiz için işaret verdi. “Şafakta, Tisaanah. Yola çıkmaya hazır ol. Ne kadar erken gidersek, o kadar erken döneriz.”

BÖLÜM KIRK SEKİZ

MAX

Arkadaşım nazik parmaklarıyla bileğine dokunduğunda Tisaanah sıktığı dişlerinin arasından tısladı.

“Kolay iş,” dedi Sammerin. O anda beni sesindeki sarsılmaz sakinlik kadar mutlu edecek başka hiçbir şey yoktu. “Temiz kırılmış, basit bir işlem.” Sonra omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerindeki güvence Tisaanah’ya olduğu kadar benim için de oradaydı.

Farkında olmadan başımı iki yana salladım. Olan biten her şeyi... üstüme tüm gücüyle bastıran yarattığı, karanlığı, sihri ve o lanet olası *kılıcı* düşününce... Tisaanah’nın bir çatırtıyla kırılan kemiğinin sesi kulaklarımı doldurduğunda diğer her şeyi unutmuştum. Ve başımı yere çarptığında... O kadar sert çarpmıştı ki, bir an için hissettiğim korkuyla bir daha ayağa kalkamayacağını düşünmüştüm.

Hareket etmek sakinleşmemi sağlayacakmış gibi Tisaanah'nın odasında volta atıyordum, o da gözleriyle beni takip ediyordu. Kemikleri birleşirken canının fena yandığını biliyordum. Buna rağmen tepki vermiyor, ona özgü bakışlarıyla bana bakıyordu. Sanki beni sadece görmüyor, aynı zamanda *gözlemliyor*, benliği-mi kat kat soyuyordu.

Bu bakışlar... bu gözler karşısında nasıl hissettiğimi ezberlemek için altı ay harcamıştım. Bu yüzden idman sırasında o daha hareket etmeden, hatta konuşmaya başlamadan önce kendisi olmadığını anlamıştım.

Yatağın yanında durdum. “Her şey yolunda mı?”

Başını salladı.

Sammerin nazıkçe yaralı elini onun göğsüne yerleştirdi. “Bir süre dikkatli ol. Kemikler bir iki haftaya kadar kaynamış olur.”

Bileği şimdi hiç kırılmamış gibi düz duruyordu. Boğazıma bir yumru oturdu. “Özür dilerim.”

“Bunu çok daha önce yapmalıydın,” dedi usulca.

“Beni öldürmek istemiyordu. Eğer isteseydi, çoktan ölmüş olurdum.”

Bakışları omzuma takıldığında irkildi. Henüz tam olarak ne olduğunu anlayamadığım ve canımı fena halde *yakan* yarayı sarmıştım, buna rağmen sanki izleri görüyormuş gibi delici gözlerle gömleğime bakıyordu. Bileğine bakarken ne hissediyorsam onun da aynı şeyi hissettiğinden emindim ama benim yaram, Reshaye'nin gerçekten öldürmek istese kırık sopalara ya da sihirli kılıçlara ihtiyaç duymayacağının bir kanıtıydı.

Hayır, olanlar bir oyundan ibaretti. Bunu bilmeliydim. Biraz daha dayanmalıydım.

Ağzını açtığında Tisaanah'nın belki yüzüncü kez buradan gitmemi isteyeceğini biliyordum. "Bu konuşmanın nereye gideceğini ikimiz de biliyoruz, Tisaanah. Lütfen hiç başlama."

"Eğer canını yaksaydım..."

"Bunu yapmayacaktı."

Sammerin kapıdan çıkmadan önce durup bana sessiz bir bakış fırlattı.

Tisaanah onun gittiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. "İpleri ele geçirmek için *bir saniye daha* beklemiş olsaydım..."

"Beklemedin. Ayrıca, artık ipleri nasıl ele geçireceğini biliyorsun."

Bu kadar iyimser olmaya çalışmam tuhaftı. Ya iyimserlik yapıyordum ya da bilerek hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi davranıyordum. Her zamanki alaycı ve kötü kişiliğim benim yerime konuşsaydı, ikisinin aynı şey olduğunu söylerdi. "Üstelik..." diye ekledim. "Yarın Threll için yola çıkıyoruz. Oraya gittiğimizde Ara'nın en iyi savaşçılarından biri yanında olduğu için sevineceksin."

Dudaklarının köşesinde bir gülümsemenin hayaleti oynadı. "Hava mı atıyorsun?"

"Gerçek olmasa bununla övünmem. Hayatımda ilk kez, o piçlerin yandığını görmek için sabırsızlanıyorum." Ağzımdan çıkan her bir kelimedede samimiydim.

Başını kaldırdığında döndüğümünden beri ilk kez elektrikli bakışlarından kaçmadım. Gözlerinden neden bu kadar rahatsız olduğumu tam olarak kestiremiyordum. Belki görmesini istemediğim çok fazla şey vardı, belki onda göreceklerimden korkuyordum. Belki de her baktığında beni dehşete düşüren bir şeyler yüzündendi.

Yeşil gözünün üstüne düşen saçları kenara çektim. “Bana iflah olmaz gücünü göster, Tisaanah.”

Kıpırdamadı. Konuşmadı. Ama gözlerine sinen kıvılcımların geriye külden başka bir şey kalmamacasına beni yakmasına, soymasına, tüketmesine izin verdim.

SAMMERİN PİPOSUNU dişlerinin arasına sıkıştırıp mükemmel bir halka üfledi. Düşünceli yüzü endişelerini asla belli etmiyordu ama sadece endişeli olduğunda pipo içtiğini biliyordum.

Sessizlik içinde kule koridorlarından aşağıya indik.

“Ne oldu, Sammerin?” Soran gözlerine bilen gözlerle karşılık verdim. “Aklından geçeni söyle.”

Ejderlerin burundan püskürttüklerine benzer yeni bir duman üfledi. “Bir gün, Max. Sadece bir gün oldu ve işte buradayız.”

“Beni öldürmeyecekti.”

“O şeyin ne yapacağını bilemezsin.”

“Tisaanah bir yolunu bulacaktı. Beklemeliydim.”

“Kırk bir bilek küçük bir bedel. Ayrıca, sen hayatta olduğun için bu bedeli ödemeye razıymış gibi görünüyor.”

“Tam olarak ne söylüyorsun?”

“Yıllar boyunca babanın o gün tereddüt etmemiş olmasını dilediğini duydum.”

Kelimeler dişlerimin arasından fırlarken tırnaklarımı avuçlarıma batırıyordum. “Yani benim...”

“Hayır. Kesinlikle öyle bir şey demiyorum.” Başını iki yana sallayarak tekrar piposunu tüttürdü. Daha güçlü bir tepki vermesini beklerdim. “Ya olsaydı? Ya seni öldürmek isteseydi, buna izin

verecek miydin? Çünkü Tisaanah da hayatının sonuna kadar bu yükü yaşamak zorunda kalacaktı.”

Gözlerimi her kırıştırdığımda kardeşlerimin yüzünü görebiliyordum. “Beni öldürmeyecekti.”

“O noktaya gelindiğinde ne yapacağını düşünmen gerekiyor.”

“O noktaya gelmeyeceğiz.”

Sammerin’in acımaya yakın bakışları sinirlerimi germeye yetiyordu. “Sakın,” diye kükredim.

“Kazanman mümkün değil. Reshaye de bunu artık çok iyi biliyor. Bunu sana karşı kullanacaktır.”

Haklı olmasından nefret ediyordum.

Konuşmadan yürümeye devam ederken piposunun dumanı ciğerlerime doluyordu.

“Keşke konuyu daha temel şeylere bağlayabilseydim,” dedi sonunda. “Yani... keşke sana dikkatli olmanı söylemekten daha fazlasını yapabilseydim.”

Ben de bunu çok isterdim. Ancak bana yardım edebilseydi bile, bunu söylemesini istemiyordum.

BÖLÜM KIRK DOKUZ

TISAANAH

Gece boyunca antrenmandaki hamlelerimi, kaslarıma ezberletene kadar çalıştım. Yorgun olduğum halde uyku hiç cazip gelmiyordu. Ölüm döşeğinde okyanusları aştıktan sonra yorgunluğun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Hayır, o yorgunluk hiçbir şeydi. Şu anda hissettiğim yorgunluk ruhumdan kaynaklanıyordu.

Reshaye de yorulmuş olmalıydı, sessizliğini korumaya devam ediyordu.

Güzel.

Sammerin gittikten sonra Max odama döndü. Ona da bir oda verilmişti ama benimle kalmayı tercih ediyordu. Kendini attığı koltukta hareketlerim üzerine yorumlar yaparken göz kapakları ağırlaşmaya başlamıştı. Sonunda başı öne doğru düşünce belli belirsiz horlamaya başladı. Sanki bir anda bütün enerjisi uçup gitmişti.

O gün olanlar hakkında hiç konuşmamış olmamıza seviniyor, daha çok birkaç gün sonra Serel’i göreceğim gerçeğine odaklanmayı tercih ediyordum. Onu yanıma alacak, güvende olmasını sağlayacaktım.

Eğer hâlâ hayattaysa. Eğer onu bulabilirsem. Eğer bana tanınan kısacak zamanı ya da azıcık kaynağı verimli kullanabilirsem. Eğer ne yapacağı asla kestirilemeyen Reshaye’yle başa çıkabilirsem...

Eğer, eğer, eğer.

Şafak sökmeden önce elimdeki sopayı bırakıp pencereye giderek parmaklarımı serin cama yasladım. Odam kulelerin en üst katlarında değildi ama yerden yeterince yüksek olduğu kesindi. Başkent, uzaktaki sokak lambalarından ve ay ışığının aydınlattığı hayalet binalardan ibaret bir şekilde önümde bir minyatür gibi uzanıyordu. Karanlıkta bile saray uzakta ıslıl ıslıl görünüyordu, var olmayan bir ışığı yansıtıyordu. Belki de sadece şehrin kenar mahallelerinde hâlâ parlayan alevlerin yansımasını görüyordum.

Acaba Nura ve Zeryth hâlâ orada mıydı? Hâlâ hasarı kontrol altına almaya mı çalışıyorlardı? Acaba şu anda bile hayatlar parmaklarının arasında kayıp gidiyor muydu?

Çok güzel. Belli belirsiz bir fısıltı düşüncelerime karıştığında sırtım ürperdi. ***Ne kadar güzel olabileceğini unutmuşum.***

Kalbim teklerken zihinsel ağımdaki bağları kontrol ederek gerektiğinde onu derinlere itmek için hazırlandım.

Ne?

İlgili ve dalgındı.

Dünya. Hava. Özgürlük. Ateş. Bütün o hikâyeler.

Onu buldum. Belli belirsiz, yorgun ve zayıftı. Birkaç narin bağa tutunmuştu.

Özgürlüğe benim gibi sen de çok değer veriyorsun. Kimse özgürlüğü, hiç sahip olmamış birinden daha fazla arzulayamaz.

Yine anılarımı karıştırıyordu. Esmaris'in beni ilk gördüğü gün bir hediye gibi bedenimi soyarken sahip olduğu bakışlar...

Yarın eskiden yaşadığım evime gidiyoruz. Birlikte, tıpkı bizim gibi özgürlüğe asla sahip olmamış bir sürü insana özgürlüklerini vereceğiz.

Threll.

Evet.

Bir zamanlar orayı biliyordum.

Ellerimdeki çimlerin hatırası. Yine. İleri. Geri. Tekrar.

Beni yıllarca kilit altında tuttuklarını biliyor muydun? Kim bilir kaç yıl hiçbir şeye sahip değildim, hiç kimsem yoktu. Yıllarca. O kadar uzun bir zamanın benim için göz kırpmakla eş olduğunu düşünebilirsin ama ömürler yaşamış olsam da her bir saniyesini hissettim. Bana sürekli yeni bedenler... yeni evler vermeye çalıştılar ama hepsinden nefret ettim. Hepsi çelikten kafeslere benziyorlardı. Sırtımı tırmalayan tıslaması birden yumuşadı. Ama sen farklısın. Sen ipek gibisin.

Kusmamak için kendimi zor tuttum, yine de sormaktan geri duramadım. *Neydin? Yani daha önceden?*

Hatırlamıyorum. Artık birçok şeyin parçalarından ibaretim. Eksikim.

Acısı, yası, boş çılgılığı göğsümde çınlıyordu.

Ben de.

Parçalar... Artık var olmayan bir ülkede doğup beni sadece kısmen kabul eden birliklerle anlaşma yapmış bir Valtain hünercisinin parçaları.

Biliyorum. Belki birbirimizi tamamlarız, Hiçbir Dünyanın Kızı Tisaanah.

Belki. Bütün gücümle yalan söyledim.

Kırık bir kelebek olarak çok güzelsin.

Zihnimi okşayan parmakları hissettiğim anda onu yakalayıp karanlığa gömdüm.

Olmayan pençeleriyle karanlığı tırmalayarak yukarı çıkmaya çalışıyordu.

Bugün bana ihanet ettin.

Panik kalbimi sarmalayarak düşüncelerimi ele geçirdi. Sırtım ağrıyordu.

Beni kesip attın. Bunu bir daha yaparsan Max'in boğazını kesip kanını senin parmaklarından yalarım.

Tekrar sessizliğe gömüldüğünde titrek bir şekilde camın dibine yığıldım.

BÖLÜM ELLİ

TISAANAH

***B**oğazını kesip kanını senin parmaklarından yalarım.*

Ertesi sabah kafamın içinde Reshaye'den hiçbir iz yoktu. Sadece ense kökümde sessiz bir basınç hissediyordum. Ama zaten benimle konuşması gerekmiyordu. Gece söyledikleri bütün gün boyunca aklımdan çıkmayacaktı.

Sabah Max'e bakmaya çekiniyordum. Zaten konuşacak zamanımız da yoktu. Şafak vaktinde uyandığımız gibi sefer için hazırlıklara başlamıştık. Bizi taşıyacak alçak ve ince gemi çok güzeldi. Yelkenleri bir ejderin sırtındaki dikenler gibi görünüyordu. Gün doğumunda parlayan güneşle ay sembollerinin işlendiği beyaz ve altın rengi kumaşlar, geminin kime ait olduğuna dair hiçbir kuşku bırakmıyordu. Kısacası altı ay önce beni okyanusun ötesine taşıyan basit tüccar gemisiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Buna

rağmen, güvertede durmuş mide bulandıran okyanus kokuları genizimi doldurup, tuzlu hava yanaklarımı iğnelerken sırtımdaki yara izlerinin nabız gibi attığını hissetmekten kendimi alamıyordum.

Hem Nura'nın *hem de* Zeryth'in, en azından seferin ilk ayağına kadar bizimle geleceğini öğrendiğimde şaşırdım. Üstelik iki Syrizen de bize eşlik ediyordu. Eslyn ve Ariadnea'yla tanıştırıldığımda birer çizgiden ibaret göz çukurlarına bakmaktan kendimi alamamıştım. Eslyn keskin yüz hatları ve altın teniyle uzun boylu, iriyarı ve açık tenli arkadaşından daha dost canlısı görünüyordu ama ikisi de bana karşı mesafeliydi, tanıştıktan sonra mesafelerini korumuşlardı. Kulağa öfkeli gelen fısıltıları ve soğuk bakışları yüzünden sefere katıldıkları için pek heyecanlı olmadıkları izlenimine kapılıyordum. Buna rağmen sinir bozucu olsalar da bizimle geldiklerine seviniyordum çünkü kıtadaki en güçlü Threll lordlarından birinin şehrine sadece yedi kişi gidiyorduk. Reshaye'yi de hesaba katarsak sekiz kişiydik.

Max küpeştede yanıma geldiğinde birbirimizin sessizliğine sığınarak denizi izledik. Endişem beni boğuyordu. Ona tek bakışım her şeyin fokurdayarak yüzeye çıkacağından emindim. Üstelik bana baktığını hissedebiliyordum.

Boğazını kesip kanını senin parmaklarından yalarım.

“Tisaanah...” diye söze başladı ama devam etmesine fırsat kalmadan birinin yüksek sesi havada yankılanınca rahatlardım.

“Ama ne zaman döneceksin?” Dönüp baktığımızda Moth'un güverteye çıkan Sammerin'in peşinden koştuğunu gördük.

“Ne zaman döneceğimi bilmiyorum, Moth,” dedi Sammerin. “Helene mükemmel bir öğretmen olacaktır.”

“Ama ne zaman?” diye üsteledi ocuk. “Ne zaman dönecek-
sin? Belki o zaman?”

Sammerin dönüp ellerini cübbesinin altına sıkıştırdı ve uzunca
bir süre onu sessizce seyretti. “Evet. Dndgmde ve artık bir-
liklerin bana ihtiyaı kalmadıgnda, yine senin gretmenin ola-
cağım.”

Kısmen ikna olmuş gibi görünen Moth, attıgı kaşlarının altına
ona kuşkuyla baktı. Sonra bizi fark ederek Max’in bakışları
altında belli belirsiz sindi. “Dürbün için tekrar özür dilerim. i-
Çekler için de. Ve...”

Max’in dudağı sola çarpıldı. “Hangi dürbün?”

“Hani ben...”

“Dürbün falan hatırlamıyorum.”

“Kırmıştım ya...”

Max i çekerken burun kemerini sıktı. Bense glmsememek
için kendimi zor tutuyordum. “nemi yok, Moth. Sorun değil.
Unutuldu gitti.”

“Ah.” Moth oynadıgı parmaklarına baktı. “şey, yine de...”

“Ben de zamanında istemeden bir sürü şey kırdım. Çalışmaya
devam et, sonunda başaracaksın. Bunu başardıgında müthiş bir
hünerci olacağına inanıyorum.”

Moth o kadar şaşkındı ki bütün vücudu kaskatı kesilmişti.
“Sahi mi?”

“Olabilir.” Max omuz silkti. “Beni haklı çıkar.”

Bu sözler Moth’un bütün dünyasını değştirmiş gibiydi. ocuk
bu sefer bana döndü. “Sammerin pek anlatmadı ama kle tacirleri
için gidiyorsunuz değil mi? Threll’e bu yüzden gidiyorsunuz.”

“Evet,” dediğimde yüzü dalgalandı. Ara’da tanıştığım oğ

insan duygularını saklamayı başarırdı ama Moth hâlâ havada asılı duran bir bulut gibiydi. Yara izlerimi düşündüğünü biliyordum.

“Size yardım edebilirim,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Henüz edemezsin. Ara’da yapman gereken bir sürü iş var.” Yavaş da olsa öğrenmek ve büyümek gibi işleri vardı. Savaş ve savaş meydanlarıyla hiç ilgisi olmayan şeyler. Bu konuda başarılı olmasını umdum.

Kaşları çatıldı. “Ama bir gün yardım edeceğim.”

“Sana inanıyorum, Moth.” Çevresindeki hantal bulutun kararlılığa dönüştüğünü hissediyordum ve sözlerimde samimiydim.

Yanakları kızarıırken elini uzatıp bekledi. Ona bakakaldığımda kafası karışmış bir şekilde mırıldandı. “*Elini ver, Tisaanah.*”

İstedğini yaptığımda parmaklarıma beceriksiz bir öpücük kondurdu, gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “İyi şanslar,” dedi Moth. Ardından telaşla elimi bırakıp üçümüzle son bir kez daha vedalaştı ve yeni öğretmeninin yanına koştu.

“Çiçek, dürbün, sürahi ve kalp kıran Moth,” dedi Max başını iki yana sallarken. “Sonuçta *senin* çırağın, Sammerin.”

“Sanırım biraz âşık. Ama bunun çaresi yok.” Devamını getirirken Sammerin’in Max’e bakışı dikkatimden kaçmamıştı. “O kırmızı elbiseyi gördüğüm anda başımızın belada olduğunu anlamıştım.”

ERKENDEN DENİZE açıldığımızda güneş daha yeni doğmaya başlamıştı. Kimse buradayken rahat görünmüyordu. Bütün gün gergin ve yapmacık geçse de yapılacak çok bir şey olmadığı için rahattık. Güneş battıktan uzun bir süre sonra yemek için demir attık.

Zeryth yahnisini alıp güverteye çıktı ve yemeğini yerken bacaklarını kenardan sarkıttı. Nura tek başına bir köşeye çekilmişti. Max ve Sammerin’le birlikte sıkıcı bir sessizlikte yemeğimizi yedik. Söze dökülme de yoğunlukları hissedilen tuhaf gerilim hâlâ aramızda asılı duruyordu, hiçbirimiz bununla yüzleşme niyetinde değildik. Bunun yerine yavan yahniye gömüldüm. Bir taraftan da güverteden geçen iki Syrizen’i seyrediyordum. Gözleri olmadığı halde emin adımlarla yürüyor, asla tökezlemiyor, rahat bir şekilde kâselerine kaşık sallıyorlardı. Tamamen kör olamazlardı. Bu mümkün değildi.

“Daha önce hiç Syrizen tanımadın mı?”

Aklımdan geçenler yüzüme yansımış olmalıydı ki dönüp baktığımda Sammerin’in düşünceli bir şekilde beni süzdüğünü fark ettim. “Hayır, onlar...” Ama sanki onlar hakkında konuşacağımı hissetmiş gibi, Eslyn bu tarafa bakıp bizi yarım bir gülümsemeyle selamladı. Hemen ardından peşinde Ariadnea’yla birlikte bize doğru geldi.

“Kabul etmem gerekiyor ki seni burada gördüğüme şaşırdım, Sammerin.”

Yanımıza oturdukları sırada onlara yer açtık. Yakından baktığında her şeyleriyle mükemmel ve ölümcül görünüyorlardı. Birbirinin tıpatıp aynısı üniformaları, siyah deri ve kaskatı bir kumaştan yapılmıştı, saçları başlarına sabitlenmişti. Mızrakları fener ışığı altında parlıyordu. Elbette ki gözlerinin olması gereken yerdeki o yara izleri... dümdüz ve temizdi.

Açılan kısma yerleşirken bütün bunlar Eslyn’in neşeli sıcaklığıyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu, oysa bir şeyler fazlasıyla... yırtıcı görünüyor. Başını Sammerin’e çevirerek, “Uzun zaman oldu,” dedi. “Nasıl gidiyor?”

“Gayet iyi, Eslyn.”

“Tanışıyor musunuz?” diye sordum.

“Yıllar önce tanıştık,” dedi Sammerin. Biraz *telaşlanmış* gibi hızlı konuşmuştu.

Bu arada Eslyn’in gözsüz göz çukurları tekinsiz bir şekilde bana dönmüştü. “Syrizenler ordudan seçilir, bu yüzden bir zamanlar ikimiz de aynı çevrelerde takılıyorduk. Öyle değil mi, Sam?”

“Öyle de denilebilir,” dedi Sammerin usulca... Bu ses tonu onun standartlarında buz kadar soğuk sayılabilirdi.

“Ortak bir arkadaşımız vardı,” diye araya girdi Ariadnea. Bana taşları hatırlatan alçak, gür bir sesi vardı. Ağır ve kararlıydı.

“Evet, acemilerden biri,” diye ekledi Eslyn.

“Hmm,” diyen Sammerin kâsesine bakıyordu.

İlginç.

“Demek şeyden önce tanışıyordunuz...”

“Henüz kocaman mavi gözlerimiz varken, evet,” diyen Eslyn bir kahkaha attı. Herkes rahatsız bir şekilde oturduğu yerde kıpırdanmıştı.

Ariadnea hâlâ beni seyrediyordu. “Daha önce bir Syrizen’le hiç tanışmamışsın.”

Bu bir soru değildi, yine de başımı iki yana salladığımda Eslyn kıkırdadı. “Bakışların her şeyi ortaya koyuyor.”

“Kabalık etmek istemedim. Sadece...” Tanrılar aşkına... *bakmamak* mümkün müydü ki? “İkiniz de çok... zarıfsınız.”

“Yavru kediler gibi oraya buraya çarpmamızı bekliyordun, öyle mi?” diye cıvıldadı Eslyn. “Eh, senin kadar iyi görebiliyoruz.”

“Sadece farklı bir şekilde,” diye ekledi Ariadnea.

Gözlerim ikisi arasında mekik dokuyordu. “Nasıl?”

Eslyn basitçe cevap verdi. “Katmanlar.”

“Katmanlar mı?”

“Sihir, fiziksel dünyanın ötesinde bir dizi katmandan oluşur,” dedi Ariadnea. “Farklı tipteki sihirler için farklı katmanlar... ya da akıntılar vardır. Valtain sihri, Solarie sihri...”

Başımı salladım. Bunu herkes biliyordu. Masal kitapları bunlarla doluydu.

“Sihir bu iki daldan çok daha derine gidiyor. İnsan hünerciler yalnızca iki tanesine erişebilmiş olsa da bilinen bir sürü katman var. Örneğin Fey hünercilerinin, insan hünercilerin erişemediği türden, kendilerine özgü bir sürü dalı olduğu düşünülüyor.”

“Syrizenler...” dedi gururla. “Sihrin daha derinliklerine dala-bilen tek insan hünerci topluluğu.”

“Yani... aslında sadece birkaç saniyeliğine,” diye açıkladı Ariadnea. “Tabii daha büyük bir hassasiyet açısından daha büyük... ayrıcalıklarla.”

Çarpık bir sırtışla kendi göz yuvasını gösterdiğinde sırtım ürperdi. “Yani gözlerin olmadan daha güçlü hissediyorsun.”

“Evet, öyle.”

Göz ucuyla Max’in başını iki yana salladığını görebiliyordum. Aynı anda göğsümün tam ortasında kendi rahatsızlığım sızladı. Bir sonraki sorum, dile getirmekte bile zorlandığım bir soruydu. “Peki... neden sen?”

“Syrizen olmak için çok özel birçok vasfa sahip olmak gerekiyor,” dedi Ariadnea. “Hepimiz Solarie’yiz çünkü katmanlar arasını zorlamak üzere gereken saf güç için daha dışarı dönük ve enerjik Solarie sihrine ihtiyaç var. Ama aynı zamanda çoğu Solarie’de olmayan sihir hareketlerine karşı hassas olmamız ge-

rekıyor. Adayları belirlemek için karmaşık bir dizi sınav uygulanıyor. Nedenini kimse bilmiyor ama çoğunlukla kadınlar başarılı oluyor.”

“Sayımız çok değil,” diye devam etti Eslyn. “Ama işimizde iyiyiz. Belki yarım katman daha derine inebiliyoruz, buna rağmen bu sayede birçok benzersiz güce kavuşuyoruz.” Gözsüz bakışları bana kaydığında çarpık gülümsemesinde iştahlı bir merak vardı, sonra öne doğru eğildi. “Gerçi duyduğuma göre, içinde yaşayan şey çok daha derinlere inebiliyormuş.”

Ağzım kurudu.

Ben, dedi bir fısıltı çok uzaklardan. **Benden bahsediyor.**

Yorgun ve zayıf ses o kadar uzaktı ki geldiği gibi hızla kaybolmuştu. Buna rağmen, aniden kusmamak için kendimi tutmam gerekti.

“Belli ki Syrizen olduğunuzda sadece gözlerinizden değil, aynı zamanda büyük fedakârlıklarınızdan farklı şeyler hakkında sohbet etme yeteneğinizden de oluyorsunuz,” diye söylendi Max. “Bu yorucu olmalı, Eslyn.”

Bakamasam da gözlerini bana diktiğini hissedebiliyordum.

Ayağa kalkıp nazikçe izin istedikten sonra verilen cevabı duymadan uzaklaştım.

HERKES ERKENDEN GÜVERTE altında perdelerle ayrılan odalarına çekilmişti. Yatarken sessizlikte gemiyi dinleyerek uymaya çalıştım. Ama parmaklarımı düşünce bağlarımla oynamaktan geri çekemiyor, fısıltıları ve hareketleri sürekli kontrol ediyordum. Sonunda delirmem işten bile olmayacaktı.

Artık dayanamayacağıma karar verdiğimde perdeyi aralayarak çıplak ayaklarımla merdivenleri tırmandım ve güvertedeki sonsuz yıldızların selamıyla sonunda rahat bir nefes alabildim. Sanki bütün dünya önüme serilmişti. Durup bir iç çektikten sonra güvertede yürümeye başladım...

Ta ki birinin *suratına* basmamak için yalpalayana kadar.

Ellerini karnında birleştirmiş halde ahşap zeminde yatan kişi Max'ten başkası değildi.

Threll dilinde bir küfür savurup yana kaçtığımda istifini bozmadan bir gözünü açıp, "Bastığın yere dikkat et," dedi.

"Max. Burada ne yapıyorsun?"

"Ağıt yakıyorum." Diğer gözünü de açmış bana bakıyordu. "Ayrıca dürüst olmam gerekirse, mideme sahip çıkmaya çalışıyorum. Ayağımı sağlam toprağa basmıyor olmak pek benlik sayılmaz."

Hırıldamayla kıkırdama arası bir ses çıkardım. Bu his inanılmazdı. O kadar komik olmadığı halde küçücük bir kahkaha atabilmek bile çok iyi geliyordu. Altı ayda inşa ettiğimiz yakınlığa, tıpkı bir altın külçesiymiş gibi sımsıkı tutunarak yanına uzandım. "Bence aşağısı biraz daha... sallantılı." Kelimeyi seçmem biraz zaman almıştı. Artık Ara dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyordum ama son zamanlarda beynim balçıktan yapılmış gibiydi.

"Sallantılı, ha?"

"Evet. Doğru mu kullandım?"

Dudaklarının kenarında beliren gülümsemeyi izledim. "Mükemmel bir kelime."

En azından yerde uzanırken sadece ayaklarım değil, bütün bedenim dalgaların ritmiyle salınıyordu. Üstelik uçsuz bucaksız yıldızlı gökyüzü nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

Uzun bir süre boyunca, sessizce gemiye çarpan dalgaları ve her esintiyle gıcırdayan yelken direklerini dinledik. Dokunmama-ya dikkat etsem de Max'ten yayılan sıcaklık tenimi gıdıklıyordu. Aniden, Reshaye'nin sözleri kulağımda çınladı.

Şimdi anlıyorum. Konu seks değil.

Ürperdim. Bunu ne kadar görmezden gelirsem, o kadar iyiydi.

Max tekrar konuştuğunda aradan ne kadar zaman geçtiği konusunda emin değildim. “Hazır mısınız?” diye mırıldandı.

“Evet.”

Hayır. Hazır değilim.

“Olacaksın,” diye fısıldadığında yanaklarım gerildi. Zaaflarımı dile getirmiyordum ama bir açıdan birinin dudaklarımı geçemeyen sözlerimi duyabilmesi hoştu. “Sen?” diye sordum.

“Tabii ki hayır.”

“Evet, hazırsın. Sadece öyle olduğunu bilmiyorsun.”

Max belli belirsiz kıkırdadı. Başımı çevirdiğimde hem bakışlarımı kaçırmak hem de gözlerinde boğulmak istediğim delici bakışlarıyla karşılaştım. Adını koyamadığım ya da koymak istemediğim bir şey yüreğimi sızlatırken gözlerimi kaçırdım.

“Bunu yapmaya devam edecek miyiz?” diye mırıldandı.

“Neyi?”

“Beni aptal olmadığımı bilecek kadar tanıyorsun artık, Tisaanah.”

Neredeyse gülecektim. Konunun aptallıkla hiçbir ilgisi yoktu. Sadece artık birbirimizden saklanamayacağımız bir noktaya gelmiştik. “Bilmiyorum, devam ediyor muyuz? Bir kapı her iki tarafa da açılır.”

Tekrar kıkırdadı. “Bu da ne demek şimdi?”

Dönüp ona yeniden baktığımda boğazıma oturan yumrunun giderek büyüdüğünü hissedebiliyordum. “Geri gelmemeliydin,”

dedim boğulurcasına. “Özellikle de bu şeyin sana yaptığı onca şeye rağmen.”

Yüz hatları gerilir gibi oldu. Belki de yüzünü ekşitiyordu. “Beni dinlemeliydin.”

Haklıydı, diye fısıldadı bir yanımda. *Dinlemeliydim*. “Bana anlatmalıydın.”

“Anlatamazdım, Tisaanah.”

“O zaman şimdi anlat,” dedim. “Her şeyi anlat. Bilmem gerekiyor çünkü şimdi *içinde* yaşıyoruz.” Sesim hâlâ fısıltıdan ibaretti ama duman kadar koyu bir yoğunluk kelimelerime siniyordu.

Yavaşça başını çevirip gözlerimin içine baktı. Yeniden başımı çevirmek, gözlerimi ondan kaçırmak istiyordum. Yapmadım.

“Altı ay,” dedi sertçe. “Altı ay boyunca bendeydi. Belki biraz daha fazladır. Orduda, bir komutandım. Savaşın kolayca ya da kan dökmeden biteceğine dair inancım solmaya başlamıştı. Saldırıya uğradık. Başkomutan Azre, en kötü ihtimale karşılık yerine bir selef bulmak istiyordu. Ben, Zeryth ve Nura adaylar arasındaydık. O unvanı hayatımda istediğim her şeyden çok istiyordum. Bu yüzden...” Kısa bir ara verdi. Devam ederken sesi iyice sertleşmişti. “Sen o anlaşmayı, ardında bıraktığın insanları korumak için imzaladın. Oysa ben? Sadece *istediğim* için kabul ettim. Sadece *güç* istediğim için.” Kelimeyi tükürürcesine söylerken pişmanlığını ve öfkesini *hissedebiliyordum*. “Bir süreliğine istediğime ulaştığımı sandım,” diye devam etti. “Çünkü Reshaye inanılmaz güçlüydü. *Hiçbir* şey ondan daha güçlü olamazdı. Sihir kendi sihrimdi ama... çok daha fazlasıydı. Başta her şey mükemmeldi. Ama çok geçmeden...” Nefesini serbest bırakıp başını iki yana salladı. “Ne yapacağı belli olmuyor. Sahiplenici. Kindar... Kendisine tehdit gördüğü her şeyi ezmekten geri durmaz.”

Ezmek, sahiplenmek, yok etmek... Ürperdim.

“O bir insan değil,” diye mırıldandı.

“İnsan değil mi?” Başımı iki yana salladım. “Fazlasıyla insan. Sadece insanlığın en çirkin yanını almış.”

“Yeterince direnirsem boyunduruğu altına girmeyeceğime inanmıştım. İşe yaramadı. Sarlazai’da ipleri ele geçirdi. Sonra...” Devamını getirmesine gerek yoktu.

Ne yaptığımın farkına varamadan elim kaydığında parmaklarımız kendiliğinden kenetlendi. Tenlerimiz değdiği anda, özenle zihinsel duvarlarının ardına saklamaya çalıştığı gergin nabızı dalgalar halinde içimde atmaya başlamıştı.

“Asıl mesele şu ki, sadece çok az insan onun varlığından haberdardı. Yani çoğu kişi Sarlazai’da olanlardan bizzat benim sorumlu olduğuma... *inaniyordu*. Sonuçta savaştaydık ama bu bir...”

Bakışları kararırken anıları beynimin yüzeyine dokundu. Anılar, ateş, yanmış küçücük bedenler...

“Savaş suçu işleyip işlemediğime karar vermek için duruşmalar yapıldı,” diye sözlerini sürdürdü. “Orada değildim. Kendi adıma ifade verecek durumda değildim. Ama Nura benim yerime ifade verdi. Saatlerce. Üstelik lanet olası bir *tekerlekli sandalyede* otururken. O insanlara ya da bana yaptığı bencilce şeyler yüzünden onu asla affetmeyeceğim ancak ifade vermesi... Bazen hâlâ anlam vermekte zorlanıyorum.”

Nura, her zamanki gibi bir gizemdi. Her yeni bilgi onu daha zor anlaşılan biri haline getiriyordu.

Parmaklarım gerildi. “Sonra onu içinden çıkardılar?”

“Evet. Çok... kötüydü. İçime girmesinden daha kötüydü çünkü

giderken aklımın yarısını da parçalamıştı. Ayrıca ayrılmayı *hı* istemiyordu...” Sessizliğe gömüldüğünde çattığı kaşlarının altından bana baktı. Sanki söylemek istediği başka bir şey daha vardı. Ama gözlerini kaçırıp başını iki yana salladı. “Eh, işte. Neredeyse beni öldürüyordu.”

Birden taşlar yerine oturdu. “Bana söylemedin çünkü sessizlik yemini etmiştin,” diye fısıldadım. “Kan anlaşması.”

“Evet, sessiz kalmam gerektiğini söylediler. O aşamada, o şeyi içimden çıkarmaları uğruna yapacağım her şeyi kabul etmeye razıydım. O kahrolası şey hakkında bir daha konuşmamak hiç de fena bir fikir değildi. Babam kralın yakın ahababı olan bir Ryvenai asiliydi. Her iki taraftan da Farlione ailesinin silinip gittiğini görmek için can atan bir sürü insan vardı. En sonunda, Farlione ailesinin ölümü başka bir talihsiz savaş trajedisi oldu.”

Hırıltılı sözleri taşa sürtünen pençeler gibiydi. Tekrar bana baktığında hüzünlü ve ciddiydi. Korkunç bir itirafta bulunuyormuş gibi yavaşça, “Keşke bunları sana anlatmak istediğimi söyleyebilseydim,” diye ekledi. “Ama anlatmak elimde olsaydı bile istemiyordum. Bunları bilmeni hiç istemedim. Ta ki o kulelere girişini izlerken ödeyeceğin bedelden habersiz olduğunu fark edene kadar.”

Sessiz bir özür niyetine titreyen parmaklarıyla parmaklarımı sıktağında ona karşılık verdim. “Keşke seni dinleseydim.” Bunu bütün içtenliğimle söylemişim. Çünkü şu anda, burada sadece ikimiz olabilirdik. İmkânsız olduğunu biliyordum ama güzel bir hayaldi.

Kanını senin parmaklarından yalarım.

Reshaye’nin söyledikleri karanlıkta şekillenmeye başladı.

Beynimin derinlerindeki varlığını hissedince ürpererek, “Senden nefret ediyor,” diye mırıldandım. “Seni tehdit etti. Sana zaten zarar verdim. Max... eğer...” Kelimelerim düğümlendi. Son iki gündür içimde fokurdayan her şeyi ifade edebileceğim bir kelime var mıydı? Ona zararım dokunursa nasıl hissedeceğimi nasıl açıklayabilirdim? Zaten yeterince zarar vermemiş miydim? Geri gelmesinin benim için ne kadar değerli olduğunu ama güvende olabilmesi için her şeyimi gözümü kırpmadan verebileceğimi ona nasıl anlatabilirdim?

Kelimeler yetersizdi, çabam denize kaşık sallamaktan farksızdı. Bu yüzden sessizliğe gömüldüm.

Ama Max’in kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirmişti. Gözlerindeki anlayışlı ifadeyi görebiliyordum. “Tairn’de kulenin yanındaiken...” dedi sessizce. “Yardım etmek istediğinde aklımdan ilk geçen şey, *‘Kesinlikle olmaz, çok tehlikeli,’* olmuştu ama sonunda o şeyi yenmek için işbirliği yapmamız gerektiği anlaşıldı.” Acı bir sıcaklık göğsüme yayılırken kalbimde suçluluk duygusunun iğnelerini hissedebiliyordum.

Ona layık değildim. Tanrılar aşkına... ona hiç layık değildim. Buna rağmen ruhumun en hain ve derin kuytuları, şu anda yanımda olduğu için seviniyordu.

Gözlerim yanmaya başlarken, “İyi bir takım olduğumuz anlaşıldı,” diye fısıldadım.

Gülümsemesi daha sıcaktı. “Evet, iyi bir takımdık.”

BÖLÜM ELLİ BİR

MAX

Üç Valtain'in yarattığı rüzgârla denizde yol alarak haftalar sürecektir bir yolculuk yerine bir hafta içinde Threll'e ulaşabilecektik. Yine de gemiyi ve çevreyi fazlasıyla boğucu, fazlasıyla korkutucu buluyordum. Fakat ay ışığı denizdeki ilk gecemizle buluştuğunda Tisaanah'yla ilişkim, biraz daha rahat ve kolaymış gibi hissettirmeye başlamıştı. Sekiz yıldır ilk kez hikâyemi içimden kazırcasına da olsa anlatmıştım. Evet, hikâyenin bazı parçaları hâlâ içimde gömülüydü. Üstelik kabul etmeye bile yaklaşmadığım bir sürü şey vardı.

Bütün bunlara rağmen... herkesten çok daha fazlasını biliyordu. Bunun iyi hissetmemi sağlayacağı hiç aklıma gelmemişti.

Neyse ki, Reshaye çoğunlukla sessizdi. Muhtemelen birkaç gün önceki antrenmanda ortaya çıkmak enerjisini tüketmişti.

Kontrolü ele geçirerek sihri o şekilde kullanmak için erken davranmıştı. Bazen Tisaanah'nın yüzünün sertleştiğini, gözlerinin daldığını görüyor, o zaman Reshaye'nin ona bir şeyler fısıldadığını anlıyordum ama günler geçmesine rağmen bundan daha ileri gitmiyordu.

Tisaanah'yla zamanımızı dövüş antrenmanı yaparak değerlendirdik. Reshaye'nin daha önce girdiği bedenlerin bölük pörçük hatıralarını tamamlamak üzere çalışıyorduk. Geceleri herkes uyuduğunda sessizce güverteye çıkıp göğün altında oturuyorduk. Yukarısı daha temizdi. Daha özgürdü.

Ama denizdeki üçüncü gecemizde o kadar yorgundu ki başı yastığa değer değmez uyuyakaldı. Ben de tek başıma yukarı çıkıp kaslarım dövüşmeyi hatırlayana kadar çalıştım çünkü artık eskiden sahip olduğum formda değildim.

Son birkaç günlük çalışma utanç verici bir şekilde her hareketimde kol ve sırt kaslarımın ağrmasına neden olmuştu. Silah kontrol etme alışkanlığımı kaybetmişim ama bir hafta sonra bu ağrıları çekmektense şimdi çekmenin daha iyi olduğunu düşünüyordum.

“Öğrencin bu akşam yok mu?”

Kendi etrafımda dönerken nefesimin altından bir küfür mırıldandım. Nura ukala bir tavırla kenarda duruyordu. “Yüceler aşkına... Nura, bunu bir daha yapma.”

“Dikkatli olmalısın.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. O söylediğinde bu tavsiye kulağa neredeyse şairane geliyordu. En başında dikkatli olsaydım muhtemelen hiçbirimiz gemide olmazdık.

“Formdan düşmüşsün,” dediğinde sinirlendim.

“Bunu tekrar yapmam gerekeceği aklıma gelmemişti. Bu yüz-
den evet, fazlasıyla formdan düştüm.”

Nura’nın bembeyaz yüzü sessiz bir maskeden ibaretti. Ona ne zaman baksam nabzımı düşürene kadar göğsümde kabaran öfkeyle savaşmam gerekiyordu. Evet, Tisaanah adına öfkeleniyordum ama aynı zamanda on yıl önceki ihaneti de unutmamıştım. Bu saçmalıkla her gün yüzleşmem gerekiyordu.

“Antrenman arkadaşına ihtiyacın var mı?” diye sorarken küçük bir gülümsemeyle ceketinin altından iki hançer çıkardı. “Galiba son seferinde birbirimizi yenmeyi başaramamıştık ama bu uzun zaman önceydi.”

Bu teklifi reddetmem gerektiğini biliyordum. Ona arkadaşça dövüşmenin iyi bir fikir olmayacağı kadar kızgındım. Ama tereddüt etmeden, “Tamam,” dedim.

Sihir kullanmayacaktık. Birbirimizden beş adım uzakta durduk. Döndük. Pozisyon aldık. Ardından...

Ne kadar hızlı olduğunu... adeta bir gölgeye dönüşebildiğini unutmuştum.

Hamlesini anında karşılamam gerekti. Hiç durmadan arkama geçtiğinde hızına yetişmek için topuklarımın üzerinde döndüm. Mızrağımı indirdiğimde bir duman gibi kıvrılarak kaçtı. Yeni bir hamleyi karşıladım.

Hareketlerine bana sırtışını gösterecek kadar ara verdi. “Kendini aşmaya çalış, Max.”

Sessiz adımlarını seyrettim, hızını ve adım uzunluğunu ölçtüm. İki, üç, dört saniye sonra nerede olacağını hesapladım.

Ardından hesaplı bir hamleyle atıldım.

Nura’yla hayat böyleydi. Hesaplı olmak zorundaydın. Onun

sana gelmesini ya da öylesine yapılmış bir hamleyle onu yenmeyi bekleyemezdin. Kesin hesaplar yaparak saldırman gerekiyordu.

Ayaklarını, ellerini ve bıçaklarını aynı anda değerlendirip tek bir hamlede dönerek mızrağımın kıvrık ucunu isabetli bir şekilde doğrulttum.

Hızlı da olabilirdim.

Çıngıraklı yılanın bütün gövdesiyle atıldığı gibi bütün gücümle tek bir hamle.

Tek bir hamle, tek bir darbe.

Nefesini verip zarafetten uzak bir şekilde yerde kaydı ve dengesini bulmak için aniden döndü. Ben de bunu bekliyordum. Önce aşağıdan, sonra yukarıdan saldıracağını, sonunda döneceğini bildiğim gibi...

Hazırdım.

Her hareket için bir dönüş, yarım bir adım ve karşı hamle...

Güvertede kayarcasına hareket ederken birbirimizin her saniye biraz daha hızlanarak sertleşen ve öfkeli bir hal alan darbelerini karşılıyor ya da onlardan kaçıyoruz.

Silahlarımızın uçuşan hareketleri arasında yüzünü gördüğümde, yedi yıl önce elini şakağıma bastıran, üstü başı kan içindeki askeri... Tisaanah'yla kan anlaşması yapıldığını anlatırken patronluk taslayan hüzünlü gözlerini görüyordum.

Öfkem öylesine sıcaktı ki buza dönüşüyor, eski asker ceketimi giymişçesine eski manevralarımı ve hamlelerimi yeniden kuşanıyordum.

Hamlelerimden birini son anda savuşturduğunda Nura'nın gümüş gözleri ışıldadı. "İşte buradasın, Yüzbaşı Farlione."

İşte buradayım.

Topuklarımın üstünde dönüp kasten hafifçe yana kayarak sol bileğimin burkulmasına izin verdim. Bunu gördüğü anda atılacağını biliyordum, hamlesine hazırdım.

Son bir sıçrayışla mızrağımı kullanarak hamlesini kestim ve hançerlerinden birini elinden düşürerek onu yere ittim...

Ancak yere yuvarlandığı anda tekrar ayağı kalkıp saldırdı. O kadar hızlıydı ki onu göremiyordum. O kadar hızlıydı ki kolunu boynuma sardığını gördüğümde çoktan arkama geçmişti. Omzumdaki yaraya dokunduğunda o küçücük an için bir acı dalgası bütün kaslarımın kilitlenmesine ve gözlerimin kararmasına neden oldu.

Direndim.

Hançeri yoktu. Hâlâ...

Bileğinin tek bir hareketiyle kolunun altından başka bir bıçak çıkartarak onu etkisiz hale getirmeme fırsat bırakmadan metali boğazıma yasladı.

“Bence yenildin,” dedi kulağıma.

“Ah, tabii.” Sıklaşan nefeslerimi bıkkın bir iç çekişle kapatmaya çalışmam pek başarılı olmamıştı. “Sihir kullanmayacaktık ama gizli silahın çok adil belli ki. Hiçbir şey değişmemiş, Nura.”

“Zaten sorunumuz hep buydu, Max,” derken beni bırakıp geriledi. “Hep olduğumdan daha onurlu olduğuma inandın.”

Hâlâ deli gibi sızlayan omzumu tutmamak için savaşıırken dişlerimin arasından alayla güldüm. “Hareketlerini bir çatının altında toplamak için iyi bir yol.”

Gözü yarama doğru kaydı. Üstü kapalıydı ama ister istemez yerini herhalde belli ediyordum. “Sammerin yarana baksa iyi olur.”

“Ben hallederim.”

“Şu gururdan vazgeç. Sana tek parça halinde ihtiyacımız var.”

Mızrağımı yerden alıp keskin kısmını ona doğrulttum. “İhtiyacımız mı? Bir konuda anlaşalım, bu sefere senin için çıkmadım.”

“Fazlasıyla savunmacı. Fazlasıyla korumacı.” Bıçağını bir hamlede tekrar manşetinden içeri kaydırđı. “Bana güvenmediğini biliyorum ama şu anda hepimiz aynı gemideyiz.”

“Manşetine bıçak saklayan kadın mı söylüyor bunu?”

Nura böyleydi. İnsanı her an göğsünden ya da sırtından bıçaklamaya hazırđı.

“İstediğın kadar hakaret et,” dedi duygusuzca. “Ben geri geldiğine seviniyorum. Zeryth’in haklı olduğumu kabul etmek zorunda kalması paha biçilmez.” Söyleyiş şekli, mızrağımı kavrayan parmaklarımin bembeyaz kesilmesine neden oluyor, dilimin ucuna gelenleri söylememek için kendimi tutarken çenem titriyordu.

Bir süre sessizlik içinde öylece durduk. Nura sonunda bir iç çekti. “Eh, antrenman için teşekkürler. İyi geceler, Max.”

Arkasını dönüp giderken ona bağırdım. “Nura.”

Dönüp kalkık kaşlarıyla omzunun üzerinden baktı.

“Neden?” dedim tükürürcesine. “Oradaydın. Neden?”

Ağzımdan çıkanlar muğlaktı ama yüzündeki ifade değişmişti, ne sorduğumu anladığından emindim.

Başından beri yanımdaydı. Bir zamanlar ondan başkasına güvenmezdim. Kendime bile ona güvendiğim kadar güvenmiyordum. Ve ondan sonsuz nefret etsem de... Sarlazai’da olanlardan sorumlu tuttuğım için affedemesem de ailemi en az benim kadar sevdiğini biliyordum. Acımasızdı, odaklandığında duyguları nasır tutardı ama aptal değildi. Belki bencil biri bile sayılmazdı. Sonuçta Zeryth gibi iflah olmaz bir egoya sahip değildi.

O zaman... neden?

Belli belirsiz gülümseyerek, “Ne?” dedi. “Hâlâ benim için iyi şeyler mi düşünüyorsun?”

“Bıçağı nereye sakladığını bilmek istiyorum.”

“Söylersem saklamanın ne anlamı kalır?”

Ona sert bir bakış fırlattım. Yıllar önce buzu kırmam gerektiğinde de aynı şekilde bakmıştım. Tıpkı o zaman olduğu gibi, yüz ifadesi okunmaz durumdaydı.

“Gerekmeseydi yapmazdım.”

“Ne için? On iki yaşında hırçın bir kraliçe için mi?” Başımı iki yana salladım. “Hayır, bu hiç mantıklı gelmiyor.”

“Gerekmeseydi yapmazdım,” dedi yine. Sonra sesini alçalttı. “Bana güven, Max.”

Sinirle güldüm. Ona güvenmekmiş. Elbette.

“Sanırım olaylara bakışını değiştiremem,” derken gülümsemesinin son kırıntıları da kayboldu. İşte o zaman gördüm, tereddüt ediyordu. “Büyük şeyler olacak,” diye mırıldandı. “Bu iş bitene kadar hiçbirimizin gülüp eğlenme lüksü yok.”

Sırtımda buz gibi bir ürperti dolaştı. Uğursuz sözleri değil, gözlerindeki acımasız kararlılık ürpermeme neden oluyordu. Bu bakıştan daha tehlikeli çok az şey vardı.

“Büyük bir şey,” diye tekrarladım. “Ah, evet. Artık endişelenmeme gerek yok, güven sağlandı.”

Gülmedi, gülümsemedi, saldırmadı bile. Sadece omuz silkemekle yetindi. “Kötü adam olmaktan hiç korkmadım.” Arkasını dönerken tembelce el salladı. “Antrenman için teşekkürler, Max. Tisaanah’ya iyi geceler dilediğimi söyle.”

UYURKEN TISAANAH fazlasıyla *normal* görünüyordu. Eh, belki tam olarak normal denemezdi çünkü onunla ilgili hiçbir şey normal değildi. Ama alt güverteye inip aralık perdeden yastığın üzerinde duran yanağını gördüğümde ister istemez rahatlayarak nefesimi verdim. O kafanın içinde neler olup bittiğini... içindeki o güzel entrikaları ya da canavarın etkilerini kimse tahmin edemezdi.

Merak ediyorum, sen de onun gibi mi düşünüyorsun?

Bu sözler aniden aklıma gelince rahatsız edici bir iğrentiye kapıldım. Aksanı yoktu, Tisaanah'dan eser yoktu. Hatta ondan o kadar uzaktı ki bu sözlerin ima ettiklerini düşünürken mide bulan-tımı saklama ihtiyacı bile duymamıştım.

Cevap çok açıktı.

Evet, sık sık her detayıyla düşünüyorum.

Ama mümkün olduğunca konu bu değilmiş gibi davranacaktım. Sonuçta inkâr etme konusunda dünyaca tanınmış, oldukça deneyimli biriydim. Sihirde, dövüşte ve bahçe işlerinde iyiydim ama rahatsız edici gerçeklerden kaçınmakta *ustaydım*.

Perdenin arasından sessizce geçip duvarın kenarına oturarak sırtımı ahşap duvara yasladım ve Tisaanah'nın yastıkta duran başına baktım, düzenli nefeslerini dinledim.

Gözlerimi yumdum. Tekrar açtığımda dünya hâlâ bulanıktı.

Tekrar yumdum. Bu sefer açılmadılar.

BÖLÜM ELLİ İKİ

MAX

"M_{ax}."

Mee-yks.

Karanlığı tırmaladım. Rüyamda dönüp bulutlu gökyüzüne baktım. Brayan da kılıcını aşağıya indirirken çelik gözlerini göğe çevirmişti.

"*Max.*"

İrkilerek uyandım. Bu sırada unutkanlıkla sol omzumu oynatmanın bedelini gözlerimi kör eden bir acıyla ödedim.

"Uykunda konuşuyordun." Tisaanah'nın gözlerinin altında koyu halkalar görülebiliyordu. Omzuma bakarken daha da endişelendi. "Hâlâ mı?"

Dişlerimi bile sıkamıyordum.

"Önemli değil."

“*Aptal,*” diye ofladı. Ardından perdeyi çekerek Sammerin’i çağırırdı.

AÇIK PERDENİN ARALIĞINDAN alanın karşı tarafındaki iki Syrizen’e ürpererek baktım. Geminin diğer ucundaydılar ama bana baktıklarını hissedebiliyordum. Bakmaları, gözlerinin olmaması kadar rahatsız ediciydi. Yüceler aşkına... çok ürkütücüydüler. Kollarımı göğsümde kavuşturmamak için kendimi zor tuttum. “Perdeyi kapatır mısın lütfen? İzleyicilerden hiç hoş...”

Sammerin yaramın kenarına dokunurken dişlerimin arasından tısladığımda sözlerim yarım kaldı.

Kaşlarını çattı. “Cidden mi? Daha yarana bile dokunmadım.”

Tisaanah gözünü benden ayırmadan perdeyi kapattı. “Çok da kötü kokuyor,” diyordu.

Hissettiğim acıya rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle çarpıldı. Her zamanki gibi lafını sakınmıyordu. Bazen herkese gösterdiği o tatlı sevimliliği bana hiç göstermemesine alınmam gerekip gerekmediğini kestiremiyordum ama bunun daha büyük bir iltifat olduğunu artık anlamıştım. Benimle birlikteyken dans adımlarını saymıyordu.

“Sağ ol, Tisaanah,” dedikten sonra taş gibi bir ifadeyle derimdeki kara lekeleri inceleyen Sammerin’e baktım. “Bu tam olarak *nedir?*” Hâlâ ne olduğunu çözememiştim. Yanık olmadığı kesindi ama kesik de değildi ve hayatım boyunca aldığım bütün yaralardan daha çok canımı yakıyordu. Bu iyiye işaret değildi.

Üstelik ne kadar utanç verici olsa da Tisaanah haklıydı. Yara resmen *kokmaya* başlamıştı.

“Daha önce hiç böyle bir şey görmedim,” dedi Sammerin.

Tisaanah endişeli... ve biraz da suçluluk duygusu yansıtan gözlerle yanıma geldi.

“Önemli bir şey de...” diye söze başladım. Ama sonra dünya bembeyaz kesilirken iki büklüm oldum. “*Lanet olası sikik cehennem azabı!*” Gözlerimi açmak bir yana, nefes alabilmem için bile on saniye geçmesi gerekmişti.

“Affedersin. Uyarmadığımda daha kolay oluyor.” Gözlerimi açtığımda Sammerin ellerine bakıyor, parmaklarını ovalıyordu. “Hissetmem gerekiyordu.”

“Yaratıcı küfürmüş.” Zeryth odanın perdesini açıp ahşap sütuna yaslandı. Tembel bir merakla beni izliyordu. “Kelimelerle aran iyi, Maxantarius.”

“Siktir.” Daha yaratıcı bir küfür bulamayacak kadar canım yanıyordu.

“Çok da içten.”

“Senin yapacak daha iyi bir işin...”

“*Kokuşmuş,*” dedi Sammerin usulca. Hâlâ parmaklarına bakıyordu.

Sessizliğe gömüldük. Tisaanah kocaman açtığı gözleriyle bana bakıyordu.

“Kokuşmuş mu?” diye tekrarladım.

“Kokuşmuş, bu çürümüş.” Gözlerini ellerinden yarama çevirirken hayretle başını iki yana sallıyordu. “Etinle konuşamıyorum bile. Ölmüş.”

Tisaanah, “Mikrop mu kapmış?” diye sordu tereddütle.

“Mikrop kapan yara, eğer zamanında ilgilenilmezse çürümeye başlar ama bu o aşamayı *çoktan* geçmiş. Başından beri böyle miydi?”

“Zamanla kötüleşti ama...”

“Hep kara mıydı?”

“Evet,” dedi Tisaanah benim yerime. “Aynı görünüyor.”

“Hiç böyle bir şey görmedim,” diye mırıldandı Sammerin.

Ben de görmemiştim.

İçimdeyken Reshaye doğal sihir yeteneğimi güçlendiriyor, sarsıcı bir şiddette beni kendi gücümle besliyordu. Ama bir Valtain olarak böylesi bir fiziksel yetenek Tisaanah için zor olmalıydı. Daha önce Valtain ya da Solarie olması fark etmeksizin, bir hünercinin sadece dokunuşuyla bir canlıyı çürütebildiğini hiç duymamıştım. Sammerin gibi insan bedenini kontrol edebilen hünerciler bile böyle bir şey yapamazdı. Sammerin eti parçalayabilir, kansız bırakabilir, zaman içinde yaşlandırabilirdi. Ama *kokuşturmak*? Doğrudan öldürmek? Bu benim için yeni bir şeydi.

Tisaanah’nın rengi soluyordu.

“Anlaşılan kaçırdığım bir şeyler var. Bunu *sen* mi yaptın, Tisaanah?” Ona bakarken Zeryth’in gözlerinde kıvılcımlar saçan bir açlık vardı.

“Reshaye yaptı,” diye düzeltti onu Tisaanah.

Keşke bu soruya cevap veremedenden önce ciğerlerine uzanıp nefes almasına engel olabilseydim.

“Hmm... *İlginç.*”

Tisaanah’nın gözleri bana ve yarama kaydı. Ancak ben ona değil, gözleri iştahlı bir zevkle parlayan Zeryth’e bakıyordum. Kendisine verilen bir hediyein paketini açmak için sabırsızlanıyormuş gibiydi.

Yıllar içinde defalarca onun boğazını parçalamanın nasıl bir his olabileceğini bütün canlılığıyla hayal etmiştim ama belki de ilk kez, bunu yapmamak için kendimi tutmaya çalışıyordum.

“Demek öyle?” derken küçümsercesine güldüm. “Aslını istersen hiç de ilginç değil. Hatta sinir bozucu. Hadi şunu iyileştirelim, Sammerin.” İkna edici konuşmadığımın farkındaydım ama elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Zeryth’in dudaklarında oynayan o küçük seğirme, ne yapmak istediğimi bildiğini gösteriyordu ve bu beni daha çok çileden çıkarıyordu. O kadar öfkeliydim ki, Sammerin’i neredeyse duyamayacaktım.

“Yapamam.”

Bütün ilgimi ona yönelttim. “Yapamaz mısın?”

“Kolay olmayacak. Yaranla konuşamıyorum. Üstelik şekli...” Dudaklarını düşünceli bir şekilde sıktı. “Hasarı iyileştirmeye çalışmadan önce eşelemem gerekiyor.”

Eşelemek mi demişti o? Yüzümün bembeyaz kesilmediğini umuyordum. “Gider misin lütfen?” diye çıkıştım Zeryth’e. “Özel alanımı işgal ediyorsun.”

Yüz ifadesinin ani değişimi inanılmazdı. Sanki bütün kasları jilet keskinliğindeki bakışlarına toplanmıştı. “Bu *benim* gemim. İstersem seninle birlikte küvete girerim ve buna hakkım var. Ayrıca ses tonundan hiç hoşlanmadım. Kiminle konuştuğunu unutma.”

Doğru. Başkomutan Zeryth Aldris’le konuşuyordum.

Zamanında en büyük *rakibi* olan beş yetenekli ordu arkadaşıyla bir rönesans görevine çıkmış ve nasıl olduysa bir tek kendisi geri dönmüştü. Yolundan çekilmem için beni zorla ailemin yanına göndermişti. O gün Sarlazai’da olanları çok iyi bildiği halde beni hapse attırmak için uğraşmıştı.

Ayrıca bu adam daha ergen yaşlarında bir köle olan Tisaa-nah’yla arkadaş olmuş ve sadece bir kez değil, *tam dört kez* onu oradan kurtarma zahmetine girmemişti. Sonra da sırf yapabil-

diği için, Tisaanah herkesi çaresizce etkilemek isterken onu diz çökmeye zorlayıp tembel tembel gülümsemişti. Bütün bunlardan sonra, şimdi de ona kendisi için ayırttığı bir et parçasıymış gibi bakıyordu.

Ah, kiminle konuştuğumu çok iyi biliyordum. Sıkışım dişlerimin arasından sırtarak, “Asla unutamam,” dedim. Açıkçası kendimi tutabildiğim için gururluydum.

Ama belli ki ses tonum yine Zeryth’in standartlarına uymamış olmalıydı çünkü sırtını dikleştirip omuzlarını gererek başını havaya dikti. “Buraya gel, Maxantarius.”

“Buna gerek yok,” diye araya girdi Tisaanah. Bana gözleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. *Çenenî kapa ve sorun çıkarmaktan vazgeç.*

“*Kalk ve buraya gel.*”

Upuzun keskin parmaklar beynimi kavramış, sıkıyor, sıkıyor, sıkıyordu...

Bacaklarım teslim olana kadar ancak beş saniye dayanabildim. Sonunda iradem dışında sandalyemden kalkıp yaramın sızlamasına neden olan adımlarla yürümeye başladım. Birkaç adım önünde durduğumda kaşlarımı kaldırmadan edemedim.

Şimdi mutlu musun?

Bembeyaz parmağını kaldırıp kıvırdı. “Bir adım daha.”

Piç herif.

Olabildiğince küçük bir adım attığımda güldü. “Hep işleri zorlaştırmak zorundasın, değil mi?” Ekşiyen gülümsemesi pis bir sırıtışa benziyordu. “Her zaman *uzun dilliydin*. Ama iraden hiç güçlü olmadı, ha? En önemli anlarda seni hep yarı yolda bıraktı.”

Alçak herif.

Söyledikleri onun için bile aşağılıktı. Öfke vücudumdaki bütün kasları tırmalıyordu.

“Bu senin gemin olabilir ama görev benim kontrolümde,” dedi Tisaanah arkamdan. “Bu saçmalıklar hiçbir işe yaramıyor, Zeryth. Buraya bunun için gelmedik.”

“Saçmalıklar?” Zeryth’in gözleri omzuma kaydı. “Sadece yarasına yakından bakmak istedim. Emrimdeki askerlerin potansiyelleri konusunda ikna olmanı gerekir,” dedikten sonra yarayı incelerken burnunu kırıştırdı. “İğrenç. Aynı zamanda da büyüleyici.” Abartılı bir endişeyle Tisaanah’ya döndü. “Bunu bana anlatmamış olman canımı sıkıyor, Tisaanah.”

Tisaanah yüzünden hiçbir şey belli etmiyordu ama çelik kadar sertleşen yüz ifadesiyle mükemmel bir cevap vermeye hazırlandığını görebiliyordum. Sonunda yılların deneyimiyle özür dilercesine bakarak, “Çok fazla şey oluyor... çok hızlı...” dedi tatlı bir şekilde. “Unutmuşum.”

Tatlılığı alaycılığın sınırındaydı. Belki de onu çok iyi tanıdığım için böyle düşünüyordum. Ama en azından Zeryth ikna olmuşa benziyordu. Bir an içinde baş döndüren gülümsemesi geri geldi. “Hepimiz biraz dalgınız. Arada sırada böyle şeyler olur. Ama yanlışlık olmasın... biz *bunun için* buradayız. Hiçbirimiz bunu unutamayız.” Buz gibi gözleri bana döndüğünde yaramı işaret etti. “Şunun icabına bakın o halde. İyi... *eşelemeler*.” Bunu söyler söylemez kayarcasına uzaklaştı ve güverteye çıkan basamakları tırmanırken arkasına dönüp bana bakma zahmetine bile girmedi.

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

TISAANAH

“**T**am da istediği gibi oldu,” dedi Sammerin başını iki yana sallayarak.

Max arkadaşının haklı olduğunu biliyormuş gibi kaşlarını çatıyordu.

Kasaya çökerken ona baktım, dişlerimi sıkıyordum. *Aptal.* Tipik bir erkek olarak o kadar *aptaldı ki* düşünmek yerine sidik yarışına balıklama dalmıştı.

Tanrılar aşkına... bu nasıl bir ayrıcalıktı?

Düşüncesi bile ürpermeme neden olsa da dokunduğum eti çürütüyor olabilirdim ama henüz özgürlüğümü pervasızca davranacak kadar kazanamamıştım.

Max'le göz göze geldik. “Ne?”

“Bunu onun için kolay hale getirdin.”

“İnan bana, böyle davranmak için bir bahaneye ihtiyaç duymadığını bilecek kadar uzun zamandır onu tanıyorum. Bu kaçınılmazdı. Eninde sonunda olacaktı.” Küçümsercesine güldü. “Piç herif.”

“Önemi yok. Eline bu kadar çok fırsat veremezsin.”

Yüzü sertleşti. “O herif sana bir hayvanmışsın gibi davrandı ve sürekli yiyecekmiş gibi...” Dişlerinin arasından bir nefes verdi. “Şimdi bana yeterince nazik davranmadığımı mı söylüyorsun?”

Gülmek istiyordum. İnsan nasıl bu kadar alaycı, aynı zamanda da saf olabilirdi? “Kaç erkeğin bana öyle baktığının farkında mısın? İnsan yerine bir eşyaymışım gibi? Esmaris’in konağında bir haftadan uzun yaşayabilmiş olmamın tek nedeni...”

“Ama bu *doğru* değil.”

“Tabii ki *doğru* değil ama işler böyle yürüyor. Elimdeki tek silah bunu kullanmak.”

Max omzunda parlayan simsiyah çürüğe baktı. “Buna inanmıyorum, Tisaanah.”

Gözüm çürük yaraya kaydığında çok derinlerden bir fısıltı duydum.

Birlikte neler yapabildiğimize baksana. Çok güzel.

Fısıltı geldiği gibi kayboldu. Her zaman... her zaman yorgundu.

“Birliklerle *anlaşma* yaptım,” dedim. “Hoşuna gitse de gitmese de yaptım. Üstelik şu... *çürük*...” İğrentimi sesime yansıtmamaya çalışırken elimle omzunu işaret ettim. “O şey *benim* değil, *onların*.”

Zeryth'e, Nura'ya, Kraliçe Sesri'ye bağlıydım. Belki de en tehlikelisi, Reshaye'ye bağlıydım. Bütün bu bağlar beni içten içe parçalara ayırıyordu.

Öldürebilen benim, *çürüten* dokunuşum.

Zihnimin derinliklerinde bu insanların beni ne hale düşürdüğünü ve hizmetimin... köleliğimin beni neler yapmaya zorladığını düşünmek yerine Max'e kızmanın kolay olduğunu biliyordum. Tam da bu yüzden, kendime defalarca bütün bunların ardımda bıraktığım kişilerin özgürlüğe kavuşacağı anlamına geldiğini söylesem de *midem bulanıyordu*.

"Ama sen bunlardan çok daha fazlasısın," dedi Sammerin usulca. "Bunu unutma."

"Ne olmam gerekiyorsa, o olacağım."

"Peki *olmak* istediğin şey ne olacak?" Max öne eğilince acıyla yüzünü ekşitti. "Peki ya *sen*?"

Ben neydim ki? Sadece bir araçtım. Annem tek çocuğunu göndermişti. Serel hayatını feda etmişti. Benim için vazgeçtikleri şeylerin *bir değeri* olmalıydı.

"Bencil olma zamanı değil," dedim. "Henüz değil."

Max'in bana bakışlarına ve neden olduğum yarasına dayanamıyordum çünkü o yara bana ne için kullanılacağımı hatırlatıyordu. Dönüp tuzlu yelde ve affetmeyen sert gökyüzünün altında biraz rahatlayabilmek için yukarı çıktım. Zeryth geminin ucunda duruyordu, o yüzden Nura'nın volta attığı diğer kısma gittim.

Tak.

Tertemiz, keskin bir sestti. Nura her üç adımda bir direğe nişan alıyor, gümüş bıçağını fırlatıyordu. Yanına gittiğimde bıçakların düz bir sıra oluşturduğunu gördüm, etkilenmemek mümkün değildi. Kusursuzdu.

Beni selamlamak yerine sadece yüzüme baktı. Bu küçücük hareketi bile beni irkiltmeye yetiyordu. Onu ne zaman görsem,

beynimin sivri köşeleri bana ait olmayan anılara takılıyormuş gibiydi. Bazen bu anılara buruk bir sevgi, bazen de korkunç bir öfke eşlik ediyordu. Ancak en çok, Sarlazai'da yıkıcı ihanetiyle Max'in şakağına elini kaldırdığında gözlerinde beliren kararlı, özür dilemeyen ama hüznü ifadeyi görüyordum.

"Aşağıdaki tartışmayı duydum," derken tekrar bıçak atmaya odaklandı. *Tak.* Sonra sözlerine devam etti. "O kapışmaların ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuştum."

"Ben pek eğlenceli bulmadım."

Omuz silkti. "Her halükârda, asıl ilginç olan şey kapışmaları değil anladığım kadarıyla." Gözleri ellerime kaydı. "*Kokuşma.* Oldukça ilginç."

İster istemez parmaklarım kıvrıldı. "Evet."

"Böyle bir güce sahip olduğun için çok şanslısın..."

Şanslı falan hissetmiyordum. Ama hem ona hem de kendime, "Amacıma hizmet edecekse, evet," dedim. Esmaris'in sırttan yüzünü hatırladığımda, Reshaye'nin yorgun tıslaması düşüncelerimin arasında kıvrandı. Yüzümü ekşittim.

"Neler yapabileceğimizi göreceğiz," dedi Nura. "Ama son derece etkileyici ve benzersiz. Eminim şu Threll lordlarının yüreklerine korku salacak. Aslında, herkes çok korkacak."

Tak.

Parmakları hareket ederken neredeyse incecik beyaz lekelerle dönüşüyordu. Bu seferki bıçak sıranın bir kısmını bozunca memnuniyetsizlikle burnunu kırıştırdı. Ardından düşüncelere dalmış bir şekilde bana uzun uzun baktı. Bakışları karşısında ürpermek işten bile değildi.

Nura ne istiyor? diye sordum kendime. Bu soruyu cevaplamak

konusunda iyi idim. Ama Nura... o zor biriydi. Gaddar ve soğuktu. Ancak hasta olduğumda bana çok iyi davranmıştı. Kimse çıtını çıkarmazken Max'in lehine ifade vermişti. Evet, onu lanet bir duruma düşürmüştü ama aynı zamanda da kurtarmıştı. Fakat bütün bunlara rağmen bir şehri yakıp yıkarken, yüzlerce masum insanı öldürürken, sevdiğini söylediği kişiye korkunç bir şekilde ihanet ederken gözünü bile kırpmamıştı.

Hafifçe bana doğru eğildi. "Zeryth tehdit olarak gördüğü için Max'e saldırıyor ve her fırsatta üstünlüğünü kanıtlama ihtiyacı duyuyor," derken alçak sesle konuşuyordu. Geminin diğer ucundaki adama göz attı. "Eh, aynısını bana da yapıyor. Zeryth'in ya kullanışlı bir dostusundur ya da bir tehditsindir."

Sahiplen ya da yok et. Bu her zaman böyleydi.

"Az önce gördükleri, seni de tehdit olarak görmesine neden olacak," dedi Nura. "Dikkatli ol."

Neredeyse gülecektim. Zeryth'in... ya da aslında Nura'nın beni bir tehdit... en azından *ciddi* bir tehdit olarak görmelerine asla izin vermezdim. Evet, gücümü kısmen gösterecek, onlara istediklerini verecektim ama köle olduğum zamanlarda bile bir tehdit olarak görülmemeye dikkat etmişim. Hafife alınmanın güç veren bir yanı vardı.

"Böyle düşünürse aptallık eder," dedim. "Birliklere söz verdim. Bunu biliyorsun."

"Seni kullanabileceğini düşünmesi, senden korkmayacağı anlamına gelmez. Dikkatli ol. İlkel sinir krizlerine yenik düşemeyecek kadar büyük bir potansiyelin var. Bunu boşa harcama." Bana bilgiç bir bakış fırlattı. "Erkekler kendilerini iyi hissettikleri için... kadınlar ise bir şeyler *yapabilmelerine* olanak tanıdığı için güç ister. Seninle yapabileceklerimizi gözünde canlandır, Tisaanah."

Bakışlarını Zeryth'den ayırmadan üç bıçağı art arda direğe sapladı.

Tak, tak, tak.

Bu sefer yine mükemmel bir şekilde dizilmişlerdi. Nura'nın bir kış nefesini andıran yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Kendinden memnun gülümsemesiyle bıçaklarının tam olarak istediği yere saplandığını söylüyordu.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

TISAANAH

Dört gün... Threll'e ulaşmamız sadece dört gün sürecekti.

Görevime toplam iki hafta vermiştim. On dört gün. Beş gün yolculuğa, bir o kadar süre de geri dönüşe ayrılmıştı. Şanslıysak belki daha az sürerdi ama bunu planlayamazdım. Günler, saatler, dakikalar akıp giderken kendimi defalarca doğan güneşe ve bizi yavaşlatan denize küfrederken yakalamıştım. Üstelik daha hızlı ulaşabilmek için Zeryth ve Nura'yla birlikte rüzgârı yönetmiştik. Sonuçta Ara'ya yaptığım yolculuğun iki katı hızında ilerlemiş olsak da yeterli değildi.

Günler geçip gidiyordu.

Kıyıya yirmi dört saatten az bir zaman kaldığında toplanıp planımızı somutlaştırdık. Bu sırada Threll uzakta hayal meyal

görülebiliyordu. Karaya çıktığımızda Zeryth'in buradaki uzun seyahatlerinde kullandığı *stratagram*'lar sayesinde hızla Mikov konağına gidecektik. Güç kullanmama konusunda ısrarcıydım. En azından hemen kullanmayacaktık. Önce Serel'ı bulup güvenliğini sağlayacaktık. Erken saldırıyla ona yeni acılar yaşatma riskini göze alamazdım.

“Peki ya sonra?” diye sordu Max. Kollarını göğsünde kavuşturarak direğe yaslanmıştı.

“Bu seferin bütün amacı Reshaye'nin neler yapabileceğini görmektir,” diye ekledi Zeryth. Yüzünde keskin bir gülümseme vardı.

Onu düzeltme ya da antrenman gününden beri Reshaye'yle neredeyse hiç konuşmadığımızı düşünme arzuma gem vurdum. Bunun yerine sırtışına kasvetli bir kararlılıkla karşılık verdim. “Köleleri kolay kolay bırakmayacaklardır. Savaşma olasılığının yüksek olduğundan eminim. O konakta bir daha hiç köle yaşamamasını sağlamalıyız.”

“Mükemmel,” diye cevap verdi Zeryth. Cevaptan memnun görünüyordu.

Ama Max'le göz göze geldiğimizde parmaklarımızı sinir, açlık ve ateş havuzuna daldırmak üzere olduğumuzu biliyorduk.

O akşam yan yana durup güneşin denizi kan kırmızı renge boyamasını seyrettik. Zamanın çok kısa olmasından başka bir şey düşünemiyordum.

Aptallık ettim. Daha fazla zaman istemeliydim.

Aklımdan geçenleri dile getirmesem de Max, “İflah olmaz gücünü doğru bir şekilde kullanırsan, dört gün birkaç tane lordu devirmeye yeter,” dedi usulca. Her zamanki gibi gömmeye çalıştığım kuşkularımı duymuş gibiydi.

Ona tam olarak inanmasam da sadece kelimelerin umuda dönüştüğünü duyabilmek için rahatlayarak nefesimi verdim. “Yetmeli.”

O GECE UYUYAMADIM. Gerginlikten nefes almakta zorlanıyordum. Yeniden Threll’e geldiğim için gergindim. Kaybetme düşüncesiyle gergindim. Kazanma düşüncesiyle gergindim. Bunca zaman sonra geri gelerek Serel’i göreceğim için gergindim. Bütün bunların yanında onu bulamama ihtimalinin gerginliği de vardı.

Sefer boyunca düşünce ağımlı sürekli kontrol ediyordum. Reshaye’nin soğuk karanlığının hep farkındaydım. Hareketleniyor, yer değiştiriyor, fısıldıyordu ama Max yakınımda olduğu zamanlarda bile bundan daha fazlası olmamıştı.

Bu bir süreliğine rahatlatıcıydı. Ancak karaya bu kadar yaklaşmışken kırılganlığım beni yine ele geçiriyordu. Tek bir şansım vardı. *Tek bir tane.* Ve Reshaye yanımda olmadan, ben bir hiçtim.

Karanlıkta süt gibi parlayan ay ışığının altında tek başıma güvertede durmuş, Threll kıyılarının giderek yaklaşmasını izliyorum.

O ana kadar yapmayı hiç istemediğim şeyi yaptım.

Reshaye’yi uyandırmaya çalıştım.

Ona dokunduğumda amansız parlaklıkta beyaz bir ışık, altın saçlar ve ete batan tırnaklardan oluşan bir duvara çarptım. Bütün bunların yanında, sanki başka birinin kâbusuna girmişim gibi *dehşete* kapılıyordum.

Gözlerimi açtığımda dizlerimin üstündeydim. Reshaye dü-

şüncelerimin etrafına sarılmış, ağında dolaşan bir örümcek gibi zihnimi ölçüp biçiyordu. Korku kırıntıları dehşetime eklenerek damarlarıma yayılırken, zihnimin içerisinde kıvranan varlığı rahatlatmak için fısıldarken kendimde kalmaya çalışıyordum.

Şşt. Sorun yok. Güvendesin.

Kükremesi omurgamda titreşti.

Asla olmayacağım.

Güvendesin.

Korkunç şeyler yaptılar.

Kimden bahsediyordu? Zeryth? Nura? Belki Max? Yoksa milyonlarca bölük pörçük anı oluşmasına sebep olanların on yıllar ya da yüzyıllar boyunca ona yaptıkları kötülüklerden mi bahsediyordu?

Reshaye'nin sorumluların kim olduğunu bilmemesi de yüksek bir ihtimaldi.

Zoraki sakinliğimi ona yansıttım.

Birçok insan korkunç şeyler yapar ama ya öfkemizi yutarak bize güç olmasını sağlarız ya da onun bizi canlı canlı yemesine izin veririz.

Reshaye, annemin hatırasını ve bunları söylerken o güzel gözlerinde hayat bulan sert bakışları içine çekti. Sonra burnundan verdiği bir duman gibi tekrar zihnime üfledi. Sormadığı soruyu hissedebiliyordum.

Annem. Bunları yıllar önce söylemişti.

Gitti.

Evet. Ailemin geri kalanı gibi korkunç bir şekilde öldü.

İpleri, zincirleri, geniş çeperli siyah şapkaları... köle pazarında sergilenen, iki kuruş karşılığında madenlerde çalıştırılmak

üzere satılamayacak kadar yaşlı ya da zayıf insanları görmesine izin verdim.

Yara izlerini görmesine izin verdim.

Her bir imgeyi yeni bir oyuncakla karşılaşmış ama hiç etkilenmemiş gibi inceleyen meraklı bir çocuk gibi süzdüğünü hissettim.

Güzel. Yeni bir yaklaşım keşfetmiştim.

Yarın eski şehrim geri dönüyoruz. Ve ben intikam almak istiyorum.

Bunu çok iyi anladığımı biliyordum. Sırf onu cezalandırmak için Max'in ailesini öldürmüştü. Sevgimi anlayamasa bile öfkeyi çok iyi anlıyordu.

Sen de bunu mu istiyorsun? Öfkeli olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorsun.

Kesik kesik kıkırdadı.

Evet. Geriye bir tek öfke kaldı. Onun dışındaki her şey çürüdü.

Max'in parmaklarımın altında ölen teni gibi hatıralarım çürüyordu. Mide bulantımla mücadele ettim.

O zaman bana yardım et. Oraya vardığımızda sana ihtiyacım olacak. Sadece sana. Çağırdığımda gelir misin?

Reshaye ürperdi, titredi, kıvrandı ve en çok canımı yakan korkunç anıların arasında daha derinlere indi. Esmaris'in yüzü, pis sırtışı, yanaklarına sıçrayan kan... Her saniyeyi parçalara ayırıyormuş gibi işkenceden farksız bir yavaşlıkla anıyı tekrar tekrar seyrediyordu.

Seni sevdiğini sandığın birinin ihanetine uğramışsın.

Korkunç, sapkınca, çarpık bir açıdan bunun doğru olduğunu bildiğim halde doğrulamayı kendime yediremiyordum. Bunun yerine sordum.

Çağırduğımda yardımına gelecek misin?

Uzun uzun düşündü.

Evet, diye fısıldadıktan sonra yine bir yılan gibi kıvrılarak karanlığa çekildi.

BÖLÜM ELLİ BEŞ

TISAANAH

Zeryth'in *stratagram*'ları, Threll'de hızla ve rahatça seyahat edebileceği önemli noktalar için bir ağ oluşturunuyordu. Ancak hız kavramı oldukça göreceliydi. O kadar çok yer değiştirmiştik ki beşincisinde artık başım dönmeye başlamıştı.

Max durumu ilerlediğimiz iki durak arasında açıkladı. “Bilmediğin bir yerdeyken *stratagram*'ları yer değişiklikleri arasında tutunabileceğin kancalar gibi kullanabilirsin ama bunlar birbirinden en fazla birkaç kilometre uzakta olmalıdır.” Onun bile biraz rengi solmuştu.

İlk sıçramada liman şehrindeydik. İkincisinde kayalık bir vadiye gelmiştik. Üçüncüsünde ağaçların göğe uzandığı sık bir ormandaydık.

Ama onuncu olduğunu düşündüğüm sıçrayışımızı yaparken önümüzde uzanan ovayla karşılaştığımda böylesine derinden etki-

leneceğim aklımdan geçmezdi. Burası bir zamanlar... çok uzun zaman önce Nyzerene'di. Çimlerle kaplı tepeleri, sonbaharın öldürmeye başladığı altın rengi çalılıkları, her yere benek benek dağılan kır çiçeklerini görmek nutkumun tutulmasına ve nefessiz kalmama neden olmuştu. Uzakta ailemi... ufku okşayan köyde kilometrelerce öteden el sallayarak beni eve çağıran silüetleri görebiliyordum.

Evim, diye düşündüm. Yapayalnız, yaşlı bir kelimeydi. Nasıl unutabildim?

Bir sonraki sıçrayışa hazırlanırken baş ağrısından şikâyet eden diğerleri yürümeye başlamıştı ama ben orada öylece kalakalmıştım, sadece etrafa bakıyordum.

Max'in tanıdık sıcaklığını yanımda hissettim.

"Threll'e hoş geldin," diye mırıldandım. "Nyzerene'e hoş geldin."

"Çok güzel."

Göğsüm gurur ve hüznle kabarıyordu. "Korkunç şeylere tanık olmadan önce, evimi düşündüğüm zamanlarda gözümün önüne gelen yeri gördüğün için seviniyorum," dedim.

"Ben de," diye cevap verdi. Bir süre daha orada kaldık. Hayaletler etrafımıza doluşuyor, hüznünde kaybolan o güzel dünyanın içerisine sızıyorlardı.

Bu sadece bir an sürmüştü, sonra dönüp yeni bir mide bulandıran sıçrayış yaptık.

ÜÇ SIÇRAMA DAHA...

Artık başım dönüyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Resha-ye her geçen saniye biraz daha huysuzlanmaya başlamıştı.

Şimdi? diye soruyordu her sıçrayışımızda sabırsızlıkla.

Henüz değil, diyordum olabildiğince onu yatıştırmaya çalışan bir ses tonuyla. Ama gece onu uyandırmaya çalışarak hata yaptığımdan endişelenmeye başlamıştım. Şimdiye kadar beni uslu uslu dinlemişti. Buna rağmen, ben hazır olmadan önce reddedilmekten bıkarak isteğimi yerine getirmekten vazgeçerse olabilecek şeylerden korkuyordum.

Son sıçrayışımızda görüşümü netleştirmem, Reshaye'yi geri itmem ve düşüncelerimi toparlamam biraz zaman aldı. Sonunda gözlerimi kırptırınca oldukça uzun toprak bir yolda durduğumuzu gördüm. Bir yokuş üzerinden uzanan yol tepedeki bir binaya çıkıyordu. Büyük olmasa da görkemli bir binaydı. Kehribar rengi çimlerin arasından fırlamış gibi görünen altın tuğlalarla inşa edilmişti. Kulelerin çatıları pastanın üzerindeki kremalar gibiydi. Belki bir zamanlar güzeldi ama şimdi bakımsızlıktan dökülmeye başlamıştı.

Etrafındaki insanlar ve atlar bir hareketlilik oluşturuyordu. Tepenin yamacındaki girişte kuyruğa girenleri görebiliyordum. Neye baktığımı fark ettiğimde kalbim tekledi.

“Son geldiğimde terk edilmişti,” dedi Zeryth kaşlarını çatarak.

“Bu bir Nyzerene binası,” diye mırıldandım. Mimarisi Threll lordlarının konaklarına benziyordu ama nereye baktığını bilen biri küçük farkları kolayca seçebilirdi. Daha dar pencereler, daha parlak bir cephe, kemerli değil, kare kapılar... Çürümeye bırakılmış eski yönetim binalarımızdan biriydi. Bir zamanlar burayı yöneten insanların işkence gördüğü bir kafes haline gelmişti.

Yola dizilmiş insanlara bakınca kaşlarım çatıldı. Dehşet bütün gücüyle damarlarıma saldırıyor, dizlerimin titremesine neden oluyordu. Gizlemedikleri düşünceleriyle büyük grupların yaydığı

duyguların ne kadar güçlü olduğunu unutmuştum. Bu duygular kaburgalarımı yarıp iç organlarımı tırmalıyordu.

“Hey!” Beyaz atlara sahip iki adam bize doğru yaklaşırken içlerinden biri sert Threll aksanıyla bağırdı. Beceriksiz bir tehdit niyetine palasını havaya kaldırmıştı. “Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

Beyaz atlara sahip iki adam.

Geniş çeperli siyah şapkalarıyla iki adam.

Kanım dondu. “Köle tacirleri.”

Elbette onlardı... Terk edilmiş binaları işgal ederek ticaret ve nakil merkezi haline getirmişlerdi. Ben de bunlardan birçoğuna gitmiştim.

Reshaye damarlarımdaki şoktan güç almış gibi hevesle düşüncelerime saldırdı.

Hemen işlerini bitirelim.

Henüz değil.

Adamlar toprak yolda bize yaklaşıyordu.

“*Stratagram* kullanacaksak tam zamanı,” dedi Ariadnea.

Zeryth onu hiç duymamış gibi bir kaşını kaldırıp merakla bana baktı. “Tisaanah müdahale etmek istiyorsa gitmemiz *gerekmiyor*.”

“Yukarıda muhtemelen elli adam var,” dedi Nura. “Ayrıca köleler de.”

“Bizi mi düşünüyorsun? Sorun değil,” diye mırladı Zeryth. “Reshaye’nin neler yapabileceğini görmek için çok asil bir fırsat.”

Toynak seslerine karışan öfkeli Threll küfürleri art arda sıralanırken binaya baktım. Gözüm bu tarafa yaklaşan bir grup insan arasında kalmış küçük bir çocuğa takıldı. Elleri önünde bağlanmıştı.

Evet, evet, şimdi!

Henüz değil, henüz değil.

“Sana kalmış, Tisaanah,” dedi Max usulca. “Tek kelimenle burası yok olur.”

Serel’a çok yaklaşmıştık. Fazlasıyla yakındık. Burada şans bizden yana sayılmazdı. Elli adama karşı yedi kişiydik.

Ama...

Gözlerini kısarak karşısındaki binaya doğru başını uzatan çocuğa bakarken korkusunu iliklerimde hissedebiliyordum. Kanı damarlarımda akıyordu. Kanım onun damarlarındaydı. Siyahlara bürünmüş silüetler arasında omzunun üzerinden bize bakan ince yapılı uzun adamı fark edince nefesim kesildi. Uzaktan bile tanımıştım.

Pazardan ham meyve alır mısın? demişti bana bir yiyecekmişim gibi bakarken. Bu kelimeler sekiz yıl boyunca kâbuslarıma eşlik etmişti.

“Çocukken beni kaçıran adamlardan biri orada.” Göz göze geldiğimizde Max’in bakışlarında kapkara, buz gibi, ölümcül fırtına bulutları toplanıyordu. Sırtından mızrağını çıkarıp hazırlandı. Parmaklarının değdiği sarmal desenlerden yayılan belli belirsiz sıcaklık bir nabız gibi zonkluyor, benden bir işaret bekliyordu. “Bu karar senin. Sadece sen söylediğinde harekete geçeceğim.”

Atların adım sesleri iyice yaklaşmıştı.

Sırtıma uzanıp parmaklarımla İlsahaj’ın kabzasını kavradım. O şapkalar, hesapçı bakışlar, katledilen ailemin cesetleri gözümün önünden gitmiyordu. *Öfkeliydim.*

Şimdi? Şimdi?

“Tek kelime, Tisaanah.”

Bir zamanlar olduğum kızın dehşeti ve dönüştüğüm kadının

öfkesi kadar keskin olan kılıcımı çıkardığımda o köle tacirinden başka bir şey görmüyordum. “Evet,” diye fısıldadım.

Reshaye sevinçle çığlık attı.

“Sağır mısınız...” Yaklaşan Threll aksanı gerginlikle tizleşti, sonra aniden kesildi.

Mızrağı adamın gövdesini kâğıt gibi parçaladığında Max’in yüzüne çarpık, heyecanlı bir tatmin ifadesi yerleşmişti.

Sonra cehenneme atıldık.

BÖLÜM ELLİ ALTI

TISAANAH

Bize doğru gelen iki köle taciri kumdan yapılmış gibi tuzla buz olmuştu. Tıpkı o gece olduğu gibi her yer beklediğimden sessizdi. Cansız bedenleri yere yığılırken sessizlik adamların kelimelerini boğmuştu.

Birkaç saniyeliğine her şey durdu. Ben ve kılıcım, Max ve mızrağı, Syrizenler ve mızrakları. Sammerin, Nura, Zeryth... Herkes pozisyon almıştı.

Bir anda kendimizi toz, toprak ve kanın içinde bulduk. Beklenmedik bir keyifle savaşıyordum. Esmaris'ten beri kimseyi öldürmemiştim. Tairn'de bile birilerini öldürmek zorunda kalmayı başarmıştım. Ama gözüm o adama takıldığı andan itibaren kandan başka bir şey istemiyordum.

Kölelerin korunması için attığım vahşi çılgının kaosta kay-

bolmaması için dua ediyordum. Göz ucuyla Eslyn'in Sammerin'i kaptığı gibi bir anda gözden kaybolup dehşet içindeki kölelerin yanında ortaya çıktığını görünce sevindim çünkü şu anda onları düşünemezdim.

Çünkü gitmek istediğim tek bir yer vardı.

Reshaye'ye zihin bağlarımdan birkaçını açtım. Gücü çatırdayarak damarlarıma akarken kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, aldığım her nefeste baş döndüren bir duygu seline kapılıyordum.

İlsahaj'ı gövdelerine saplarken beyinlerini üzüm salkımları gibi avuçladığım köle tacirlerinin dehşeti damarlarımda kendi kanımmış gibi akıyor, her kılıç darbesi geride kokuşmuş çürükler bırakıyordu. Sıyrıklar bile leş gibi kokan simsiyah tomurcuklara dönüşüyordu. Reshaye kontrolüne verdiğim her saldırıyla keyifleniyordu ama sonrasında yavaş yavaş sabırsızlanmaya başladı.

Daha çok.

Henüz değil.

O benimdi. Sadece benim. Çaresiz bir zihinsel enerjiyle onu kontrol etmek için güce ihtiyacım vardı çünkü etrafta hayatlarını tehlikeye atamayacağım kadar çok masum insan vardı. Buna rağmen sadece bana ait olan işkence gibi kana susamışlığı ve var olmayan kafa karıştırıcı dehşeti bastırırken dizginleri elde tutmak giderek zorlaşıyordu.

Yanı başımda genzimin yanık et kokusuyla dolmasına neden olan Max'in zarafetle yarışan acımasızlığı karanlık bir güzelliğe sahipti. Benimse zarafetle yakından uzaktan alakam yoktu. Yılların eğitimi ve ölümcül isabetliliğiyle Max bir dansçı olabilirdi, bense daha çok açlık ve dürtüyle saldıran bir hayvan gibiydim.

Ama o beni attığım her adımda koruyor, öfkemin neden olduğu aptalca hatalarımı telafi ediyor, dile gelmeyen her hareketime cevap veriyordu.

O uzun boylu sıska köle tacirinden başka kimseye bakmıyordum. Palasına uzanmış olsa da binanın yanından koşarak ilerliyordu. Sonunda dehşete düşmüş bir tavşan gibi kapıdan içeri daldı.

Ona ulaşmak için savaşıyordum. Eşikteki nöbetçiye saldırdığımda yüzüme sıçrayan kanın ya da isabet ettiremediğimde kolumda açılan yaranın farkında bile değildim. Karşımdaki adam bir an için iri parmaklarıyla kolumu kavradığında kontrolü Reshaye'ye biraz daha verdim, eli kapkara kesilirken adam çığlıklar atmaya başladı. Bu sırada Max adamın elini kolumdan uzaklaştırıp onu duvara fırlatarak tek bir hamlede karnını boğazına kadar yarı. Adamın bataklık çamuru gibi tüten bağırsakları yere yayılmıştı.

Reshaye'nin keyifli ve doymak bilmeyen bir iştahla attığı kahkaha sırtımın ürpermesine neden oldu.

Daha çok, daha çok, daha çok.

Hızlanan kalbimin her atışında ve öfkeyle içime çektiğim her nefeste artan bir iştahla düşüncelerimi ele geçirmeye çalışıyordu.

Sonunda yere yığılan adama hiç bakmadan uçarcasına binanın içine girdiğim anda duraksadım. Etraf o kadar karanlıktı ki gözlerimin alışması zaman alıyordu. Aynı anda, havadaki ceset ve sidik kokularından farksız yoğun bir *korku* üzerime çöktü. Açık kapılardan bağlı elleri ve ayaklarıyla titreşen gölgeler gördüm, gözlerin beyaz kısımlarını rahatlıkla seçebiliyordum.

Nefes almakta zorlanıyordum. Tanrılar aşkına... bu kadarı çok

fazlaydı. Bir zamanlar böyle yerlerde geçirdiğim anlar bir asit gibi boğazımı yakıyordu. Bu sırada Nura ve Zeryth koşarak yanımdan geçti, kapıları kapatarak koridordakileri temizliyorlardı. Tacirleri gözlerini bile kırpmadan öldürüyorlardı.

Max'ın elini belimde hissettim. Yerinde duramıyor, savaşmaktan konuşacak zaman bulamıyordu ama belimde duran eli sözsüz bir endişe mesajıydı.

Durma!

Durmuyordum.

İstesem de yapamazdım.

Büyük holde durup önümde beliren merdivenlere baktım. Basamaklar kılıçlarını çekmiş köle tacirleriyle doluydu. Biri üstüme atıldı. Tek dokunuş... kılıcımın küçük bir dokunuşu... ve karşımda irinli çürük et gibi etrafa dağıldı. Daha cesedi yere yığılmamıştı ki aradığımı buldum. O ince yapılı uzun adam merdivenlerin altındaki bir köşeye çekilmişti. Siyah şapkasının altından, görünmez olmasını sağlıyormuş gibi eğdiği başındaki incecik yağlı saçları görünüyordu.

O. Oydu.

Bütün yorgunluğum silinirken tek bir hatıraya hapsoldüm. O geceyi tekrar tekrar yaşıyordum.

Kimine göre fahişe olamayacak kadar küçük.

Cesetlerin arasından geçip üstüne atıldım. Onu yakalayıp taş zemine fırlattım. Boğazımdan anlaşılmaz bir çığlık yükseldiğini hissedebiliyordum. Bu adamın tıpkı benim gibi acı çektiğini görmek istiyordum.

Daha çok, daha çok!

Reshaye öne çıkmak için yalvarıyor, öfkemi adeta kana kana

yudumluyor, onu düşüncelerimden uzak tutmak her saniye biraz daha zorlaşıyordu.

Köle taciri, dokunuşumdan çürümeye başlayan kolunu yüzüne siper etti. Vıcık vıcık yalvarırken dudakları açılıp kapanıyordu. “Lütfen, lütfen yapma... *Yalvarırım...*”

Ailem de yalvarmıştı.

Bacaklarım bedeninin iki yanında kalacak şekilde karşısına dikildim. İlsahaj elimdeydi. “Beni hatırladın mı?”

“Lütfen, lütfen...” Gözlerini sımsıkı yumarak yüzünü yere yapıştırdı.

“*Bana bak!*” Kılıcımın ucuyla yüzünü kendime çevirdim. Yanağı anında çürümeye başlamıştı. Acıyla çığlık atması benim için büyük zevkti. Korkusu damarlarımda zonkluyordu.

“Beni öldürme,” diye hıçkırdı.

Piç. *Piç*. Gözlerinde beni tanıdığına dair hiçbir işaret yoktu. Ödlele bir panikten başka hiçbir şey yoktu. Oysa benden her şeyimi almıştı. Ailemi yataklarında öldürmüştü. Bir çocuğu... beni ve daha nicelerini korkunç bir kadere satmıştı.

Ve beni hatırlamıyordu.

Yetmez, diye tısladı Reshaye.

“*Beni hatırla,*” diye hırladım. Bu bir rica değil, bir emirdi. O sırada açtığım avuçlarımdan sayısız kelebek uçurdum. İğrenç kokan kıpkırmızı kanatlarını kan ve ölümün dumanında vahşice çırpıyorlardı. Kılıcımın kabzasını iki elimle tekrar kavradığımda sanki etimden kopuyorlarmış gibi durmaksızın oluşmaya, her yanıma sarmaya devam ettiler.

Çok uzaklardan hayal meyal adımın söylendiğini duyabiliyordum.

Duymazdan geldim.

“Lütfen,” diye inledi adam.

Hatırlamıyordu. Hatırlamak umurunda değildi. Onun için bir hiçtim. Tıpkı benden önce ve sonra nicesini kullanıp sattığı, hayatlarını mahvettiği insanlar gibi görünmezdim.

Belki aynısı benim için de geçerliydi. Yerde kıvranan yaşlı adama bakarken dolgun yanaklarını ve sivri burnunu fark ettim. Yıllar önce karşılaştığım adam gerçekten bu muydu?

Bir önemi var mıydı ki?

Kan kırmızısı kelebekler her yeri sarmıştı. Yere, tavana, duvarlara ve ruhuma yapışıyorlardı.

Yetmezdi. Asla yetmezdi.

Daha çok!

Öfkeme teslim oldum.

ŞİMDİ!

İlsahaj'ı başımın üzerine kaldırırken boğazımda hayvani bir çığlık patladı.

Kılıç inip köle tacirinin bedeninde çürükler birer şimşek gibi dağılırken, ellerim artık benim değildi. Yanaklarımdan yaşlar süzülürken Reshaye başımı havaya kaldırıp çılgınlar gibi ulurcasına bir kahkaha attı.

BÖLÜM ELLİ YEDİ

MAX

O anda bir kadına değil... lanet olası bir tanrıçaya... ölüm, yıkım ve intikam tanrıçasına bakıyordum. Beyaz ceketı sıçrayan kandan kırmızıya boyanmış halde dururken başka bir şey olması mümkün değildi. Kılıcı hâlâ havadaydı, kıpkırmızı kelebekleri omuzlarında dalgalanan bir pelerin gibiydi.

“Yüceler aşkına,” diye nefesimi tutup Sammerin’e baktım. “Ben de *böyle* mi görünüyordum?”

“Evet,” dedi. “Tam olarak böyle görünüyordun.”

Kelebekler bütün holü doldurmuştu. Sonunda Tisaanah sırtını dikleştirip yürümeye başladığında ahşap yer döşemesi her adımında kararmaya başladı.

Köle taciri bembeyaz yüzü ve kocaman açılmış gözleriyle hâlâ can çekişiyordu. Gözümü Tisaanah’dan bir an olsun ayırmadan koşup tek hamlede boğazını kestim.

“İnanılmaz,” diyordu Zeryth. Nutku tutulmuş gibiydi.

Olanları görecektik kadar yakın olan köle tacirleri gerilemeye başlamıştı. En azından denediler çünkü daha uzaklaşmadan Tisaanah görünmez ellerle hepsine dokunup kılıç sallamış gibi etlerini parçalayıverdi.

Yüz ifadesi...

Farklı renkteki gözlerini bana çevirerek selam verdiğinde yüzündeki acı ya da öfkeli tatmin ifadesi ona ait olamazdı. Hayır. Boş bakıyordu. Gözlerinde cam gibi bir sevinç vardı.

Reshaye’ydi. Başından beri *oydu*.

Mide bulandıran kokularıyla kelebekler o kadar yoğunlaşmıştı ki onu sadece çırpınan kanatların arasından görüyordum.

Koluna darbe aldığı anda tıslayan Sammerin kolunu sıyırdığında çürüme izini gördü.

Hemen Nura’nın koluna yapıştım. “Herkesi buradan çıkar,” derken çenemle kölelerin tutulduğu odaları işaret ediyordum. “Gerekirse pencerelerden.”

Son sözlerim Tisaanah’nın... Reshaye’nin başka bir köle tacirini canlı canlı çürütürken attığı ulumayla boğuldu. Geriye sadece birkaç adam kalmıştı. Aynı emri verdiğimde Syrizenler de zıt yönlerle koştu.

O sırada Tisaanah döndü. Artık tanıyamadığım boş gözlerini aralık kapılardan birine dikmişti. Korkum kulaklarımda zonkluyordu.

Bir saniye bile düşünmeden önüne atlayıp mızrağımla yolunu kestim.

O güzel dudaklarında kana susamış bir gülümseme belirirken aksansız bir şekilde tısladı. “Yolumdan çekil, Maxantarius.”

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

TISAANAH

İçim parçalanıyordu ve her saniyesinden büyük zevk alıyordum. Kandan başka koku almıyor, düşmanlarımın tenimin altında solan tenlerinden başka bir şey hissetmiyordum. Kendimi saldırdım... acıma ve intikam arzuma kendimi teslim ettim.

Tam olarak neden vazgeçtiğimi kavramam biraz zaman aldı. Sadece *durmak* istemiyordum, aynı zamanda *duramıyordum*. Benim kontrol etme çabalarım, Max'le idman yaptığımız gün olduğu gibi kalın camdan yapılmış bir duvara çarpıyordu. Ama bu seferki çok daha acı veriyordu, çok daha canlıydı çünkü Resha-ye'nin coşkusundan sarhoş olmuşum. Sanki bütün sinir uçlarım yüz kat daha güçlü bir şekilde ateş alıyordu.

Sisle savaşıp cama vurdum.

Geri gel.

Hayır.

Omuz attım, tırnaklarımla saldırdım.

Geri gel!

Başka bir beden ellerimde solarak cansız bir şekilde yere yığılırken boğucu bir zevk dalgası bütün duyularımı bulandırdı.

Yardım istemiştin. İşte yardım ediyorum.

Ama sesi ağırlaşmıştı, dili dolanıyordu. Her duyguyu... her dehşeti şarap gibi kana kana içiyor, cesetler ardı ardına yere düşüyordu.

Hayır. Hayır, buna izin vermemeliydim.

Kendimi sakinleşmeye ve nefes almaya zorladım. *Beni tutan bir duvar değil*, diye hatırlatıyordum kendime. *Bu bir ağ.*

Derin bir nefes aldığımda beynim yine simli ipek iplerden oluşan bir harita gibi gözümde belirdi. Ama... bu sefer bir terslik vardı.

Bağlar karmaşık ama düzenli tutamlardan düğümlere dönüşmüştü. Narin beyaz ışıkla parlamıyorlardı, tam aksine *ateş* almışlardı. Siyah-mavi alevler bağlar üzerinde ilerliyor, tutamları kapanan bir yumruk gibi içine çekiyordu. Kesmeye... Reshaye'yi güvenli köşesine itmeye çalıştım. Karşılığında acımasız bir darbeye karşılaştım. Sanki duvara yapıştırılmışım. İpler boğazımı sıkıyordu. Bu iplerin hepsi anılarımdı.

Hayal meyal yandığını hatırladığım Nyzerene başkenti... Veda ederken annemin alınma, Serel'in yanağıma kondurduğu öpücüğün yangını.

Parana ihtiyacım yok.

Eller... eller bileklerimi, bedenimi, göğüslerimi kavırıyor, kırbaç defalarca sırtımı parçalıyordu. Her saniye biraz daha artan

panik o kadar yoğundu ki burnumun dibindeki Max'i neredeyse göremeyecektim.

Sakin, diye yalvardım içimden. Aynı anda Reshaye hırlayarak üzerime simsiyah bir örtü attı.

Korkunç geçmişimle karanlıkta boğuluyordum.

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

MAX

Arkadaşımdan bir iz görebilmek için yüzünü inceliyordum ama ne yüzünde ne de sesinde Tisaanah'dan bir iz vardı.

Midem kasıldı.

Hadi, Tisaanah. Geri gel.

“İşimiz bitti,” dedim.

Burun kemeri acı dolu bir sırtışıla kırıştı. “Yetmez.”

“İşimiz bitti,” diye tekrarladım. Teninden fırlayan kırmızı kelebekler, iki yanında bir çift kanat gibi tavana doğru yükseliyordu. Ama artık eskisi kadar kusursuz değillerdi, daha çok kanat çırpın yumruları andırıyorlardı.

“Geri gel, Tisaanah. Hâlâ oradasın.”

Bir an için bana baktığında kalbim umutla çırpındı.

Hemen ardından sırtışı derinleşti. “İşim *henüz* bitmedi,” diye hırladıktan sonra kılıcını acımasızca savurdu.

Kahretsin.

Hamleleri ardı ardına karşıladım. Kılıcı her indiğinde mızrağımın desenlerindeki sıvı ateş kararıyor, sihri benimkini ele geçiriyor, silahımın damarlarındaki sihre nüfuz ediyordu. Metali tutan avuçlarım yanmaya başlamıştı. Bir kelebek bileğime çarpınca acıyla yüzümü ekşittim.

Ardından mızrağımı sertçe indirip Reshaye’yi duvara savurdum. Sendeleleyen bacakları hâlâ kontrolü tamamen ele geçiremediğİ anlamına geliyordu, bu mükemmel bir fırsattı. Bir savaşçı olarak eğitilen yanım ne yapacağımı o kadar iyi biliyordu ki kollarımın seğirdiğini hissedebiliyordum. Karşımda başka biri olsaydı işi çoktan bitmiş olurdu.

Ama karşımdaki Tisaanah’ydı. Tek umudum, duvara çarpınca ihtiyaç duyduğı açığı yakalayarak kontrolü tekrar ele geçirmeydi. Ancak başı yalnızca bir saniyeliğine öne düştü, ardından gözlerini bana dikip üzerime atıldı. Ellerimle kendimi savunurken avuçlarım yandığında acıyla yüzümü ekşittim.

Sammerin neredeydi? Lanet olası kelebeklerden hiçbir şey görmüyordum. Etrafa sadece kaçamak bakışlar fırlatabiliyor, karşımdaki bedenin omuzlarının üstünden yükselen kırmızılıkta bir şeyler seçmeye çalışıyordum.

Tekrar saldırdı. Tekrar karşılık verdim. Tekrar simsiyah bir çürük elde ettim.

“Kendini tutuyorsun, Maxantarius,” derken burun delikleri titriyordu. “Neden bu kadar korkuyorsun?”

Gerilerken ayaklarım cesetlerin üzerinde adeta dans ediyor,

yere saçılmış simsiyah kan ve parçalanmış organlar yüzünden kaymamak için her adıma dikkat ediyordum.

Dudaklarında düşünceli bir gülümsemeyle tekrar saldırdı. “Gerçekte ne olduğunu zaten biliyorum. Hakkında her şeyi biliyorum.” Gülümsemesi ekşidi. “Sana verdiğim hediyelerin karşılığını asla...”

Karanlık mızrağımın damarlarında ilerliyordu.

Yüceler aşkına... lanet olası *ellerim*...

Kılıcını tekrar savurduğunda hamlesinden kaçarken, “Geri gelmenin tam zamanı, Tisaanah,” diye bağırdım.

Lütfen, Tisaanah. Bunu yapabileceğini biliyorum.

Dünya aniden kıpkırmızı oldu, ardından bir beyazlık patladı. Sırtım duvara yapışmıştı, vücudumun yan tarafı yanıyordu. Gözlerimi açtığımda İlsahaj’ın ışıltılı metalinden taze kan damladığını gördüm. Kılıcı tekrar kaldırdı, sonra...

Kavrulan bedenime aldırmadan yuvarlanarak kaçtım.

Tekrar saldırdı. Artık her hamlesi hantal ve yavaştı. İşte fırsat yine doğmuştu. Dizlerine vursam yere düşerdi. Temiz iş çıkarırsam kolayca tamir edilebilirdi. *Eğer yeterince temiz bir iş çıkarırsam. Çıkaramazsam bir daha asla yürüyemeyebilirdi.*

Hamlemi yapmak için mızrağımın ucunu ona doğrulttum ama bir an için göz göze geldiğimizde kalbim tekledi. Gereğinden fazla zaman kaybetmiştim.

Tam o anda, kanat çırpın kırmızı kelebeklerin arasında bir gölge belirip ölümcül bir isabetle Tisaanah’nın sırtına saldırdı.

Acıyla çığlık attığında tek duyduğum arkadaşımın sesiydi. Ariadnea’yı üstünden atarken sırtından süzülen kanla sendele-

diğini gördüğümde Tisaanah'nın bu fırsatı değerlendireceğini biliyordum. Ama ellerimi kıpırdatamıyordum. Doğrulup delice bakışlarını bana çevirdiğinde, hatta bir çığlıkla kılıcını tekrar kıpırdattığında bile kıpırdayamıyordum.

Ancak sonra birden donup kaldı. Bütün vücudu seğirdi, ardından yalpaladı. Bunu bir keresinde yaşamış, asla dışarıdan seyretmemiştim ama ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Sammerin'in yanımda durduğunu anlamak için ona bakmam gerekmiyordu. Bir kolu havadaydı, kaşları odaklanmış bir şekilde çatılmıştı. Parmağıyla avucuna bir şeyler çizdiğinde Tisaanah'nın baygın bedeni yere düştü, mide bulandıran çatırtılar etrafta yankılandı.

Kelebekler duvarlardan pıhtılaşan kan gibi süzülüyordu.

Reshaye gözlerini bana dikmişti. Öfkesi dehşete dönüşüyordu. Muhtemelen Sammerin kaslarını düğümlemeye ve ciğerlerini büzerek bayılmasını sağlamaya çalıştığı için insana ait olamayacak boğuk bir ses çıkarmıştı.

Yanımda dizlerimin üstüne çöktüm. Çürük yer döşemelerinde hâlâ bir nabız gibi atıyor, ahşabın ayaklarımızın altında yumuşamasına neden oluyordu. Yine de bana diktiği gözlerindeki dehşetten başka bir şey göremiyordum.

Özür dilerim, demek istiyordum. Çok üzgünüm.

Bütün bedeni kasılıyor, direnirken kirpikleri adeta uçuşuyordu.

Çat!

Başımı çevirebilsem binanın ahşap kirişlerinin çürüyerek eğilmeye başladığını görebilirdim.

Nura'nın adım seslerini hemen yanımda duydum. "Burası yıkılacak, gitme zamanı."

Tisaanah'yı kucağıma alıp doğruldum. Onu dışarı taşıırken Sammerin bedeninin üzerindeki kontrolü bıraktı, kolları ve bacakları cansız bir şekilde iki yanından sarkıyordu.

BÖLÜM ALTMİŞ

TISAANAH

Gördüklerime kâbus demek, bir kasırgaya sadece *çiseliyor* demekle aynı şeydi.

Hepsi birbirine geçen en kötü anılarım saatler boyunca üzerime saldırmış, birlik olup beni boğmaya çalışmıştı. Hepsi gerçekte ama asıl olanlardan çok daha kötüydü. Annem veda ederken eti çürüyor, gözleri yuvalarından fırlıyordu. Esmaris kırbacı kaldırdığında kararan teni alev alıyordu.

Ne kadar çırpınsam ve dirensem de bu anıların içinden çıkmayı başaramıyordum. Her seferinde beni yeniden geri çekiyorlardı.

Uyandığımda güneş batmıştı. Bir çadırdaki derme çatma bir yataktaydım. Yanımdaki Max'i tanımam biraz zamanımı almıştı. Belli ki aceleyle kurulmuş bir kamptaydık.

Zeryth, Nura ve Max olanları anlatırken uyuşmuş halde dinledim.

“*Muhteşemdin,*” diyordu Zeryth gülümseyerek.

Muhteşem hissetmiyordum. Kendi zihnime hapsolmuştum.

Zeryth’e baktım ama ona bir cevap vermedim. Bunun yerine Max’e dönerek ayağımın altındaki yerin sarsılma hissine aldırma-
dan durdum. “Bana göster.”

İsteğime uydu. Birlikte Nyzerene binasının durduğu tepeye çıktık.

Bir zamanlar durduğu yere.

Artık tamamen dökülüyordu. Yarıları zorla ayakta durmayı başarmıştı. Diğer taraf taş ve ahşap yığınınından ibaretti. Kalan sütunlardan biri her an yıkılabilirdi. Ay ışığında bazı taşların kırmızılığı göze batıyordu.

Tepenin diğer tarafından aşağı baktım. Uzakta siyah dumanlar yükseliyordu.

“Cesetler,” dedi Max nereye baktığımı görünce.

“Köle tacirleri?”

“Evet. Piçlerin hepsi orada.”

Bir şey hissetmiyordum. “Köleler?”

“Kampta yüz elliden fazla insan var,” derken yamaçta benek gibi görünen çadırları ve kamp ateşlerini işaret etti.

“Hepsi bu kadar mıydı?” Etrafa çöken sessizlikten nefret ediyordum. Boğazıma bir yumru oturdu. “*Hepsi* bu kadar mı?” diye üsteledim.

“Bina çökerken birinin başına taş düştü. Sammerin elinden geleni yaptı ama adam öldü.”

Adam öldü.

Açık sözlülüğünü takdir ediyordum. *Başaramadı* dememişti. *Kurtaramadık* dememişti.

Adam ölmüştü. Kendimi kontrol edemediğim için ölmüştü. Daha çok insanın ölmemesinin tek nedeni Max'in beni durdurması, Sammerin'in hareket etmemi engellemesiydi.

Uyuşukluğumun çatırdadığını hissetsem de tamamen dağılmadı. "Onları görmek istiyorum," diyerek çenemle kampa işaret ettiğimde başını salladı.

Aşağıya doğru ilerleyerek insan gruplarının arasında yürüdük. Herkes için yeterli çadır yoktu ama gece havası berrak ve ılıktı. Bu yüzden bir sürü insan küçük kamp ateşlerinin etrafına doluşmuştu. Hepsi Nyzerene değildi. Threll lordları işgal ettikleri yarım düzineye yakın ülkeyi köle yapmıştı. Duyulan çeşitli aksanlardan ateş etrafına toplanan insanların birçok ülkenin temsilcisi olduğunu anlayabiliyordum. Hepsi yorgun bir huzurla birbirine sokulmuştu. En azından rahatlardı. Max'in söylediğine göre, köle tacirlerinin merkezinden hatırı sayılır miktarda malzeme kurtarmayı başarmışlardı. Bu da çadırları, yiyeceği ve uyku tulumlarını açıklıyordu.

Sessiz sohbetlerin arasından sıyrılan hıçkırıkları duyunca durdum. Kampın kıyısında insanlar toplanmıştı.

Omzumda sıcak bir el hissettim. "Bunun yardımı olmaz," diye mırıldandı Max. "İnan bana, biliyorum."

Yine de yürümeye başladığımda beni durdurmadı.

Ceset, bir yerlerden bulunmuş beyaz kumaş parçalarıyla sarılmıştı. Ufak tefek, sıska bir şeydi. Muhtemelen henüz bir ergendi. Bencil yanımda, onun yüzünü göremediğime seviniyordu.

Orta yaşlı bir kadın cesedin üzerine kapanmış ağlıyor, her hıçkırığında kıvrıcık kahverengi saçları titriyordu.

Uyuşukluğum geçerken kadının üzerime bir dalga gibi hücum eden yasında neredeyse boğuluyordum.

Ağzımı açsam da bir şey söylemedim. Ne söyleyecektim ki? Üzgün olduğumu mu? Baş sağlığı dilemek istediğimi mi? Oğlunu öldüren kadının iyi dilekleri ne işe yarardı? Oğlunun ölmesine izin veren tanrılara dua etmemin ne anlamı vardı?

Boğazım parçalanıyordu. Göz göze gelmemek için dönmeye yeltendim ama geç kalmıştım. Ateşten uzaklaşmak üzere adım attığımda fısıltılar başladı. Kampta beni tanıyanların teker teker gözlerini üzerime diktiğini hissedebiliyordum.

Max'le birlikte çadırıma geri dönerken sadece önüme baktım. Hissetmek için onlara bakmama gerek yoktu. Fısıltılarını duymak için dinlemem gerekmiyordu. Benden korkuyorlardı. Ürperti dolu düşüncelerini okuyabiliyordum.

Cadı, diyorlardı içlerinden. Canavar.

ESİNTİYLE SALINAN ÇİMLERİYLE OVA, ay ışığında da kehribar güneşin altında olduğu kadar güzeldi. Bir ağaç kütüğüne yaslanıp manzarayı seyrettim.

Dışarıdaki hareketlilik sessizliğe dönüşene kadar çadırımın tavanına bakmıştım. Sonra kalkıp çıplak ayaklarımla kampın içinden ovaya yürümüş, sonunda kır çiçeklerinin etrafını sardığı bir ağacın yanına yerleşip dalgalanan ovayı seyrederken *düşünmeye* başlamıştım.

Çok geçmeden ayak seslerini duyunca şaşırmadım. Kim olduğunu görmek için bakmama gerek yoktu. Geceleri daldığım düşüncelere eşlik eden o kişiden başkası olamazdı.

“Sen de mi?” diye sorduğumda Max kahkahaya benzer bir ses çıkardı.

“Ben de.”

Yanıma oturduğunda çıkan hışırtıları duyunca kuru kır çiçeklerini didiklediğini, ardından avucundaki ateşle hepsini küle dönüştürdüğünü gördüm. Tıpkı bahçesindeki gibi. Tıpkı ölümün eşiğinden döndüğümüz günün gecesinde ilk kez birlikte oturduğumuz zaman olduğu gibi.

Baktığımı fark edince, “Özür dilerim,” diyerek ellerini kucağında birleştirdi. “Alışkanlık.”

“Yok, ben...” *Bu hallerini seviyorum.* “Muhtemelen kuru çiçekler açısından en iyisi.”

Gözlerini kısarak uçları beyaz çivit mavisi taçyapraklarına baktı. “Bunları bahçemde yetiştirip yetiştiremeyeceğimi merak ediyordum.”

“İklim çok farklı.”

“Doğru sihrin halledemeyeceği bir şey değil.”

Bakışlarım tepenin aşağısındaki uzak çadırlara ve tüten ateşlerin etrafına uzanmış uyuyan silüetlere kaydı. Yüz elli kişi evinden olmuştu. Bazıları kendi kasabalarına ya da eskiden kasabalarının olduğu yere dönmek istemiş ama çoğu birliklerin resmi koruması altında Ara’ya gitmeyi tercih etmişti. Ara, özgür olabilecekleri bir ülkeydi... Diğer yandan ise orada evleri olmayacaktı, arkadaşları ya da paraları yoktu, konuşulan dili bilmiyorlardı. Bu yüzden çok yabancılık çekeceklerdi. Keşke kök salmalarına yardım etmek kolay olabilseydi.

“Gittikleri her yer buradan daha iyi olacak. Onlara yardım ettin,” dedi Max gözlerimi takip ederek.

Kefene sarılmış cesedi ve hıçkırarak ağlayan annesini düşündüm.
Hepsine yardım edemedim.

“Son hatırladığım şey, kapıdaki elim ve yüzün,” dedim usulca.

“Başka hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece... bölük pörçük anlar.”
Kan, çürüme, kırmızı kelekler, Max’le çarpışmam...

Gözüm yan tarafına kaydığında kılıcımı neredeyse kaburgalarına saplayacağımı hatırlayarak nefesimi tuttum. “Söylemesen de yaralandığını biliyorum.”

Başını başka tarafa çevirdi. “Ben iyiyim.”

“Ama ya iyi olmasaydın? Ya *onlar* iyi olmasaydı? Ya...” Gözlerimi kapattığımda karanlıkta bir anlığına Reshaye’nin bitmek bilmeyen delice açlığını tekrar yaşadım. “*Sarhoş* gibiydi. Bütün ölümleri hissetti ve...”

“Ölümle beslendi,” diye devamını getirdi Max.

“Asla durmayacaktı,” derken boğazım kasılıyordu. “Kontrolü kaybetmişim. Öyle ki, neler olduğunu *hatırlamıyorum* bile. Ya bu tekrar yaşanır mı?”

“Buna izin vermeyeceğiz.”

Yeter miydi?

Yapmış olabileceklerim... Bunun düşüncesi bile ödümü koparıyor, beni boğuyordu. Gözlerim yanmaya başladığında daha önce asla dile getirmediğim bir şey söyledim. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yeterince güçlü olduğumu sanmıyorum.”

Sessizlik.

Max’in yüzüne bakmak dışındaki tek seçeneği değerlendirerek çimlerin hayalet şekillerini inceledim.

“Sana bir hikâye anlatmak istiyorum,” dedi sonunda. “Savaş bittikten sonra... her şey olup bittikten sonra uzunca bir süre perişan haldeydim. Yıllarca ucuz şarap içip aylak aylak dolaşmaktan başka bir şey yapmadım. Bir gece, sefil bir barda sefil bir kavga çıkardığım için kışkıma tekme yiyerek dışarı atıldım. O kış dondu-

rucu bir soğuk vardı, bu yüzden başkent sokaklarında dolaşırken ıslak bir sıçan gibi titriyordum.”

Dizlerimi göğsüme çekip ona bakmak için yanağımı dizime yasladım. Gözü bana kaydığında neredeyse utangaç olan ruh hali beni bir nebze şaşırtıyordu. “Hepimizin bildiği üzere, bunlar pek benlik şeyler değil.”

Kıkırdadım.

“Öyle,” diye devam etti. “Sonunda bulduğum ilk açık kapıdan içeri girdim. Geceleri içerisinde tablo sergilenen küçük bir... fırındı.”

Gözleri uzaklardaki hatıraya daldığında konuşurken düşüncelerinin ne kadarını yüzüne yansıttığını... ya da onun bu hallerini ne kadar sevdiğimi bilip bilmediğini merak ediyordum.

“Açıkçası, öyle özel tablolar oldukları söylenemezdi. Ressam daha çok bahçede uzanan karısının resimlerini yapmıştı ve mesleğinde amatör olduğunu anlamak zor değildi. Ama tablolarda çok *gerçek* bir şeyler vardı. Karısının her tombul hattını fırça darbeleriyle tuvale yansıttığını *gözümde canlandırabiliyordum*.” Sonra kıkırdadı. “Gerçi *çok* sarhoştum.”

Gözlerimi yumduğumda onunla birlikte oradaydım.

“Ama beni asıl çeken devasa tabloydu. Gerçek bir aşkın eseri-ydi. Üzerindeki tarih...” Sessizce boğazını temizledi. “Sarlazai’la aynı gündü. Ben dağlarda... Eh, bazı *işler* çevirirken... kilometrelerce uzaklardaki bir yerde bu adam bahçesinde oturmuş, tanrıçalara layık bir saygıyla sıradan karısının resmini çizmişti. İşte o zaman... birden *anladım*. O kadar etkilenmişim ki, kalbi kırık on dört yaşındaki bir kız gibi ağlıyordum. Çünkü bunu unutmuştum.”

“Unutmuştum?” diye fısıldadım.

“İnsanların böyle yaşayabileceğini unutmuştum. Birinin bir yerlerde bahçedeki karısının berbat resimlerini yapabileceğini unutmuştum. Hayattan o kadar uzaklaşmışım ki aynı anlarda yaşadığım korkunç şeylerin arasında bu fani şeylerin varlığını bile unutmuştum.”

Yüreğim sıkışırken başımı salladım.

“Bahçedeki banka uzanıp beş para etmez tablom için poz vermesini isteyecek bir karım yoktu ama hıçkırığa hıçkırığa ağlayıp ayıldıktan sonra...” Bana yan gözle bakarken belli belirsiz omuz silkti. “En azından bir bahçem olabileceğini düşündüm.”

Her çiçeği takıntılı bir şekilde kendisi ekti, demişti Sammerin. Zihnimdeki bir taşın yerine oturduğunu hissettim. Parmaklarım boynumdaki kolyeyi bulurken gözlerimi yumdum. Başparmağımı beni o bahçeye geri götürebilecek üçüncü *stratagram*’a bastırıyordum. “Çok güzel bir bahçe,” dedim.

“Ara’nın en iyisi.”

Tanrılar aşkına... orayı ne kadar özlediğimi yeni fark ediyordum.

Uzun bir sessizlik oldu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha ciddi ve tereddütlüydü. “Bana aynı hissi verdin, Tisaanah.”

Nefesimi tuttum.

“Hemen değil,” diyerek sözlerini sürdürdü. “Gerçi kabul etmeliyim ki, *“kıt kıt sesleri çıkarıyor,”* demen sevimli sayılırdı. Ama birkaç hafta sonra bana Ara’ya neden geldiğini ve ne yapmayı planladığını söylediğinde... insanların *böyle* olabileceğini hatırladım. Dünyaya iyilik getirmek isteyen insanlar hâlâ vardı.”

Gözlerim yandı. Artık amaçlarımın erişemeyeceğim kadar uzak görüldüğünü ona söylemek... çaresizce itiraf etmek istiyordum.

Sonucunun iyi olacağına inandıkları için annem ve en yakın arkadaşım benim için hayatlarını feda etmişlerdi. Ancak kamptaki kadının kulaklarımı yaralayan hıçkırıklarını hatırlayınca utançtan başka bir şey hissedemiyordum.

Yandan bir bakış atarak Max'in ciddi gözlerine baktım. Bakışında bütün kuşkularımı, bütün güvensizliklerimi delip geçen bir şey vardı.

“Ama sen bundan daha fazlasısın, Tisaanah,” diye ekledi usulca. “Bence bunu unutuyorsun. Beni zorladın. Açıkçası *berbat* esprilerinle bile değerini ortaya koyup... arkadaşım oldun. Evet, amacın sana saygı duymamı sağladı. Ama diğer her şey...”

Ağzını kapatıp boğazını temizledikten sonra gözlerini başka yere çevirdi. Ardından tekrar bana baktı. “Bunu yapmanın bir yolunu birlikte bulacağımızı söylerken samimiydim. Sonuna kadar yanımdayım. *Senin* yanımdayım, Tisaanah. Kaçmak istersen, yemin ederim ki bir yolunu buluruz. Her yeri yangın sarsa seninle birlikte yanarım ve bu bile hayatımdaki en iyi...”

Ağzımda tuzun tadını alana kadar ağladığımın farkında değildim.

“Dur.”

Birden anlamıştım.

Ne istiyorsun? diye sormuştu aylar önce. Bu soruya net bir cevap verememiştim. Şimdi bana niye bu kadar inandığını anlıyordum. Çünkü Max her şeyden çok, bir şeyleri değiştirebilecek birine inanmak istiyordu. Çünkü...

Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim.

Boğulurcasına, “Ben yapamasam bile sen yapabilirsin,” dedim. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdiğinde ekledim. “Biri için öl-

mek kolay ama yaşamak çok daha değerli. Başarısız olursam, senin de başarısız olmana izin vermiyorum. Anladın mı?” Cevap gelmeyince üsteledim. “Anlıyor musun?”

“Evet,” diye fısıldadı.

“Sana inanmıyorum,” diyerek yanaklarını tuttum ve alnımı alnına yasladım. Hâlâ okyanusun diğer ucundaki bahçesinin hatıraları olan kül ve zambak gibi kokuyordu. “Bütün dünyaya aksini kanıtlamaya çalışsan da tanıdığım en iyi adamsın, Maxantarius Farlione. Ben savaşımı kaybetsem bile kendi savaşını sürdüreceğine söz ver.”

“Sen...”

“Söz ver.”

Parmağı yanağımdan çeneme kayarken sıcacık bir iz bırakıyordu. Sonra aniden bana sarıldı. Kollarına sığındım, ellerim omuzlarındaydı, dizlerimi bacaklarının üzerine doğru kıvrırmıştım.

“Söz veriyorum,” diye mırıldandı saçlarımın içine doğru.

Pes etmemi beklemediğini umuyordum çünkü pes etmeyecektim. Kalp atışlarını dinleyip nefesini içime çekerken kucağında kaybolmak istiyordum. Yine de çaresizce kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Hâlâ hayattayız ve hâlâ birlikteyiz.

Başımı hafifçe çevirip yanağımı pürüzsüz boynuna yasladım. Kokusunu içime çekebiliyordum. Dudaklarım boynunu okşuyordu.

Sırtımda gerilen parmakları omurgamı ateşe veriyor, nabzım tenimde atıyordu.

O anda bir gerçek yüreğimde, ruhumda, damarlarımda somutlaştı. Bir parçam bu şanslı değerlendirmekten başka bir şey istemiyordu.

Onu istiyordum.

Onu her şekilde istiyordum. Arkadaş, yoldaş, sıkı takım arkadaşısı olarak istiyordum. Ten, dudak, diş olarak istiyordum. Karanlıkta bir inilti ya da güneşin altında tembelce bir kucaklaşma olarak istiyordum. Hepsini istiyordum.

Dudaklarımı tekrar teninde dolaştırırken sessiz hırıltısının yarattığı hisle kendimden geçiyordum. Yukarı ilerleyip çenesinin köşesindeki küçük yara izine ulaştım.

Sessiz bir soruydu.

Ürperdi.

Ancak tekinsiz kıvılcımlar saçan parlak gözlerini gözlerime dikecek kadar benden uzaklaşırken... “İstediğim bu değil,” dediğini duydum.

BÖLÜM ALTMİŞ BİR

MAX

*İ*stediğim *bu* değil.

Sarsılmaz bir gerçek ya da hayatımda hem kendime hem de bir başkasına söylediğim en büyük yalan olması, cümledeki *bu* kelimesinin tanımına bağlıydı. Buna rağmen ağızımdan bir anda çıkmıştı. Tisaanah'nın yüzünü ele geçiren incinme midemi parçalıyormuş gibi hissediyordum.

“Ah.”

Dudakları büküldü. Üstdudağı biraz daha dolgundu, kenarları her zaman... şimdi bile biraz yukarı kıvrılmış olan mükemmel bir ağız vardı. Dudaklarına bakmamak büyük bir çaba gerektiriyordu. Hep gerektirmişti.

Evet. Her şey *bu* kelimesinin tanımına bağlıydı.

Dudaklarının boynumda yarattığı his, farkında olmadan ağızın-

dan çıkan minicik inilti, o kollarımdayken hissettiklerim miydi? Ses tonu, dünya görüşü ya da aptalca esprileri miydi?

“Senden asla bunu beklemedim, Tisaanah,” dedim boğulurcasına. Çok yakındık. Burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Kendimi zorlayarak söylediklerime odaklanmakta zorlanıyordum. “Hayatındaki neredeyse herkes seni kullandı. Ben... bu...” Bilerek ya da bilmeden o insanlardan biri olmayacaktım.

İstediğim bu değil.

Bu kelimesi dudakları, vücudu, öpücüğü ve dokunuşu anlamına geliyorsa... bütün bunların aklımdan geçmediğini söylersem yalan olurdu. Hepsini bir daha yüzeye çıkmamak, dile getirilmemek üzere zihnimin en karanlık köşelerine itmiştim.

Ya *bu* kelimesi dostluğu, yoldaşlığı, güveni anlamına geliyorsa? Mutluluğu? Güvenliği? Bunlar için dünyaları verirdim. Eşi benzeri yoktu. Yalnızca bunlar için gerekirse diğer her şeyi bir kutuya doldurup bir daha hiç açılmamak üzere bir yerlere gömerdim. Buna hazırdım.

Başparmağımla sol yanağındaki altının beyazla buluştuğu noktayı okşadım. “Son bir buçuk dakikayı silebiliriz, Tisaanah. Bir daha hiç konuşmayız.”

Fısıldadı. “İstediğin bu mu?”

“*Senin* istediğin bu mu?”

O kadar yakındık ki nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Titrek nefesler alıyordu. Yoksa benim nefeslerim mi titriyordu?

Fısıltıyla cevap verdiğinde sesinde tereddütten eser yoktu. “Hayır.”

Göğsüm sıkıştı. Nedenini kestiremiyor, belki de bunu yapmak istemiyordum.

“Zor bir gündü,” diye mırıldandı. “Beni korkutan şeyler gördüm. Ödümü koparan şeyler yaptım. Bu gece sana sahip olmak istiyorum çünkü bir yarınımız olmayabilir. Bu yüzden, hayır. İstediğim bu değil.”

Sahip olmak!

İçimdeki baş döndüren, neredeyse ilkel bir arzunun bütün kaslarımı ateşe vermesine hiç hazır değildim. Bu sözlerin bu kadar cazip olabileceği aklıma bile gelmezdi.

“*Senin istediğin bu mu?*” diye sordu. “Unutmak mı?”

Ay ışığında gözleri ışıldıyordu... İki farklı renge sahip büyüleyici gözleriyle, her zamanki gibi şu anda da içimi okuyordu. Yorgun görünüyordu, saçları dağılıp düğümlenmişti, üzerine bol gelen kıyafeti basitti. Buna rağmen nefesimi kesiyordu çünkü ona güzel demek hakaret olurdu. Göğsüm yine sıkışırken hissettiğim şeyin ne olduğunu kavradım.

Dehşet... katıksız bir dehşet hissediyordum.

İstediğim bu değil.

Çünkü bakışları bütün yalanları paramparça ediyordu.

Bu bir öpücükten, bir dokunuştan, bir kucaklaşmadan ya da cinsellikten çok öteydi. Kapıyı açarsam, hepsinden çok daha derin bir şeyi onun ellerine teslim etmiş olurdum. Ama aslında tam tersi olduğunu... aslında son derece değerli bir şeyin bana teslim edildiğini biliyordum.

“Max?” Parmakları yanağımnda geziniyordu.

Başımı iki yana sallayarak, “Hayır,” diye mırıldandım. “Hayır, istediğim unutmak değil.”

İşte bu sözlerle, bizi tutan ipler paramparça oldu.

Aynı anda hareket ettik. Kontrolü bana bıraktığında kolumu

beline dolayıp onu kendime yapıştırdım. Dudaklarımız birleşti. Başta sadece birbirimizi sınıyorduk. Aynı dili konuşmaya başladığımızda öpücüklerimiz derinleşti. Dilime değen dili ve karşılık verdiğimde boğazından fırlayan o minicik inilti sırtımın ürpermesine neden oluyordu.

Yüceler aşkına! O ses... Bu sesi çıkarmasını sağlamak için yeni yollar ararken zavallı ömrümün her bir parçasını harcayabileceğime karar vermiştim.

Dudaklarının bir gülümsemeyle ısındığını hissettim. “Çadır,” diye fısıldadı ama öpüşmeyi bırakmadığımız için dudaklarıma doğru konuşmuştu. “Şimdi.”

Kahretsin... Ona nasıl karşı çıkabilirdim ki?

BÖLÜM ALTMİŞ İKİ

TISAANAH

Max'ın tek bir bakışıyla yaktığı fenerlerin ışığı titreşerek çadırın içini narin bir turuncuya boyadı. Daha kapı kapanmadan birbirimize sarılmıştık.

Daha önce hiç kimseyi böyle öpmemiştim, şimdiyse durmaya niyetim yoktu. Hayatım boyunca sadece siyahla beyazı görmüşken bir anda rengârenk bir dünyaya adım atmış gibi hissediyordum. Uzun öpücüklerini, kısa öpücüklerini, dudaklarımı belli belirsiz ısıran dişlerini, dilime değen dilinin tadını seviyordum. Dudakları yanağıma kayıp tekrar çeneme gelirken inliyordum. Tepeden tırnağa alev almıştım.

Bacaklarım beni yarı yolda bırakmak üzereydi.

Yerdeki yatağa zarafetten uzak bir şekilde düştüm. Max hâlâ elimi tutuyordu. Daha zarif hareketlerle dizlerinin üstünde öne

doğru uzanıp beni bedeniyle sarmaladı. Tanrılar aşkına... gözlerindeki arzuya eşlik eden böylesine zarif ve güzel bir şeyi hayatım boyunca hiç görmemiştim. Bu görüntüyü zihnime kazımak, sonsuza kadar saklamak istiyordum. Ağırlığı üzerimdeydi, dudakları benimkileri eziyordu... Bir kez daha zihnim tamamen bomboş kaldı. Artık her dokunuşunda sırtımın yay gibi gerilmesine neden olan sinir uçlarından ibarettim. Ellerim sırtındaydı, incecik gömleğinin altından tüm kaslarını, her birinin hareketini hissedebiliyordum ama asıl istediğim şey onun teniydi.

Henüz üç düğmeyi çözmüştüm ki gömleği başından çekip çıkardı.

“Bekle,” diye fısıldadım beni tekrar öpmeye yeltendiğinde.

Doğrulduğunda onu *izleme* fırsatının tadını çıkardım.

“Ama *bu* hiç adil değil,” dedi imayla kaşını kaldırıp üstüme bakarak.

“Sabırlı ol.”

Parmak uçlarımı omuz ve göğüs çizgisinde dolaştırdım. Antrenman günü yaraladığım sol omzuna dokundum. Ellerim dümdüz karın kaslarında, kaburgalarının çıkıntılarında gezindi.

Başta tahrik olmuş gibi başlayan kıkırdamaya yakın bir tıslamayla nefesini serbest bıraktı. “Gıdıklayıp durursan seni baştan çıkarmaya devam edemem. İmajımı mahvediyorsun.”

Kaburgasındaki daha uzun ve yeni olan yara izi hâlâ öfkeli bir mor renge sahipti. İlsahaj’ın keskin yanını gövdesinde gezdirdiğimi hayal meyal hatırlıyordum. Temiz bir kesik bile değildi, yara izi kalın ve dalgalıydı. Çürüme yüzünden, Sammerin’in derisinin tamamını temizlemek zorunda kaldığından eminim.

“Seni görüyorum, Tisaanah,” diyerek elimi avucuna aldı. Ar-

dından üzerime eğilip dudaklarını, gergin düşüncelerimin toplandığı kaşlarımın tam ortasına bastırarak, “Düşünme,” diye fısıldadı tenime.

Tam bu isteğini nasıl gerçekleştireceğimi merak etmeye başlıyordum ki alnıma teslim olmamı fazlasıyla kolaylaştıran bir öpücük kondurdu. Bedeninin sıcaklığını kıyafetlerimin üstünden hissedebiliyordum, buna rağmen...

Boynuma kayan eli yaka düğmemde durakladı. Sessizce benden izin istiyordu. Ellerimiz birleştiğinde düğmeleri resmen kopardık. Artık aramızda hiçbir engel yoktu.

Buna rağmen ona yapışmak, her yerine dokunmak, tırnaklarımı kaslarına geçirmek istiyordum.

Sonunda eli karnımdan yukarıya doğru kayıp göğüslerimde durduğunda titredi. Benim de bütün vücudum titriyor, arzular ruhumu yakıyordu. Birden bacaklarımın arasındaki dayanılmaz ağırlığını, uyluklarımda dolaşan parmak uçlarını hissettim. Daha yukarı çıkmasını istiyordum.

Yetmez. Asla yetmez.

Pantolonumun düğmesini çekiştirirken doğrulup üstünden çıkarmama yardım etti. Bacağımı kaldırıp dizimin tam arkasına bir öpücük kondurdu, hemen sonra uyluklarımı öptü. Bu sefer hafifçe dişlemişti, nefes nefese hırıliyordu.

Tamamen yeni ve beni tamamen tüketen bir ihtiyaç başımı döndürüyordu.

Doğrulup sırtını dikleştirdiğinde bütün dünya uzunca bir saniye boyunca durdu. Fener alevlerinin çıtırtıları dışında etrafta hiçbir ses yoktu. Her hücresini yudumlarcasına ağır ağır vücudumu seyretmesini hissettim. Görmedim, sadece hissettim çünkü anlayamadığım nedenlerle istemsizce başımı yana çevirmiştim.

Bedenim her zaman en değerli eşyalarımından biri olmuştu. Onu hep bir eşya olarak kullanmış, seyredilmekten hiç rahatsız olmamıştım. Ancak Max sadece *seyretmiyordu*. Bunu hiç yapmamıştı. Max daha önce hiç kimsenin görmediklerini *görüyordu*.

Hesaplı dans adımları yoktu. Kostüm yoktu. Yapmacık özgüven yoktu.

“Keşke sözcüklerle aram iyi olsaydı,” diye mırıldandı.

Sonunda tekrar ona bakmaya cesaret ettiğimde, gözlerindeki saf içtenlik göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Ona âşık olmuşum.

Bu düşünce sarsılmaz bir şekilde bütün sadeliğiyle zihnimi ele geçirmişti. Dile getirmek için cesaretim olmasa da inkâr edilemez gerçek buydu. Her şeyin sonunu onunla birlikte görmem düşük bir ihtimal olsa bile dile getirmeyecektim. “Gerek yok,” diye fısıldadım. Bu gerçeği ikimiz de biliyorduk. Sessiz itirafımı gözlerinde görebiliyordum.

Parmaklarım belinden kaslarla şekillenmiş dar kalçalarına, hemen ardından da pantolonunun kemerine kaydı. Düğmelerini çözerken dudaklarından hayatımda duyduğum en güzel inleme çıkmıştı. Tam o anda gerginlik kayboldu. Tenlerimiz yeniden buluşmuştu. Her hücrelerini, tenini, göğsünü, karın kaslarını ve daha aşağıları okşadığım sırada kendinden geçişi... Dudaklarım her yerinin tadına bakıyordu.

Birden omuzlarımdan tutup beni yukarı çekerek, “Henüz değil,” diye mırıldandı. Kelimeler, beni bedeninin altına alırken sabırsız öpücüğünde boğuluyordu.

Parmak uçları aramıza kaydığında henüz hazır bile değildim. İçime doğru hareket ettiğinde sırtım yay gibi gerildi. Dünya artık bembeyazdı.

Tanrılar aşkına...

“Henüz değil,” diye fısıldadım.

Kıkırtısı dudaklarımın üstüne yayılırken elleri durmuyordu. “Belki ben de çabuk bitsin istemiyorum.”

“Tam senlik bir hareket,” dedim. Kelimelere odaklanmakta zorlanıyordum. “Hep ağırdan alıyorsun.”

Nefesim tıkanırken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “Sen de hep talepkârsın.”

Talepkâr!

Kalçalarımı aşağıya doğru kaydırırken tırnaklarımı kolunda gezdirerek bacaklarımı beline doladım. Artık tam istediğim yerdeydi. Yüzünü görebilecek kadar geri çekilirken, “Ben kazandım,” diye fısıldadım.

“Egomun aldığı yara asla iyileşmeyecek.” Gülümsemesi solarken yüzüme düşen karmakarışık saçları kenara çekti. “Emin misin?”

Hayatımda hiç bu kadar emin olmamıştım. Cevap verirken kulağımı dişliyordum. “Evet.”

Beni tutkuyla uzun uzun öperken içime girdi. Bütün dünyam çözülüyor, genişliyor, daralıyordu. Sırtım yay gibi gerilmişti. Bütün benliğim sadece o anı... bir bütün olduğumuz noktayı yaşıyordu. Evet, içimdeydi ama kollarım ve bacaklarımla ona sımsıkı sarılmıştım, tenlerimizin arasında biraz bile boşluk yoktu. Bir an için öylece dururken bedeninin titrediğini hissedebiliyordum. Dudak dudağayken hırıltılı nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Hiçbir şey... *hiçbir şey* bu kadar güzel... bu kadar doğru hissettiremezdi.

Tırnaklarımı sırtına batırırken hafifçe inledim. Bu ses gizli

gerginlik kırıntılarını da tuz buz etti. Max hafifçe geri çekildi, tekrar kendini itti. Her hamlesinde kalçalarımız ritmik bir şekilde dalgalanıyordu. Bedenlerimiz doğal sezgilerle birbirine cevap veriyordu.

Birlikte yanıyorduk.

Üzerine çıkıp bedenimi göğsüne bastırdım. En çok nereye dokunmak, en çok nerenin tadına bakmak istediğine karar veremiyormuş gibi elleri her yerimde geziniyordu. Sonunda hepsinde karar kıldı. Dudaklarım, boynum, göğüslerim, sırtım, bacaklarım, birleştiğimiz noktada giderek artan yangın...

Onu daha derinlerime çekebilecekmişim gibi belindeki bacaklarımı sıkıyordum. O tatlı anın yaklaştığını hissettiğimde, hayatımda ilk kez kontrolümü kaybetmenin zevkini tattım. O da zirveye yakındı çünkü hareketleri hızlanmış, vahşileşmişti. Beni kucağına almak için doğrulduğunda artık düşünceler ve kelimeler yoktu, sadece içgüdüler vardı.

Belki adını söylemişim. Belki fısıldamış, belki inlemiş, belki de haykırmıştım. Bilemezdim çünkü yoğun bir zevkle paramparça olmuşum. Parmakları saçlarımda, dudakları tenimdeyken hırıldayarak uçurumun kıyısında bana ulaştı. Bedenlerimiz gibi parmaklarımız da kenetlenmişti. Beni asla bırakmayacakmış gibi sımsıkı tutuyordu.

Bırakmadı da.

Dev bir dalgayla zevk yerini uyuşukluğa... harika bir huzura bırakırken bile bana sarılmaktan vazgeçmedi.

Örtülerin üzerine yuvarlandığımızda nefeslerimiz derinleşmişti. Tembel elini yukarı kaldırıp fenerlerin ışığını azalttı. Başım göğsündeydi. Loş ışıkta bedenlerimiz serinlerken parmaklarını

seyrediyordum. Nefesleri ağırlaşırken, gözlerim kapanırken ne o beni bıraktı ne de ben parmaklarına bakmaktan vazgeçtim.

Uyku beni ele geçirirken düşündüğüm son şey, sonsuza kadar onun limanına bağlı kalsam bile bunun hiç umurumda olmayacağıydı.

BÖLÜM ALTMIŞ ÜÇ

MAX

Çıkmazdaydım.

Bir yandan çırılçıplak harika bir kadın yüzünü boynuma yaslamış, ağır nefesleriyle tenimi gıdıklıyor ve haftalardır... Lanet olsun, hatta yıllardır ilk kez kendimi mutlu hissetmeme neden oluyordu. Yatakta kucak kucağa kıvrılıp baştan çıkarıcı bir uykuya dalmak, gözlerimi açtığımda onu yine yanımda bulacağım düşüncesine sımsıkı yapışmak çok kolay olurdu.

Ancak diğer yandan, çırılçıplak harika bir kadının parmakları göğsümde uyukulu daireler çiziyordu ve ikimiz de gün doğumunun bize ne getireceğine dair hiçbir fikre sahip değildik. Belki birimiz, belki de ikimiz birden bu işten canlı çıkamayacaktık. Ya da belki bu iş bittikten sonra birlikler bizi hemen başka bir savaşa yollayacaktı. Belki Reshaye, Tisaanah'nın dizginlerini ele

geçirecek, onunla geçirebileceğim günlerle ilgili umutlarımı yok edecekti. Bu ihtimaller beni o kadar çok korkutuyordu ki hepsini zihnimin derinliklerine itmek zorunda kalıyordum.

Her şeye rağmen, ne zaman tekrar böyle yan yana olacağımızı kim bilebilirdi ki?

Belki uyumaya *ihtiyacım* vardı ama uykuya olan ihtiyacım ona duyduğum ihtiyaçtan daha fazla olabilir miydi? Her saniye içinde olmak, ona dokunmak, seyretmek ve dinlemek istemiyor muydum? Çıkardığı her sesi, yüzünün her ifadesini, vücudundaki her çili ya da beni ezberlemek, bir haritacı gibi hepsini ruhuma işlemek istiyordum.

Evet, yorgundum ama yapılacak *işler* vardı.

Tisaanah'nın çizdiği daire karnımda tembel S harflerine dönüşmeye başladı. Gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum.

“Mükemmel bir kıkırdama,” diye dalga geçti.

“Gıdıklandığımı öğrenmene izin vermek, hayatımın en büyük hatası olacak.”

Parmakları aşağıya doğru kaydı. Artık gıdıklanmak gibi bir sorunum kalmamıştı.

Ona bakmak için boynumu çevirdim. Yarı açık yeşil gözünü kırpıştırarak bana bakıyordu. Saçları vahşi bir şekilde yüzünü çevrelemişti, öpüşmekten şişen dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

Yüceler aşkına... o gülümseme.

Belki de en başında, bu gülümsemenin beni baştan çıkaracağını bilmeliydim.

“Gerçekten mi? Tekrar mı?” dercesine kaşlarımı kaldırdım.

“Çok mu yorgunsun?” Başını kaldırdığında siyah ve gümüş tutamlar yüzümü okşadı. “Uyumayı mı tercih edersin?”

Elim sıcacık bel kıvrımına doğru kaydı.

Gerçekten büyük bir çıkmazdaydım.

Yüzünü yüzüme yaklaştırırken yaptığım asil fedakârlığa boyun eğdim.

“Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim.”

SONUNDA KENDİMİ ONDAN koparmayı başardım. Bütün dürtülerimle savaşıarak onun Tisaanah'nın kollarından ayrılıp ginyinirken... vedalaşmak için dudaklarına bir, iki... üç öpücük bırakırken güneş henüz doğmamıştı. Bunun, gün doğumundan sonra çadırdan çıktığı görüldüğünde sorulabilecek sevimsiz sorulardan kaçınmak için en iyi yol olduğuna karar vermiştik.

Şafağın loşluğu çadırın içiyle dış dünyanın farkını vurgulayan kısmen ferahlatıcı, kısmen de depresif serin hava duvarıyla beni karşılamıştı. İçerideyken kendimi gerçeklikten soyutlayabilmiş, o mutlu saatler boyunca Tisaanah'dan başka bir şey düşünmemiştim. Dışarıda yuvaları dağılan insanlarla çevriliydik ve Threll'in en güçlü ailesiyle yapacağımız savaşa hazırlanıyorduk.

Eh, bunu hatırlamak başımdan aşağıya buz gibi suyla dolu bir kova boşaltılmasından daha etkiliydi.

Ah, evet. Şimdi hatırladım. Her şey berbat.

Kendi çadırıma sessiz adımlarla ilerlerken solumdaki karanlık çadırlara ve uyuyan insanlara baktım. Tisaanah'nın çadırı kampın kıyısında, benimkinin yanındaydı. Yani çok uzakta değildi. Yine de çadırımın kapısını açarken kimseyi uyandırmamaya dikkat ediyordum...

“Çapkınlık kokuyorsun.”

Yerimde sıçrarken küfretmemek için dilimi ısırđım. Arkamı döndüğümde, kendi çadırının önüne bağdaş kurmuş halde oturan Sammerin'i gördüm. Siyah kıyafetleri ve her zamanki sessizliğiyle şafağın loşluğuna karışmıştı.

“Kahretsin, Sammerin. Böyle şeyler yapma,” diyerek yanına gittim. Bir taraftan da az önce ne yaptığımı saklamaya çalışarak yüzünü inceledim. “Yapacak başka işin yok mu? Mesela uyumak gibi. Belki bu şekilde zamanını daha iyi kullanabilirsin.”

Karanlıkta bile gözlerinin altındaki koyu halkalar kolayca seçilebiliyordu. Durumdan eğlence çıkarma isteğı belli ki yorgunluğu bastırıyordu. Önceki gün onun için uzun ve zorlu geçmişti. Bir sürü insanı iyileştirmek zorunda kalmıştı. Üstelik Reshaye'yi etkisiz hale getirmek enerjisini tüketmişti. Son gördüğümde öylesine bitkin görünüyordu ki çadırına giderken resmen ayaklarını yere sürüyordu.

Gözlerindeki bilgiç kıvılcımlarla kaşlarını hafifçe kaldırdı. “Eğlendin mi?”

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Max bu ne?” Kendi çadırını gösterdi.

Pes etmeyeceğini biliyordum. “Bu oyunu oynamayı çok isterdim ama yapacak daha önemli işlerim var.”

“Bu bir çadır. Kumaştan yapılmış bir barınak. Kumaş ses geçirir.” Sakince konuşuyordu ama yorgun gözleri gizlenmiş kahkahasıyla parlıyordu. “Etrafta sadece ben olduğum için şanslısın.”

Zeryth'i... ve *Nura*'yı düşününce rahatsız olsam da ona göstermemeye çalıştım. “Öncelikle ben bir centilmenim. Bu yüzden bir kez daha söylüyorum, neyden bahsettiğini bilmiyorum. Fakat ikinci olarak, *teoride* neden bahsettiğini bilsem bile bizi dinlediğinden son derece şüpheliyim.”

“Dinlememeye çalıştığım konusunda emin olabilirsiniz ama neyse ki kaçınılmaz olan aradan çıkmış oldu.” Eğleniyormuş gibi görünen yüz ifadesi soldu. “Umarım ikiniz de bugüne hazırsınızdır.”

Midem düğümlendi. Doğru bir noktaya değinmişti. Birkaç saat sonra, Tisaanah kendisine... düşünmek bile istemediğim şeyler yapan adamın evine geri dönecek, Threll’in en güçlü ailesini kuşatacaktı. Birlikte *kuşatacaktık*. O kendini tehlikeye atarken ben seyretmek zorunda kalacaktım. Tabii Reshaye...

“Bir saat uyumam yeter,” diye homurdanırken kaygılarımı yuttum.

Sammerin birkaç saniye soran gözlerle beni izledi, ardından omuz silkti. “Ölürsen, en azından mutlu öleceksin.”

“Siktir.”

“Öyledir tabii.”

Kıkırdamamak için kendimi tutarak çadırıma gittim.

BÖLÜM ALTMİŞ DÖRT

TISAANAH

Max gideli daha birkaç dakika olmuştu ve ben çoktan onun yokluğunu göğsümün tam ortasında sızlayan bir boşluk gibi hissetmeye başlamıştım. Çadır onsuz soğuktu. Çıplak bedenimde tüylerim diken diken oluyordu. Düşüncelerimin kıyısına yaklaşan endişenin gölgesini çoktan hissetmeye başlamıştım.

Endişe. Gerçekler.

Ama yaşadığım mutluluğun hazzıyla bir süre öylece uzanmaya çalıştım. Yatağımın boş kısmı hâlâ sıcaktı. Kokusu... tatlı ve hem tanıdık hem de yabancı gelen *kokumuz* hâlâ havada asılı duruyordu.

Elbette müthiş seks hikâyeleri dinlemiştim ama yaşadığım şeyi tarif etmeye bu kelime yetmiyordu. Seksi hayatta kalmak için bir

kalkan olarak kullanmıştım. Pratik ve kişiye özel değildi. Bu seferki... daha fazlasıydı. Sadece bedenler, hatta fiziksel zevkten ibaret değildi. Kırılıyordu. Güvenliydi. Kendimi teslim etmekten böylesine zevk alacağım aklıma bile gelmezdi. Tanrılar aşkına... gerçekten iyi gelmişti. O kadar iyiydi ki ödümü koparıyordu.

Çarşafın sıcak kalması için dualar edip orada öylece uzanıyordum ki onu hissettim.

Bir ses. *O* ses.

İstediğini aldın.

Reshaye halsiz ve yorgundu. Kelimeler bitkinlikle kemiklerimde yankılanıyordu.

Gerçekliğe hızla geri döndüm. Öylesine anıydı ki önceki günün anıları ve kâbuslarım fiziksel bir ağırlık gibi üzerime çökerken kaskatı kesilmeye hazır bile değildim. Midem bulandı. Max'ten bahsetmediğini umuyordum.

İntikam, diye fısıldadı. ***Sana istediğini verdim.***

Rahatlamam anlıktı. Kâbuslarım, kapıdaki elim, Max'in yüzü, oğluna ağıt yakan kadın...

Yine de bana kızgınsın.

Kalbim tekledi.

Hayır.

Kızgınsın. Kokusunu alıyorum. Tadını alıyorum.

Giderek soğuyor, bir yılan gibi düşüncelerimin etrafına çöküyordu.

Sana kızgın değilim.

Bana yalan söyleyemezsin.

Allak bullak olmuş üzüntüsü damarlarımda akıyor, kıvranan sarmaşıklar gibi kanımda dolaşıyordu. Düşüncelerimin arasında

dolaşmasından, özellikle de kendime saklamak istediğim düşüncelerime tehlikeli bir şekilde yaklaşmasından nefret ediyordum.

Lütfen... diye başladım ama sonra her şey durdu. Aniden keskin bir ihanet duygusuyla sarsıldım.

Max'ın karnımda dolaşan eline ait bu geceden kalma bir anıya dokunmuştu. Daha fazlasını görmesine izin vermeden anılarımı geri çekip zihnimin derinliklerine ittim. Ama o çoktan görüntüye takılmıştı. Küçük bir an... Max'ın parmakları tenimde dolaşıyordu. İleri. Geri. Tekrar. İleri. Geri.

Bu ne?

Bir gündüz düşü.

Ne olduğunu göster.

Fantezilerimi görmek beni utandırıyor...

Bana yalan söyleyemezsin! Söyleyemezsin!

Sözleri beni sarsıyor, kükremesi içimi kavuruyordu.

Şimdi anlıyorum. Tıpkı onun gibi beni terk edeceksin. İkiniz birlikte...

Hayır! Asla...

Ama kıskançlığın asit yeşili tıslaması sözümü kesti.

Sana her şeyi verdim. İkinize de her şeyi verdim. Sonunda sen de bana ihanet edeceksin, öyle mi?

Ben...

Çok yorgundum. Yorgundum, korkuyordum ve doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Beni kendi zihnime *hapsettiğinde...*

HAPSETTİM! Tıpkı senin beni hapsettiğin gibi!

Masum insanları öldürecektin...

Benden istediğini yaptım. İsteddiğini verdim. Sense kendini ONA verdin. İkiniz bana tuzak kuruyorsunuz.

Tenimi okşayan parmaklar. O iki saniyelik görüntü, takıntılı bir şekilde sürekli tekrarlanıyordu.

Devamını göster.

Hayır. Gösteremezdim. Gösteremezdim. Gerçek olan... *benim* olan tek şey buydu. Kendimi sakinleşmeye zorladım. Bu çok tehlikeliydi. Dikkatli olmam... dans adımlarımı saymam gerekiyordu.

Bana hayallerimin çok ötesinde hediyeler verdin. Asla...

Gözümün arkasında şimşekler çakınca nefesim kesildi. Örtüleri sıkıyordum. Öfkesiyle düşüncelerime saldırmış, kafatasımın arkasından keskin bir kederle dilime akmıştı.

Tek düşünebildiğim Max'in anılarıydı. Reshaye'nin ondan her şeyini aldığı günün anıları.

Tek düşünebildiğim, çarşıfta sıcaklığı hâlâ dururken kaybedeceklerimdi.

Panikle Reshaye'ye sunabileceğim tek şeyi verdim. En çok istediği şeyi. Kendi ya da sevdiğim insanların güvenliği karşılığında hayatım boyunca sattığım şeyi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum, Reshaye.

Korkunç bir an... Tenimdeki parmaklar tekrar tekrar hareket ediyordu.

Bana yalan söyleyemezsin, diye tısladıktan sonra kıyıya vuran bir dalga gibi geri çekildi. Geriye sadece öfkesinin incinmiş kırıntıları kalmıştı.

Sana İHTİYACIM var! diye hıçkırdım.

Katıksız. İçten. En çirkin gerçek.

Ama o çoktan gitmişti.

BÖLÜM ALTMIŞ BEŞ

TISAANAH

Reshaye'yle konuşmam, gün doğduktan saatler sonra bile başımın içinde çınlamaya devam ediyordu. Tamamen sessizliğe gömülmüştü, yani tek umudum hâlâ önceki günün yorgunluğundan sonra dinlenmesi gerektiği idi ama bu sürekli aklıma gelmesine engel olmuyordu.

Hasta hissediyordum. Sert güneşin altında çadırımdan çıkıp aramızda geçenlerden sonra Max'i ilk kez gördüğümde midem kasılıyordu. Beni görünce durup bakmakla yetinmiş, dudaklarının sol tarafında tereddütlü bir gülümseme belirirken nasılsa ciddi görünmeyi başarmıştı. Göğsüm sıkışırken tek düşünebildiğim teninin tadıydı.

Ama bu sadece bir an içindi.

Sonra aklım tekrar Reshaye'ye ve kıskançlığına kaydı. Öfke-

sinin ve yokluğunun beni eşit derecede korkutmasından... her şey bir yana, öfkesini Max'e yansıtmaya şeklinden nefret ediyordum.

Bencil davranmıştım. Reshaye benim yüzümden ona zarar verirse... *benim* ellerimle ona zarar verirse...

Max'e dalgınca gülümsemeyi başardıktan sonra yolculuk için hazırlık yapmaya başladım. Sabah erkenden kampı toplamıştık. Benden çok korkmalarına rağmen, iyileştirdiğimiz insanları yönlendirmiştim. Sonuçta sadece Zeryth ve ben Threll dilinde konuşabiliyorduk, onun aksanı da hatırladığımdan çok daha kötüydü.

Max kısacık bir an için yalnız kaldığımı görünce beni henüz kaldırılmayan çadırlardan birinin ardına çekti. Eli kolumdaydı, başparmağıyla tenimi belli belirsiz okşuyordu. Kaşlarının arasındaki endişe çizgisiyle bana baktı. "Sorun ne?"

"Yok bir şey."

"Bana üstünlük taslama." Endişe çizgisi derinleşirken sormaya çekiniyordu. "Yoksa... dün geceyle ilgili kuşkuların mı..."

"Hayır," dedim hemen. "Hayır, asla."

Bir anlığına rahatlamış göründü. "Ne o zaman?"

Bir şey söylemedim. Aramızda olanları kirletme düşüncesi, beni daha çok hasta ediyordu. En kötüsü ise Reshaye'nin itirafıma tanık olması ihtimali bir şekilde...

"Tahmin etmeye başlayayım mı? Yatakta hep kötüydüm ama..."

Sesimi alçaltıp fısıldamadan önce parmaklarımı zihnimden bir, iki, üç kez geçirdim. "Reshaye biliyor."

Yüz hatları anında kasıldı. "Ne yaptı?"

"Hiç. O... hiç." Tekrar kontrol ettim. Karanlıktan başka bir şey yoktu. "Bir şey yapmasına izin vermeyeceğim." Buna inanmayı çok isterdim.

"Hiçbirimiz izin vermeyeceğiz," dedi.

Buna *inanmasını* çok isterdim.

Elini belime kaydırduğında sıcaklığına sığınmayı, önceki geceye geri dönmeyi ve bir daha gerçek dünyaya hiç karışmamayı istiyordum. Bunun yerine, bakışlarımı zar zor onunkilerle buluşturmayı başardım.

“Dinle, Tisaanah. Ciddiyim. Dün onu kontrol ettik. Tekrar kontrol edeceğiz. Onu *sen* kontrol edeceksin.”

Dün kontrol edemedim.

İçimdeki güvensizlikle sessizliğe gömülmüştüm.

Bana sarıldığında nefesi kulağımı yakıyordu. “Birlikte girdik, birlikte çıkacağız.”

Kendisini de ikna etmeye çalıştığını biliyordum. Çaresizliğini bir eminlik maskesiyle saklayamıyordu. Yüreğim sızladı. Elim omzuna doğru kaydığında gömleğinin altındaki yara izini hissedebiliyordum.

Benim açtığım yara. *Yapabileceklerimle* karşılaştırılınca küçük bir sıyrık.

Reshaye benim ellerimi... benim bedenimi kullanarak onun peşine düşse, Max bunun olmasına izin verir miydi?

“Dün gece söz verdin,” dedim boğulurcasına. “Sözünü tutman gerekiyor. Her ne olursa olsun, sözünü tutmanı istiyorum.” Bir şey söylemesine fırsat bırakmadan onu kendime çekip dudaklarından öptüm. Ardından kollarından sıyrılıp başka bir şey söylemeden hazırlıklara geri döndüm.

İŞKENCE GİBİ KUŞKULARLA geçen saatlerin ardından hazırlıklar tamamlanmak üzereyken Zeryth kampın diğer ucundan beni eliyle yanına çağırdı. Etrafta duyacak kimse kalmayınca

sanki havadan sudan bahsediyormuş gibi kölelerle birlikte Ara'ya döneceğini söyledi.

Kalbim sıkışırken niyetlendiğimden daha sert bir ses tonuyla, “Neden?” diye sordum.

“Birinin onlara eşlik etmesi gerekiyor ve ben Threll dilinde konuşabiliyorum.” Buz gibi bir sakinlikle ellerini ceplerine soktu. “Ayrıca halletmem gereken birlik işleri var.”

Neredeyse altı ay boyunca Threll’de resmen tatil yapmıştı ve *şimdi* acilen ofisine mi dönmesi gerekiyordu? Endişelerim, sabrımdan geriye kalan son parçaları da kemiriyordu. Sesime hâkim olmak için ciddi güç sarf etmem gerekiyordu. “Sana çok büyük saygı duyuluyor. Yeteneklerin ve itibarınla, bugün yanımızda olmanın çok faydasını görürdük.”

Göz kamaştıran gülümsemesi zorakiydi. “Bana ihtiyacın yok. En azından dün gördüklerimden sonra, yapılması gerekenden çok daha fazlasını yapabileceğinden eminim.”

Dün olanların mimarı Reshaye’ydi ve artık bana yardım etmeyebilirdi. Üstelik arkadaşlarımın yanında ortaya çıkarılamayacak kadar tehlikeliydi.

“Ama anlaşılmamız...”

“Anlaşmada *adım* hiç geçmiyor. Sadece sana destek sunuyor, üstelik yeterince desteğe sahipsin.”

İmalı bakışlarının biraz ilerideki Max’e kaydığı gözümünden kaçmamıştı. Gözlerimi kocaman açarken başımı eğdim. “Ama sen *önemlisin*.” Çaresizliğim nezaketimi baltalıyordu.

Zeryth’in içimden geçenleri okuyabildiğinden emindim. Buna rağmen bir şey belli etmeden sadece konuyu kapatırcasına omzuma hafifçe vurdu. “Burada yapman gereken neyse onu yap. Ben

de orada yapmam gerekenleri yapacağım. Kulelerde görüşürüz,” derken gözlerindeki aç kıvılcımlar karşısında neredeyse ürperecektim. “Eminim konakta çok eğleneceksin. Aslında, beklediğinden de çok eğlenebilirsin.”

Sessiz bir soruyla kaşlarımı kaldırdığımda ısıltı ısıltı gülümse-di. “Sana sormadan Ahzeen Mikov’a bugün uğrayacağını haber verdim. Önemli konuklar ağırlamaya çok meraklıdır, biliyorsun.”

Elbette öyleydi. Ahzeen unvandan başka bir şeye değer vermezdi ve birliklerin üst düzey üyelerini ağırlamak onun için bir şerefti. Özellikle de arada başkomutan varsa.

“Aslında...” diye devam etti Zeryth. “Şerefli konukların haberini alınca *o kadar* sevindi ki, hemen bu akşama bir davet hazırladı. Düşman lordlardan birine karşı kazanılan bir zafer kutlaması. Generalleri ağırlayacak, müthiş zenginliği ve gücüyle hava atacak.”

Buna hiç yabancı değildim. O tür davetlerde defalarca dans etmiş, gümüş karşılığında davetlilerle oynamıştım ama şu anda, söylediği tek cümlede takılıp kalmıştım.

Generalleri ağırlayacak.

Serel bir askerdi, Ahzeen’in savaşlarında savaşıyordu. Belki o da davetliler arasında olabilirdi.

“Bu senin görevin. Nasıl yöneteceğin sana kalmış,” diyen Zeryth omuz silkti. “Ama davete katılmak istersen...” Ceketinin cebinden iki tane katlanmış kâğıt parçası çıkardı. Birinde muhtemelen Mikov Konağı’na ulaşmak için hazırladığı *stratagram* vardı. Diğeriyse süslü Threll el yazısıyla yazılmış gösterişli bir daveti-yeydi. “Hatırladığım kadarıyla, gösterişli davetlerdeki heyecanlı olaylardan oldukça hoşlanıyordun.” Ardından sadece omuz silkip sırtarak arkasını döndü ve uzaklaştı.

Olduğum yerde kalakalmıştım, platin işlemeli kâğıda bakarken başparmağımla kabartılı zambak mührünü okşuyordum.

Bütün güçlü Threll lordları orada olacak, eski bir kölenin neye dönüştüğünü hep birlikte göreceklardı. Gecelerce beni mahveden Esmaris efsanesini kendi konağında yok etmek şairane olmaz mıydı? Bunu cazip bulmadığımı söylersem, yalan söylemiş olurum. Ama Zeryth asıl hedefimin davet olacağı imasıyla beni hafife alıyordu. Evet, davet güzel bir fırsat sunuyordu. Ancak sunduğu çok daha değerli bir şey vardı. Çok güzel bir hedef şaşırtma olabilirdi.

Fikir beynimde somutlaşmaya başladığında dudaklarım kıvrılmaya başladı.

Yapabilirdim.

Mikov Konağı'ndaki köleleri özgür bırakabilirdim ve bunun için Reshaye'ye hiç ihtiyacım olmayabilirdi. Bütün gün aklımdan çıkmayan huzursuz endişelerden daha derinlerde kurnaz bir çiçek filizleniyordu.

BÖLÜM ALTMİŞ ALTI

MAX

Nöbetçinin ellerine bakarken dudaklarıma yerleşmeye çalışan iğrentiyi saklamakta zorlanıyordum.

“Surat asma,” dedi Tisaanah. Kollarını göğsünde kavuşturup bir kaşını havaya kaldırdı. “Başka seçeneğimiz olmadığını biliyorsun.”

Pekâlâ. Demek iğrentimi saklayamamıştım. Gönülsüzce sırtımdaki mızrağı çıkarıp şehre son bir bakış fırlattım. Burada her şey sinirlerimi bozuyordu. Ne bulmayı beklediğimden emin değildim, sadece böyle bir şey olmadığı kesindi.

Mikov Konağı’na ilk geldiğimizde insanların Threll lordlarının malikânelerinden neden öylesi bir hayranlıkla bahsettiğini anlamıştım. Bu bir konak değil, adeta bir *şehirdi*. Ahzeen Mikov’un

sarayına kadar kat kat beyaz mermerle yükselerek ovoidan fildişi renklerinde ışıltılı bir dağ gibi yükselen bir şehir...

Evet, güzeldi ama çirkin bir güzellikti. Şık mimariye bakarken inşa edilirken kaç belin kırıldığını... yıkmak için kaç kıvılcım gerekeceğini merak ediyordum.

Stratagram'la şehre ulaştığımız anda Tisaanah'nın belli belirsiz değişen tavrı aklımdan çıkmıyordu. Kamptayken, planına karar verdiği zaman sabırsızlıkla parlayan gözlerini görünce rahatlamıştım. Sonuçta bu kadın planlara resmen *bayılıyor*du. Ama şehre adım atar atmaz, her ne kadar belli etmemeye çalışsa da neşesi bir parça solmuştu. Hâlâ bir kraliçe gibi yürüyordu ama aynı zamanda da korkuyordu. Bu şehrin ona yapabileceklerinden nefret ediyordum. Özellikle de hiçbirimizin aklından çıkmayan risklerle küçük planımıza yardım etmeyi kabul eden gölgelere sığınmış dostlarıyla yaptığımız buluşmada, Tisaanah'nın yüzleşeceği geçmişi hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

Telaşlı bir hareketliliğin olduğu, birkaç adım ilerideki binaların arasında kalmış ufacık boşluğa kondurulan Mikov Konağı'nın gölgeli bahçe kapılarında duruyorduk. Davet çoktan başlamıştı. Yanımızda iki nöbetçi vardı. Biri huzursuzca ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor, oldukça endişeli görünüyordu. Benden silahımı almaya çalışan diğeryse, kafesteki ilginç bir hayvanmış gibi hissettiren meraklı gözlerle bizi seyrediyordu.

“Davete bir cephaneyle giremeyiz,” dedi Nura. Belindeki hançerleri çıkarıyordu. Onun için söylemesi kolaydı. Muhtemelen sadece iç çamaşırında bile en az yedi hançer saklıyordu.

“Neden giremezmiştik?” diye homurdandım. Aslında nedenini çok iyi biliyordum, sadece zorluk çıkarıyordum. İç çekerek mız-

rağımı nöbetçinin bekleyen eline bıraktım ve silahımı duvarın dibine koymasını izledim.

Açık konuşmak gerekirse, Syrizenler bu konuda benden daha rahatsız olmuş görünüyordu. Son ana kadar mızraklarına adeta yapışmış haldeydiler, sonra ilk doğan bebeğini teslim eden bir annenin gönülsüzlüğüyle pes ettiler.

“Gerektiğinde geri alacağız,” dedi Tisaanah güvence verirken.

Gözüm ona kaydığında *bir kez daha* görüntüsü karşısında aflagladım. Gövdesini ve belini sımsıkı saran kırmızı ipekten yapılmış bir elbise giymişti. Elbisenin ışıltılı kolları bileklerini örtüyor, eteği ayaklarının etrafında rahat bir şekilde dalgalanıyordu. Sade ama ince olan kumaş vücudunun her kıvrımını sergilediği için *dikkat dağıtacak kadar* çarpıcıydı. Bu lanet olası elbiseyi sadece belindeki bir düğüm tutuyordu. İster istemez kemerini çektiğim gibi elbiseyi üzerinden düşüreceğimi hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Anlaşılan elbise buradaki hayatından kalan bir parçaydı. Bir hizmetçi arkadaşı, bahçe kapısına yakın bir zulaya başka malzemelerle birlikte bu elbiseyi de bırakmıştı. “Aslında gecelikti,” diye açıklamıştı Tisaanah. Giyinip etrafında dönerken biraz mahcup bir ifadeyle konuşmuştu. “Anlaşıyor mu?”

Evet, öyle olduğu anlaşıyor olsa da hiçbir itirazım yoktu. Ama daha sonra kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde elbisesinin kemeriyle oynadığını görünce geceliği ona kimin verdiğini ve neden giymek zorunda kaldığını anladım. Çok farklı bir neden yüzünden elbiseyi üstünden yırtıp atmak istiyordum.

Tisaanah Threll dilinde nöbetçilere teşekkür edip, anlayama-

dığım ama kulağa umut veriyormuş gibi gelen birkaç söz söyledi. Gergin olanın sürekli sokaktaki insan seline bakması beni huzursuz ediyordu.

Nöbetçiler gittikten sonra bize dönerek, “Hazırız,” dedi.

Köşede silahlarımızla birlikte kaybolan nöbetçilere bakıyordum. “Onlara güvenebileceğimizden emin misin?”

“Evet.” Bakışlarımı takip ederken dudaklarını küçük bir sırtış çekiştirdi. “Endişelenme. Metal parçaları en tehlikeli silahlarımız değil.”

Doğruydu. Tisaanah’nın beynine çöreklenmiş olan silah, beni az sonra karşılaşacağımız insanlardan çok daha fazla korkutuyordu.

Bir süre bekledikten sonra sokağa çıkarak konağın kapısına yaklaştık. Plan doğrultusunda davete geç kalmıştık, bu yüzden giriş boşalmaya başlamıştı. Sadece birkaç davetli dışarıda oyalanıyordu.

Bahçe kapıları altından yapılmış devasa bir ağız gibi açılırken Tisaanah’nın yanından ayrılmadım. Mermer kemerin gölgesinden geçtiğimiz anda kaskatı kesildiğini hissetmek için ona bakmam gerekmiyordu. Kısacık bir an için elini tutup sıktım.

Birlikte girecek, birlikte çıkacaktık. Söz vermiştim. Bu sırada da yapmaya geldiğimiz şeyi yapacaktık. Bu kadar basitti.

Ateşimin sıcaklığını tenimde hissetmek için parmaklarımı ovuşturdum.

Evet. Metal tek silahım değildi. Gerekirse o piçleri çıplak ellerimle paramparça ederdim. Ne kadar çok acı çekerlerse, o kadar iyiydi.

BÖLÜM ALTMIŞ YEDİ

TISAANAH

Mikov Konağı'nın duvarları etrafımı dişler gibi sararken, beni altı ay önceki kıza geri döndürmekle tehdit ediyordu. Beyaz sütunları, beyaz kıyafetleri, altın rengindeki zambak mühürleri görmenin beni Esmaris'in kırbacı gibi dövmesine ve uzun zaman önce iyileştiğini sandığım yaraların ruhumda yeniden açılmasına hiç hazır değildim. Ancak çok iyi tanıdığım kemerli girişten geçip bir zamanlar evim olan aşırılık ve sefahat yuvasına götürülürken bütün vücudum kasılıyordu. Davet her zamanki gibiydi, geçmiştekilerin bir tekrarıydı. Kendimi ister istemez etrafta Esmaris'e bakınırken buldum. Her an boyun eğmeye, efendimin ruh haline ve beklentilerine göre rol yapmaya hazırdım.

Diğer yandan... sanki anılarımı gerçeküstü bir aynada görüyordum. Daha önce bu davetlere katıldığımda bir köleydim.

Ancak şu anda davetliler çekingen ve saygı dolu bakışlarla bizi izliyor, hizmetçiler başlarını eğiyor, gözlerini kaçırıyor, uzağa kaçışıyordu. Hatta kâhya borazanlar eşliğinde yüksek sesle bizi anons etmişti. Hizmetçi değil, şeref konuğuydum.

“Ahzeen Mikov’un en şerefli ve saygın konukları olan Gece ve Şafak birliklerinin temsilcilerini takdim ederim!”

Dalgalanan beyaz kumaşlara sarınmış omuzların üzerinde yüzlerce göz bize döndü. Hiçbirine bakmıyordum. Hayır, tek gördüğüm şey, diğerlerinden biraz daha yüksekteki bir masada oturan tanıdık bir yüzdü.

Ahzeen Mikov.

Onu görmek bile korkularımı öfkeye dönüştürüyordu.

Bizi görünce gülümsedi. “Ah, evet! Temsilciler! İzninizle davetime geldiğiniz için çok onurlandığımızı ifade etmek isterim. Burada olmanız çok heyecan verici.”

Tanrılar aşkına... Babasına ne kadar benzediğini unutmuşum. Evet, daha genç ve daha zayıftı. Puslu mum ışığında altın kıvılcımlar saçan bir göz bandı takıyordu. Ama bana baktığında, Esmaris’in gözlerine bakıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Parana ihtiyacım yok.

Yirmi altı.

Şak!

Reshaye adrenalin dalgasıyla irkilip uyanmış gibi düşüncelerimin arasında kıpırdandı.

Ahzeen masadan kalkmış, şarap kadehini havaya kaldırıyor-du. Aslında herkes kırmızı şarap kadehini kaldırmıştı. Bembeyaz dalgalanan salon kan kırmızısı beneklerle kaplıydı.

“Tam zamanında geldiniz,” diyen Ahzeen bizi içeriye davet etti.

Gülümsedim. “Burada olmak bizim için şereftir, Lord Ahzeen.”

Beni tanıyarak şaşırmasını bekledim. Onun... o olmasa bile *birilerinin* beni tanıyacağından emindim ama yüz ifadesi hiç değişmedi. Bu anı boşuna beklemiştim. Ahzeen bize eski bir köleyi tanımanın şokuyla değil, çok önemli konuklara yakışır bir ilgiyle bakıyordu.

Salonun ortasına yakın bir masaya yerleştirildiğimizde her birimize şarap kadehleri sunuldu. Ellerim önce gerginlik, sonra giderek artan bir öfkeyle titremeye başlasa da kadehimi sımsıkı tutuyordum.

Ahzeen için... hatta salondakiler için bir hiçtim. Dünyada kölelere hiç dikkat edilmediğini çok iyi biliyordum ama aslında birer *hiç* olduğumuzu yeni kavırıyordum. Ahzeen’le *iki* kere karşılaşmışım. Bir keresinde beni duvara fırlatmıştı, leş gibi şarap kokuyordu, o kadar sarhoştı ki dans kostümümü bile çıkaramamıştı. Sonunda Esmaris daha fazla ileri gitmesine engel olarak onu üstümden çekmişti. O zaman beni koruduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse daha çok malını, tembel ve hiçbir şeyi hak etmeyen oğlundan koruduğunu anlıyordum. Ahzeen o gece gözü oyulmuş bir şekilde kapı dışarı edilmişti. Yaşadıklarım bütün canlılığıyla gözümün önündeydi, ıslak nefesini hâlâ yanağımda hissedebiliyordum.

Şimdiyse kim olabileceğim aklının ucundan bile geçmiyordu.

“Lütfen buyurun,” diyerek kadehiyle birlikte kaşlarını kaldırdı. Diğer konuklar da aynı şeyi yaparken kırmızı bir fısıltı bütün salonu dolaşıyordu.

Ben de kadeh kaldırdım. Göz ucuyla konuşulanları anlamayacaklarını bildiğim ekibimin de beni taklit ettiğini görebiliyordum. Max'in tiksintisini resmen hissedebiliyordum. Şimdilik içinde tutmaya çalıştığına sevinsem de bu tavırlarında beni rahatlatan bir şeyler vardı.

Gözlerim salonda dolaşırken birden kalbim tekledi. İkinci girişe yakın bir yerde, bembeyaz kıyafetler giymiş konukların arasında neredeyse kaybolan altın saçları ve bir çift buğulu mavi gözü görmüştüm.

Serel.

“Çok uzaklardaki Ara kulelerinden gelip bugün bizi şereflendiren saygın konuklarımıza,” diye söze başladı Ahzeen. “Dün Rivakoff ailesine karşı zafer kazanan şerefli generallerime.”

Serel.

Yaralı, yorgun, bıraktığım zamankinden daha zayıftı. Ama yaşıyordu. *Oradaydı.*

Onca insanın arasında, salonun diğer ucundan gelen duyguları benimkilere karıştı. Şok rahatlamaya, rahatlama tertemiz bir sevgiye dönüşüyordu.

Yaşıyordu.

Dudakları ve yüzü gülümsemeyle ağlama arasında seğirirken gözlerim yanıyordu. Ona daha uzun bakamazdım. Bütün gözler üzerimdeydi. Ona bakarken soğukkanlılığımı bir anlığına bile olsa kaybetmekten korkuyordum. Yine de küçücük bir bakış atmadan edemedim. Bu bakış kalabalığın üzerinden uçan bir fısıltıydı.

Geleceğimi söylemiştim.

Bakışlarıyla cevap verdi.

Geleceğini biliyordum.

Ahzeen'in askerleriyle omuz omuza duruyordu. Birçoğunu tanıyordum, üstelik onlar da lordlarının görmediği şeyi görmüştü.

"...miras bıraktığı intikam için bir araya geldiğimiz saygıdeğer babam Esmaris Mikov'a..."

Reshaye kıpırdandı. Güçlü duygularımı içine çekiyordu.

Rahatlama.

Sevgi.

Öfke.

Bu şey... onlar burada olmamın tek sebebiydi.

"...ve her şeyden çok..."

Gözlerimi tekrar Ahzeen'e çevirdim. Mumların titreşen ışığında bir an için babasını gördüm.

Bana tecavüz eden, kırbaçlayan, ölümün eşiğine getiren, arkadaşlarımı ölüme gönderen, düzinelerce köleye yapılan işkence ve tecavüze izin veren adamı gördüğümde gülümsedim.

Reshaye mırladı.

Ahzeen gülümsememe karşılık verip kadehini daha yukarı kaldırırken kendinden memnun görünüyordu. "Her şeyden çok *zafere*."

Kadehi başıma dikip elimin tersiyle dudaklarımdaki kırmızılığı sildim. Ayağa kalkıp salonun ortasına yürürken kadehi mermer zemine fırlattım. Dansçılar... yerimi alan yeni dansçılar şaşırarak kenara çekilirken rahatsız olmuş gibi birbirlerine bakışlar atıyorlardı.

"Ahzeen Mikov." Başımı havaya dikip en baş döndürücü gülümsememle karşımdaki adama baktım. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Çalgıcılar da susmuştu. Kalabalığın ilgisini fiziksel bir güç gibi çevremde hissedebiliyordum. Gücü ele geçirip kendime çektim.

Ahzeen'in kaşları çatılmış, dudaklarında gergin bir gülümseme belirmişti. Şaşkınlığı ekşiliği ve tatlılığıyla mide bulandırıyor-du. "Sanmıyorum, leydim."

Salon kararmaya başladı.

Gülümseyerek belimdeki kuşağa asıldığımda ipek elbisem su gibi ayaklarımın dibine kaydı. Altımda eski dans kostümlerimden biri vardı. Göğüslerimi kapatan incecik bir kumaş ve kalçalarımı kapatan kısacık bir etek...

Masaya yaklaşp ellerimi yasladım ve Ahzeen'in gözlerine baktım. O kadar yakındım ki tatlı parfümünün ve atkuyruğu yapıp bir omzundan sarkıttığı siyah saçlarına sürdüğü yağların kokusunu alabiliyordum. "Peki şimdi? Hatırladın mı?"

Kafa karışıklığı daha da derinleşti. "Ben..."

1, 2, 3...

Ceylan gibi sekerek gerilerken salondaki ışığı emiyor, her yeri pusa boğuyordum. Avuçlarımı açtığımda kıvılcımların gürültüsünden gümüş kelebekler dans ederek yükseliyordu.

4, 5, 6...

"Peki ya şimdi?" diye mırladım.

Bana bakın, diye emrediyordum. Aynı salonda daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi. *Hayatında göreceğiniz en son şeymişim gibi bana bakın.*

Eskiden olduğu gibi yine bana itaat ettiler.

BÖLÜM ALTMIŞ SEKİZ

MAX

Herkes ona bakıyor, insanlar başka hiçbir şey görmüyordu. Ben bile gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyordum.

Tisaanah'yı daha önce hiç böyle görmemiştim. Davetlilerin ilgisini üstüne çekip bırakmayı reddetme şekli inanılmazdı. Bem-beyaz bir dünyada alacalı bir fırça darbesi gibi taş zeminde çıplak ayaklarıyla dans ediyordu.

“Şimdi,” diye fısıldadım. Nura başını sallayınca çaktırmadan salonun duvarlarına geriledik. Kolaydı. Kimse bize bakmıyordu. Kendilerini *ona* fazlasıyla kaptırmışlardı.

Kapıya sırtımı yasladığımda bir gözüm Tisaanah'da, diğer gözüm de sessizce gerileyerek kapıdan çıkan Eslyn ve Ariadnea'daydı. Hizmetçi girişinin açıldığı arka koridorda köleler karşı duvara dizilmişti. Plana uyan Syrizenler köleleri teker teker kap-

tıkları gibi gözden kayboldular. Mikov'un şehrinde *stratagram*'la seyahati engelleyen önlemler alınmıştı, sonuçta çok basit bir güvenlik önlemiydi. Ama Syrizenler, bundan çok daha derindeki sihir katmanlarında dolaştıkları için Eslyn ve Ariadnea bu korumaları dünya üzerinde aşabilecek sayılı insanlardandı. Şimdi de köleleri sessizce alıp şehir kapısının dışındaki toplanma yerine bırakıyorlardı. Bütün bunlar olurken Threll'deki en güçlü insanlar birkaç adım ilerideki Tisaanah'nın dansıyla büyülenmişlerdi. Mükemmel bir oyalama taktiği idi.

Buna rağmen midemde hissettiğim huzursuzluk biraz başımı döndürüyordu ama doğrusu bu kadarını bile yapabileceğimizi düşünmüyordum.

Salon giderek kararırken davetliler hayret nidaları atıyor, Tisaanah ise lordun masasına çıkarak şeffaf kelebeklerini dalgalar halinde havaya uçuruyordu.

Her an öldürülebileceği endişesiyle bu kadar gergin olmasam abartılı hareketlerine kahkahalarla gülebilirdim. Oysa bu bir sürpriz sayılmazdı. Tisaanah hiçbir işi yarım yapmazdı. Salondakileri oyalamak için en büyük oyalama taktiklerini elbette bulacaktı.

Hizmetkâr koridorundaki köleler teker teker kayboldu.

Yüceler aşkına, diye düşünüyordum. *Sanırım bu iş gerçekten olacak.*

Salonun karşı tarafında silahlarımızı alan nöbetçi çocukla göz göze gelince işaret vermeye hazırlandım.

An meselesiydi.

BÖLÜM ALTMİŞ DOKUZ

TISAANAH

Sarhoştum. Evet, başıma diktiğim şarabın da etkisi vardı ama aynı zamanda kalabalığın ilgisi beni sarhoş ediyordu. Şakaklarımda vızıldayarak zonklayan baş ağrısına rağmen Ahzeen'in masasından inip, dönerek salonun ortasına ilerlerken yapmacık gülücükler atmam gerekmiyordu.

“Peki bunlar?” diyerek sırtımdaki yara izlerini işaret ettim. “Nasıl olduğunu biliyor musun?”

Hizmetçi kapısına bakmaya ya da arkasında olanları düşünmeye cesaret edemiyordum ama Max’le bir kez göz göze geldiğimizde bana bakışından daha da sarhoş olmuşum.

Reshaye’nin aldığı zevk ekşimeye başlamıştı, kafamın arkasında bir kedi gibi tıslayıp duruyordu.

Sorun değildi. Onun yardımı olmadan da gayet iyi gidiyordum.

Beynimde şimşekler çakmasına neden olan baş ağrısına aldır-
madan Ahzeen'e gülümsedim. "Baban yapmıştı. Onu öldürdü-
ğüm gece yaptı."

Ahzeen'in tek gözü kocaman açıldı.

Kalabalıkta dehşetli fısıltılar dalgalandı.

Sözlerimin ağırlığını hafife alırcasına dans etmeye devam edi-
yordum.

Ahzeen ayağa fırladığında beni tanımış olmasının yarattığı
öfke dalgası üzerime çöktü. Ne var ki hiddetine rağmen bekle-
diğim kadar güçlü bir dalga değildi. "Esmaris Mikov'u bir *köle*
fahişesi öldürmüş olamaz," diye hırıyordu.

"Ama bir köle fahişesi öldürdü."

Salonda lordlar ve leydiler öfkeyle fısıldaşıyordu. Ancak on-
ların tepkisini de hissedemiyor, sadece şaşkınlıklarını ve yargıla-
malarını görebiliyordum.

Hatırlayabilse bile, Ahzeen Mikov'un beni hatırlamak isteme-
diğini biliyordum. Vos, en azından benden şüphelenmesine yete-
cek kadar bilgiye sahip olduğunu söylemişti. Bu bilgiler doğrul-
tusunda yüzü ve ismi olmayan bir köleyi cezalandırmak işine gel-
mezdi. Hayır, onun güce ve saygıya ihtiyacı vardı. Saygı, Threll
lordlarının dünyasında şeref ve üstünlükle elde edilirdi.

"Yalancı," diye tısladı.

"Hangimiz yalancı?" diye masanın önünde durup tatlı tatlı göz
kırptım. "Babanın ölümünü bahane ederek kaç kişiye savaş açtın?
Onun intikamını alma bahanesiyle kaç lordu öldürdün?"

O sırada Ahzeen'in yüzündeki leziz hiddete o kadar odaklan-
mış olmasam salonun tekrar aydınlanmaya başladığını, şakakla-
rımda zonklayan baş ağrısının altında Reshaye'nin tamamen sus-

kunlaştığını, davetlilerin dalgalanan duygularını ne duyduğumu ne de hissettiğimi fark edebilirdim.

Bunun yerine Ahzeen'in dudaklarının pis bir sırtışıla kıvrılmasını seyrettim.

“Parçalı orospu,” diye aşağılarken tükürükleri yüzüme yağıyordu. “Birliklerin beni tehdit olarak gördüğünü biliyordum ama Threll'in en güçlü ailesini devirmek için bir orospu gönderecek kadar alçaldıkları aklıma gelmezdi.”

Sırtışı buz gibi korkunç bir gülümsemeye dönüşürken elini kaldırdığını gördüm. Tekrar indirmesine fırsat bırakmadan bir hava duvarıyla onu itmeye çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

Suratıma inen tokadı öylesine şiddetliydi ki yere yuvarlandım. Acımı düşünmüyordum. Kadehimin kırık camları üzerinde görüşüm bulanırken korkunç bir şeyin farkına varıyordum. Algılarımin yarısı kesilip atılmış gibi dünya solmuştu.

Sihrim yoktu.

BÖLÜM YETMİŞ

TISAANAH

“**B**ir grup birlik hünercisinin buraya geldiğini duyunca... Eh, birliklerin yardım göndermek konusundaki isteksizliğini de göz önüne alarak elbette biraz önlem almam gerekiyordu.”

Yerden doğrulurken uzun ve kararlı bir nefes verdim. Ahzeen etrafımda volta atıyordu. Sesi fazlasıyla yüksek, fazlasıyla özgüvenliydi. Gösteri sırası ondaydı.

“Ama *bu...* bu kadarını beklememiştım. Müttefiklerimi aleyhime döndürmek için baştan çıkarıcı bir casus göndermek! Çalınan malımı geri göndermek! *Ayağa kalk.*” Beni yerden kaldırıırken tırnakları etime batıyordu. Başım öylesine dönüyordu ki ayakta durmakta zorlanıyordum ama yine de büyük bir irade gücüyle sırtımı dikleştirdim.

Hayatımda ikinci kez, planlarımın gözümün önünde mahvolduğunu görüyordum. Şimdi ne yapacaktım?

Gözüm, göstermemeye çalıştıkları bir dehşetle salonun kenarında duran kölelere kaydı. Serel'in yüz ifadesi mideme saplanan bir bıçak gibiydi. Gözlerine bakamıyordum. Bunun yerine sadece Ahzeen'e... nefret dolu o simsiyah göze baktım.

Neşeden uzak gülümsemesi çirkindi. "Seni hatırladım. Sen ve harika dansın... Niye bizim için dans etmiyorsun, fahişe?"

Fahişe. Ondan nefret ediyordum. Bu kelimededen... kelimenin beni bir sığata dönüştürmesinden nefret ediyordum. "Benim adım, Tisaanah."

"Sana istediğim isimle seslenirim."

Salonun diğer ucundaki karmaşa dikkatimi çekmişti, ortalığın karıştığını görünce kalbim sıkıştı. Nöbetçiler ekibimdekileri yakalamaya çalışıyordu. Etrafta kan vardı.

Hayır. Bunun olmasına izin vermeyecektim. Böyle bitemezdi.
Düşün, Tisaanah...

Yeni bir tokatla bir kez daha taşa yığıldım.

Ardından mideme bir tekme inince olduğum yerde kıvrıldım. Zihnimin derinliklerinde bir şeyler kıpırdanıyordu.

"Kalk."

Bedenim itiraz etse de kalktım. Acı çektiğimi onlara göstermedim.

Kalktığım anda tekrar vurdu.

Bu sefer kafatasımın içinde şimşekler tomurcuklanmıştı ama hiçbir şey olmamış gibi doğrulup boş gözlerimi Ahzeen'e diktim.

Kalabalıkta huzursuz fısıltılar dolaşıyordu.

Ne kadar nahoş, diye mırıldanıyorlardı. *Büyük kabalık.*

Başım dönerken gülmek için kendimi zor tutuyordum.

İkiyüzlüler.

Ahzeen hiçbir zaman kendine hâkim olamamıştı. En büyük hatası buydu. Beni herkesin içinde dövüyordu. Davetliler böyle şeyler için fazlasıyla medeniydi. Hepsi kölelerini evlerinde döver, kapalı kapılar ardında tecavüz ederdi.

“Dans et,” diye emretti Ahzeen.

“Hayır.”

Beynimin gerilerinde yine bir kıpırdanma oldu ama ne olduğunu anlamama fırsat bırakmadan kayboldu.

Kolumu tutup tırnaklarını etime saplarken gözünü benimkilere dikmişti. “Birliklerin seni koruyabileceğini mi sanıyorsun? Seni köle yapmayacaklarına mı inanıyorsun? Sence benden daha mı güçlüler? Güçlü olmadıkları ortada.” Başıyla kapıyı işaret etti. “Birlik komutanları da dahil, tüm arkadaşlarını kolayca esir aldım.”

İşte yine yapıyordu. Gösterisi devam ediyordu. Hepimiz etkilemek için çaresizce can attığı üstünlük oyununun birer piyonuyduk. Dudağımı ısırduğimde dilim kana bulandı.

Sadece ona bakıyor, ondan *nefret* ediyordum.

Hepsinden nefret ediyordum.

“Babanın yerini doldurmak için canını dişine takmışsın,” dedim tükürürcesine. “Ama buradaki herkes, onun yerini asla dolduramayacağını biliyor.”

Daha kelimeler ağzımdan henüz çıkmışken yeni bir tokat yedim. Tam da istediğim gibi, sonunda onun damarına basmıştım.

“Kim olduğunu unutuyorsun,” diye hırladı. “Ama ben sana şimdi ne olduğunu hatırlatacağım.”

Ne olduğunu unutuyorsun, demişti Esmaris.

Dudaklarıma bulaşan kanla sakince gülümsedim. “Eğer öldürmek istiyorsan beni öldür.”

Ahzeen'in tek gözü, benimkiyle yarışan bir öfkeyle parlıyordu. Kolumu sımsıkı kavrayarak, "Peki," dedi. "Babamın başlattığı işi bitireceğim."

Bize yol açan kalabalığın ardından salonun girişine, oradan da çok iyi tanıdığım beyaz bir koridora sürükledi.

BÖLÜM YETMİŞ BİR

MAX

Çok geç fark ettim. Daha önce de Chryxalis verilmişti. Baş ağrısı, parmak uçlarımdaki karıncalanma ve uyuşukluk hissi... Doz güçlüydü, muhtemelen kadeh camının dışına sürülmüştü ama o anda detayların hiçbir önemi yoktu.

Parmak şıklattığımda sadece minicik bir kıvılcım çıktı.

Olamaz.

Dönüp baktığımda Eslyn'in durdurmama fırsat kalmadan titreyerek kaybolduğunu gördüm. Ariadnea da benimle aynı dehşete kapılırken ona tutunmayı saniyeyle kaçırmıştı. Götürdüğü çocukla birlikte buluşma yerinde ortaya çıkana kadar sihrini sürdüremezse Eslyn boyutlar arasında hapsolabilirdi.

Ahzeen'in tokat attığı Tisaanah'nın yere düştüğünü görünce gözümü kan bürüdü.

“Silahım!” Elimi davetten önce tanıştığım nöbetçi gence uzattım. “*Hemen!*”

Söylediklerimi anlaması mümkün değildi ama ses tonumdan anlamış olmalıydı. Delikanlının salonun bir köşesine koştuğunu gördüğüm anda havaya kalkan kılıcın *fısıltısını* duydum.

Tam zamanında kaçtım.

Ama yarım düzine asker üzerimize böcekler gibi çullanıyordu. Birinden kaçtığımda dönüp diğerine çarpıyordum. Chryxalis etkisi giderek derinleşiyor, sadece alevlerimi değil düşünme yetimi de elimden alıyor, reflekslerimi zayıflatıyordu.

Sammerin’in başına inen bileği yakalayıp bir çatırtı duyana kadar büktüm ve gevşek parmakların arasından kılıcı aldım. O anda, yıllar önce çok az uykuyla sihir kullanmama izin vermeden beni antrenmanlarla zorladığı her sefil gece için ağabeyimi hiç olmadığı kadar sevgiyle anıyordum. Ama onlar bile sadece bir yere kadar dayanmamı sağlayabilirdi.

Üstüme atılanların sayısı artarken mızrağımı savuruyor, saplıyor, darbeleri savuşturuyordum. Yüzüm kan içinde kalmıştı ama yetmezdi. Gelenler asla son bulmuyordu.

Saldırganların arasından kaşla göz arasında Tisaanah’nın kendini zorlayarak yerden kalktığını gördüm. Ahzeen onun tepesine dikilmişti.

Bize yardım eden köle çocuk dizlerinin üzerine çöktüğünde acınası bir çığlık her yeri sardı. Silahlarımızın güvenliğine ulaşmadan boğazı kesilmişti.

Bir anda kafamın arkasına sert bir darbe indi ama beni geriye çekmeye çalışan ellerle, yumruk sallayanlarla, silahlarla savaşımaya devam ettim. Tisaanah’nın bir tokat daha yediğini gördü-

ğüm anda önüm askerler yüzünden kapandı. Sammerin yanımda boğuk bir inilti çıkarınca bütün dikkatimi ona yönelterek döndüm. Ahzeen'in askerlerinden biri elinde kanlı bir bıçak tutuyordu. Sammerin karnını tutarak iki büklüm olmuştu.

Boşluğumdan faydalanan biri sol dizime vurdu. Dengemi kaybettiğim anda birileri kollarımı kavradı. Başıma tekrar vurulduğunda kan tadını aldım. Gözlerim bulanırken son gördüğüm şey, Tisaanah'nın salondan sürüklenerek çıkarıldığıydı.

Son düşüncem, bunu yapanları teker teker öldüreceğimdi.

BÖLÜM YETMİŞ İKİ

TISAANAH

Esmaris'in çalışma odası, beni neredeyse öldüreceği gün olduğu gibi bırakılmıştı. Ahzeen kapıyı ardına kadar savurup beni içeri çektiğinde, bir an için pencerenin önünde dimdik sırtıyla ellerini arkasında bağlayan Esmaris'i gördüğüme yemin edebilirdim.

"Hiçbir ortak yanımız olmadığını söylemek isterdim ama anlaşılan ikimiz de gösteriye bayılıyoruz," diyerek beni çalışma masasına savurdu.

Avuçlarımı masaya yapıştırarak düşmekten kurtuldum. Tanrılar aşkına... başım çok dönüyordu. Duracağını sanmıştım ama sanki bilincim sürekli aşağı çekiliyordu. Bütün gücüme mal olsa da ona doğru dönüp sırtımı dikleştirdim. En azından yalnızdık. Bir Mikov'u bu odada öldürmüştüm. İkincisini de öldürebilirdim.

“Ne istiyorsun?” diye sordum. Zaman... Sadece zamana ihtiyacım vardı. “İstersen birlikler mali destek verebilir.”

“Paranıza ihtiyacım yok.”

Parana ihtiyacım yok.

Şak!

İşte yine zihnimin gerilerinde belli belirsiz bir titreme olmuştu. Bu seferki ne olduğunu anlayabileceğim kadar belirgindi. Kalbim tekledi.

Reshaye, diye fısıldasam da karşılık gelmedi. Ama hâlâ oralar da bir yerlerdeyse... onu yüzeye çıkarabilirdim. Onu saklandığı yerden çıkmaya zorlayabilirdim.

“Nüfuz,” dedim. “Birliklerden yardım istediğini söylemiştin. Bizi bırakırsan, sana destek verirler.”

“*Bırakmak mı?* Başkomutanın yardımcısı elimde. Zaten nüfuza sahibim. Hem köleler benimle pazarlık edemez.” Çenemi sertçe tutarken yüzümü süzüyordu. “Seni *hatırladım*. Babamın gözdesiydin. O zaman bile nedenini anlayamazdım. Alacalı bir ineğe benziyorsun. Yine de... seni benden korudu.” Yüzümü bıraktığında omzumdan tutarak beni çevirdi. Parmakları yara izlerimin üzerinde dolaşırken sırtım buz kesiyordu. “Ama bu çirkin yara izleriyle seni beş para etmez hale getirdi.”

Kafamda bir plan belirdi. “Ama sonuçta beni öldüremedi.”

Ahzeen bu yemi yutacak kadar basit bir adamdı. Bana tekrar vurduğunda yüzüm masaya çarptı. Doğrulurken babası gibi ellerimde can vermesinin nasıl bir his olacağını hayal ediyordum. Gözlerimi masaya diktim ve beyaz masaya bakarken kendimi tüketene kadar korkularıyla öfkeme teslim oldum. Bir kez daha fısıldadım.

Reshaye.

Öfkem ve acımdan etkilenmiş gibi kıpırdadığını hissettim.

“Şairane olmak sana özgü değil,” diyordu Ahzeen tükürürcesine. Bir an için pencereden, Mikov’un harika şehrinde ay ışığıyla ve gölgelerle yıkanan mermer teraslara baktım. Ahzeen arkamdan uzaklaşarak çok iyi bildiğim bir dolabı açtı.

Acaba eski kıyafetlerim hâlâ asılı duruyor muydu?

Adımlarının geri döndüğünü duyduğumda meydan okudum.

Hadi yap.

Kırbaç havayı ölümcül bir ıslıkla yardığında sırtıma korkunç bir acı yayıldı.

Şak!

Kendimi gözlerimi açmaya zorladım. Kendimi görüş alanımı beyaza boyayan parlak masaya bakmaya zorladım. *Günlerce, günlerce beyazdan başka bir şey yoktu*, diye sızlanmıştı Reshaye. Onu korkutan her şeyi kullanacaktım.

Şak!

Beyaz ve acı.

Esmaris’i, buz gibi nefretini, göğsümü sıkıştıran ihanetini düşündüm. İşkence gibi düşünceleri beynime yaydım.

Reshaye!

Dur.

Acısı benimkine karışıyordu. Uzaktı. Belli belirsizdi.

Kanımdaki sihir muhtemelen bir işe yaramayacaktı ama Reshaye sihrin kendisiydi. Belki çok daha derinlerden bir güç çekebilirdi.

Ahzeen Mikov’un beni ya da sevdiklerimi yok etmesine izin vermeyecektim. *Veremezdim*. Çağırarak zorunda olduğum canavardan korkacak zamanım yoktu.

Şak!

Sırtıma bir sıcaklık yayıldı.

Dur!

Eğer durmasını istiyorsan, ONU DURDUR.

Damarlarım yanarken Ahzeen'in mide bulandıran metalik öfkesinin tadını almaya başladığımda dudaklarıma çılgın bir gülümseme yerleşiyordu.

Şak!

Reshaye'nin zihnimin ön saflarına kükreyerek atıldığını, bütün sinir uçlarımı ciğerlerimdeki havayı boşaltan bir güçle ateşe verdiğini hissettim.

Dünya tekrar netleşmişti. Görebilmeye başladığım anda, Ahzeen'in somutlaşan aurasını jilet keskinliğindeki pençelerimle kavradığım için kolunun donup kaldığını fark ettim. Yüzündeki öfke önce kafa karışıklığına, sonra korkuya dönüştü.

Hayatımı elinde tutan bir adamla bu odayı son ziyaretimde yaptıklarımın dehşete düşmüştüm. Bu sefer dehşet yoktu.

Sihir gücümün parmaklarıyla zihnini ele geçirip sıktağımda dizlerinin üstüne çöktü.

İçimde bir dalga yükseliyordu. Eğilip tek elimle çenesini tutarken kanım kulaklarımda uğulduyordu. Dokunduğum yerde eti çürüyor, örümcek ağından farksız çürükler yanağını sarıyordu. Yüzünü kendime çektiğimde şarabın tatlılaştırdığı nefesine karışan mide bulandırıcı kokuşmuşluk genzimi dolduruyordu.

“Esmaris’e selam söyle,” diye fısıldayıp sihrimin parmaklarını geri çektim. Elimle parçaladığım çenesi çürümeye devam ediyordu.

Dalga göğsüme bütün şiddetiyle çarptığında Reshaye'nin korkunç çığlığında boğuldum.

BÖLÜM YETMİŞ ÜÇ

MAX

Bir *güm* sesiyle duvara çarptığımda kendime geldim. Her şeyi yavaş yavaş hatırlamaya başlıyordum. Davet, Ahzeen Mikov, Ch-ryxalis... En çok da Tisaanah'nın yere düşüşü.

Sendeleyerek doğrulup ayağa kalkmaya çalışırken ellerimin arkadan bağlı olduğunu fark ederek tökezledim. Küçük ama pahalı eşyalarla döşenmiş bir odadaydım. Bir tür kütüphane ya da oturma odası olabilirdi. Etrafta asker yoktu.

“Hemen kendine gelmen gerekiyor,” diyen Nura'nın sesi alçak ve sakindi.

Gözlerimi telaşla açtığımda karşı duvarda durduğunu gördüm. Hemen arkasındaki Sammerin'i görünce kalbim tekledi. Tepkimi tahmin etmiş gibi belli belirsiz gülümsüyordu ama duvarın dibine çökmüştü ve ceketini kana bulanmış haldeydi.

Yan tarafındaki Ariadnea ondan daha iyi görünmüyordu. Eğitilmiş bir asker gibi dimdik durmasına rağmen, bir taraftan duvara, bir taraftan da yanındaki masaya tutunması eski özgüveninin yerle bir olduğunu kanıtlıyordu. Sonuçta sihir olmadan Syrizenler göremezdi.

Yüceler aşkına! Başımız beladaydı. Gözümün önüne gelen tek şey, Tisaanah'nın yere düşmesiydi.

“Nere...”

“Sanırım bizi zindanlara *götürdükleri* sırada bir şey oldu. Salon tarafı çok hareketli.”

Kanım dondu.

“Bizi buraya tıkıp ne olduğunu anlamak için koştular ama yakında dönerler.”

Tisaanah. Tisaanah'nın başına bir şey gelmiş olmalıydı.

Öfkeli dehşetim yutkunmamı zorlaştırıyordu.

Bir adım gerile. Beynim yıllardır bir dua gibi tekrarladığı şeyleri ezberden tekrarlıyordu. Değerlendir. Karar ver. Harekete geç. Başka bir şey düşünme.

Gözüm tekrar Nura'nın arkasına sakladığı bileğine kaydı. Harekete geçeceksek bunu ikimiz yapacaktık. Sammerin ve Ariadnea bir şey yapabilecek gibi görünmüyordu.

“Albreit'ı hatırlıyor musun?” dedim.

Nura'nın gözlerinde bir gülümseme belirdi. “Aklımı okuyorsun.”

O sırada kapı açılınca Ahzeen'in iki askeri içeri daldı. Ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi hantalca sendeliyorlardı. Gördükleri bir şey ödlerini koparmıştı.

Anlamaya çalışarak zaman kaybetmek yerine iriyanı olanı bir

hamlede duvara yasladım. Nura koluna sakladığı bıçağı çıkarmıştı. Ona doğru fırlattığımda adam bağırsaklarını deşen bıçak karşında acıyla çığlık attı.

Diğeri üzerime uçuyordu. Gözümün ucuyla Nura'nın ayağını adamın vücuduna gömerek ilk askerden bıçağını aldığını gördüm. Neredeyse savrulan kılıçtan kaçamayacaktım ama ikinci askerin deli gibi hızı dengesini kaybetmesine neden olduğu için sehpaye takıldı. Çok hantallardı. Ayağa kalkmasına fırsat bırakmadan üzerine sıçrayarak bir ayağım göğsündeyken diğerini boğazına yasladım, adamın dudaklarının arasından ıslıklı bir inilti çıktı.

“Nura... ellerim.”

Bileklerim sızlarken suratımı ekşittim. Bağlarımı keserken etimi *yüzmesi* gerekmiyordu sonuçta. Tam o anda solumdan duyduğum bir gürültüyle dikkatim dağıldı. Ariadnea ve Sammerin yaralı askeri bir köşeye itiyordu.

Ellerimi hâlâ ayıramıyordum ve asker ayağa kalkmak için çırpınıyordu. Nura güç almak için sırtını duvara yaslamıştı. Tekrar çekiştirdiğinde bağlarımdan sonunda kurtuldum. Ardından Nura'ya koşup bileklerinin arasındaki bıçağı kaptım. Avuçlarımı yakan acıya aldırmamaya çalışıyordum.

Asker ayağa kalkıp kolunu kaldırırken sendeledi.

Solumdaki diğer asker onu kenara itince Ariadnea boğuk bir şekilde inledi.

Dört saniye. En fazla dört saniyem vardı.

Bütün gücümle hançeri Nura'nın bileklerindeki iplerden geçirdim. Bu kadarı yeterli olmalıydı çünkü sadece Sammerin'i köşeye sıkıştıran adamı arkadan çekip hançeri boğazından geçirecek kadar zamanım kalmıştı. Adamın kan fişkırان yarasından kafamı

çevirdiğimde Nura'nın da ikinci askeri yeninden çıkardığı ikinci bir bıçakla yere yığdığını gördüm.

“Albreit'tan daha kolaydı,” dedi nefes nefese.

Ariadnea'yla Sammerin'in iplerini keserken onu duymuyordum bile. Sammerin ayakta kalmakta zorlanıyordu, ceketinden damlayan kanlar yerde küçük bir gölcük oluşturmuştu. Yüceler aşkına... kavgaya hiç karışmamalıydı...

“Sam...”

“Dinleyin,” diyen Ariadnea. Bir parmağını kaldırıp başını havaya dikti.

Sustuk.

Saniyesinde uzaktan gelen çığlıklar kulaklarımıza kadar geldi. Uzaktı ama çığlık oldukları kesindi.

Kalbim kurşun gibi ağırlaşırken midem kasıldı. Kapıya atılıp ardına kadar açtım ve koridora adım attığımda küfrettim.

Çünkü lanet olası bina *yanıyordu*.

Daha önce gördüğüm yangınlara hiç benzemiyordu. Davet salonuna açılan koridorun sonunda *mavi* alevler yavaşça ilerliyor, her yeri yalıyor, ışığı yansıtan sarsıntılı bir ayna gibi görünüp kayboluyordu.

Ahzeen'in o iğrenç davetin ortasında Tisaanah'yı öldüresiye dövdüğü sahnelerin yerine gözümün önüne çok daha korkunç bir sahne geliyordu. Uzaktan gelen çığlıklar, yıllarca içimi kavuran Sarlazai'nin yankılarıydı.

Nura'nın yanıma geldiğini bile duymamıştım. “Chryxalis'e rağmen? Bu... inanılmaz,” diyordu nefes nefese.

İnanılmaz? *İnanılmaz mı?* Bu düpedüz *dehşet vericiydi*.

Reshaye'nin buz gibi zalim pençelerindeyken Tisaanah'nın

yüzüne yerleşen ifadeyi hatırlayınca korku damarlarıma yayılıyordu. Çadırda geçirdiğimiz gece ay ışığında ona söz vermemi isterken yüzündeki ifade ne kadar farklıydı.

“Nedir?” diye sordu Ariadnea gergin bir şekilde. Gözsüz yüzünü bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. “Ne görüyorsunuz?”

“Ateş değil,” diye inledi Sammerin. Kapıya dayanmış, karnını tutuyordu. Arkadaşıma bakarken sessiz korkumuzu gözlerimizle paylaştık. Ne var ki bir anda bacakları güç kaybetmeye başladı. Bir kolunu yakaladığımda Ariadnea da diğer koluna girdi.

Çok fazla kan kaybediyordu.

Tisaanah kontrolü kaybetmişti.

İkisini de kaybedebilirdim.

Ortalık cehenneme dönmüştü ve zavallı hayatımda hiç ama hiç bu kadar korkmamıştım. Bir an için dehşeti nefesimin yettiği kadar içime çektim. Ardından vahşi bir kararlılıkla nefesimi serbest bıraktım. “Çıkışı bulun. Gelmek isteyen herkesi yanınıza alıp buradan çıkın.”

Nura’nın kaşları çatıldı. “Sen?”

“Size yetişirim.”

Gözleri alevlerle aramda mekik dokuyordu. “Aptallık etme,” diye çıkıştı sonunda. “Bir daha kendini öldürmeye çalışırsan, sana engel olmayacağımı söylemiştim.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Keşke o kadar basit olsaydı.

Ölmek kolay, diye fısıldamıştı Tisaanah. Ama *yaşamak çok değerli.*

“O zaman kendimi öldürmeye çalışmam,” diyerek alevlere döndüm.

Sammerin parmaklarını koluma bastırıyordu. Konuşmadı. Za-

ten konuşması gerekmiyordu. Ciddi bakışından ne yapacağımı ve neden yapacağımı, istese bile beni durduramayacağını bildiğini anlıyordum.

Sesime hâkim olmak büyük çaba gerektiriyordu. “Roman-tik piç, bu anı *yaşamak* istiyorsun ama zamanımız yok. Her şey bittikten, günbatımından sonra belki konuşuruz.” Gülümsese de gözleri çok az kırışmıştı. Halsizce elini kolumdan çekip yine aynı şekilde hareket çekince biraz olsun rahatlayarak güldüm. “İşte benim adamım. Şimdi kanamadan geberip gitmeden önce buradan gidin.”

Başka kimsenin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan dönüp koridorda koşmaya başladım. Bu tuhaf mavi alevlere bakmak, yüzlerine bakmaktan daha kolaydı. Koridorun sonu çoktan yangına teslim olmuştu, titreşen mavi alevler duvarlara tırmanıyordu.

Tisaanah’ya doğru koşuyordum.

Başaramazsam, senin de başarısız olmana izin vermiyorum.

Tek düşünebildiğim onu sevdiğimdi.

Bunu ona söylememiştim ama sinir bozucu mavi ışık yaklaştıkça onu sevdiğimden çok daha emin oluyordum. Onu gücü için, iflah olmaz harika inadı için, başkalarının göremediğini görebildiği için seviyordum. Onu yolundan asla vazgeçmediği için seviyordum.

Savaşımı kaybetsem bile kendi savaşımı sürdüreceğine söz ver.

Hikâyemizin sonuna kadar sadece onun yanında olmuştum, benimle aynı hikâyeyi yaşamasını istemiyordum. Reshaye’nin korkunç eylemlerinin acı sonu ve kanlı ellerden çok daha iyi bir hayatı hak ediyordu. O *destanlara* layıktı.

Onu o kadar çok seviyordum ki, yapacağım en zor şey olsa...

varlığını kendime bile itiraf etmediğim yanıımı kabullenme anlamına gelse bile ona verdiğim sözü tutacaktım.

Mavi alevler her yanıımı sardı. Serin sayılırlardı ama tenimi şimşek çarpmış gibi tuhaf bir şekilde iğneliyorlardı.

Bir daha asla yapmamaya yemin ettiğim bir şeyi yapmak için dayanamayana kadar bekledim.

Reshaye daha derinlerden güç çekebiliyorsa, bunu ben de yapabilirdim. Bir kez olsun kendimi tutmayacaktım.

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda bütün vücudumu alevler kapladı.

BÖLÜM YETMİŞ DÖRT

TISAANAH

O kadar hızlı düşüyordum ki dünya etrafımda bir bulamaca dönüşmüştü. Dizginleri ele almaya çalıştıkça karanlığa ve gölgelere gömülmekten başka bir şey yapamıyordum.

Koridordan davet salonuna yürürken bedenimin kontrolü bende değildi. En sevdiğim arkadaşlarım da dahil olmak üzere yüzlerce kişinin beklediği davet salonu...

Ödüm kopuyordu.

Sorun yok, diye fısıldadım Reshaye'ye. Artan paniğimi olduğunca bastırarak onu yatıştırmaya çalışıyordum. *Her şey yolunda.*

Sana defalarca söyledim. Bana yalan söyleyemezsin.

Güçle titreşen sesi bile tuhaf bir şekilde farklıydı. Etrafımı saran alevler yerden ilerliyor, her adımımda duvarlara tırmanıyordu.

Bana ihanet ettin, diye hırladı. ***Hepsi ihanet etti. Hep ihanet ediyorlar.***

Max'in karnımda dolaşan parmakları yine gözümün önüne geldi. Bu iki saniyelik görüntü baş döndüren bir ritimle tekrarlanıp duruyordu. Korku boğazımda adeta bir yumruydı.

Max. Bana sonuna kadar inanan Max... Neredeydi? Ölmüş müydü? Hepsi ölmüş müydü?

Herkesi hayal kırıklığına uğratmıştım. Tanrılar aşkına... hepsini peşime takmış, sonunda onları büyük bir hayal kırıklığına uğratmıştım.

Lütfen, diye yalvardım.

Sus.

Bir köşeyi döndüğümde davet salonundaydım. Müzik kulaklarımda patlıyor, başımın içinde zonkluyordu. Salon hâlâ şık kıyafetli konuklarla doluydu ama çoğu kendi aralarında sessizce fısıldaşıyor, muhtemelen tanık oldukları sahne hakkında dedikodu yaparak gitmeye hazırlanıyordu.

En azından, içeriye ilk girdiğimde bu haldeydiler.

Salonun köşeleri karardı. Alevler ve çürüme örümcek ağı gibi mermerin üstünde yayılmaya başladı. Dönüp etrafa bakakalan konuklar adeta felç olmuştu. Bazıları gözlerini dehşetle kocaman açmıştı, diğerleri şaşkın bir tiksintiyle yüzünü ekşitiyordu.

Reshaye gözlerimi kölelerde, duvar dibine dizilmiş askerlerde ve köşelere korkuyla büzüşmüş hizmetçilerde dolaştırdı.

Bize nasıl baktıklarını görüyor musun?

Bir canavar görüyorlardı çünkü ben bir canavardım.

Bir anlığına durup hepsine baktım.

Diğerlerini bulmamız gerekiyor, diye fısıldayarak şansımı denedim. *Bize ihtiyaçları...*

Hâlâ yaralarımın kan sızan sırtıma bir acı saplandığında bo-

ğazımdan hırıltılı bir çığlık fırladı. Her yanıma buz gibi korlar kaplamıştı.

Dönüp baktığımda Ahzeen'in generallerinden biriyle karşılaştım. Elindeki kılıç kanlıydı. Ellerim çenesini tutarken kıpırdamasına bile fırsat kalmadan çürümesini seyrettim. Ama başkaları da vardı. Lordlardan biri dövüş yeteneklerini sergilemeye çok meraklıydı. Paralı askerlerden biri de aynı şey için fırsat kolluyordu. Darbelerini aynı anda sırtıma ve omzuma indirdiler.

Reshaye hem zihnimi hem de boğazımı sarsan bir çığlık attığında dönüp pençelerimle saldırdığım iki adam anında öldü. Ahzeen'in başka bir generali salonun diğer ucundan haykırp tereddütlü köle asker dalgasını harekete geçirince elimi kaldırarak İlsahaj'ı çağırdım. Dudaklarım bir hırıltıyla kıvrılmaya başlarken kılıcım elimdeydi.

Tanrılar aşkına.... Olamaz. Hayır. Bu insanlarla savaşmayacaktım. Savaşamazdım.

Kontrolü ele geçirmeye çalışsam da hiçbir yere tutunamadım. Reshaye kaslarımın kontrolünü ele geçirmiş, beni karanlıklara itmişti.

Görüşüm bulandı.

Tekrar tekrar denedim. Bir faydası yoktu.

Askerler yaklaşırken ve Reshaye ölümcül savaş çığlıkları eşliğinde kılıcı kaldırırken çaresizce haykırıyor, yalvarıyordum.

Yapma!

Ama kılıç inmeden önce bir anda gözlerim kör oldu. Yüzümdeki tüyleri kavuran sıcak bir ateş dalgasıyla duvara savruldu. Başta ne gördüğümü anlayamıyordum. Gözlerim alışmaya başladığında ateşin hızla hareket ettiğini fark ettim. Ateş gibi değil, bir yaratık gibi hareket ediyordu.

Reshaye'nin keyifli gülümsemesi yavaşça dudaklarıma yayılırken kalbim tekledi.

Gördüğüm bir ylandı. Havada ve kalabalığın arasında ilerleyen devasa yılanın gövdesi su gibi birbirinde eriyen alevlerden oluşuyor, kıvılcımlar derisindeki pullar misali parlıyordu. Kanatları ve bacakları yoktu ama engel tanımadan hareket ediyor, gövdesini kontrol altında tutmak için mücadele ediyormuş gibi hem zarif hem de vahşi manevralarla havada süzülüyordu.

Her şeye rağmen hâlâ çok *güzeldi*. Buz gibi sihir ve derinleşen gölgesiyle etrafa güç, sıcaklık, ışık yayıyordu. Başı bana doğru döndüğünde nefesim kesildi.

O gözler... o gözleri nerede görsem tanırdım. Şekilleri ruhu- ma işlemişti. O sırada simsiyah olsalar da normalde bulutlu mavi bir renge sahip olduklarını biliyordum.

Reshaye'nin gülümsemesi sırtışı dönüştü. "Ah, Maxantarius," diyerek nefesimi serbest bıraktı. "Hayal ettiğimden de güzelsin."

Yılan bir anlığına durdu, sonra aniden üzerime atıldı.

Bedenimin kontrolü bende olsaydı, kaçınılmaz çarpışma nedeniyle olduğum yerde büzüşürdüm. Ama bana ulaşamadan yılan küçülüp bir erkeğin alevlerden oluşan hayaletine dönüştü. Tanıdığım halde yüzüne bakarken dehşete düşüyor, sıcak pençelerinin tenimi yaktığını hissediyordum. Max'ın yüzü sıcak dalgalar yayan ateşten oluşuyordu. O kadar parlaktı ki karanlık gözlerine bakmak bile canımı yakıyordu.

Gözlerinin köşelerinden başlayan netlikle çok iyi tanıdığım o soğukkanlı bakışlar ortaya çıktı. Alevler söndüğünden geriye terden sıırıslıklam teni kalmıştı.

Max'ın normal bedeni beni deli ediyordu.

"Artık durma vakti," diyordu.

“Bak birlikte ne yaptık. Sonunda...”

“Artık durma vakti. Bu insanları buradan çıkarıp ayrılmamız gerekiyor.” Ellerini omuzlarımın üzerinden duvara bastırıp eğildiğinde kaşlarının arasındaki derin çizgiyi görebiliyordum. Gözlerindeki endişe içimi sızlatıyordu.

Onunla değil, *benimle* konuşuyordu.

Reshaye de aynı anda bunu fark etmişti.

Siz. Elbette.

Reshaye’nin öfkesi ve kendi korkumla kanım donuyordu.

Hayır, diye yalvardım.

Yeter artık!

“Yeter artık.”

Ellerim Max’in yanaklarındaydı.

Beni değil, onu seçtin.

Hayır!

Seçimini çoktan yaptın.

Çürüme yanaklarında damarlar gibi yayılırken Max yüzünü ekşitti. Parmaklarını omuzlarıma geçirmişti. “Geri gelmen gerekiyor, Tisaanah.”

Delice çabaladım. Sonra bir an için... küçücük bir an için *parmaklarımda* sıcaklığını hissettim.

Ama Reshaye beni yakaladığı gibi geri fırlattı.

Hayır. Seçimini yaptın.

Kendi beynimin düşünce ağlarında, gölgelerin anılarımı karanlığa gömdüğü derinlere yuvarlanıyordum. Görünmez ipler elimi kolumu bağladı, boğazıma sarıldı.

Gözlerim kararmaya başlamıştı.

Gördüğüm son şey, gözleri kararıp alevlere dönüşürken Max’in yüzündeki kasvetli kararlılık ifadesiydi.

BÖLÜM YETMİŞ BEŞ

MAX

Dünya göz kamaştırıcı, parlak ve fazlasıyla hızlıydı.

Her hareketim, kaslarımdan fişkırان saf gücü yumuşatmak için kasıtlı bir çabaydı. Her nefesimde sanki şimşekler soluyordum. Aynı anda hem her yerdeydim hem de hiçbir yerde değildim. İlk defa özgürdüm ama daha önce hiç olmadığım kadar kapana kısılmıştım.

Tisaanah'dan uzaklaşarak donup kalan davetlilerin başları üzerinden süzıldüm. Bedenim çok farklı bir şekle bürünmüş olsa da içim hâlâ yanıyordu çünkü sihir kanıma bulaşmıştı.

Salon karanlığa gömülürken Tisaanah kendini yukarı çektiğinde ayaklarının altından ölüm yayıldı. Dalga dalga fişkırان mavi alevler sıcak değildi, ışık bile yaymıyordu. Ancak buna rağmen perdeleri, duvarları ve konukları yiyip bitiriyordu.

“Beni terk ettin,” diyen ses, sinir bozan bir ısırkı gibi doğal olamayacak bir şekilde etrafta yankılandı. “Sana her şeyi verdim ama sen beni söküp attın.”

O yürürken çürüme ve mavi alevler, kaçmak için birbirlerini ezen askerlerle davetlilere yaklaşıyordu. Bedenimi ateşten bir duvara dönüştürüp önüne atladığımda bir grup *aptal* asker bize doğru geldi ama arkadaşlarının çoğu kaçıyordu.

Hemen bedenimle etrafını sarmak için kıvrıldım fakat bu manevraları kontrol etmeye alışık değildim. Aslında böyle durumlarda hep kaçmıştım ama şimdi kaçamıyordum.

Bir acı şoku omurgamdan yukarı doğru kaydı. Belime bir şey saplanmıştı.

Sizin neyiniz var? diye bağırarak istiyordum. *Size yardım etmeye çalışıyorum!*

Askerleri bütün gücümle duvara iterken boğazımdan bir tıslama fırladı ama hem onu askerlerden hem de askerleri ondan koruma çabam boğazımı sıkan bir mengeneden farksızdı.

Daha içimdeki çılgılık tükenmeden bu sefer daha kötü bir darbe aldım. Acıdan nefesim kesiliyordu. Alevlerden oluşturduğum duvar titredi.

Yılan kuyruğuma göz attığımda titreşen alevlerin arasında kapkara kanın parladığını gördüm. Tisaanah elinde İlsahaj’la öylece duruyordu. Reshaye’nin acı dolu öfkesi canımı yakarcasına yüz hatlarına kazınmıştı.

Dünyayı kıpkırmızı bir ışık perdesinin ardından görmenin işimi kolaylaştıracağını ummuştum.

Kolaylaştırmamıştı.

Üstüne atılarak son saniyede geri çekildiğimde duvara doğru

sendeledi. Her yaklaştığımda ne kadar hızlı olursam olayım saldırıya geçiyor, her seferinde darbesini isabet ettiriyordu.

Artık alevlerimin parıltısı ve yüzüne düşen parlak mavi gölgeler dışındaki yerler tamamen karanlıktı. Mermer zemine şiddetli çatlaklar yayılıyor, yumuşayan taş sonunda bir et parçası gibi bükülüyordu.

Salonda hâlâ düzinelerce insan vardı. Yerdeki çatlaklar yüzünden ya sıkışıp kalmışlardı ya da kaçamayacak kadar korkuya kapılmışlardı. Daha da kötüsü, konağın çok büyük olmasıydı. Kuşkusuz içeride hâlâ yüzlerce insan vardı ve çoğu muhtemelen Tisaanah'nın arkadaşıydı.

Tekrar etrafına sarıldım.

Yeni bir kılıç darbesi, yeni bir yara, yeni bir çürük acısı.

Geri gel, Tisaanah. İflah olmaz gücünü göster. Bunu yapabileceğini göster. Beni buradan sensiz çıkmak zorunda bırakma, kahrolası inatçı.

Onu da kaybedemezdim. Yapamazdım.

Tekrar insan bedenime dönüp, sıılsıklam yanakları ve kocaman deli gözleriyle bana bakan Tisaanah'nın tam karşısına geçtim.

“Hain,” diye uludu aksansız sesiyle.

Kana ve mavi ışık kurdelelerine bulanmış haliyle insanlıktan çıkmıştı. Buna rağmen yüzündeki tokatların izlerini ve kostümünün parçalandığını görebiliyordum.

Öfkemle birlikte alevlerim yine canlandı.

Tisaanah. Sayısız canavarın eline düşen sevgilim Tisaanah.

Reshaye'nin kükreyen itirazlarına ve avuçlarımı yakan çürümeye aldırmadan onu omuzlarından yakalayarak duvara itip sımsıkı tuttum. Sonra bedenine sımsıkı sarıldım.

Böyle bitemezdi. Onu öylece bırakamazdım.

Çürüme dalgalar halinde vücuduma yayılıyordu. Mavi alevler ve siyah damarlar tenimizde adeta dans ediyordu. Temasla alnım yanmasına rağmen başımı boynuna yasladım.

“Geri gel,” diye fısıldıyordum. “Daha yapacak çok şeyin var.”

Reshaye kükreyerek tırnaklarını sırtıma geçirince derimde kıpkırmızı çürük yaralar açıldı, gözlerim dolmaya başlamıştı.

Bedeni sarsılıyordu. “Niye bana hep bunu yapıyorsun?” diye hıçkırdı. “Neden beni hep kullanıp bir kenara atıyorsunuz?” Sesi öylesine titrekti ki, Tisaanah bile olabilirdi. Aksanını duyar gibi olduğumda kalbim tekliyor hem de aynı anda kırılıyordu.

Çatlayan mermerin sağır eden sesini duydum. Zemin ayaklarımın altında erimeye başlamıştı. Uzaktan, dehşete düşmüş insanların çığlıkları kulaklarımı tırmalıyordu. Sarlazai’daki çığlıkların aynısıydı.

Gözlerim bulanıklaşırken acı dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Tisaanah kollarımda gevşiyordu.

Beni öldürüyordu. Birbirimizi öldürüyorduk.

Böyle olması gerekiyorsa, o zaman onunla birlikte burada yanmak istiyordum. Siktir, bunu çok istiyordum. Bu şekilde kemiklerimiz yan yana olacaktı.

Ama...

Bana söz ver, demişti.

“İşin bitmedi, Tisaanah. Buraya geri gel.”

Sonra yüzünü kendime çevirip dudaklarından öptüm. Çaresizdim çünkü elimden sadece bu geliyordu.

Beni duyabilecek bütün tanrılara bunun bir veda öpücüğü olmaması için dua ettim.

BÖLÜM YETMİŞ ALTI

TISAANAH

Annemin yüzü çürük bir cesede dönüştü, Serel'in yüzü Vos'un şekilsiz yüzüyle çığlık attı, Esmaris'in yüzü gölgelerdeki bir iblisten farksızdı. Sırtımdaki yaralar çoğaldı, açıldı, kanadı, iyileşti, ardından tekrar tekrar yarıldı. Ailemin madenlerde kırbaçlanarak öldürülüşünü seyrettim. Serel'in, tıpkı köle tacirlerinin binasındaki çocuk gibi düşen mermerin altında parçalanışını izledim. Max'in yakışıklı yüzünün dokunuşumla çirkin bir çürümeye teslim olmasını izledim.

Zihnimin gümüş bağları her yandan daha sıkı sarıyor, beni örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi çirkin geçmişime ve çirkin geleceğime bağlıyordu.

Bunu asla başaramayacaktın. Sevdiğin herkese ölüm getirdin.

Senin için fedakârlık yapmalarına izin verdin. Ve karşılığını böyle mi ödüyorsun?

Reshaye'ye mi aitti, yoksa kendi sesim miydi? Kestiremiyordum.

Dışarıda neler olduğuna dair sadece anlık sahneler vardı. Mavi, turuncu, alevler... Çürüme... Her küçücük sahneden çaresizce kurtulmaya çalıştım ama her seferinde eskisinden de derinlere çekiliyordum.

Beynimdeki ağlar kararıyor, o mavi ateş her şeyi yutuyordu.

Bütün her şey cehennemde son bulacaktı. Reshaye bedenimi öldürmek ve yok etmek için kullanacaktı. Ve dehşetli kâbuslar arasında düşünebildiğim tek şey, Max'in bu olmadan önce beni öldürmesi umudumdu.

Sonra başka sahne belirdi. Anı bana ait değildi. Uzun siyah saçları olan küçük bir kız, kavanozun içinde bir kelebek tutuyordu.

Kozaya girdiğinde tırtılların tamamen eridiğini biliyor muydun?

Kira. Max'in kız kardeşi.

Başka bir şeye dönüşmeden önce hiçbir şey oluyorlar.

Bir anda aklıma bir fikir geldi. Kendi kafamın içinden *çıkma*k için didiniyordum ama Reshaye *içimde* yaşıyor, sihrini çok daha derinlerden çekiyordu. Bilincimin çok altında gömülü olsa da... hatta karanlığı tırnaklarımla eşelemek zorunda olsam da sihrinin bir parçası içimdeydi.

Bağlar daha çok sıkıyor, beni adeta boğuyordu.

Seni öldürecek! diye haykırdı bir parçam.

Ama korkuma kulak verecek zamanım yoktu. Bir sonraki dehşet dalgası üzerime çullandığında hiç düşünmeden kendimi karanlığa attım.

GÖZLERİMİ UÇSUZ BUCAKSIZ tozlu bir karanlığa açtığımda acıdan gözlerim zonkluyordu.

Dünya somutlaştı. Netleşti.

Gökyüzü. Yer. Ufuk çizgisi.

Ovada olduğumu fark ettim. Hiçliğin ortasında, belli belirsiz salınan otların arasındaydım. Çıt çıkmıyordu. Ay ışığı başaklara ve kır çiçeklerine gümüş gölgeler veriyordu. Sanki rüzgâr bir hızlanıp bir yavaşlıyormuş gibi tuhaf bir şekilde salındıklarını düşündüm. Üstelik çiçekler tomurcuklanıyor, soluyor, ölüyor, sonra tuhaf bir şekilde sahne geriye sarıyordu.

Tekrar tekrar.

Ellerime baktım. Onlar da değişmişti. Bedenimle dünya arasındaki sınırlar tuhaf ve belirsizdi. Çıplaktım ama tenim şeffaf bir deniz anası gibi gökyüzüne karışıyordu.

Her yanımda yerden fışkıran incecik ışıklar göğe yükseliyordu. Aralarından sadece uzakta olan bir tanesi, vahşi bir gözyaşı gibi yakıcı eflatun rengiyle yerden akıyordu. Tertemiz bir sihir deresi gibiydi.

Max.

Hemen anlamıştım. Böylesi derinlerden sihir çekebilecek tek diğer kişi oydu. Ve artık kendim kadar iyi tanıdığım varlığının yankısını hissedebiliyordum.

Yine çok iyi tanıdığım başka bir varlık üzerimde belirince başımı kaldırıp göğe bakınca *benden* de ince bir ışık çıktığını fark ettim. Ama benimki yukarıda kan kırmızısı bir bulut gibi düğümlenmişti.

Ve gözleri vardı.

Gözler açıldığında nasıl olduğunu anlayamasam da neye baktığımı anladım.

Reshaye.

Sen!

Ağzından çıkan ses gök gürültüsünden farksızdı. Yer sarsıldı. Ve daha bir şey söylememe ya da kıpırdamama fırsat kalmadan üzerime dalıp etrafımı sardı. Şekli insanın korkunç bir suretine dönüşmüştü. Upuzun kıvrık kollar nöbete tutulmuş gibi kasılıp gevşiyordu. Yüzü bulanıktı. Beyaz gözleri vahşiydi.

Upuzun sivri parmakları birden boğazıma yapıştı.

Bana ihanet ettin! diye uluyordu. ***Senin için yaptığım her şeye rağmen bana ihanet ettin!***

Bir anda öyle bir acıyla sarsıldım ki düşünmek şöyle dursun, düşünemiyordum bile.

Beyaz, beyaz, beyaz. Her şey beyazdı. Arada sadece uzun sarı saçlar görebiliyordum.

Sana istediğin HER ŞEYİ verdim!

Güçlü bir yumrukla yere yapıştım. Pençeleri omuzlarımdaydı. Sırtımdan akan kanın yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordum.

Sonunda geri çekildiğinde, yüzü Esmaris'in yüzüydü.

İçim öfkeyle doldu.

Hayır. Bu kadar *yeterdi*.

“Hayır,” diye hırladım. “*Yeter.*”

Artık hiçbir şeye katlanamayacaktım. Kendimi artık daha güçlü canavarlara sunmayacaktım. Güvenliklerini sağlamak için sevdiklerimi feda etmeyecektim. Ve gücü... *gücümü* kendim için kullanmaktan geri durmayacaktım.

Reshaye'nin parmakları boğazımı daha şiddetle sıkıyordu. Nasılsa aynı anda hem her şeyin olduğu ve hiçbir şeyin olmadığı boş gözlerine baktım.

Saf sihrin bir formu, demişti Nura bir keresinde. Hepsi buydu. Kullanılması gereken bir sihirdi.

Ve bir hünerci olarak bu sihri kullanacaktım.

Ellerimi dumanlı şekle daldırdığımda kemiklerimi titreten çığlığını duymuyordum. O kadar büyük bir acıyla sarsılıyordum ki duyularım bir anlığına körelmişti.

Acıyı bildiğimi sanırdım. Yanılmışımdı. Hiçbir acı... *hiçbir acı* bununla karşılaştırılmazdı.

Çektiğim acıya rağmen Reshaye'yi kendime çektim. Aylar önce bir göldeki suyu şekillendirdiğim gibi bulanık formunu şekillendiriyordum.

Direniyor, dişlerini ruhuma geçiriyordu.

Hayatımın kanlı sahneleri bölük pörçük gözümün önünden geçti. Köyünde çiçekler ve kâğıttan kelebeklerle oynayan küçük kızın yüzü yoktu. Tekerlekli arabanın arkasında oturan genç kadın korkuyordu. Esmaris'in konağı, tek başımayken çalıştığım dans hareketleri, efendimin yatağında geçirdiğim geceler... Arkadaşı yaralarını ve kırılan kalbini iyileştirirken ağlayan genç kız. Ve birkaç yıl sonra kırbaç şaklamaları, geminin yelkenleri, kayalık kıyıdaki iki kulenin göz acıtan parıltısı...

Reshaye uluyarak saldırdı.

Bana ihanet ettin. Sen, sen, sen...! diye hıçkırırken sesi çölüyor, soluyordu.

Öldürdüğüm gün Esmaris'in zihnine tutunduğum gibi Reshaye'ye tutundum. İşte o zaman acısını hissettim. Sadece kendi acı-

mı değil, Reshaye'nin birbirine eklenmiş birçok parçadan oluşan acısını, unutulmaya yüz tutmuş anıların bölük pörçük kalıntıları-
nı, yüzü olmayan ölümlerin ve isimsiz ihanetlerin kasvetli kederi-
ni de hissedebiliyordum.

Beyaz duvarlar.

Altın rengi saçlar.

Parlak gözler ve uçuk sarı tüyler.

Unutulmuş bir isim, taşlar tarafından yutulana kadar çığlık
çığlığaydı.

Ağlıyor, hıçkırıyordu.

Dur, diye fısıldadı Reshaye bir çocuğun sesiyle. ***Dur, lütfen
dur...***

Daha derine indim.

Öze ulaştığımda dünya aniden sessizliğe gömüldü. Sadece rit-
mik bir ses vardı. Bir kalbin atışıydı. Reshaye'nin sihrinin mer-
kezinde şekilsiz bir yumru açılıp kapanıyordu. Ellerimle kavra-
dığımda bunun bir zamanlar gerçekten de bir kalp olduğunu fark
ettim, fakat birçok farklı parçadan oluşmuştu. Kendi kalp atışları-
ma eşlik edercesine sıcacık zonkluyordu.

"...Bir sürü hikâyemiz var..."

Hızla akan sihrin içinden baktığımda yanımda belli belirsiz
bir silüet durduğunu gördüm. Bulanıktı, bir gölgenin gölgesinin
gölgesi gibiydi.

"...Bir sürü hikâye, sen ve ben..."

Gök gürledi, gök parladı. Reshaye'nin sözsüz çıığı kulakla-
rımı dolduruyordu. Acı o kadar yoğunlu ki düşünmekte zorlanı-
yordum. Sanki paramparça ediliyordum ama gölge uzanıp beni
yakaladı.

“...Böyle olması gerekmiyordu...” diye fısıldadı. “...Lütfen al, her şeyi al, her şeyi...”

Sihir, güç ve kırık anıların yumrusundan ibaret kalbini ellerime tutuşturdu. Ve aynı anda şiddetli şimşeklerin arasında mavi ve kırmızı alevlerin kuşattığı iki siluetin öpüştüğünü gördüm.

“...Biri seni çağırıyor...”

Max.

İsim adeta ruhumdan kopmuştu. Dudaklarımı yakan öpücük annemin alnıma, Serel’in yanağıma kondurduğu öpücüğe, herkesin bende bıraktığı yara izlerine, feda ettiğim, kaybettiğim herkese karışıyordu.

Hayır. Bir daha asla.

Bir veda öpücüğüne daha katlanamazdım.

Sihrin özüne baktım. Hünerimi kullanmam için beni bekliyordu.

Bana doğru atılırken gölge çaresizce dağılıyordu.

“Şimdi!”

Beynimin arkasına saplanan pençelerle birlikte gerçeklik algımı kaybetmeye başladığımı hissettiğim anda kalbi ağzıma atıp yuttum, gücünü içime çektim, damarlarımda dolaşmasını hissettim.

Tanrılar aşkına... Böylesi bir güç... yanlış olabilir miydi? İyilikten başka bir şey olabilir miydi?

Kahkahayla kükrete arası bir çığlık attığımda ışık parmak uçlarımdan, gözlerimden, ağzımdan fişkırıyordu. Göğe uzandım.

Ve dünya beyaza, beyaza, beyaza boyandı.

DAHA İŞİN BİTMEDİ, TISAANAH. GERİ GEL.

Onu duydum.

Onu, öpücüğünü, nefesini hissettim.

Sahip olduğum her şeyi, parmak uçlarıma dolanan tüm yeni gücümü vahşice savurduğumda kâbus görüntüleri vahşi çılgınlıklarla dağıldı.

Zihnim yine benimdi. Işık, renk ve ezici boğucu seslerin dünyasına geri dönmüştüm. Vücudum darmadağındı, kana bulanmıştım, her yerim yanıklar içindeydi.

Ama Max'e sarıldım. Sonra geri çekilerek simsiyah gözlerine... birbiriyle dans eden alevlerden yüzüne bakarken, "Çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadım.

Şok bütün yüzüne yayıldı. Sonra rahatlamaya dönüştü.

Yarı saydam göz kapakları somutlaşırken ateşi söndü. Çürüme kaybolduğunda artık ikimiz de yerde birbirine geçmiş kanlı bir et yığınınından ibarettik.

Her yerim acıyordu.

Max alnını alnıma dayamıştı. Elleri hâlâ ben olduğuma inanmıyormuş gibi yüzümde dolaşıyordu.

"Ödümü kopardın," dedi sonunda nefesini serbest bırakırken.

"Özür dilerim."

Sersemlemiş bir halde sol elini yanağımdan çekerek avucumun içine aldım ve kanında bir çember çizdim.

O derin... çok derin sihir gücüyle bağlantımı hâlâ hissedebiliyordum ama aradaki bağ hızla zayıflıyordu ve gücü bir kez daha kullanmam gerekiyordu.

Bir çizgi. Bir çizgi daha.

"Tisaanah."

Max titreşmeye başlamıştı.

"Ne?"

Stratagram'ıma son çizgiyi çektim.

“Seni seviyorum.”

Mikov Konağı'nın dışındaki parke taşlarının üzerine düştüğümüzde yere yığıldık. Düzinelerce köle etrafımıza doluşmuştu. Mikov'un şehrindeki bütün köleler, denizin diğer ucundaki Ara'nın en iyi bahçesinde yetişen çiçeklerin taçyaprakları gibi bize doğru uçuşuyordu.

Ama onlara bakmadım. Sadece yanağını taşa yaslayan Max'e bakıyordum. Eli hâlâ elimdeydi. Beni en derinlerdeki güce bağlayan ip sonunda koptuğunda fani ve kırılgan bedenim sihirle vedalaştı. Dünya kararıyordu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Karanlık ikimizi de yutar-ken elini sıktım.

BÖLÜM YETMİŞ YEDİ

TISAANAH

Derin bir uykudan irkilerek uyandığımda nefes almakta zorlandım. Bedenim, algılarım, konakta olanların hatırası... Her şey aynı anda üstüme geliyordu.

“Derin nefesler al.” Yanımdaki sakinleştirici mırıltıları fark etmem zaman aldı. “Yavaş, yavaş. Çok hızlı soluma. Al, ver, al, ver.” Sırtımdaki el kelimelerin ritmiyle hareket ediyordu.

Çok geçmeden nefeslerim ve kalp atışım yavaşladı.

Küçük ama güzel döşenmiş bir yatak odasıdaydım. Eşyalara bakar bakmaz hâlâ Threll’de olduğumu anlamıştım. Muhtemelen pahalı bir yerlerdeydim. Ama bu önemli değildi.

Hızla başımı çevirdiğimde yatağımın kıyısında oturan Sammerin’i gördüm.

Sammerin.

Ona bakınca Max'i hatırladım. Son gördüğüm hali... yaralarının derinliği aklıma geldi. "Max," dedim hemen. "O...?"

"Senden daha kötü durumdaydı ama iyi. Hâlâ baygın olsa da iyileşmesi için muhtemelen en iyisi baygın olması çünkü uyanık olduğunda bedenini nasıl hor kullandığını hepimiz biliyoruz," derken alaycı sesi toprak kadar rahatlatıcıydı.

"Onu görmek istiyorum."

"Göreceksin. Nasılsın?"

Başım zonkluyordu. Oda etrafımda dönüyordu. Ancak avuçlarıma baktığımda, neredeyse her yanıma saran yanık izlerinden eser olmadığını gördüm. "Berbat hissediyorum ama neyse ki hâlâ yaşıyorum."

"Aksini beklemezdim," derken ayağa kalkıp soran gözlerini yüzüme dikerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Duyduğuma göre, çok zorlu şeyler yaşamışsın."

Gözümün önüne bazı sahneler geldi. Kırmızı ve mavi alevler, çürüme, ateşe yürüyen Max... Tanrılar aşkına! *Sonuncusu* ciddi bir konuşmayı hak ediyordu.

Ve tabii ki, Reshaye...

Reshaye.

İrkilerek duraksayıp zihnimi araştırdım. Hiçbir şey yoktu. Ne bir hareket ne bir fısıltı ne de düşünce ağlarımda herhangi bir iz... Sihir gücünü yoğun bir şekilde kullandıktan sonra kısa bir süreliğine ortadan kaybolduğu düşünülürse, bu çok şaşırtıcı değildi. Muhtemelen o da benim kadar bitkindi.

Bu boşluğu istiyordum. Bir ara vermeye ihtiyacım vardı. Geri döndüğünde neyle karşılaşacağımı kimse bilemezdi.

Kafamda bir sürü soru vardı.

“Neredeyiz?”

“Mikov Konağı’ndaki konuk evlerinden birindeyiz.”

Paniğim yüzüme yansımış olmalıydı ki Sammerin hemen devam etti. “Mikov ailesinden geriye kimse kalmadığı için birlikler devreye girdi.”

“*Birlikler* devreye mi girdi?” Şakaklarımı ovuşturdum. Bu tuhaftı. Birlikler neden şehri ele geçirmişti? Bunu neden *istesinlerdi* ki?

“Ben de tam olarak anlayamıyorum. Duyduğuma göre, belli ki bölgeye ve zengin iş adamlarına yatırım yapılmış. Ahzeen öldürülünce de...”

“Şehri *satın* mı almışlar?”

Bir anlık sessizlikte bakiştık. Çenemi sıkıyordum.

“Ben de şüpheli buldum,” dedi sonunda Sammerin usulca.

“Peki köleler?”

Onlar özgür kaldığı sürece Mikov’un iğrenç şehrine ne olduğu umurumda değildi.

“Hepsini kurtardık,” derken belli belirsiz gülümsedi. “Bence başarılı bir sefer oldu. Ayrıca... seni görmek için yerinde duramayan biri var.” Kapıya gittiğinde duraksayıp tekrar bana baktı. “İyi iş çıkardın, Tisaanah.”

Gözlerim yatak örtülerine kaydı. “Her şey ters gitti.”

“Neredeyse... ama tam olarak değil.”

“Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

Bir omzunu kaldırıp silkti. “Ben üzgün değilim. Belki arada biraz endişelenmiş olabilirim ama çoğunlukla buna değerdı,” dedikten sonra kaşlarını kaldırarak sessizce kapıyı işaret etti.

Açmamı ister misin?

Başım la onaylarken kalbim şiddetle atıyordu. Odadan çıktığında gözlerimi ellerime indirdim.

Sonra adım seslerini duydum.

“Tisaanah.”

Annemin dilinde böylesine keskin bir aksanla adımın söylendiğini uzun zamandır duymamıştım. Kenetlediğim parmaklarıma bakarken gözlerim bulanıklaşıyordu.

Yatağa yaklaşan adım sesleri.

“Tisaanah.”

Birçok nedenden ona bakmaya cesaret edemiyordum.

Onu gördüğümde kalbim yerinden çıkabilirdi.

Onun için geri dönmem çok uzun sürmüştü.

Davet salonunda en kötü halimi, başarısızlığımı, Reshaye’nin beni dönüştürdüğü canavarı görmüştü.

“Bana bak.”

Bana bak. Bana bak. Bana bak.

Sıcak parmaklar, tıpkı yedi ay önceki o korkunç günde olduğu gibi çenemi tuttu.

Ve tıpkı o gün olduğu gibi, o tertemiz mavi gözler çölün ortasındaki bir yudum su misali beni selamladı.

Serel gülümserken içimde bir şeyler kopunca ona sımsıkı sarılıp yüzümü güneş yanığı boynuna bastırdım. Teni ev gibi kokuyordu. Ona sarılmak rüyaların gerçekleşmesi gibiydi.

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

BÖLÜM YETMİŞ SEKİZ

MAX

Hayvan kokan ve minik ayak seslerinin hışırtılarıyla dolup taşan küçük kulübeyi çok iyi tanıyordum. Kira elinde tuttuğu mavi renkli küçük kertenkeleyi parmaklarının arasında ve elinin üstünde dolaştırıyor, yaratıkla ilgili heyecanlı bir şekilde hem mide bulandıran hem de güzel olan her şeyi anlatıyordu. “...ve *sonra* bebeklerini beslemek için yediklerini kusuyor.”

Duvara yaslanıp tiksintiyle ofladım. Sanki orada olmak istemiyormuşum gibi sesimden alaycılık akıyordu. “Bu harika.”

Saatlerdir onu dinliyordum. Normalde bu kadar zamandan sonra ayrılmak için izin isterdim. Bugün nedensizce farklı hissediyordum. Bu soğuk öğleden sonrayla ilgili bir şey, parmaklarımın arasından kayıp gitmek üzere olan bir hayalet kadar soluk görünüyordu. Kira konuşmayı bırakıp siyah saçlarının arasından

benimkilerin yansıması olan gözleriyle yüzüme bakana kadar bu hissin adını tam olarak koyamamıştım.

Görüntüsü titreşirken bir an için dumandan yapılmış gibi göründü, sonra öyle bir hızla somutlaştı ki aklımı kaçırarak gibi oldum.

Boğazıma bir yumru oturmuştu. Çok uzakların gerçekliği zihnimin sınırlarını işgal etmeye başlıyordu ama buna hiç aldırmadan, “Başka ne var?” diye sordum.

“Hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Yine de göster.”

Konuşmaya devam et.

Diz çökerek alt raftan son bir cam fanus çıkarıp açtıktan sonra biricik çocuğunu kucağına alan bir annenin elleriyle içine uzandı. Tekrar bana baktığında dudaklarında muzip bir sırıtış vardı. “Emin misin? Seni korkutmak istemem.”

Ellerini uzattığında koluna dolanan yeşil bir yılan temkinli gözlerle bana bakıyordu.

Yine aynısı oldu. Kira bir duman gibi titreşti.

Hayır. Gitme.

“Cesaretin varsa eline alabilirsin,” diyerek dalga geçti.

Yaratığın görüntüsü midemin kasılmasına neden olsa da eskisi kadar korkmuyordum.

Ellerimi uzattığımda yılan kardeşimin parmakları arasından kayarak rahatça koluma dolandı.

“Hmm. Seni sevdi.”

Sesi çok uzaklardan geliyordu, oysa gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde karşımda duruyor, buruk bir gururla beni seyrediyordu. Bu yüz ifadesi de diğerleri kadar tanıdıktı.

İçim acıdı. Gerçeklik kapıyı yumrukluyordu.

Kira sis katmanlarının arasında uçuşmaya başlamıştı, buna rağmen sadece bir dakika daha kalmak istiyordum. Çaresizce, “En iğrenç özelliklerini anlat,” dedim.

“Bence hiçbir iğrenç yanı yok.”

İçeride olmamıza rağmen nasıl olduysa bir rüzgâr eserken saçları adeta toz bulutlarına dönüşüyordu. Boştaki elimi uzattım ama parmaklarım şeffaflaşan tenini delip geçti.

Tam o anda kulübe kurumuş bir parşömen gibi dağılıverdi. Geriye sadece fırtınalı gökyüzü kalmıştı.

“Dur,” diye yalvarırken kolundaki küçücük bir parça kumaşı tutmayı başardım.

Neşeyle... kaba sayılabilecek bir hareketle omuz silkti. “Dert etme. Eminim dışarıda bir sürü ilginç şey vardır.”

Hayır, hazır değildim. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki! Atracilius, annem, babam, ikizler...

“Ben değildim,” deyiverdim. “Bunu bilmeni istiyorum...”

Dalga geçercesine güldü. “Yüceler aşkına çeneni kapat, Max. Sen olmadığımı hepimiz biliyorduk.” Sonra omzunun üstünden geriye baktı. “Gitmem gerekiyor. Sen de gitmelisin. Sürekli her şeyden korkmamaya çalış, tamam mı?”

Buna hazır değildim.

Ama parmaklarımı açıp gitmesine izin verdim.

MAX.

Rüyam yavaş ısırıklarla beni terk ediyordu.

Mee-yks.

Kahretsin. Sanırım ölmüştüm. İkimiz de ölmüştük. Tisaanah'yla birlikte yanıp kül olmuştuk. Ama çok daha kötü bir ölüm de olabilirdi.

Mee-yks-in-taar-yıs...

Önce ismimi mırıldanan ses geldi. Ardından her hücremi, her kasımı, her kemiğimi belli belirsiz sızlatan ağrı başladı.

Bir de yanaklarımdaki hafif gıdıklanma vardı.

Gözlerimi zorla açtım.

Karşı karşıya geldiğim Tisaanah'nın yüzüme dökülen saçları arkadan gelen ışıkla altın renklerinde parlıyordu. O kadar güzeldi ki bir insan olması mümkün değildi.

Kesinlikle ölmüştüm.

Bunu gerçekten söylemiş olmalıydım ki bana cevap verdi. “Ölmedin.”

Kafamı toparlamaya çalışırken ağrım giderek şiddetleniyordu. Eh, bu da aslında ölmediğimin kanıtıydı. Ölmüş biri muhtemelen ağrı hissetmezdi. İnleyerek, “Ölmemeyi nasıl başardık?” diye sordum.

“Cevabı sadece kısmen biliyorum. Bazı kısımlarını senin açıklamaman gerekiyor, gizemli yılan adam.”

Kıkırdadığımda kemiklerim sızladı. “Gizemli yılan adam. Bundan sonra bana bu unvanla hitap edebilirsin.”

Hâlâ bir anı ya da başka birinin hikâyesinden çalınmış bir sayfa gibi değil, bir rüyaymış gibi hissettiriyordu. Yaptığıma inanamıyordum. Son on yılımı Reshaye'nin içimden sökülüp alınmasının bende yarattığı şeyden kaçarak, bende kalan kırıntılarının beni sonsuza dek değiştirdiğini kabul etmeyi reddederek geçirmiştim. Ancak sonunda bu gücü sadece kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda kullanmışım da.

Bunun korkunç mu, özgürleştirici mi yoksa ikisinin bir karışımı mı olduğunu bilemiyordum. Belki de özgürlük her zaman biraz korkutucuydu.

Tisaanah yanıma uzandığında başımı ona doğru çevirdim. Gözlerine bakarken burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Büyük bir çabayla elimi kaldırarak parmak uçlarımı çenesinde ve yumuşacık yanağının sıcaklığında gezdirdim.

Gerçektir. Tisaanah gerçektir.

Bir an için bu gerçekliğe bir daha dönemeyeceğime inanmıştım.

“Eee?” dedi beklentiyle.

“Eee, ne?”

“Eee, gizemli yılan adam...”

“Yüceler aşkına... bana bir dakika ver, talepkâr çürük tanrıçası.”

“Ne için bir dakika?”

“Sahip olduğumuza sevineceğimiz bir dakika...”

Muzip gülümsemesi dudaklarında solarak, daha nazik ve düşünceli bir şeye dönüştü. Zihnim konakta olanları bölük pörçük bulanık parçalar halinde yeniden bir araya getirmeye çalışıyordu. Plan, akşam yemeği, kaçırılma, Nura, Syrizenler ve...

Bir anda doğruldum. “*Sammerin...*”

“O iyi,” diyen Tisaanah başımı yavaşça tekrar yastığa yatırdı.

Rahat bir nefes aldım. “Diğerleri? Köleler? Serel?”

Başını salladı.

“Yani başardık.”

Tekrar başını salladı.

Nefesimi uzun uzun verdim. Anlamak mümkün değildi. Altı

kişi beş günde yüzlerce köleyi  zg r bırakarak Threll'in en güçlü evini düşürmeyi başarmıştık. Tabii bu arada cehennemın kıyısından dönmüştük. Ama bunu başaracak biri varsa...

Tisaanah'nın *birliklerle* yaptığı sözleşmeyi ve Ara'daki savaşı düşündüğümde boğazım düğümlendi. Kafasının içinde binlerce entrikanın dönmeye başladığını görebiliyordum. Kaşlarının arasındaki çizgi onun da aynı şeyi düşündüğünü söylüyordu.

Başparmağım la kaşlarını düzeltirken kendi endişelerimi de uzaklaştırarak, "Sadece bir dakika," diye mırıldandım.

"Sadece bir."

Başlarımız aynı anda harekete geçti, parmaklarım yanaklarındaydı, elleri omuzlarımdan kayıyordu. Dudaklarımız kelimelerle ifade edemediğimiz her şeyi anlatan... belli belirsiz bir fısıltıyla başlayıp tutkulu bir şarkıya dönüşen bir  p c kte buluştu. Dudaklarının kıvrımlarını, dilinin tadını, tenimdeki belli belirsiz ısı- rıkları hatırladım.

Onu en son öptüğümde, bir daha hiç  pemeyeceğimi düşünmüştüm. şimdi yanıldığım için çok mutluydum.

Geri çekildiğinde burnu burnumu gıdıklıyor, gözleri adeta gülümsüyordu. En cilveli sesiyle usulca, "Nefesin leş gibi kötü kokuyor," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatarak nefesimi yüzüne  flemem muhtemelen şimdiye kadar duyduğ m en içten kıkırtıları çıkarmasına sebep oldu. Sonuçta nefesim o kadar da kötü olamazdı çünkü kahkahamı sayısız öpücüklerle bastırdı.

Bütün bunlar olurken düşünebildiğim tek bir şey vardı.

Yüceler aşkına... hayattaydım ve *yaşıyordum*.

EN AZINDAN BİRKAÇ saat daha bu şekilde devam etmekten hiç şikâyet etmezdim ama Tisaanah ne yazık ki kendini kolayca kaptıran biri değildi.

Bütün hikâyeyi anlatmaktan başka çarem yoktu. Ayrıca ona... hiç kimseye söylemediğim bir şeyi daha anlatmam gerekiyordu. Sarlazai gerçeğinden ya da ailemin ölümünden bile daha derinlere gömdüğüm... muhtemelen aynaya her baktığımda gördüğüm bu sırrı zaten eninde sonunda anlatmak zorunda kalacaktım. Şimdi bir daha asla kapatamayacağım bir kapı açmıştım.

“Reshaye içimden çıkarıldığında oldu,” diye söze başladım. “Ailemin başına gelenlerden sonra içimden çıkarılması gerekiyordu. Aksi düşünülemezdi. Birlikler de o sırada iyice dağılmıştı, bu yüzden bana zorluk çıkaracak birileri yoktu. Savaş bittiği için Zeryth büyük bir coşkuyla benden yana tavır aldı ve açık konuşmak gerekirse, piç herifin öylesi bir güce sahip olmamdan korktuğunu düşünüyorum.”

“Ona karşı kullanacağını mı düşündü?” diye sordu Tisaanah.

“Birliklerle kan anlaşması yaptığım için bunu yapamazdım, yani Zeryth birliklere çalıştığı sürece ona en azından kasten zarar vermem mümkün değildi. Ama başkomutan unvanı kan dökülmesine neden olacak kadar büyük bir unvandı. Dolayısıyla böyle bir savaşta Reshaye’ye sahip olmam düşüncesi hiç hoşuna gitmiyordu.” Zavallıydı. Gerçek insanlar dışarıda ölürken, Zeryth Aldris hayatı boyunca sadece kendi konumunu düşünmüştü. “Nura... o da itiraz etmedi.”

Bunu asla tam olarak anlayamayacaktım. Nura'yı çocukluğumdan beri tanıyordum ama o zaman bile ağladığını görmemiştim. Ta ki ailemin cenazesine kadar. Cansız bedenlerinin yakılışını uzaktan seyrediyordum. Beni bir tek o görmüştü, gölgelerde saklanıyordu. Yanakları sırılsıklamdı. Görmemiş gibi yaparak yanıma yaklaşmasına fırsat vermeden oradan uzaklaşmıştım ancak bir histeri krizinin eşiğinde Reshaye'yi içimden çıkarmalarını talep etmek üzere tekrar kulelere gittiğimde tek bir kelime bile etmemişti.

“Ama her şeyde olduğu gibi kolay olmadı,” diye devam ettim. “Reshaye'yi daha önce birçok bedenden çıkarmışlardı ama o bedenleri zaten kendisi de istememişti. Çıkarılmak istediğinde neredeyse gönüllü çıkmıştı. Oysa benden çıkmayı *reddediyordu*. Bizi ayırmaya çalışırlarken saatlerce kanlar içinde o taşın üzerinde yattım. Reshaye'yle kafamın içinde saçma bir savaşa tutuşmuştum. Beni bırakmak istemiyordu ama beni tutmasına asla izin vermeyecektim.”

Reshaye'nin umutsuz bir âşık gibi bana yapışıp kalışını hatırladıkça hâlâ ürperiyordum.

Tisaanah yanıma iyice yaklaşıp koluma sarıldı. Bir anlığına, Reshaye yerine onun gibi biriyle olduğum için ne kadar mutlu olduğumu fark etmek irkilticiydi.

“Sonunda durum o kadar kötüye gitti ki devam ederlerse muhtemelen bunun beni öldüreceğini söylediler. Devam etmelerini istedim. Ölmek umurumda değildi.” Nefesimi serbest bırakırken kafamı toparlamak için birkaç saniye boyunca Tisaanah'nın beni dinleyen gözlerine baktım. “Ayrıca öldüm. Sadece birkaç daki-

kalığına da olsa öldüm. Öldüğümü düşünecekleri kadar uzun bir süre öyle kaldım. İçimden çıkarıldığı sırada Reshaye pençeleriyle beni ölümden geri çekiyordu.”

Benden kurtulmayı bu kadar çok mu istiyorsun? diye tıslamıştı. Benimle kalmaktansa ölmeyi mi seçiyorsun?

“Seni Reshaye mi *kurtardı?*” diye fısıldadı Tisaanah.

Eh, buna *kurtarmak* denemezdi. “Beni nefret ettiğim bir hayatla lanetledi. Damarlarımdan koparılıp alınırken beni geri getirdi. Aynı zamanda bana bir... *hediye* verdi.”

Hikâyelerimiz sonsuza kadar bir olacak, Maxantarius. Senin hikâyeyi henüz bitmedi ve zaten yazılmış sayfaları yırtıp atamazsın. Yaşadıkların ruhuna işledi. Bedeninde de yanmaya devam edecek.

Balçık gibi anıların arasında son hatırladığım, o sonunda içimden çıkarılırken hissettiğim korkunç acılardı. Sonunda fısıltısı bile uzaklaşmaya başlamıştı.

Verdiğim hediyeyi mutlulukla kullan. Hayatın boyunca korkuların peşini bırakmayacak.

“Günlerce baygın kaldım. Gözlerimi açtığımda yanımda sadece Sammerin vardı. Bana rüyamda bağırmadığını anlayabilecek kadar aklım başıma geldiğinde, evi neredeyse yakmak üzere olduğumu gördüm.”

Kaşlarının arasında bir çizgi belirirken parmak ucunu gözümün kenarında dolaştırdı. “Bir göz kapağın daha var.”

“Evet.” Gözlerimi kırıştırdığımda aniden gözbebeklerimi kaplayan ince zarın farkındaydım. Kapalıydı. Her zaman kapalı tutuyordum. “Daha o gün varlığını hissetmem ve ikinci göz kapağımı kapattığımda beni dönüştüren sihir gücünü de kapattığımı

fark etmem uzun zaman aldı.” Küçük bir kahkaha attım. “Yılanların böyle göz kapakları olduğunu biliyor muydun? İnsan duygularını anlayamayan bir yaratık için Reshaye’nin ilahi adalete eğilimi olması tuhaf değil mi?”

“Yani ikinci göz kapağın açıldığında...”

“Ne olduğunu kendi gözlerinle gördün.”

Kelimelerimin arasından belli etmemeye çalıştığım utanç dışarıya sızıyordu. Bu yeteneğimi görmezden gelmek için neredeyse on yılımı harcamıştım. İkinci göz kapağım Reshaye’nin savaşı kazandığının kanıtıydı. Beni sonsuza kadar değiştirmiş, bir daha asla tam olarak insana dönüşemeyeceğim bir yaratık haline getirmişti. Zihnimde yaşarken kendime canavarın ben değil, o olduğunu söyleyebiliyordum ama son bir hamleyle sonunda beni de bir canavar yapmıştı.

Bir yanım Tisaanah’nın o canavarı görmüş olmasından nefret ediyordu.

“Hiç anlatmamıştın,” diye mırıldandı.

“Kimseye anlatmadım. Sadece Sammerin biliyordu ama elimde olsaydı ona da söylemezdim. Daha en başından bunu kontrol edemeyeceğim belliydi. Reshaye’den kalan her şeyi... kirli görüyordum. Asla kullanmayacak, aklıma bile getirmeyecektim.”

Meraklı gözleriyle karşılaşma korkusuyla ona baktığımda dalgın, hatta hüznüydü. “Ama bu sefer kullandın,” dedi.

“Bana ihtiyacın vardı.”

Sımsıkı sarılarak yanağını omzuma dayadı. “Ayrıca bunu kontrol edebildin.”

Edebilmiştim. Buna ben de hâlâ şaşıryordum. O şeyi *kullanabileceğimi* düşünmeye bile hazır değildim.

“Sen de kontrol ettin,” dedim. Benim asla yapamadığım şeyi yapmış, Reshaye’yi atlatmıştı ve buna şükrediyordum.

Parmaklarımız kenetlenirken, “Mükemmeldin,” diye mırıldandı.

Bir süre daha orada öylece yatıp, kayıp canavarların üzerimize düşen gölgelerini görmezden geldik.

BÖLÜM YETMİŞ DOKUZ

TISAANAH

Odama döndüğümde Nura beni bekliyordu. Eli kapının kolundaydı. “Kalkmışsın. Ben de seni görmeye gelmiştim,” derken soğuk gözleriyle hasar olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzdü. “İyileştin mi?”

Omuz silktim. “Yeterince.”

“Güzel. Çünkü burada daha uzun kalamayız.” Gözlerini yere çevirdiğinde elinde kırılgan bir zarf olduğunu gördüm. Parmağıyla parşömenin kenarına vuruyordu.

“Ara’dan haber mi var?” diye sordum.

“Savaş var,” diye tersledi. “Haber hiç eksik olmaz.”

Eh, sorunun cevabını almıştım. Her zamankinden daha huy-suz olduğu kesindi. Bu da haberlerin hiç iyi olmadığını gösteriyordu.

“Sabah erkenden ayrılıyoruz,” diye devam etti. “Zaman kaybedemeyiz. Zaten sana verilen zaman dolmak üzere. Bu yüzden bir an önce toparlanmaya bak.”

Onu Mikov Konağı’na girmeden hemen önce gördüğüm düşünülürse doğrudan konuya girmesi sinir bozucuydu ama yine de başımı sallamakla yetindim. Oysa savaşa geri dönme düşüncesi avuçlarımın terlemesine sebep oluyordu. “Peki, hazırlanırım.” Uzaklaşmaya başlamıştı ki arkasından seslendim. “Nura.” Durup omzunun üstünden baktığında ekledim. “Şu daveti düşünüyordum...”

“Ne olmuş davete?”

“Ahzeen ve Zeryth önceden tanışıyordu. Şimdi düşünüyorum da muhtemelen son seyahatinde araları pek iyi değildi.”

İyi biri olmadığı anlaşıldı, demişti Zeryth bir keresinde onun hakkında konuşurken. Aradan bir ömür geçmiş gibi hissediyordum. Ahzeen’i bize bu şekilde saldırmaya iten şey, gücünü kanıtlama arzusundan çok daha fazlasıydı. Evet, küstah ve kibirliydi ama aptal değildi.

Nura küçümsercesine güldü. “Evet, bu açıkça belli oluyor.”

“Zeryth, Ahzeen’in birliklerle düşmanlığını bildiği halde bizi buraya gönderdi. *Ona* gönderdi. Bence işlerin... şiddetleneceğini biliyordu.” Delici gözlerimi kararlı bir şekilde ona sabitledim. “Sen biliyor muydun?”

Bakışlarını kaçırmadı. Cevap da vermedi. Ama dudaklarının kenarında belli belirsiz seğiren kas bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu.

Hayır. Onun da haberi yoktu. Zeryth’in hepimiz gibi onu da kandırması gerekmişti.

“O zaman neden?” diye sordum. “Bunu neden yaptı ki?”

“Seni nasıl biri olduğu konusunda uyarmıştım.”

Ya sahiplenir ya da yok eder.

Ya bir araçsındır ya da bir tehdit.

Bu durumda hepimiz her iki seçeneği de karşılayacak potansiyele sahip kişilerdik. Zeryth benim... Reshaye'nin bu savaştan canlı çıkacağını biliyordu ama başkalarına ne olacağını umursamamıştı.

Diğer yandan...

“Bu kadarla yetindiğini sanmıyorum,” dedim.

“Zeryth'in hedefleri var. Başka hiçbir şey umurunda olmaz.”

“Neymiş o hedefler?”

Dudakları gerildiğinde parmaklarıyla elindeki mektubu sımsıkı kavradığı gözümünden kaçmadı. Tamamen bana dönerek, “Umarım döndüğümüzde yaşanacak cehennem savaşına hazırsındır,” dedi usulca.

Neredeyse gülecektim.

Max'i, Serel'i, bizimle Ara'ya seyahat edecek köleleri, bana emanet edilen bütün o değerli canları düşündüm. Yıllar önce o arabaya zincirlendiğimden beri tek başıma savaşmıştım. Ondan çok öncesinde de artık var olmayan vatanımdan kaçmış, savaşarak doğmuştum. Elbette şimdi duracak değildim. Özellikle de kaybedecek bu kadar çok şeye sahipken...

Nura'ya sakince gülümserken gözümü bile kırpmadan, “Ah, evet,” dedim. “Kazanılması gereken daha çok savaş olduğunun farkındayım.”

Belki gözlerindeki belli belirsiz gülümsemeyi hayal etmiştim ama adını koymama fırsat bırakmadan hızla dönüp uzaklaştı.

GECEYİ YILLAR ÖNCE defalarca yaptığım gibi en yakın arkadaşım ile yatak odamın zemininde uzanarak geçirdim. Güldük, ağladık, sonra yine güldük ve yine ağladık. Çarpışmak için gönderildiği savaşları, ben gittikten sonra konakta yaşanan kaosu ve paranoyayı anlatırken duyduğu acıyı hissedebiliyordum. Aldığım eğitimleri, savaşları ve yaptığım anlaşmayı anlattığım sırada elimi tuttu. Reshaye'den bahsettiğimde dehşet ve kafa karışıklığıyla benim bile hâlâ cevaplarını bilmediğim sorular sordu. İlişkimizin doğasıyla ilgili detayları atlayarak Max'i de anlattım. Nedense o anların sadece bende... kalbimde kalmasını istiyordum.

Ama sohbetlerimizin konuları hüznü hikâyelerin ötesine geçiyordu... ki Serel'da en çok sevdiğim şey de buydu. Her şeyde bir güzellik ve neşe bulabiliyordu. Bana kanlı bir savaşın ağır kayıplarını anlatırken bir anda ışıldayan gözlerle arkadaşlarının yanına dönmenin ne harika bir his olduğunu söylemesi benim için hiç şaşırtıcı değildi. Yıllar önce büyükbabasının hayattaki her anın hem karanlık hem de aydınlık tarafı olan bir madalyon olduğuna dair yaptığı konuşmadan bahsetmişti. Havaya atıldıktan sonra yere düşen madalyonun bir yüzü hep yukarı bakar, diğer yüzü hep altta kalırdı. Kaderin karanlıktan başka bir şey vermediği durumlarda, Serel madalyonun her iki yüzünü de görürdü.

Sonunda sabah yaklaşırken, "Bizimle Ara'ya gelecek misin, yoksa burada mı kalmak istersin?" diye sordum.

Tereddüt etmeden, "Ara," dedi. "Kesinlikle orası. Değişikliğe ihtiyacım var."

Rahatlayarak iç çektiğim anda bencil davrandığımı hissettim.

Ara savaştaydı. En azından, Threll artık birliklerin yönetiminde olacaktı. Kulağa saçma gelse de burası onun için daha güvenli olabilirdi.

Düşüncemi söylediğimde güldü. “Hadi ama... Benden bu kadar kolay kurtulamazsın, Tisaanah.”

Gülümseyerek göz kırpması o kadar *oydu* ki nefesim kesiliyordu. Bir an için ne söyleyeceğimi bilemedim. Kaç kere rüyamda onunla tekrar buluşmuştum? Kaç kere bir daha asla buluşamayacağımızdan emin olmuştum? “Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin,” diye mırıldanırken boğazıma oturan yumruyla savaşıyordum.

Gülümsedi. “Aslında biliyorum.”

...*GÖR*...

Sesi duyduğumda saat oldukça geçti.

O ses.

Gözlerimi karanlıkta çok iyi bildiğim bembeyaz Threll tavanına açtım. Serel yanımda ağır nefeslerle uyuyordu. Kalbim deli gibi atıyordu. Sessizlikte bir an için rüya gördüğümü sandım.

Sonra yine duydum.

Eskisinden adını koyamadığım bir şekilde farklı, aynı anda hem uzak hem de yakın bir ses.

Beni gördün.

Duymaktan ziyade hissediyordum. Ses, nefeslerime ve kalp atışlarıma eşlik ediyordu.

Evet, diye fısıldadım.

İçimin bir iç çekiş, kahkaha ya da inleme arası bir ürpertiyle kıpırdandığını hissettim. Kanımda akan güç eskisinden de yakındı.

Hikâyemiz bitmedi, Hiçbir Dünyanın Kızı.

Zihnimde bir okşayış hissedince dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Daha iki gün önce, bunun karşısında korkardım.

Artık korkmuyordum.

Güzel, diye fısıldadım. *Hikâyeyi nasıl bitireceğime henüz karar vermedim.*

Karanlığa gömülürken kıkırdadığına yemin edebilirdim.

BÖLÜM SEKSEN

MAX

Karada sadece beş gün geçirmiştım ve deniz için yaratılmadığımı hatırlamam uzun sürmedi. Kıyıdan henüz kırk adım uzaklaşmadan öğürmeye başlamıştım.

Belki de Ara'ya döndüğüm için bedenim tepki veriyordu çünkü dönmeyi hiç istemiyordum. Orada bizi neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Küpeşteden atlayıp gözlerimi kalabalık güvertede ve omurgayı andıran yelkenlerde gezdirdim. Ara'ya geri dönecek herkesi taşımak için daha büyük bir gemi kiralamak zorunda kalmıştık. Eski kölelerin bazıları Threll'de kalmayı tercih etmişti, yine de çoğu bizimleydi.

Güvertede koşuşturanları, heyecanla küpeşteden aşağı bakanları, bir şeyleri işaret ederek gülüşenleri izledim. Tisaanah çoğunun

daha önce hiç okyanus görmediğinden bahsetmişti. Kabul etmeliydim ki heyecanlarını izlemek büyüleyiciydi. Ama içimdeki bir ses başka şeyler söylüyordu.

Bakalım üç saat sonra kusarken nasıl hissedeceksin?

“Ünlü oldun.” Nura öyle sessizce yaklaşmıştı ki bir anda yanımda belirdiğine yemin edebilirdim. Sırtıp kaşlarını kaldırarak başıyla güvertedeki insanları işaret etti.

Baktığı yeri görünce iç çektim.

Kölelerin kocaman gözlerle hayret ettiği tek şey sadece okyanus değildi. Hayranlık dolu bütün meraklı gözler Tisaanah’daydı. Özellikle de bir grup, onlara baktığımı görünce telaşla bulundukları yerden kaçmıştı.

“İkiniz iyi gösteri yaptınız. Eminim hiçbiri böyle bir şeyi daha önce görmemiştir.” Gözlerini tekrar bana çevirdi. “Ben de görmemiştim.”

“Göremezdin.”

“Duyduklarım ile görmüş kadar oldum.” Parmaklarıyla ısıltı saçıyormuş gibi yaptı. “*Muhteşem ateş yılanı. İlginç.*”

“Abartmışlar.”

“Muhtemelen. Ama Chryxalis verildiği halde sihrini kullanmayı *başardın*. Ayrıca, Reshaye’ye meydan okudun. Sonuçta hikâyeyi tam olarak bilmesem bile davet salonunda kayda değer şeyler yaşandığını biliyorum.”

“Kayda değer olan tek şey, herkesin oradan canlı çıkmış olması.”

Tatsız bir kahkaha attı. “Evet, bu gerçekten kayda değer. İşte bu konuda seninle aynı fikirdeyim.”

Gözlerim geminin burnunda çenesini havaya dikmiş bir şekil-

de küpeşteye yaslanan Tisaanah'ya kaydı. Kendini okyanus havasına sunuyormuş gibi görünüyordu. Gerçekten kayda değerdı.

Nura nereye baktığımı görünce, “Biliyorsun, Max...” dedi. “Mutlu olmanı istiyorum.”

Bunu usulca, neredeyse fısıldarcasına söylemişti. Ondan böyle bir cümle duymayı hiç beklemediğim için elimde olmadan dönüp kalmıştım. Alaycı bir şekilde güldüm. “Nasıl yani? Birden affedilme derdine mi düştün?”

“Bana inanmak zorunda değilsin.” Gözleri ciddiydi. “Ama samimiyim. Eve döndüğümüzde her ne olursa olsun fikrim değişmeyecek.”

Eve döndüğümüzde her ne olursa olsun...

Bunu söyleyiş tarzındaki bir şey canımı sıkıyordu. Ama ne demek istediğini sormama fırsat kalmadan dönüp baktığımda bir gölge gibi çoktan kalabalığa karıştığını fark ettim.

Küpeşteye yaslandığımda sözlerini aklımdan çıkaramıyordum. Gözlerim yine Tisaanah'yı buldu. Aynı yerde durmuş, güvertenin kenarından kıyıyı seyrediyordu.

Yürümeye başladıktan sonra duraksadım. Orada öylece durup gökyüzü, deniz ve uzaktaki Threll tepelerinin manzarasında onu seyrettim.

Genç bir kadının saçma kıyafetlerle kulübeme getirilmesinin üzerinden daha bir yıl bile geçmemiştir. Üstelik gitmeyi reddetmiştir. Şimdiyse her şey tamamen değişmiştir. Emin olduğum birçok şey paramparçaydı. Artık daha farklı şeylerden emindim.

Uzun zamandır ilk kez, emin olduğum şeylerin arasındaki boşlukta neredeyse görünmez ama çok daha güçlü, çok daha tehlikeli, çok daha güzel bir şey filizlenmeye başlamıştı.

Olasılık.

Ellerimi cebime sokup öylece dururken okyanusun serin esintisi yanaklarımı okşuyordu.

TISAANAH

Küpeşteye tutunup uzaktaki Threll kıyılarına son bir kez baktım.

Saatler önce bir *stratagram* kullanarak ayrıldığımızda Mikov Konağı'nı geride bırakmıştım. Beni yıkan ve kendimi inşa ettikten sonra bu sefer dönüp yıkan taraf haline geldiğim evim, gözlerimin önünde duman olup kaybolmuştu.

O anda daha dokunaklı bir şeyler hissedeceğimi düşünmüştüm ama duygu dalgası beni daha yeni sarmalıyordu. Yeni bir hayata giden eski kölelerle tıka basa dolu gemiden Threll'e belki de son kez veda ettim. Belki de eski efendimin şehrine veda ederken hiçbir şey hissetmemiştim çünkü orası benim için bir yuva değil, sadece bir hapisane olmuştu.

Ama orada dururken çok uzaklarda dalgalanan ovayı hayal meyal seçebiliyor, eski yuvamın yankılarını... annemin kucağındayken genzimi doldurup içimi ferahlatan tuzlu kokusunu hissedebiliyordum. Asıl acı veren şey onunla vedalaşmaktı.

Islak küpeşteye bastırdığım ellerimin üstündeki alacalı tene baktım.

Farklı hissediyordum.

Reshaye benimle tekrar konuşmamıştı ama damarlarımda doluştuğunun farkındaydım. Sesini duymasam bile gücü bende idi. O sabah uyandığım andan itibaren defalarca konuşmamız üzerine düşünmüş, her kelimesinin üzerinden geçmiş, sonra Max'e her şeyi anlatmıştım. İkimiz de ne yaptığımızı tam olarak kestiremiyorduk. Belki sadece uyanırken gördüğüm bir rüyaydı. Belki de Reshaye'nin yaşattığı kâbuslardan biriydi.

Ama rüyadan ya da kâbustan daha gerçek olduğunu hissediyordum.

Parmaklarımı yumruk yapıp kalbimin üzerine bastırdım, tenimin altında belli belirsiz atan nabzıma odaklandım.

Biraz sonra tanıdık adım sesleri yaklaştı ve Max yanıma geldi.

“Bu kıyılara son veda edişimde, karşı kıyıya canlı ulaşmamın bir mucize olacağını düşünmüştüm,” diye mırıldandım.

“En azından bu sefer şartların daha iyi olmasına sevinebiliriz.”

“Ayrıca yalnızdım.”

Çok ama çok yalnızdım.

Gözlerimi kıyıdan ayırmasam da bakışlarıyla tenimi okşadığını hissedebiliyordum. “Artık öyle olmamasına seviniyorum.”

Elini tuttuğumda parmaklarımız hemen kenetlendi.

Yedi ay önce çok daha küçük bir gemideydim. Sırtım kanlar içerisindeydi. Aklımda çaresizce tekrarlanan sadece üç cümle vardı. Hayatta kalmak için her şeyini vermeye hazır olan kızın hayaleti hâlâ içimde bir yerlerde duruyordu. Ben de yaşamak istiyordum.

Aylar süren iflah olmaz inadım ve Ara'nın en iyi öğretmeni sayesinde hünerimi geliştirmiştım.

Damarlarımda, her şeyi yıkıp yeniden yaratabilecek sihir doluyordu.

İnsanlara sadece bakmakla kalmayıp, aynı zamanda onları *gö-rerek* hikâyelerini kendi hikâyeme katma yeteneğine sahiptim.

Ama en önemlisi korumam... göğsümde sönmeyen bir ateşle sevmek zorunda olduğum insanlar vardı.

“Henüz işimiz bitmedi,” diye fısıldadım.

Max’in parmakları elimi sıkana kadar bunu sesli olarak söyledüğimin farkında değildim.

“Daha yeni başladı,” dediğinde gülümsemeden edemedim.

Threll sahili uzaklaştıkça uzaklaşıyordu. İçimden yedi ay önce geçirdiklerim geçiyordu.

Benim adım Tisaanah. Özgür bir kadını, aynı zamanda hâlâ bir köleyim. Birçok şeyin parçasıyım ama kendi başıma bir bütünü. Hiçbir dünyanın kızıyım ve bütün dünyaların kızıyım.

Ve henüz işim bitmedi.

BİTERKEN

Zeryth bunun talihsizlik olduğunu düşünüyordu.

Kaşlarını düşünceli bir şekilde çatarak sesine iyi niyetli bir endişe kattıktan sonra sandalyesinde öne doğru eğildi. “Kraliçem, neden fikir değiştirdiğinizi hâlâ anlayabilmiş değilim.”

Kraliçe Sesri karşısında oturuyordu. Ellerini zarifçe kucagında birleştirmişti, kadifeden farksız dalgalı sarı saçları omuzlarına dökülüyordu. Kraliçenin özel toplantı odalarından birindeydiler. Küçük olmasına rağmen şatafatlı bir şekilde dekore edilmişti. Oturduğu koltuğun ayakları Zeryth’e biraz yukarıdan bakabileceği şekilde yükseltilmişti.

Zeryth, onun gerçek bir prenses gibi göründüğünü kabul ediyordu. Belki bir gün tam bir kraliçe olacaktı ama tahta layık olmasına muhtemelen on yıllık bir süre vardı.

Kraliçe, “Nedenini söyledim,” dedi kibirle. “Kana kanla kar-

şılık vermenin en iyi yaklaşım olup olmadığını tekrar gözden geçirmem çok mu garip?” Sesi kendinden emindi. En azından söyleyiş tarzı kararlıydı. Ama tereddüdünü ele veren asıl şey, her cümlesinden sonra Tare’a küçük bir bakış fırlatmasıydı. Düz gümüş saçları yüzünü çevreleyen Valtain danışmanı, her zamanki gibi sinir bozan sessizliğiyle yanında oturuyordu.

Ah. Bu haliyle çok tatlıydı.

“Laurel ailesi size sadık davranmıyor,” dedi Zeryth. “Lord Laurel’in asi bir komplocu olduğu biliniyor.”

Sesri baktığında danışman başını salladı. “Öyle.”

Kraliçenin kaşları çatıldı. “Belki başka bir yolu vardır.”

“Zor kullanmak, böyle şeylerle baş etmenin tek yolu, kraliçem,” dedi Zeryth. Ardından onu rahatlatmak istercesine gülümsedi. “Yine de böylesine cömert bir yüreğe sahip olmanız takdir edilesi. Tıpkı babanız gibisiniz.”

Merhum kralın adı geçince Sesri’nin yüzünde bariz bir matem dalgalandı. Elleri bakıyordu.

Zeryth bu fırsatı değerlendirerek kaşlarını kaldırıp Tare’a imalı bir bakış fırlattı.

Oysa adam her zamanki gibi boş gözlerle ona bakıyordu. Yine de kraliçeye dönerek nazikçe, “Başka çare yok, kraliçem,” dedi Zeryth.

Sesri kısa bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Başka bir çaresi olmalı. Halkıma böyle acı çektirmek istemiyorum. Bu kadar fazla.”

Hmm. İlginç.

Kız daha önce de böyle duygusal davranmıştı ama hiç bu kadar ısrar etmemiş, babası hatırlatıldığında ya da danışmanı ısrar ettiğinde hiç düşünmeden onay vermişti.

Zeryth adama tekrar keskin bir bakış fırlattı.

“Sesri,” derken Tare’in sesinde bir yakarış vardı. “Başkomutanın önerisini değerlendirmeni rica ediyorum.”

“Değerlendirdim. Laurel ailesine saldırmayacağım. Başka bir şey yapmamız gerekiyor.” Sesri bu sefer daha kararlı bir şekilde başını iki yana salladı. Fikri değişmeyecekti.

Ama Zeryth bunun önemli olmadığına karar vermişti. Zamanı vardı. Hatta bu şekilde olması daha uygundu. Aslında, bir yanıla böyle olmasını ummadığını söylese yalan söylemiş olurdu. “Pekâlâ, kraliçem,” diyerek ayağa kalktıktan sonra eğilerek selam verdi. “Birlikler elbette arzularınızı destekleyecektir. Alternatif planlar üzerine çalışmaya başlayacağım.”

İzin isteyerek saraydan çıkarken Tare ona eşlik etti. Koridorlarda konuşmadan yürüyorlardı. Zeryth’in zorba adım sesleri yankılanırken Tare’inkiler neredeyse hiç duyulmuyordu. Yürüdükleri sırada Zeryth gözlerini koridorlarda dolaştırdı, duvarlardaki süslü mozaikleri ve altın filigranları izledi. Çok fazla altın vardı. Kendisi platini tercih ederdi. Platin hafife alınsa da çok daha zarifti.

“Her şey ortada, haksız mıyım, Tare?”

“Ona zaman ver.”

“Zamanımız yok. Olsa bile zamanı boşa harcamanın bir anlamı yok.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Nura dönene kadar beklesek daha iyi olmaz mı?”

Zeryth neredeyse kahkaha atacaktı.

Ah, Tare. Çok tatlısın. Çok safsın.

Hayır, bu kesinlikle iyi olmazdı. Aslında, Nura’nın henüz dönmemiş olması çok daha faydalıydı.

“Nura anlayacaktır,” derken kendinden emin bir tavırla ona baş döndüren gülümsemesiyle bakıyordu.

NORMALDE KULELERE DÖNMEK için *stratagram* kullanırdı. Yol yürüyerek yaklaşık yarım saat sürüyordu ve Zeryth bunu genellikle zaman kaybı olarak görürdü. Ama güzel bir gündü. Denizin tuzlu esintisiyle tertemiz havada yürümeye karar verdi. Zamanı biraz boşa harcayabilirdi.

Sonuçta her şey istediği şekilde gelişmişti.

Sabah Nura’dan aldığı mektup, heyecanlı sayılabilecek bir tarzla Mikov Konağı’nda olanları anlatıyordu. Tisaanah tam da umduğu gibi gücünü sonuna kadar kanıtlamıştı. Aslında o kadar güçlüydü ki, Zeryth onunla bir kan anlaşması yaptığına *seviniyordu*. Genelde kendini bu tür anlaşmalarla bağlamaktan kaçınırdı ama Threll’de gördüklerinden sonra, kan anlaşması sayesinde onun kendisine karşı eyleme geçemeyeceğini bilmek içini rahatlatıyordu.

Asıl ilginç bulduğu şey, Maxantarius’un durumuydu.

Başından beri onun bu işe dahil olmasını istememişti. Adamın ne yapacağı belli olmuyordu, hiç çekinmeden birliklere kafa tutuyordu. En önemlisi de, Zeryth onunla aynı yerde olmayı gözlerinin oyulup yenmesi kadar çekici buluyordu. Nura’nın hiç kimse kalmamış gibi Tisaanah’yı neden *ona* götürdüğünü hiç anlamayacaktı. Ayrıca Tisaanah kendini kanıtladığı gibi, Max’in en azından *gerekli* önlemler alınmadan olaya karışmasına inatla karşı koymuştu. Kuyusunu kazmaya çalışan bir sürü insan vardı ama Zeryth, Maxantarius Farlione tarafından sırtından bıçaklanmaya asla razı gelemezdi. Zaten ölmüş olmasının gurur kırıcılığı üzerine on yıllık kanlı düşmanına yenilmek daha da büyük bir utanç olurdu.

Öte yandan davetin yapıldığı gece Nura kuleye dönerek sakince gerekli önlemin *alındığını* söylemişti.

Tisaanah.

“Onu istiyorsan, Max’i de kabul edeceksin,” demişti. “Başka türlü olmaz. Bu sayede kızı kontrol altında tutabiliriz.”

Buz gibi vicdansızlığına hayran olmamak mümkün değildi. Kabul etmek ne kadar zoruna gitse de Nura sonuna kadar haklı çıkmıştı. Sonuçta Maxantarius da iyi bir yatırım olduğunu kanıtlamıştı.

Ve her şey mükemmel bir şekilde bir araya gelmişti.

Artık elinde sadece bir değil, tam iki tane çok güçlü silah vardı. Üstelik sonunda yıllardır gizlice elde etmeye çalıştığı Threll’e sağlam bir demir atmıştı. Ara, hiç sevilmeyen bir kraliçe yüzünden ikiye bölünmüştü. Bütün lordların yerine teker teker birlik müttelikleri geliyordu. En iyi kısmı da asık suratlı güvenilmez yardımcısı, en az beş gün daha denizde olacaktı.

Nura bu planın olmazsa olmazıydı. Zekiydi ve Zeryth’den nefret ediyordu. Bu bileşim yüzünden yenine sakladığı bıçaklarıyla kadının denizde olması Zeryth’i fazlasıyla mutlu ediyordu. Bu sayede rahatça hareket edebilecekti.

Kulelere vardığında içinden bir şarkı mırıldanarak ofisine girip bir süre için fırtınanın gölgesiyle her zamankinden güzel görünen çalkantılı denizi seyretti. Ardından masasına oturup sevgili yardımcısına bir mektup yazmaya koyuldu.

Bu mektubu okuduğunda... diye yazdı. Sesri ölmüş olacak...

1. KİTABIN SONU

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce... olay örgüleri üzerine çalışıp sızlanırken beni dinlediğin, kahvemi eksik etmediğin, beni sevmeye devam ettiğin; en iyi beyin fırtınası arkadaşım, hayatımın aşkı ve genellikle inanılmaz bir hayat arkadaşı olduğun için teşekkür ederim, Nathan. Hayatım boyunca başıma gelen en iyi şey olduğunu söylerken hiç abartmıyorum.

Yazı ekibim Stephen, Michael, Noah ve Tom'a bu hikâyeyi yaratırken verdikleri bilgiler ve destekleri için çok teşekkür ederim. Söylediğim gibi, bu kitap aslında sizin. Kitabı yazmanın en güzel yanı, her hafta size neler yazdığımı okumaktı.

Aklıma gelmişken canavar kalınlığındaki taslağı Herkül'e yarasır bir çabayla okuyan Noah'a ayrıca teşekkür etmek isterim. Gerçekten inanılmazdı.

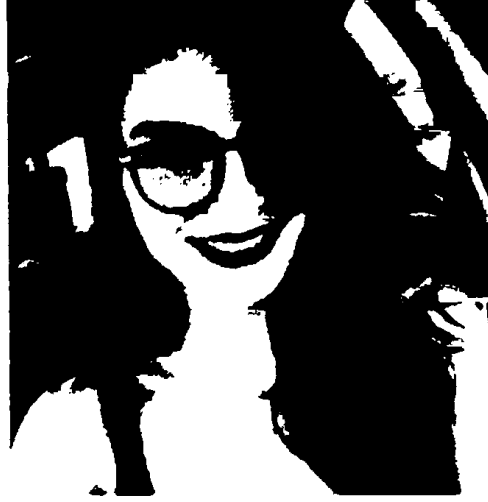
Harika editörlüğün için teşekkürler, Kate. Yollarımızın kesişmesine çok seviniyorum. Bence bu harika bir arkadaşlığın da başlangıcı oldu.

Önceki üç kitabın editörlüğü ve sayısız Skype bağlantısı için teşekkürler, Nick. Roman dünyasından ayrıldığını görmek üzücü ama umarım yeni maceraların tam da hayal ettiğin gibi olur.

Yazmam için beni her zaman cesaretlendiren ve sınırsız destek veren aileme teşekkürler.

Uzun düzelti gecelerinde ayak parmaklarımı sıcak tuttuğın için sana da teşekkürler, Calcifer.

Ve son olarak, her neredeyse ve her kimseniz, size de teşekkürler çünkü yazdığım her şeyi okumak isteyen birileri olduğunu düşünmek gerçekten içimi gıdıklıyor. Siz mükemmelsiniz.

YAZAR HAKKINDA

Carissa Broadbent, dokuz yaşından beri acımasız ve kasvetli masallarıyla hem öğretmenleri hem de annesiyle babası için bir endişe kaynağı olmuştu. O zamandan beri hikâyeleri (biraz) daha aydınlık ve (muhtemelen?) daha okunabilir bir hal aldı. Bugün mükemmel kadın kahramanlar ve koca bir tutam romantizmle dolu fantezi romanları yazıyor.

Gündüzleri bir siber güvenlik pazarlama profesyoneli olarak çalışan Carissa, aynı zamanda da bir görsel sanatçı. Partneri, son derece uslu tavşanı ve kuşkucu kedisiyle Rhode Island'da yaşıyor.

www.carissabroadbentbooks.com.

facebook.com/carissabroadbentbooks

twitter.com/carissanasyra

instagram.com/carissabroadbentbooks